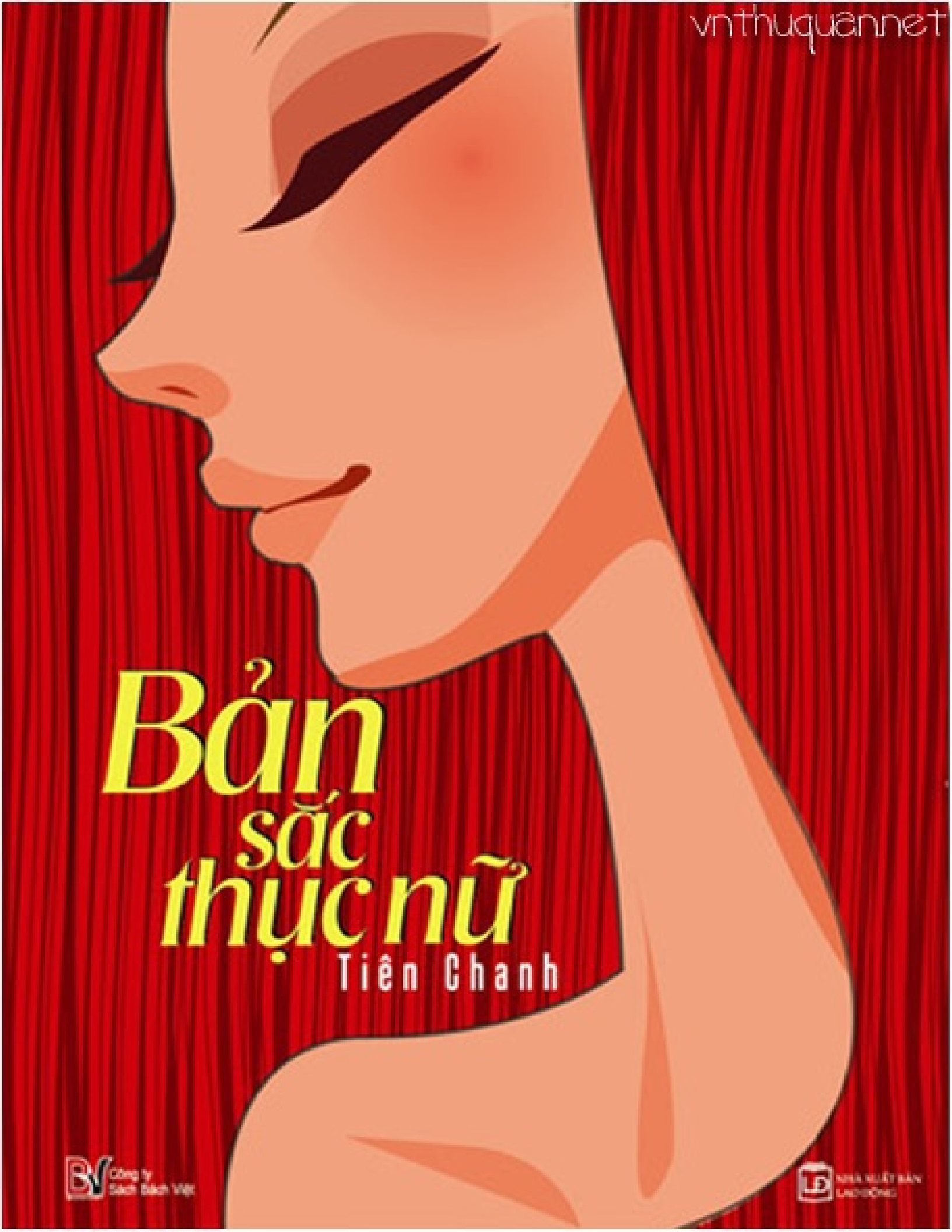

Bản sắc thực nữ

Tiên Chanh

Bản Sắc Thục Nữ

Tiên Chanh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1: Rung động không bằng hành động

Năm giờ kém năm chiều, Trương Tĩnh Chi ngồi trước bàn làm việc, bàn tay di con chuột trong tâm trạng không tập trung.

Cả nửa ngày cô cứ suy nghĩ mãi không biết tối nay nên đi ăn cơm với chàng trai nào? Hay là cứ hẹn với cả hai nhỉ? Trước hết, nói nói với chàng trai làm bên điện lực là tối nay mình phải làm thêm ca tối rồi tới gặp chàng trai làm bên ngành thương nghiệp, sau đó quay về ăn tối với chàng trai bên điện lực?

Suy nghĩ một lát, cô lại thấy như thế không ổn. Nhỡ bị phát hiện thì làm thế nào? Thành phố này quá nhỏ bé, cuối tuần trước, khi đi dạo phố, cô đã phải chạm trán với một cô bạn học hồi tiểu học tới bốn lần: lần thứ nhất là ở ngoài phố, lần thứ hai ở chợ, lần thứ ba ở cửa hàng ăn, lần thứ tư khó xử nhất là ở nhà vệ sinh. Mà điều đáng buồn là cô lại quên mất tên của người bạn ấy, vì thế chỉ còn biết gật đầu, mỉm cười gượng gạo và nói một vài câu băng quơ, rồi cũng thấy buồn cho sự trôi qua quá nhanh của thời gian. Cho đến lần gặp nhau ở nhà vệ sinh thì ngay cả cô bạn ấy cũng không còn tìm ra lời nào để nói nữa nên đã hỏi cô: "Cậu cũng vào nhà vệ sinh à?"

"Thế nào gọi là" cũng vào nhà vệ sinh", có ai chỉ có đầu vào mà không có đầu ra đâu?", Trương Tĩnh Chi nghĩ bụng. Tất nhiên là cô không nói ra câu ấy, nên chỉ còn biết mỉm cười gượng gạo rồi gật đầu đáp "ừ".

Vừa về đến nhà, Trương Tĩnh Chi vội lật tung ngăn kéo bàn và tủ quần áo để tìm tấm ảnh chụp hồi tốt nghiệp, nhìn kỹ một hồi lâu mới nhận ra người bạn ấy, rồi sau đó kêu "À!" lên một tiếng rõ to khiến mẹ cô giật mình chạy vội ra khỏi bếp. Nhìn thấy cô con gái đang đứng ngây người trước bàn làm việc, mẹ cô vội hỏi, "Sao thế? Có chuyện gì vậy?".

Một lúc sau Trương Tĩnh Chi mới lẩm bẩm một câu rất không phục rằng, "Làm sao con nhóc ấy lại biến thành một cô gái xinh đẹp như thế được nhỉ?".

Cô lắc đầu, cố quay lại chuyện tối nay cuối cùng nên đi ăn với chàng trai nào.

Hai chàng trai ấy đều do đồng nghiệp giới thiệu. Đầu tiên là làm quen với chàng trai bên thương nghiệp. Sau mấy lần gặp mặt mà cô vẫn chẳng thấy có cảm giác gì, hình thức của người ấy không xấu nhưng cũng không thể nói là đẹp, cứ như miếng cánh gà, ăn thì không muốn vì chẳng có thịt, nhưng bỏ đi thì lại thấy tiếc. Sau đó một đồng nghiệp khác lại giới thiệu cho cô anh chàng làm bên điện lực, Theo lý mà nói, chưa cắt đứt hẳn với người trước thì không nên gặp gỡ người thứ hai. Nhưng Trương Tĩnh Chi lại cảm thấy việc đi gặp mặt chẳng khác gì chuyện mua vé xổ số, biết đâu lần này lại trúng thưởng lớn! Nghĩ thế nên cô vẫn cứ đi. Nhưng sau khi gặp xong, trở về cô lại thấy hối hận, cũng lại một miếng cánh gà mà thôi!

Bây giờ thì một hiện thực - hai miếng cánh gà ấy đang bày ra trước mặt cô. Trương Tĩnh Chi về bàn bạc với cha mẹ, muốn xem ý kiến của họ thế nào. Sau khi kể xong, cô hỏi cha mẹ, "Người nào cổ vẻ được hơn?".

Cha mẹ cô nhìn nhau, một hồi lâu cũng không ai lên tiếng.

"Cái anh làm bên thương nghiệp ấy không được đẹp trai lắm", Trương Tĩnh Chi nói.

"Đàn ông đẹp trai thì có tác dụng gì!", mẹ cô nói.

"Cái anh làm việc bên điện lực lại hơi thấp, khi đi với anh ta, đến giày cao gót con cũng không

dám đi.", Trương Tĩnh Chi lại nói.

"Đàn ông cao một mét bảy cùng không phải là thấp", cha cô nói.

Bỗng nhiên Trương Tĩnh Chi hiểu ra, không quyết định được không phải do cô, đó là do di truyền của cha mẹ.

Vẫn đang phát phiền vì chuyện tối nay nên đi ăn với ai, cô vẫn giật mình vì một tiếng "Chào đồng chí", ngẩng đầu lên thì thấy, một người đàn ông trung niên đang dán mặt vào kính nhìn cô, khuôn mặt tì vào kính bị biến dạng trông đến buồn cười.

"Có chuyện gì ạ?" Trương Tĩnh Chi mỉm cười hỏi.

"Tôi muốn gửi tấm séc này." Người đàn ông nói, tay đẩy tấm séc vào.

Trương Tĩnh Chi đón tấm séc lên bàn đọc, bên trên đó rõ ràng viết "Gửi phòng nộp tiền học Ngân hàng Công thương", thế mà ông ta lại mang đến chỗ cô!

"Đây không phải là séc của chỗ chúng tôi, anh phải sang bên Ngân hàng Công thương." Trương Tĩnh Chi đưa trả lại.

"Đây không phải là Ngân hàng hay sao? Sao lại không nhận?" Người đàn ông đó vẫn hỏi lại.

Trương Tĩnh Chi không kiên nhẫn được thêm nữa, cô cố mỉm cười, đáp, "Tấm séc này của anh do bên Ngân hàng Công thương giải quyết. Anh ra khỏi cửa rẽ phải là tới".

Người đàn ông làu bàu bỏ đi, còn Trương Tĩnh Chi thì nguyền ông ta một cái, khẽ nói, "Đúng là có vấn đề, đến cả ngân hàng cũng không phân biệt được!".

Cậu Vương ngồi phía đối diện, nhô đầu lên khỏi bàn máy tính cười nói, "Này, chị có tức cũng chớ có nhầm đầu người khác mà trút như vậy!" Cẩn thận kéo Trưởng phòng bắt gặp là mất toi tiền thưởng đấy. Sao, vẫn chưa giải quyết mâu thuẫn à? Chọn miếng cánh gà nào rồi?".

"Phải gió nhà cậu! Đừng có mà trêu tôi, sẽ có người trị cậu đấy! Thế đã mua cái túi xách mà bạn gái cậu yêu cầu chưa?", Trương Tĩnh Chi hỏi.

Nụ cười đang nở trên môi Tiểu Vương lập tức biến mất, "Một cái túi mà đòi tận tám ngàn, cô ấy đâu có muốn chiếc túi ấy, mà muốn tôi phải bán thân thì đúng hơn!".

Trương Tĩnh Chi phì cười, mắt lén nhìn trưởng phòng đang từ phía ngoài bước vào, cô vội ngồi ngay ngắn lại.

Đấu tranh suốt cả buổi chiều, Trương Tĩnh Chi quyết định, lúc đầu đành phải bắt cá hai tay vậy. Tối nay tạm thời gác chuyện với anh chàng điện lực. Để tránh các đồng nghiệp nghe thấy, cô rời khỏi bàn làm việc, tới góc sảnh lấy điện thoại ra, tay vừa bấm số vừa tự nhủ, "Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, nói dối một chút cũng chẳng sao, cứ coi như mình phải làm thêm ca thật!".

Đúng lúc ấy thì nghe tiếng của người ở đầu dây bên kia.

"A lô, chào anh, em là Trương Tĩnh Chi đây. Tối nay em phải làm thêm ca. Vâng, đúng ạ, tối nay em không thể cùng đi ăn tối với anh được." Trương Tĩnh Chi cố nén tiếng sao cho giọng nói thật mềm mại, dịu dàng.

"Không sao, anh chờ em là được mà!" Anh chàng điện lực tỏ ra rất thông cảm.

"Không cần phải chờ em đâu, để hôm khác cũng được ạ. Chắc là em phải làm đến muộn", cô vội từ chối.

"Thế thì để tối anh tới đón em, sau đó chúng ta sẽ đi ăn."

Mỗi khi cuống, Trương Tĩnh Chi thường hay ăn nói lắp bắp. Làm sao có thể để anh ta tới đón được, như thế thì chỉ có hỏng bét! "Không...không, không cần đâu!".

"Không được, em là con gái, đi một mình như thế nguy hiểm lắm, để anh đến đón em. Đến giờ, em cứ gọi điện cho anh là được." Nói xong câu ấy, anh chàng kia tắt ngay máy khiến Trương Tĩnh Chi tức phát điên lên.

"Đồ khỉ!" Cô bật chửi thành tiếng, khiến người đàn ông lạ đang ngồi nghỉ ở chiếc ghế bên cạnh ngược mắt nhìn cô ngạc nhiên, lúc ấy cô mới chợt nghĩ mình đã nói to, cô đỏ mặt cúi đầu trở về bàn làm việc.

Cả bữa ăn, Trương Tĩnh Chi cứ nghĩ mãi chuyện làm thế nào để quay về cơ quan làm thêm, thế nên hầu như cô không biết anh chàng thương nghiệp kia đã nói gì và cũng chẳng hề chú tâm gì tới anh ta

"Sao thế? sao trông em có vẻ thần thờ thế?" Anh chàng thương nghiệp hỏi với vẻ rất quan tâm

"Sao ạ?" Trương Tĩnh Chi ngẩng đầu lên hỏi lại. Anh chàng thương nghiệp vẫn không phát lòng vì sự thiếu tập trung của cô, kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi

"À, không có chuyện gì đâu ạ". Hôm nay cơ quan em có rất nhiều việc, em hơi mệt một chút thôi ". Trương Tĩnh Chi vội giải thích.

"Thế thì để anh đưa em về, nếu em mệt thì nên đi nghỉ sớm một chút ". Anh chàng thương nghiệp nói bằng giọng săn sóc, rồi đứng dậy thanh toán.

Trời ạ! Trương Tĩnh Chi kêu thầm. Anh ta đòi đưa mình về nhà. Nhà mình ở phía Bắc thành phố, còn cơ quan thì ở phía Nam, anh ta đưa mình về rồi mình lại phải lén quay lại cơ quan, như thế có mà thần kinh!

Trương Tĩnh Chi giậm chân, tiếng giậm chân hơi mạnh khiến cô đau đến mức nhăn cả mặt. Cô đứng dậy, vì mãi chăm chú nhìn xuống bàn chân bị đau nên đã va phải một người đi ngược chiều, cô buột miệng chửi "Đồ chết tiệt!"

Người kia vừa cất tiếng xin lỗi, nhưng nghe thấy câu "Đồ chết tiệt!" thì ngậy người và cứ nhìn cô chăm chăm

Trương Tĩnh Chi ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy người kia có gì đó rất quen. Đúng lúc anh chàng thương nghiệp cũng đã thanh toán xong và quay trở lại, thấy cô và người đàn ông cao lớn kia đang đứng nhìn nhau, không hiểu chuyện gì nên vội hỏi "Sao thế? Có chuyện gì vậy?"

"Không sao đâu, chẳng may va vào nhau thôi ạ". Trương Tĩnh Chi lấy lại giọng thờ thễ. "Chúng ta đi thôi". Vừa nói cô vừa lỗi anh chàng thương nghiệp cùng bước ra ngoài. Khi ra tới cửa, cô quay đầu lại nhìn, thì thấy người đàn ông kia vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn cô với nụ cười chưa tắt hẳn trên môi.

Trương Tĩnh Chi chợt nhớ ra người đàn ông ban nãy chính là người đàn ông ban chiều đã nghe

thấy cuộc điện thoại của cô ở chỗ làm việc

Xe dừng lại trước cổng ,Tĩnh Chi xuống xe và dịu dàng nói với anh chàng thương nghiệp ,” Cảm ơn anh đã đưa em về .Anh về đi”

“Em cứ vào nhà trước đi .Chờ em vào nhà rồi anh sẽ đi “

“ không ,anh cứ lên xe đi đã ,để em nhìn thấy anh về xong ,em sẽ vào nhà “Trương Tĩnh Chi kiên trì mỉm cười

Cuối cùng thì anh chàng thương nghiệp đành phải chịu thua cô và lên xe đi về

Trương Tĩnh Chi nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần ở phía cuối đường ,vội vấp 1 chiếc taxi “Hãy chở tôi đến Đại lộ phía Nam “cô nói và ngồi vào ghế sau .Một quả ,một lúc bắt cả 2 tay quả là không dễ dàng chút nào!Ai đó đã nói không sai ,bắt cả hai tay cũng là cả một nghệ thuật!

Khi tới trước cổng cơ quan ,Trương Tĩnh Chi rút điện thoại ra gọi cho anh chàng điện lực “alô em hết giờ làm rồi”

Thứ 2 vừa tới cơ quan Trương Tĩnh Chi đã hắt hơi ầm ỹ .Khi cô hắt hơi tới cái thứ 28 thì cậu Vương ngồi bàn đối diện không thể chịu được nữa bèn nói “Người đẹp ơi ,chị làm sao thế ?”

“tôi bị cảm rồi “Trương Tĩnh Chi vừa nói vừa xì mũi .Tối thứ 6 .vừa về đến nhà cô lập tức bị cảm ,chắc chắn là bị nhiễm lạnh khi đứng trước cổng cơ quan rồi

“2 miếng cánh gà ấy thế nào rồi ?

“Vẫn thế thôi ,vẫn chưa quyết định được sẽ chọn ai” Trương Tĩnh Chi đáp

“Hãy cố kiên trì đi nhé người đẹp .Chị không được bỏ qua đâu đấy phải kiên trì đi gặp mặt ,biết đâu lần sau lại vớ được miếng đùi gà lớn hơn !”Tiểu Vương đùa

Trương Tĩnh Chi rút ấy tờ giấy ăn ra sức lau nước mũi .Đùi gà đùi ghĩếc gì ,hai cái cánh gà cũng đủ làm cô mệt chết đi được. đúng lúc cô đang thấy vô cùng khổ sở thì tiếng chuông điện thoại vang lên

Trương Tĩnh Chi đáp bằng giọng phổ thông chuẩn mực “Alô”

“Alô xin cho tôi gặp cô Trương Tĩnh Chi “Giọng của một người phụ nữ

“Vâng tôi đây”

“Trương Tĩnh Chi mình đây mà !”Giọng của người đầu dây bên kia bỗng cất cao ‘khiến cô vội đưa cái ống nghe ra xa tai ,nước mũi lại chảy xuống ròng ròng ,cô lại vội rút 1 tờ khăn giấy ra

“Nhận ra chưa ?mình là Giang Tiểu Nhược đây mà”

Giang Tiểu Nhược !Trương Tĩnh Chi cố lục tìm trong trí nhớ 1hồi sau mới nhớ ra ,đó chính là người bạn tiểu học mà cô gặp lại bốn lần hôm trước “nhận ra rồi “Trương Tĩnh Chi vội nói cố giữ cho tai khỏi bị giọng nói của cô bạn ở đầu dây bên kia làm cho ù đặc:”Có chuyện gì thế .Tiểu Nhược?”

“Không có chuyện gì .Buổi tối cậu có rỗi không ?Bon mình gặp nhau 1 chút đi.Mình có mấy người bạn ,mọi người muốn đi chơi với nhau 1 lúc “ Giang Tiểu Nhược nói với giọng rất

vui,giọng cô cứ liên thoảng như bắn súng liên thanh

“Mình...” Trương Tĩnh Chi đang định tìm có từ chối thì bị Giang Tiểu Nhược chặn lại

“Mình cái gì mà mình!cứ như thế nhé .8h ở quán Dạ Minh Châu trên đường Tây Tuyền ,chúng ta sẽ đi hát karaoke.Câu nhất định phải tới đây ,không cần phải giữ kẽ đâu ,Thôi bây giờ mình có việc phải đi buổi tối gặp lại nhé.Chào”

Trương Tĩnh Chi vẫn còn chưa kịp sực tỉnh khỏi tràng liên thanh ấy thì ổ đầu dây bên kia đã nghe thấy tiếng gác máy

Bộ dạng mình thế này mà đi hát karaoke được hay sao?Một tràng hắt hơi nữa lại bắt đầu

Buổi tối sau khi ăn cơm xong .Trương Tĩnh Chi vội vàng sửa soạn áo quần .Bây giờ tuy không hắt hơi nữa nhưng nước mũi thì cứ chảy ròng ròng Trag điểm xong ,vừa định ra khỏi cửa thì cũng là lúc mẹ cô dọn dẹp xong từ nhà bếp đi ra thấy Tĩnh Chi ăn mặc phong phanh liền nói “trời lạnh này con định đi đâu mà ăn mặc phong phanh thế ?”

“con có hẹn với bạn “

“bạn trai hay bạn gái?”

“Cái a “Tĩnh Chi nói xong thì bước ra ngoài

Mẹ cô lăm bắm phía sau “con bé này ,sao lại nói như vậy !sao không gọi người ta lại là bạn gái mà lại bảo là ‘Cái’

Vừa đẩy cánh cửa phòng karaoke, Trương Tĩnh Chi đã nghe thấy tiếng hát như gào diếc cả tai. Cô cố đưa mắt tìm Giang Tiểu Nhược dưới ánh đèn mờ mờ. Trong phòng có khoảng chục người vừa nam vừa nữ, một anh chàng đẹp trai và một người đang thi nhau hét vào micro. Trương Tĩnh Chi đang căng mắt nhìn thì thấy tiếng gọi the thé của Giang Tiểu Nhược, cô ta đang thò cái đầu tóc ngắn kiểu mì xào ra và giơ tay vẫy cô.

“Bạn học của tôi, Trương Tĩnh Chi!” Giang Tiểu Nhược hét lên. Mọi người trong phòng đều mỉm cười và gật đầu với Trương Tĩnh Chi. Cô ngồi xuống bên cạnh Giang Tiểu Nhược và bắt đầu lặng lẽ quan sát những người xung quanh: ngồi phía bên kia Giang Tiểu Nhược là một anh chàng khoảng hơn hai mươi tuổi, trông khá bảnh trai, xem có vẻ rất thân mật với Giang Tiểu Nhược. Trương Tĩnh Chi chợt nhớ tới người ngồi cùng bàn với Giang Tiểu Nhược hồi còn nhỏ, các bạn trong lớp thường trêu trọc hai người ấy, cậu bạn trai ấy tên là gì nhỉ? Quên mất rồi. Chỉ nhớ rằng, chưa bao giờ cậu ấy khỏi bệnh cảm, vì lúc nào mũi cũng thò lò.

Con người ta một khi đã trở nên xinh đẹp thì những người bạn mà họ chơi cũng sẽ đẹp lên theo, Trương Tĩnh Chi nghĩ thầm trong lòng.

Cô tiếp tục quan sát những người bên cạnh. Khi ánh mắt cô lướt tới người thứ năm thì chợt thấy trái tim mình thất lại rồi sau đó đập liên hồi. Cô nghĩ, cuối cùng cũng tìm ra được miếng đùi gà mà bấy lâu nay mình chờ đợi.

Đó là một chàng trai trông rất phong độ, rất giống với ngôi sao điện ảnh của Hồng Kông Ngô Ngạn Tổ , chỉ cần nhìn nghiêng khuôn mặt ấy, Trương Tĩnh Chi đã đổ gục hoàn toàn trước anh ta rồi.

Trương Tĩnh Chi đưa tay rút một tờ giấy lau nước mũi rồi khẽ đập vào Giang Tiểu Nhược hỏi, “Tất cả bọn họ đều là bạn của cậu à?”.

Giang Tiểu Nhược đang vươn cổ ra tranh luận với một cô bạn khác, nghe thấy thế liền quay đầu lại hỏi, “ Chuyện gì thế hả, bà chị ?”

Mặc dù Trương Tĩnh Chi rất muốn giữ hình ảnh của một thực nữ, nhưng ồn ào thế này có muốn tỏ thể cũng không được, nên cô cao giọng hỏi, “ Cậu lấy đầu ra mà lăm bạn thế?”

Giang Tiểu Nhược thè lưỡi ra cười với cô, nói với vẻ đắc ý. “ Tất cả đều là anh chị em của tớ đấy!”

Trương Tĩnh Chi nghĩ, tớ cần quái gì biết họ là gì với cậu, bây giờ điều quan trọng nhất là tìm cách bắt chuyện với anh chàng đẹp trai kia. Cô chỉ có cách tìm hiểu người ấy qua Giang Tiểu Nhược mà thôi. Cứ theo tính cách của Trương Tĩnh Chi thì dù có chết cô cũng không chịu thể hiện ra mặt rằng mình thích chàng trai kia, cô luôn được xếp vào dạng kiêu kỳ, mặc dù rất muốn làm quen với anh chàng ấy ngay lập tức nhưng nếu bắt chuyện một cách lộ liễu thì quả là mất thể diện.

Giang Tiểu Nhược không hề biết tâm trạng Trương Tĩnh Chi lúc này, cô cứ lắc lư theo tiếng nhạc, thỉnh thoảng lại gàolên một vài câu cũng với người khác, sau đó lại lắc lư người một cách rất say sưa.

Trương Tĩnh Chi rất giận, cô cảm thấy Giang Tiểu Nhược đã không làm tròn trách nhiệm của một người bạn, lẽ ra cô ấy phải giới thiệu từng người bạn của mình cho Trương Tĩnh Chi và giới thiệu Trương Tĩnh Chi với bọn họ. Nếu như thế thì ít nhất cô cũng biết được anh chàng bảnh trai kia tên là gì.

Nhìn cái đầu lắc lư của Giang Tiểu Nhược, Trương Tĩnh Chi cảm thấy rất kích động , cô rất muốn bóp chặt cái cổ ấy, sau đó nói với cô ta rằng, “ Mau nói cho mình biết, anh chàng bảnh trai ấy là ai? Tên là gì? Đã có vợ chưa?”.

Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, thực tế cô vẫn chỉ ngồi yên bất lực, thi thoảng lại đưa mắt nhìn anh chàng bảnh trai kia với vẻ cảm mến ra mặt.

Anh chàng bảnh trai ấy vẫn không để ý chút nào tới sự có mặt của Trương Tĩnh Chi, anh ta chăm chăm nhìn lên màn hình và lắng nghe tiếng hát. Gương mặt của anh ta rất bình thản, dường như tất cả những gì ồn ào xung quanh đều không ảnh hưởng tới anh ta, dù chỉ một chút, thậm chí trên nét mặt còn có vẻ cô đơn và hơi u buồn

Trương Tĩnh Chi cứ ngồi với vẻ điềm đạm và lén quan sát anh chàng đó như vậy. Nhìn vẻ u buồn của anh ta, trong lòng cô bỗng nhiên cũng cảm thấy rung rung, như thể nỗi u buồn của anh ta cũng chính là của cô vậy – cảm giác này cô chưa hề thấy bao giờ. Chết rồi! Cô nghĩ, phen này chắc chắn là vỡ trận rồi, mình đã yêu ngay cái anh chàng chưa hề biết tên họ này mất rồi!

Trong cơn mắt của Trương Tĩnh Chi, anh chàng bảnh trai đã hóa thân thành miếng đùi gà ngon tuyệt. Tất cả những gì xung quanh dường như không còn tồn tại nữa, cô quên cả Giang Tiểu Nhược đang ngồi bên cạnh, quên tất cả những chàng trai cô gái đang ồn ào, thậm chí quên cả dòng nước mũi đang từ từ chảy xuống.

“ Đừng có nhìn, nước mũi chảy xuống kia, lau đi đã!”. Một người vỗ nhẹ vào vai của Trương Tĩnh Chi kéo cô quay trở lại với căn phòng ồn ào.

Một cánh tay dài vươn tới trước mặt Trương Tĩnh Chi, trong tay là một tờ giấy ăn.

Trương Tĩnh Chi bỗng phát hiện ra, dòng nước mũi sắp chảy xuống môi. Phát hiện này và tờ giấy ăn trước mặt khiến cô lập tức thấy rất xấu hổ, cô vội vợ lấy tờ giấy đưa lên mũi.

Mặt đỏ bừng lên, cô nhìn về phía cánh tay đưa ra, rồi lập tức ngậy ra, câu “ cảm ơn” vẫn còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn thấy một khuôn mặt có nụ cười hết sức kỳ quái, và một đôi mắt mang đầy vẻ trêu chọc. Giây phút ấy, cô hiểu ra thế nào là “ trái đất tròn”.

Uông Dụ Hàm mỉm cười nhìn cô gái trước mặt đầy thích thú. Từ lúc cô bước vào, anh đã nhận ra cô. Cổ khiến cho anh cảm thấy rất mơ hồ. Nhìn cách ăn mặc của cô, có thể thấy đó là một cô gái hiền thực tiêu biểu: mái tóc dài buông xuống bờ vai, một chiếc áo len đơn giản kết hợp với một chiếc váy dài nhã nhặn khiến cho đáng người càng thêm thanh mảnh. Kể từ lúc vào, hầu như cô không nói câu gì mà chỉ mỉm cười dịu dàng với tất cả mọi người, rồi sau đó yên lặng, bỏ ngoài tai tất cả sự ồn ào náo nhiệt xung quanh.

Nhưng Uông Dụ Hàm cảm thấy lơ mờ rằng, đó không phải là cô thực sự. Bởi vì trong một ngày anh đã nghe tới hai lần những lời thô lỗ thốt ra từ miệng của cô “ thực nữ “ này. Mang tâm trạng tò mò muốn tìm hiểu cho rõ ràng, Uông Dụ Hàm ngồi xuống bên cạnh cô và sau đó thì phát hiện ra cô đang nhìn Dương lôi với vẻ si mê, đến nỗi nước miếng trực chảy ra. Điều đó càng khiến Uông Dụ Hàm buồn cười hơn cả là, nước miếng của cô chưa chảy ra, nhưng nước mũi thì rõ ràng là sắp chảy xuống miệng rồi !

Chưa bao giờ Trương Tĩnh Chi lại thấy gương ngưng như vậy, ngay cả lần đại dầm hời trung học cũng không làm cho cô đỏ mặt đến thế. Nhìn cái vẻ cười cười của Uông Dụ Hàm, Trương Tĩnh Chi thực sự rất muốn giẫm chân lên khuôn mặt đó. Nhưng đúng là chỉ nghĩ trong bụng mà thôi. Chính vì vậy, cô chần chừ đôi chút tâm trạng cũng như vẻ thể hiện bên ngoài của mình, rồi mỉm cười với vẻ cực lý doan trang, nói , “ Cảm ơn !”.

“Thế giới này thật nhỏ bé phải không?” Uông Dụ Hàm mỉm cười nói.

Nhưng tiếng nhạc quả thực rất to, một cô gái đang gào lên một bài nhạc Rock, Trương Tĩnh Chi nhìn Uông Dụ Hàm với vẻ ngờ ngác, hình như cô vẫn chưa nghe rõ anh nói gì

Uông Dụ Hàm bèn cao giọng nói như gào , “ Chúng ta đã gặp nhau rồi, cô có nhớ không?”

Trương Tĩnh Chi vẫn mặt mày ngờ ngác.

“Tôi tên là Uông Dụ Hàm!” Lần này thì tiếng nói rất to của anh đã khiến cho mọi người giật mình, ngay cả cô gái đang gào như hét vào micro cũng phải ngưng lại, mười mấy con mắt đổ dồn về phía Uông Dụ Hàm, nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

Uông Dụ Hàm quay đầu lại thì thấy ánh mắt của Trương Tĩnh Chi lóe lên một thoáng ranh mãnh, anh bỗng ý thức được rằng, thực ra mình bị cô gái vẻ thực nữ kia chơi một vỏ.

Trương Tĩnh Chi cô nén để không bật cười thành tiếng, sau đó nhìn Uông Dụ Hàm với ánh mắt như người vô tội, vẻ không hiểu có chuyện gì xảy ra. Thử xem anh ta sẽ phải xoay sở như thế nào! Ai bảo anh ta vừa làm cho mình xấu hổ như vậy.

Không ngờ Uông Dụ Hàm chỉ mỉm cười, sau đó xua xua tay, ý muốn nói mọi người cứ tiếp tục đi.

Trương Tĩnh Chi có phần hơi thất vọng, rồi quay đầu lại tiếp tục thưởng thức vẻ đẹp của anh chàng bánh trai. Anh chàng ấy cũng đưa mắt về phía cô một lát, nhưng đáng tiếc cô lại không tóm được cơ hội ấy! Cô thấy vô cùng ân hận, đồng thời cứ rửa thầm anh chàng Uông Dụ Hàm

đáng ghét. Nếu không có anh ta xen vào, có lẽ cô đã biết anh chàng bánh trai kia tên là gì rồi.

Thời gian trôi qua rất chậm trong lúc Trương Tĩnh Chi nguyên rửa và cầu nguyện, cô cũng đã định từ bỏ, xem ra chỉ có thể từ từ tìm hiểu về anh chàng ấy qua Giang Tiểu Nhược mà thôi. Trong lúc Trương Tĩnh Chi đang thất vọng thì bỗng có ai đó gọi, “ Dương Lô, hát một bài đi..”.

“ Dương Lô, không được ngồi nghe không như vậy, hát cho mọi người nghe một bài hát đi!”

Tất cả đều đổ dồn mắt về phía anh chàng bánh trai. Trương Tĩnh Chi xúc động tới mức hai tay run cả lên. Thì ra anh ta tên là Dương Lô, cái tên này mới kêu làm sao! Trương Tĩnh Chi nghĩ.

Dương Lô thấy tất cả đều nói như vậy, biết là không thể trốn được nữa, đành bảo cô gái nhạc Rock chọn cho mình bài *Đồng thoại*. Nói thực lòng, anh ta hát không lấy gì làm hay, nhưng Trương Tĩnh Chi lại thấy đó đúng là một giọng trời cho, chất giọng khàn khàn đã khiến cô say mê. Cô nghĩ, có lẽ đây đích thực là miếng đùi gà mà cô tìm kiếm bấy lâu nay.

Mãi tới khi về nhà, Trương Tĩnh Chi vẫn cứ mê mẩn với niềm vui tìm thấy “ chiếc đùi gà”, đến nỗi những lời căn dặn của mẹ, cô cũng thấy thật đáng yêu.

Cô nằm trên giường trần trọc mãi mà không sao ngủ được, với tay lấy chiếc đồng hồ nhìn thì đã là hơn một giờ. Chẳng còn cách nào khác, cô lấy điện thoại, nằm sấp xuống giường bấm số của người bạn thân nhất. Chuông reo một hồi lâu mới thấy có người nhắc máy.

“ A lô”, đầu bên kia vọng lại một giọng nói uể oải khàn khàn.

“ Tiêu Tiêu, là mình đây, Trương Tĩnh Chi đây!”

“ Nay mình xin cậu đấy. Cậu không thấy là gọi điện cho người khác vào lúc một giờ đêm là vấn đề liên quan tới nhân phẩm hay sao?” bên kia là một giọng nói không vui.

“ Thôi đi! Ai mà chả biết sinh hoạt của cậu loạn như thế nào, một giờ mà coi là muộn? Tớ có chuyện muốn nói với cậu!” Trong lòng Trương Tĩnh Chi nghĩ, ai mà chẳng biết cậu thế nào, lại còn dám nói bây giờ là muộn!

“ Dù có thế nào cũng không được làm phiền đến giấc ngủ của người khác, mình đang rất bận!” Giọng nói ở đầu dây bên kia tỏ ra nôn nóng, kèm theo một tiếng cười rất trầm.

Đàn ông? Là tiếng cười của một người đàn ông! Trương Tĩnh Chi hơi sững sờ. Cô vội hỏi, “ Tiêu Tiêu, đang có ai ở bên cạnh cậu đúng không?”

“ Chứ còn gì nữa!” Tiêu Tiêu gắt, rồi quay lại nói, “ Hãy lên tiếng để cô bạn em nghe thấy đi!”.

Bên đầu dây kia truyền tới giọng nói dứt quãng của một người đàn ông rồi quay sang hỏi Tĩnh Chi, “ Sao vậy, đêm hôm khuya khoắt cậu có việc gì mà gấp thế hả?”

“ Ai bảo anh lên tiếng hả!” Tiêu Tiêu mắng anh ta rồi quay sang hỏi Tĩnh Chi, “ Sao vậy, đêm hôm khuya khoắt cậu có việc gì mà gấp thế hả?”

“ Tối nay.....tối nay mình đã gặp được một chàng trai bánh trai.” Trương Tĩnh Chi hạ giọng nói thì thầm.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó là giọng bức tức của Tiêu Tiêu, “ Thôi đi cô! Đêm hôm khuya khoắt thế này còn làm phiền người ta chỉ vì chuyện đó sao? Cô có còn là người không đấy? Đây là lần thứ hai mươi ba cô nói với tôi câu này rồi đấy. Thế còn hành động thì sao? Hãy

để tôi thấy hành động của cô đi, Đừng nói với tôi nữa, đi mà nói với anh chàng bánh trai của cô ấy!” Giọng của Tiêu Tiêu rất gay gắt, còn người đàn ông đứng bên cạnh đang vỗ về cô ấy

“ Thôi nào cậu đừng có kích động như thế được không?”

“ Được rồi, không kích động nữa.Mình còn có việc quan trọng hơn đây này, chiều mai mình sẽ tới tìm cậu, đến lúc ấy sẽ nói tiếp, được không?” Tiêu Tiêu cố nén bức tức, sau đó cúp máy cái “ roet”.

“ Đúng là đồ chỉ nghĩ đến đàn ông! Thế mà lại còn nổi nói mình, cái người ở bên cạnh ấy có lẽ là người đàn ông thứ hai mươi tám của cậu rồi đấy!” Trương Tĩnh Chi lẩm bẩm, ném chiếc điện thoại lên bàn.

Nếu nói về Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu thì trong mười người cũng có đến tám người không thể tin rằng họ có thể là bạn của nhau. Ở trường, Trương Tĩnh Chi luôn được coi là một thực nữ tiêu chuẩn, lúc nào cô cũng rất nhã nhặn, chưa nói đã cười thẹn thùng, còn Tiêu Tiêu thì lại được coi là một cô gái phóng túng tiêu chuẩn, thay bạn trai còn nhanh hơn thay áo. Nói như vậy không có nghĩa là Trương Tĩnh Chi không thích các anh chàng bánh trai. Cô thích nhưng thuộc nhóm người nén tình cảm trong lòng, còn Tiêu Tiêu ngược lại, cô thuộc nhóm người hành động. Trong khi Trương Tĩnh Chi vẫn còn đang nhìn các anh chàng bánh trai và nhỏ nước miếng vì them thì Tiêu Tiêu đã bước những bước dài về phía họ. Câu châm ngôn của cô là “ Anh có thích em không, nếu thích thì lại đây”.

Thế mà hai con người có tính cách trái ngược hẳn nhau ấy lại trở thành những người bạn thân thiết. Nói theo cách nói của Tiêu Tiêu, chính là chữ “sắc” đã đưa hai con người ở hai chân trời ấy sát lại bên nhau, điểm khác biệt duy nhất là “ tôi – Tiêu Tiêu là người phóng khoáng, còn Trương Tĩnh Chi là người nhốt mình trong sự thêm muốn”. Khi nghe những lời này của Tiêu Tiêu, Trương Tĩnh Chi chỉ muốn xông tới xé cái miệng có đôi môi đỏ như hoa anh đào và đầy gợi cảm của Tiêu Tiêu. Nhưng cô đã nén lại và chỉ nhếch mép nở nụ cười càn diệu dàng, thuần khiết và thực nữ hơn.

Ở góc phố có một quán cà phê rất tao nhã, hôm nay khách ở đó không nhiều, chỉ có một số đôi tình nhân ngồi lác đác ở các góc khuất. Vì sao có thể nhận ra được họ chính là tình nhân của nhau chứ không phải vợ chồng? Thử nghĩ mà xem, có mấy đôi vợ chồng đã lấy nhau mà lại hẹn hò ở ngoài quán cà phê như vậy?

Trương Tĩnh Chi ngồi ở vị trí quan sát tường, một tay chống cằm, tay còn lại lắc lắc tách cà phê một cách lơ đãng. Chờ một hồi lâu, cô đưa tay xem đồng hồ, rồi ngao ngán thở dài, đã mười giờ mười lăm rùi mà Tiêu Tiêu vẫn chưa đến. Đến muộn hình như đã trở thành đặc quyền của các người đẹp!

Đang nghĩ đến đây thì cánh cửa kính bị đẩy ra, một cô gái trẻ trang điểm, ăn mặc rất mốt bước vào, cô có đôi mắt tuyệt đẹp cũng với chiếc mũi cao thanh tú, đôi môi tuy hơi dày nhưng đỏ mọng, thêm vào đó là mái tóc quần song to, buông dài nhưng càng làm tăng thêm vẻ mềm mại diệu dàng. Trông cô hiện đại nhưng không tầm thường, đẹp nhưng không tinh quái. Đặc biệt là chiếc váy bo sát người càng làm tôn thêm dáng người cao ráo mềm mại của cô, khiến cho tất cả những người có mặt trong phòng lúc đó đều đổ dồn mắt lại.

Những người phụ nữ thì nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ, đàn ông thì nhìn cô bằng ánh mắt bàng hoàng và thèm thuồng lộ rõ. Có cô gái còn thò tay dưới gầm bàn véo một cái, khiến chàng trai phải xuýt xoa vì đau, rồi sau đó đưa mắt nhìn cô gái đối diện với vẻ bất lực.

Tiêu Tiêu chú ý tới tất cả phản ứng của những người xung quanh, mỉm cười đắc ý và đưa mắt nhìn bốn phía, khi thấy Trương Tĩnh Chi ngồi trong góc, cô bước thẳng tới rồi ngồi xuống đối

diện với Trương Tĩnh Chi. Người phục vụ trẻ tuổi đã chờ sẵn ở đó và bước đến.

“ Cho tôi giống như cô ấy.” Tiêu Tiêu nói với người phục vụ, rồi tươi cười nhìn Trương Tĩnh Chi, “Xin lỗi cô nương, tôi đã đến muộn”. Giọng nói của cô không có vẻ gì là áy náy. Trương Tĩnh Chi nguyền Tiêu Tiêu một cái, lướt nhìn vẻ ăn mặc, trang điểm rất phong tình của Tiêu Tiêu, hỏi, “ Thưa người đẹp, hàng ngày cô cũng ăn mặc như thế này để đi làm sao?”

Tiêu Tiêu có vẻ không hiểu ý tứ của câu hỏi này, cô cúi đầu nhìn bộ quần áo tinh tế trên người, sau đó lại ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt như cười của Trương Tĩnh Chi, hỏi, “ Rất nghiêm túc, nhưng có gì không ổn à? Những chỗ cần che kín đều không hở hang!”.

Trương Tĩnh Chi vẫn không thèm để ý đến lời của Tiêu Tiêu, cô nhấp một ngụm cà phê rồi chậm rãi nói, “ Mình thực sự khâm phục ông chủ của cậu đấy!”.

Dường như Tiêu Tiêu bị câu nói bóng gió của Trương Tĩnh Chi làm cho bối rối, cô không hiểu vì sao bạn mình lại nói như vậy, cô đưa mắt nhìn Trương Tĩnh Chi vẻ không hiểu.

Trương Tĩnh Chi nhìn Tiêu Tiêu với vẻ rất bình thản rồi nói từng tiếng một, “ Bởi vì ông ý có thể ngày ngày đối diện với một thứ hoàn mỹ đến thế này mà không hề cậu xuống bàn làm việc ấy mà!”.

Nghe câu này, Tiêu Tiêu sững sờ trong giây lát, rồi sau đó nói bằng giọng rất nghiêm túc, “ Làm sao cậu lại biết là không?”

“ Phì....” Ngụm cà phê Trương Tĩnh Chi vừa nhấp môi phun ra, một vài giọt còn bắn qua bàn vương lên quần áo của Tiêu Tiêu, sau đó ho sặc sụa.

^^ okie, tớ sẽ rút kinh nghiệm . Tớ thích đôi Trương Tĩnh Chi và Uông Dụ Hàm hơn :">

Tiêu Tiêu vội lấy tờ giấy ăn lau những vết bắn trên quần áo, miệng mắng, “ Đồ quý, có cần phải kích động đến thế không? Bộ váy này của mình giá hàng vạn tệ đấy!”.

Người phục vụ ngồi ở bên, nhìn thấy thế vội bước đến, thấp giọng hỏi có cần giúp gì không. Tiêu Tiêu xua tay từ chối, rồi nhìn Trương Tĩnh Chi với vẻ dờ khóc dờ cười.

Một hồi lâu sau, Trương Tĩnh Chi mới cố nén được cơn ho, lăm lăm đưa mắt nhìn xung quanh, hạ giọng hỏi, “ Cậu thực sự ...cùng với ông chủ rồi?”. Nét mặt cô đầy vẻ sững sốt.

Tiêu Tiêu lườm Tĩnh Chi bằng ánh mắt bất lực rồi đáp với giọng chưa hết tức giận, “ này, cậu ngốc thật hay cố ý giả bộ trong sáng ngây thơ thế?”

“ Sao?”

“ Cậu nghĩ mình là loại người ấy á?” Tiêu Tiêu trừng mắt nói.

Cậu không phải là loại người ấy? Trương Tĩnh Chi phản bác trong lòng, nhưng không dám nói ra mà chỉ cười hì hì rồi tay giữ ngực, trút hơi thở, “ Được rồi, được rồi”. Vừa nói cô vừa nâng tách cà phê mới do người phục vụ mang tới, cô muốn làm một ngụm để trấn tĩnh.

“ Ở trên bàn cộm lưng lắm”, suýt nữa thì Trương Tĩnh Chi lại bật ra câu này.

Nhìn thấy phản ứng của Trương Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu vội dựa người về phía sau, hai tay đưa về trước ngực, “ Không được phún ra nữa nhé, nếu không cậu phải đền tiền bộ váy áo này cho mình đấy!”

Vừa nghe đến hai từ “ đèn tiền”, cơn sắc của Trương Tĩnh Chi dường như biến mất hẳn. Còn Tiêu Tiêu thì lại cười hì hì, “ Đùa cậu thôi, cậu không phải là không biết nguyên tắc của mình, đã bao giờ mình ăn tạo bên đường chưa?”

“ Nếu thế thì tốt. Mình chỉ sợ cậu quên mất điều ấy mà chuốc phiền vào thân.”

Tiêu Tiêu trình trọng gật đầu, rồi tiếp đó nói bằng giọng tiếc nuối thương xót, “ Ôi, nhưng ông chủ của mình đúng là một người đàn ông tuyệt vời! Đáng tiếc, nếu không vì đó là một công việc có mức lương hậu hĩnh thì mình dù có phải từ chức cũng phải giành bằng được ông ý về tay mình!”

“ Yêu quái! Cậu đúng là đồ yêu quái!” Trương Tĩnh Chi trừng mắt lườm Tiêu Tiêu, không biết đến bao giờ thì đồ yêu tinh háo sắc này mới chuyển đổi tâm tính, không biết đến bao giờ thì cô ấy mới thôi không dùng nửa người dưới xem xét vấn đề.

“ Hết chịu nổi cậu đấy!” Trương Tĩnh Chi ca thán. “ Tối hôm qua cậu thật chẳng ra gì, đúng là có đàn ông thì quên ngay bạn. À, phải rồi, tối hôm qua vẫn là “ chiếc máy phát” đó chứ?”

“ Máy phát ?”

Trương Tĩnh Chi cười với vẻ tinh quái, “ thì anh chàng người yêu trước của cậu ấy !”

Tiêu Tiêu nghe Trương Tĩnh Chi ví người yêu của mình với một chiếc máy phát thì rất khoái chí. Có lẽ chỉ có cô mới hiểu được rằng, thực ra Trương Tĩnh Chi không hề hiền thực chút nào, và cũng chỉ có cô mới nghe được những từ gợi cảm như thế từ miệng của cô ấy

“ Thay từ lâu rồi”. Đó là chuyện từ năm con khỉ tháng con mèo rồi ! Tiêu Tiêu nghĩ, có lẽ chia tay đã hơn một tháng nay rồi.

“ Sao? Lại thay rồi à?”

“ Ừ” Tiêu Tiêu cười với vẻ rất đa tình rồi vặn người, cố làm ra vẻ ngây thơ đáng yêu, “ Anh chàng hiện nay gọi là “ Máy phát động cơ nhỏ”.

Trương Tĩnh Chi đưa một tay lên trán, mắt chớp liên hồi.

Tiêu Tiêu tiếp, “ Thôi nào.Đừng có nghe chuyện phong lưu của mình nữa. Cậu hẹn gặp mình đâu có phải là vì chuyện đó, đúng không? Nói cho mình nghe về anh chàng bánh trái mà cậu mới gặp đi. Đỉnh thế nào mà khiến cậu mê đến mức nửa đêm cũng gọi đến cho mình thế?”

Vừa nghe nhắc đến Dương Lôi, Trương Tĩnh Chi lập tức thấy vô cùng phấn chấn , hai mắt sáng bừng lên, “ Lần này thì đúng là bánh trái thật, rất bánh trái là đằng khác! Tiêu Tiêu, mình toi mất rồi, mình mê anh ấy thực sự rồi!”

Nghe bạn nói như vậy Tiêu Tiêu cũng cảm thấy phấn chấn “ Thế hả! Không ngờ thực nữ của chúng ta cũng phát cuồng như vậy, mình thấy tò mò muốn biết xem ai là người làm cho cậu si mê đến vậy. Hãy đưa mình đến gặp anh ta đi!”

“ Không được! vẻ mặt của Trương Tĩnh Chi đầy cảnh giác, cô nương quyết từ chối, “ Mình đưa cậu gặp anh ấy có khác gì rước rắn vào nhà!”

Tiêu Tiêu chỉ còn nước mím môi cười, cô cũng không kỳ kèo thêm nữa, “ Thôi được không gặp thì thôi. Cậu đã bày tỏ chưa? Hoặc là người ta đã tỏ tình với cậu chưa?”

Nghe Tiêu Tiêu hỏi vậy, Trương Tĩnh Chi chột ỉu xiu. Nhìn vẻ mặt ấy của cô, Tiêu Tiêu gần như hiểu hết sự việc, Trương Tĩnh Chi từ xưa tới nay là như vậy, chỉ biết yêu thầm nhớ trộm mà không dám bày tỏ.

Tiêu Tiêu thở dài, “ Cậu không thấy mệt à?”

“ Mệt?”

“ Phải, Trương Tĩnh Chi này, ngày nào cậu cũng khoác vẻ ngoài thực nữ mà cậu không thấy mệt à? Nhìn thấy người mình thích lại không dám theo đuổi, thà thương thầm nhớ trộm chứ không dám mạnh dạn nói ra một câu rất đơn giản, rõ ràng là “ em yêu anh “, gặp người mình không thích cũng không biết cách từ chối, bởi vì chỉ sợ những lời của mình sẽ làm tổn thương trái tim bé nhỏ của người đàn ông ấy. Như vậy mà cậu không thấy mệt sao?”

Những lời này của Tiêu Tiêu khiến Trương Tĩnh Chi trầm ngâm. Cô hiểu bạn mình đã nói đúng, mình đúng là người như vậy.

“ Cậu biết đấy, mình cũng rất muốn cởi mở hơn một chút nhưng mình làm không nổi, mình không thể nào mạnh dạn như cậu, mình....”

“ Cậu giả dối! Giả dối và nhu nhược, cậu sợ bị từ chối đúng không? Sợ bị người khác từ chối thì sẽ mất mặt, vì thế nên đành dấu tình cảm trong lòng. Cậu sợ người khác sẽ coi thương mình, phải vậy không?” Nhưng lời này của Tiêu Tiêu tuy gai góc nhưng lại rất đúng.

Tĩnh Chi gật đầu, không phản bác.

“ Tĩnh Chi này, một khi cơ hội bị bỏ lỡ sẽ không bao giờ tìm lại được. Cậu đã bỏ lỡ không ít lần rồi, cậu còn muốn thế nào nữa? Lẽ nào cậu thật sự băng lòng với một ông chồng mai mối ? Lần này hãy dũng cảm lên đi, hãy thử một chút, có thể việc bày tỏ sẽ không khó khăn như cậu tưởng tượng đâu. Hơn nữa cũng không cần phải nói trực tiếp là “ em yêu anh “, mà chỉ cần thử đến gần người ấy được không? Đàn ông đều rất thông minh, nhất định họ sẽ phát hiện ra là cậu có ý với họ” . Trương Tĩnh Chi nhìn Tiêu Tiêu, thử một lần như lời cô ấy nói có được không nhỉ? Can đảm một lần có sao đâu?

Bất chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tiêu Tiêu: Mình khuyến khích Tĩnh Chi như vậy liệu có đúng không nhỉ? Việc theo đuổi tình cảm liệu có mang lại hạnh phúc cho cậu ấy không? Nếu cậu ấy bị tổn thương thì sao? Tiêu Tiêu lắc đầu như muốn gạt bỏ những ý nghĩ bi quan ấy. Đó không phải là tác phong của Tiêu Tiêu, cô luôn là người chỉ biết xông tới và chưa bao giờ thất bại.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu bỗng nhiên lắc đầu, Tĩnh Chi tò mò đang định hỏi vì sao thì Tiêu Tiêu ghé đầu hạ giọng nói, “ Cậu ngó về phía sau mà xem, có một anh chàng đẹp trai mặt non choẹt đang nhìn chúng ta đấy” . Tĩnh Chi kín đáo quay đầu lại nhìn, quả nhiên phía sau có một sinh viên chừng hai mươi tuổi mắt đeo kính trông rất thư sinh, nhìn thấy cô quay đầu lại cũng mỉm cười với cô.

Tĩnh Chi cười thay lời chào với anh chàng sinh viên ấy rồi quay lại nói với Tiêu Tiêu vẻ nghiêm túc, “ Đừng chú ý tới người khác nữa, cậu ấy là bạn trai của cô em họ mình đấy, cậu chớ có mà làm hại mầm non của đất nước!”

Tiêu Tiêu trề môi với Tĩnh Chi , rồi vẫn mỉm cười đầy đa tình với chàng sinh viên, “ Em họ cậu? Cô gái tên Phùng Trần Sở Dương ấy à?” Tiêu Tiêu biết Sở Dương và có ấn tượng khá sâu sắc về cô bé, chính vì cái tên Phùng Trần Sở Dương. Khi nghe Tĩnh Chi giải thích về nguồn gốc cái tên này, Tiêu Tiêu đã phải ôm bụng cười một hồi.

Người Trung Quốc chính cống vì sao lại lấy cái tên có bốn chữ? Chuyện nói ra thì dài. “Phùng” thì không cần phải nói nữa, đó là họ của cha cô bé, “Trần” thì sao, đó là họ mẹ cô bé; thật ra lấy cái tên Phùng Trần là được rồi, nhưng bà nội cô bé không chịu, “Dựa vào đâu mà họ mẹ nó thì được thêm?” thế là “Phùng Trần” biến thành “Phùng Trần Sở”, miễn cưỡng thì cũng được coi là một cái tên. Nhưng bà ngoại của cô bé lại có ý kiến, “Họ của bà nội có được thêm vào rồi, còn bà ngoại là tôi đây, chắc là vì vị trí thấp kém nên mới không được thêm họ vào tên của cháu”. Bố của Sở Dương thấy mẹ vợ giận, đành nghiêng rằng, thì thêm vậy, thế mới có cái tên “Phùng Trần Sở Dương”.

Trương Tĩnh Chi gật đầu, cô em con cậu nhỏ hơn cô bốn tuổi, bây giờ là sinh viên năm ba. Cậu sinh viên ngồi phía sau kia là bạn thanh mai trúc mã của cô bé ấy, ai cũng thấy cậu ta rất quan tâm chăm sóc tới Sở Dương, chỉ có điều cô em họ rất cá tính của Trương Tĩnh Chi hình như chỉ muốn là bạn với cậu ta mà thôi.

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu đang nói chuyện với nhau thì Sở Dương tới. Cô cũng có dáng người cao theo gen di truyền gia đình, một chiếc quần bò với một áo sơ mi đơn giản, cổ áo hình chữ V tôn khuôn mặt có đường nét rõ ràng và một mái tóc ngắn như đầu con trai, trông chẳng khác gì một anh chàng. Vừa vào cửa, cô đang định tìm Hà Ý Dương thì bất chợt nhìn thấy Trương Tĩnh Chi nên gật đầu ra hiệu với Hà Ý Dương rồi bước tới chào hỏi Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu trước.

Trương Tĩnh Chi nhìn mái tóc ngắn chưa đầy năm phân của Sở Dương, sững sốt cứ há hốc mồm. Ngay cả Tiêu Tiêu cũng ngây người ra, cô nhớ lần trước cô bé này vẫn còn để tóc dài tới thắt lưng giống như Trương Tĩnh Chi, không hiểu vì sao chỉ trong ít ngày mà cô bé lại thay đổi như vậy?

“Tóc sao vậy?” Trương Tĩnh Chi hỏi.

“Cắt rồi” Sở Dương trả lời vắn tắt.

“Vì sao?”

“Vì công việc”.

“Công việc? Công việc gì mà cũng phải để tóc ngắn như con trai thế này sao?, Trương Tĩnh Chi không hiểu, “Cậu mợ có biết chuyện em cắt tóc không?”

Trương Tĩnh Chi nghĩ, chắc chắn là cậu mợ không biết rồi, nếu không thì làm sao mà Sở Dương còn đứng nguyên vẹn như thế này ở đây được? Mái tóc dài của Sở Dương là niềm tự hào nhất của mợ. Từ trước tới nay, bà mợ của Trương Tĩnh Chi không bao giờ chịu thua kém, hồi còn nhỏ Trương Tĩnh Chi bị mẹ bắt đi học múa dân tộc, thế là mợ cô đã bắt Sở Dương đi học múa ba lê; mẹ của Trương Tĩnh Chi bắt cô đi học đàn Organ, thế là mợ của cô liền bắt Sở Dương đi học đàn Violin.....tóm lại là, hai cô con gái trở thành công cụ ganh đua của chị chồng và em dâu. Vì thế, nhìn thấy Trương Tĩnh Chi để tóc dài, bà mợ thấy con gái mình cũng không thể để tóc ngắn hơn người khác, thế nên cứ nhất định bắt Sở Dương phải để tóc dài đến thắt lưng.

Quả nhiên là Sở Dương lắc đầu

“Mợ không cho à?”

“Em muốn học nghiên cứu sinh, nhưng mẹ em thì cứ bắt chờ khi em tốt nghiệp xong là gả chồng cho em. Mẹ em là người ủng hộ nhiệt thành cho quan điểm “Làm việc tốt không bằng lấy chồng tốt” mà. Em không muốn như vậy nên chỉ còn cách tự mình kiếm tiền lo học phí”.

Trương Tĩnh Chi rất hiểu tính nết của mẹ, nên không muốn nói thêm gì. Im lặng một lát cô mới nói tiếp, “ Nếu cần tiền thì cứ lấy của chị, chị sẽ không nói với mẹ đâu”.

Sở Dương mỉm cười, lắc đầu, “ Không cần đâu, em tự kiếm được mà”.

Trương Tĩnh Chi cũng biết tính cách cứng rắn của cô em họ nên không nài thêm nữa, cô hỏi, “ Bà vẫn khỏe chứ? Cũng lâu lắm rồi chị không tới thăm bà”.

“ Khỏe!” Sở Dương cười, “ Đang đấu cùng mẹ em không biết mệt kia kìa!”.

Trương Tĩnh Chi cười khan, thực ra bà ngoại cũng như mẹ của cô đều không phải là người xấu, nhưng không hiểu vì sao hai mẹ con cứ cãi cọ xích mích suốt ngày.

“ Hay là chị bảo mẹ chỉ đến đón bà về nhà chị ở ít ngày ?”

“ Đừng, tuy vậy thôi chứ bà với mẹ em chẳng thiếu được nhau đâu. Bà mà đi thì kẻ thù giả tưởng của mẹ em không còn nữa, người tai vạ lại là em mất thôi. Hơn nữa, bà cũng không đi đâu, em thấy bà và mẹ cứ cãi cọ nhau rất thú vị, chị có mời thì bà cũng không đi, không tin chị cứ thử mà xem!”

Trương Tĩnh Chi thực sự không biết phải nói gì nữa, cô biết những lời của Sở Dương đều là sự thật.

Tiêu Tiêu thích thú nhìn cô em họ của Trương Tĩnh Chi, những lời trò chuyện của hai chị em họ, cô không hề thấy khó hiểu, bởi vì Trương Tĩnh Chi cũng đã từng kể cho cô nghe về sự phức tạp trong quan hệ gia đình cô.

Sở Dương lại chào Tiêu Tiêu và sang bàn của Hà Ý Dương. Cô vừa ngồi xuống nói chuyện một lát thì đến giờ đi làm, vì thế cả hai đều ra về, khi đi ngang qua bàn của Trương Tĩnh Chi , họ mỉm cười chào một câu ngắn gọn.

Hà Ý Dương biết thời gian gần đây tối nào Sở Dương cũng phải đi làm thêm nên định đưa cô đi, nhưng Sở Dương đã từ chối, “ Mình đi một mình được mà, cậu cứ về đi.”

Hà Ý Dương cũng biết tính tình Sở Dương, nếu cứ cố nài có khi lại làm cho cô không vui, nên chỉ còn biết đứng nhìn Sở Dương ngồi lên chiếc xe đạp vút đi.

Khi Sở Dương đến nơi làm cũng là lúc bắt đầu giờ làm, cô đi vào từ phía sau, ai cũng đang bận với công việc của mình, chẳng ai chú ý đến cô. Khi cô vừa thay xong bộ đồ “ Tiểu Đệ” và bước ra thu Mike ở quầy bar tới tìm, nhìn thấy cô, cậu ta vội nói, “ Sở Dương à , nhanh lên, hôm nay khách đông lắm, người ở khu VIP không đủ, chị Lợi Lợi bảo cậu nhanh tới đó giúp “.

Sở Dương “ ừ” một tiếng, rồi chạy vội tới khu khách VIP. Cô tới đây làm việc qua sự giới thiệu của Lợi Lợi, một cô gái trợ cùng khu với Sở Dương, và cũng là nhân viên hành chính ở đây. Có lần Lợi Lợi quên mang chìa khóa phải đứng ở ngoài cửa, Sở Dương không những không có ý chê thân phận của cô mà ngược lại còn lấy cho cô mượn mấy bộ quần áo của mình, từ đó Lợi Lợi đã coi cô là bạn.

Sở Dương nghĩ, chỉ khi nào kiếm đủ tiền học phí thì mới không bị mẹ cô khống chế. Cô có thể đi làm gia sư, nhưng tiền kiếm được bằng công việc ấy ít quá, mà thời gian thì không chờ cô, cô cần nhiều thời gian để ôn thi nghiên cứu sinh, vì thế cô đã tới đây làm việc theo lời giới thiệu của Lợi Lợi. Thời gian làm chỉ mấy tiếng buổi tối mà tiền công lại khá hậu hĩnh, thi thoảng còn có thu nhập thêm.

Điều quan trọng nhất là Lợi Lợi đã giúp cô giấu tất cả chuyện này: Sở Dương vốn có dáng người cao gầy, bộ ngực tuy không đến nỗi là “màn hình phẳng” nhưng cũng chẳng lấy gì làm đẹp, mặc bộ đồ làm việc vào, trông chẳng khác gì một chàng thư sinh nho nhã. May mà các chàng trai thanh tú nho nhã như vậy ở đây không phải là ít, hơn nữa nhờ có sự quan tâm của Lợi Lợi cho nên dù đã làm ở đây hơn một tháng rồi mà vẫn không ai phát hiện ra.

Khi vào tới khu khách VIP, ngăn nào cũng chật cứng. Trưởng ca nhìn thấy Sở Dương tới, liền đẩy một chiếc khay vào tay cô và nói, “Phòng 301, nhanh tay lên một chút, hôm nay có nhân vật lớn đến, đừng để xảy ra chuyện gì đấy!”

Sở Dương dạ một tiếng, vừa đi được hai bước bỗng nhiên có vật gì đó bay vào mắt khiến cô không sao mở ra được. Vì bị cận nên cô thường phải đeo kính áp tròng, tuy thuận tiện hơn là đeo kính thường, nhưng có lúc khá phiền hà. Ví dụ như lúc này, nhiều khả năng là một chiếc lông mi đã rụng vào trong mắt, nhưng không được giụi, vì thế mà nước mắt cứ trào ra, tay đang bê khay không thể vào nhà vệ sinh kiểm tra xem thế nào, nên cô chỉ còn cách nghiêng răng thò ngón tay vào lõi mắt kính ra, và tất nhiên là phải cả hai bên. Không thể rút những chiếc mắt kính đó đi được, hơn hai trăm đồng chứ có ít đâu, nhưng không biết để nó ở đâu vào lúc này, cô đành đưa lên miệng ngậm, định chờ khi đưa đồ xong sẽ lấy nó ra và rửa sạch. Sở Dương vừa nghĩ vậy vừa đẩy cửa bước vào phòng 301.

Vì cận sáu độ nên mắt Sở Dương nhìn gì cũng mờ mờ, chỉ thấy trong phòng có khoảng bảy, tám người vừa đàn ông vừa đàn bà, một người đàn ông đang hát ê a, nghe cứ như tiếng vượn kêu.

May mà cô nhìn rõ chiếc bàn ở đâu, cô cố làm ra vẻ dĩnh đạc bước tới đó, chỉ cần đặt chỗ rượu xuống đó là xong. Sở Dương nghĩ thầm, cô không nhìn rõ một sợi dây micro vương trên mặt sàn nhà, chỉ cảm thấy có gì đó vướng vào chân, thế là những thứ trên tay bay tung tóe.

Chết rồi, phen này ra gây họa rồi, Sở Dương nghĩ.

Người đàn ông đang hát ở bên cạnh may mà nhanh tay tóm được chiếc khay trước khi nó rơi xuống. Hoàng Phi bất giác thở phào một cái, may mà không rơi vào đầu của Anh Cả, nếu không thì gay rồi. Anh quay đầu lại, ngó người ra, anh chàng chạy bàn ngã đè lên người Anh Cả, đầu nằm gọn trong ngực của Anh Cả.

Sở Dương cảm thấy chiếc mũi của mình như là bẹp dúm, bộ ngực của người đàn ông này quả là rất rắn chắc, hình như đó không phải là cơ thể người, nếu không có hơi ấm của thân nhiệt, chắc hẳn cô đã nghĩ đó là một vách đá! Sống mũi của cô cay xè, nước mắt trào ra. Kho cô ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên thì đối diện với một đôi mắt bị hơi rượu làm cho mơ màng, con ngươi sáng lóa từ một hốc mắt đen, Sở Dương bối chốc ngây người ra.

Một đôi mắt cận sáu độ, muốn nhìn rõ con ngươi của người khác thì khoảng cách này quả là hơi gần. Sở Dương đã bị cú ngã khiến cho đờ đẫn, nên cô hoàn toàn không chú ý tới cảnh tượng có phần kì quái và gần gũi lúc ấy.

Đã lâu rồi Phương Nghị không đi chơi đâu, không phải vì anh không muốn đi mà vì thời gian gần đây quả là rất bận, mọi việc trong nhà bố đều đẩy hết cho anh, áp lực bỗng chốc trở nên nặng nề, hôm nay vì không thể cưỡng lại sự lôi kéo của bọn Hoàng Phi nên anh mới đi cùng họ. Nhưng cũng có lẽ vì lâu ngày không uống rượu, nên mới chỉ uống một chút anh đã thấy choáng váng, rồi sau đó lại bị Hoàng Phi kéo đến đây để hát, vừa ngồi được một lát thì men rượu đã bốc lên, đúng lúc ấy không ngờ lại có người ngã ngay vào lòng!

Phương Nghị cúi đầu nhìn người đang ở trong lòng mình: một đôi mày thanh tú, một đôi mắt đen láy, một chiếc mũi cao, một đôi môi hồng tự nhiên không chút phấn son. Nhìn mãi nhìn

mãi, đôi tay nhỏ đặt trên ngực anh bỗng nóng lên. Phương Nghi đưa tay ra một cách bản năng.

Sau mấy phút thăng thốt, Phùng Trần Sở Dương bỗng nhiên ý thức được mình đang ở đâu, đang làm gì. Sống lưng cô lạnh toát, chết rồi, gây họa thật rồi! Nhìn thấy những người xung quanh không phải là những người bình thường, trước tiên chưa cần nói đến chuyện làm cho họ tức giận thì sẽ bị mất tiền lương, chỉ riêng chai rượu bị bắn đi cũng đủ cô phải khổ đốn, tháng này coi như mất không. Nghĩ đến đây Sở Dương cảm thấy rất tủi thân, nhưng sau đó cô lại phát hiện ra rằng không khí xung quanh thực ra cũng rất ấm áp, cô vội chống tay vào ngực của người ấy và đứng dậy, không ngờ rằng người nằm dưới...

Phương Nghi túm lấy sau gáy của Sở Dương ấn mạnh xuống và kề môi vào. Sở Dương không kịp đề phòng nên bị anh ta kéo ngay vào lòng.

Dường như thời gian ngừng trôi, tất cả mọi người đều ngây như phỗng, trừ một mình Phương Nghi.

Hoàng Phi cứ lập bập như người bị nhét trứng gà vào miệng. Trời đất, Anh Cả có sở thích ấy từ bao giờ không biết nữa, không ngờ anh ấy lại thích thú với các boy!

Sở Dương sững sờ, đầu óc cô bỗng trở nên trống rỗng. Phương Nghi thấy vô cùng sáng khoái, một sự ngọt ngào và sáng khoái bất ngờ. Hình như cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, anh đưa lưỡi đẩy đôi môi mềm mại ấy ra để muốn nhận được nhiều sự ngọt ngào hơn nữa.

Sở Dương sực tỉnh sau phút bất ngờ, cô dùng hai tay chống người dậy rồi vội lùi về sau hai bước, tránh xa con quỷ háo sắc. Anh ta đang nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng, Sở Dương tiếc là không thể cho anh ta một cái tát. Nhưng khi cô vừa giơ tay lên, nhìn thấy mấy gã đàn ông đứng quanh đang chăm chăm canh chừng, cô đành buông tay xuống. Cô cắn chặt răng quay đầu bỏ chạy.

Phương Nghi nằm hồi lâu trên sofa, mỉm cười, không hề có phản ứng. Quả thực là anh đã uống khá nhiều.

Hoàng Phi thấy vẻ chưa đã thèm của Anh Cả, nét mặt cũng nở nụ cười không thấy gì làm thiện chí. Phải, anh ta đã biết mình nên làm gì rồi, nếu chuyện này mà không giúp Anh Cả thì sao có thể thực hiện được phi vụ thứ hai đây? Anh ta vẫy tay, gọi hai người đàn ông khác tới bên, thì thầm với họ mấy câu. Hai người kia dường như cũng đã hiểu ra, mặt cũng nở nụ cười ranh mãnh giống như Hoàng Phi rồi gật đầu bước ra.

Đầu của Phương Nghi vẫn rất choáng váng, mắt cũng cứ nửa nhắm nửa mở, anh đang cố nhớ lại cảm giác ngọt ngào sáng khoái vừa rồi. Liệu có phải là vì đã lâu rồi mình không tiếp xúc với đàn bà không nhỉ?

Sở Dương chạy vội vào phòng nghỉ của nhân viên, toàn thân cô bất giác run lên cầm cập. Hôm nay đúng là xui xẻo, vớ phải một gã biến thái! Cô cảm ghét ra sức chửi thật mạnh lên đôi môi, nhưng không sao xua được cảm giác hưng hực mà hằn đố lại trên người cô. Cô chợt nhớ đến đôi mắt kính áp tròng ngậm trong miệng, vội nhổ ra. Nhưng nhổ mãi cũng không thấy chiếc nào. Không rõ là vì trong lúc cuống quýt cô đã nuốt nó đi hay là đồ khốn kiếp ấy đã nuốt nó?

Sở Dương cảm thấy hơi xót, hơn hai trăm đồng chứ có ít đâu, thế là mất toi rồi, cô đâu ngờ còn có chuyện tồi tệ hơn đang chờ mình. Khi Sở Dương bị hai người đàn ông kẹp hai bên đưa vào căn phòng xa hoa lộng lẫy, cô không thể tin là mọi chuyện xảy ra sau đó đều là sự thật.

“Thằng nhóc, biết điều một chút thì chúng ta sẽ bớt phiền hà hơn.” Một tên đầu đinh hăm dọa, nói xong thì đi ra cùng với một gã khác. Sở Dương dở khóc dở cười, không ngờ hôm nay lại gặp phải chuyện như vậy, lọt vào mắt xanh của một gã đàn ông tự nhận là Đại ca của xã hội đen! Hơn nữa, lại không phải là với tư cách của một cô gái mà là một boy bồi bàn!

Phải chăng đời này đã loạn? Thật không sao hiểu nổi! Cô cũng hiểu rằng, bây giờ không phải là lúc nghiên cứu về vấn đề xã hội, mà điều quan trọng là làm thế nào để thoát thân khỏi chỗ này, nếu không một khi gã kia tới đây thì chỉ còn nước ăn đủ!

Báo cảnh sát chẳng? Cô lập tức gạt ngay giải pháp này. Đầu tiên chưa kể đến chuyện các chú cảnh sát có đến kịp thời hay không, mà cho dù có đến kịp thì cũng không thể ngăn được những hậu quả sau đó: Cổ sợ sẽ bị bọn họ trả thù!

Sở Dương khê khàng kéo cửa ra, cô bất ngờ nhìn thấy hai gã đàn ông đang đứng gác bên ngoài. Cô đành mỉm cười đau khổ với bọn họ rồi đóng cửa quay vào. Lòng cô càng thêm rối ren. Cô đưa mắt nhìn căn phòng, một căn phòng sang trọng, chiếc giường to trong phòng ngủ đập vào mắt khiến cô càng thấy cuống.

Đúng lúc cô đang đứng ngồi không yên thì cánh cửa bị đẩy ra, Phương Nghi loạn choạng đi vào, cánh cửa phía sau lưng anh ta cũng lập tức đóng lại, Sở Dương giật thót tim.

Phương Nghi đưa mắt nhìn chàng trai đang đứng ngây giữa nhà, môi hé nụ cười thích thú. Không ngờ, niềm vui bất ngờ mà Hoàng Phi nói đến lại là “cậu ta”! Phương Nghi ngồi xuống chiếc sofa lớn. Không rõ là do đã tỉnh rượu hay do điều hòa của phòng không tốt nên anh ta cảm thấy rất nóng. Anh đưa tay cởi hai chiếc khuy áo, để lộ khoảng ngực rắn chắc.

Đàn bà anh không thiếu, nhưng đàn ông thì chưa khi nào anh chạm đến. Trước đây anh cảm thấy như thế thật buồn nôn, nhưng hôm nay không hiểu vì sao, nhìn thấy gã trai sạch sẽ trước mặt, anh lại không hề có cảm giác ấy.

Phương Nghi nheo mắt nhìn Sở Dương, “Lại đây”.

Sở Dương gạt đầu ghéech miệng mà không sao cười được, nhưng đôi chân cô vẫn chôn nguyên tại chỗ, miệng cô lắp bắp, “Ông... ông không thấy nên đi tắm một lát sao?”.

Phương Nghi nghĩ, cũng phải, bởi lúc này người anh đang đầm đìa mồ hôi. Nhìn “chàng trai” trước mắt thấy rất thú vị, chắc hẳn cậu ta thích sạch sẽ. Phương Nghi ngồi dậy, đi vào phòng tắm, khi tới cửa, bất giác quay đầu lại nhìn “chàng trai”, không ngờ “chàng trai” lại cũng đang cười với mình, tuy nụ cười ấy rất gượng gạo.

Có lẽ cậu ta là một nhóc hay xấu hổ, Phương Nghi nghĩ và nhếch mép cười rồi bước vào phòng tắm, với bỏ quần áo bước vào bồn hơi. Hơi nước nóng bốc lên càng khiến cho đầu thêm đau. Phương Nghi đưa mắt nhìn vào chiếc gương qua làn hơi nước hùng hục, khuôn mặt anh đỏ bừng, nhưng đôi mắt thì sáng một cách đáng sợ. Không hiểu vì sao, Phương Nghi lại cảm thấy rất mong chờ ở con người đang ở phía ngoài kia, đồng thời lại cảm thấy có phần căng thẳng. Cảm giác này làm anh nhớ lại mối tình đầu nhiều năm trước đây.

Xem ra mình đã uống quá nhiều, vì thế mà không hề ngăn lại sự sắp đặt này của Hoàng Phi, Phương Nghi nghĩ.

Từ phòng tắm bước ra, Phương Nghi sững sờ trước cảnh tượng trước mắt: mọi thứ trong căn phòng bị đảo lộn, cửa sổ phòng mở tung, ga và rèm cửa đều bị xé và làm thành một sợi dây thòng từ trên cửa sổ xuống đến tầng hai.

Phương Nghi cười, không ngờ thẳng nhóc đó dám bỏ chạy, mà lại bằng cách này, hẳn không sợ bị gãy chân sao?

Sở Dương nín thở ngồi trong chiếc tủ tường. Nghe thấy cánh cửa phòng tắm bật mở, rồi lại nghe tiếng bước chân đi về phía cửa sổ, sau đó là một tiếng cười nén. Trong lòng cô rất hoang mang, vừa lo không biết cách này có hiệu quả không, vừa lo người kia mở cánh cửa tủ ra và thấy mình ở trong đó. Sự căng thẳng lên đến tột độ, khiến trong ngăn tủ yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng tim cô đập thình thịch. Sở Dương đưa tay lên ngực, như muốn giữ chặt con tim để nó khỏi đập loạn lên.

Người ấy đã không tìm cô mà chỉ ngồi yên một lúc, sau đó cô nghe thấy tiếng mặc quần áo, và tiếp theo là tiếng mở cửa.

Không ngờ mình đã thoát thân, Sở Dương thầm nghĩ.

Khi Trương Tĩnh Chi gặp lại Sở Dương lần nữa là lúc cô đang dạo phố. Trương Tĩnh Chi tới tìm Tiêu Tiêu thì Tiêu Tiêu nói, cô không có thời gian. Làm thêm! Ai mà biết được đó là thật hay giả?

Nhìn thấy cô gái ăn mặc rất mốt, để tóc dài, đeo kính đen trước mặt chào mình, trong giây lát Trương Tĩnh Chi chưa kịp phản ứng. Mãi tới khi cô gái ấy đưa tay đẩy cặp kính lên, Trương Tĩnh Chi mới phát hiện ra, đó chính là Phùng Trần Sở Dương!

Trong quán ăn nhanh có rất đông người.

“Chị, chị phải giúp em thôi!” Sở Dương nói.

Trương Tĩnh Chi nhìn mái tóc dài của Sở Dương, trong đầu vẫn chưa sao định thần được. Cắt đi mái tóc đẹp của mình, rồi sau đó lại đeo mớ tóc giả lên, lẽ nào như thế mới là mốt? “Chị, lần này chị phải giúp em thôi!” Sở Dương nhắc lại một cách trịnh trọng.

“Sao, mợ lại gây rắc rối cho em à?” Trương Tĩnh Chi hỏi.

Sở Dương lắc đầu, trong lòng nghĩ, em hy vọng rằng đó là rắc rối của mẹ, nhưng lần này không như vậy! Cô lo lắng nhìn bốn xung quanh, sau đó ghé sát mặt Trương Tĩnh Chi thì thầm, “Chị, hình như em đặc tội với bọn xã hội đen!”.

Xã hội đen? Trương Tĩnh Chi sửng sốt, chuyện này hình như rất xa với cuộc sống của cô! Cô nhìn Sở Dương mà không dám tin vào tai mình, vì sao đang yên lành mà lại đi dính với bọn xã hội đen?

“Có thật thế không?”

“Thật mà! Em không dám quay về chỗ trọ nữa, nhưng cũng không dám về nhà. Chị, chị tìm giúp em một chỗ ở đi!” Sở Dương nói.

Lợi Lợi đã ngầm báo tin cho cô, bọn người đấy đang tìm cô, còn nói rằng thời gian này tốt nhất là không nên về nhà. Sở Dương khổ sở vì chuyện này, chưa nói tới vấn đề thu nhập, ngay cả đến chỗ nương thân cũng không còn! Vì gia đình ở thành phố này, nên không được ở trong khu kí túc xá của trường, nếu bây giờ làm thủ tục tạm trú cũng rất ít khả năng. Quay về nhà thì Sở Dương không muốn, sợ về hôm trước thì hôm sau mẹ cô lại lôi đi xem mặt người ta! Vì vậy cô chỉ còn biết trông chờ vào bà chị họ Trương Tĩnh Chi.

“Về nhà chị ở nhé?” Trương Tĩnh Chi hỏi, vì cô luôn ở nhà cùng với bố mẹ, bả cô lập tức tìm

ngay một chỗ ở quả là điều khó khăn.

Sở Dương lắc đầu, về nhà bác thì chẳng thà về nhà mình cho xong!

Trương Tĩnh Chi cũng đâm lo. Cô em họ từ xưa tới nay chưa bao giờ mở miệng xin xỏ điều gì, chỉ riêng lần này chỉ một mực nhờ cô giúp đỡ. Thế là cô lập tức nghĩ tới Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu chỉ ở một mình, chỉ có điều cô ấy thường xuyên đưa đàn ông về nhà, nếu để em ở đó cô thấy không yên tâm.

Mặc dù vậy, Trương Tĩnh Chi vẫn gọi điện cho Tiêu Tiêu, nói cho cô ấy biết về tình hình của Sở Dương.

Tiêu Tiêu nhận được điện của Trương Tĩnh Chi vào lúc đang làm thêm. Sếp lớn hôm nay không hiểu có chuyện gì mà cũng trưa mới đến công ty. Đến giờ này rồi mà công việc vẫn chưa xong. Sếp chưa về thì một trợ lý như Tiêu Tiêu sao có thể về được?

“Mình thì không có vấn đề gì. Cậu cứ bảo cô bé đến ở chỗ mình đi.” Tiêu Tiêu đưa mắt ngó vào phòng làm việc rồi hạ giọng hỏi “ Khi nào thì tới?”

Trương Tĩnh Chi hỏi Sở Dương xong thì quay lại nói vào điện thoại, “Hôm nay”.

Tiêu Tiêu chau mày, Sở Dương đến ở không có vấn đề gì, nhưng không ngờ lại gấp như vậy, nhưng cô thể nói với Tĩnh Chi về suy nghĩ của mình, nên đành trả lời, “Vậy thì bảo cô bé chuẩn bị đi, sau khi đi làm về mình sẽ tới đón. Hôm nay tâm trạng của Sếp có vẻ không được vui. Bây giờ không thể nói chuyện nhiều được, có gì gặp nhau hãy nói nhé!”, nói xong thì cô cúp máy.

Trương Tĩnh Chi nhìn Sở Dương, “Được rồi, vấn đề chỗ ở đã được giải quyết. em có cần quay về chuẩn bị một số đồ dùng không?”.

Sở Dương lắc đầu, làm thế có khác gì chui đầu vào rọ? Sáng nay Lợi Lợi gọi điện đến nói, đã có người trực sẵn dưới gác rồi!

Trương Tĩnh Chi nhìn đồng hồ, rồi vội gọi điện về nhà, nói rằng buổi tối cô không về ăn cơm, sau đó đưa Sở Dương ra siêu thị, ít ra thì cũng phải mua một số đồ dùng cá nhân tối thiểu.

“Chị này, cái chị Tiêu Tiêu ấy sẽ không thường xuyên đưa đàn ông về nhà chứ?” Sở Dương vừa ném chiếc khăn tắm vào xe đẩy vừa nói, “Em thích ngủ lắm, sẽ bị đánh thức mất thôi”.

Trương Tĩnh Chi có phần không vui, cô nhìn Sở Dương với vẻ rất nghiêm túc, “Sở Dương này, chị không cho phép em nói như vậy về chị Tiêu Tiêu. Chị ấy là người rất mực thướt, và cũng là một cô gái rất tốt. Nếu chị ấy đã cho em tới đó ở thì sẽ không mang đàn ông về nhà đâu”.

Trương Tĩnh Chi bước lên trước, hình như cô cảm thấy bất bình cho cô bạn thân của mình, tiếp đó cô nói, “Có thể em không hiểu về thói quen cuộc sống của chị ấy, nhưng đó là chuyện của chị ấy, không ai có quyền can thiệp vào, huống chi chuyện ấy chẳng làm hại đến ai”.

Sở Dương cắn môi, bụng nghĩ, chị cũng lại che dấu bệnh vực hơi quá rồi, em đã nói gì về chị ấy đâu! Nhìn thấy vẻ mặt của Trương Tĩnh Chi không vui, cô đành thôi không nói nữa mà lặng lẽ nhét đồ vào xe đẩy. Khó khăn lắm mới “đục khoét” được bà chị, cho nên chẳng cần gì phải khách sáo.

Trương Tĩnh Chi quả thực cảm thấy không vui. Trước mặt người khác, Tiêu Tiêu là một cô gái xinh đẹp, cởi mở, nhiệt tình thậm chí là phóng túng, nhưng cô biết đó không phải là tất cả về Tiêu Tiêu.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ kì nghỉ hè khi cô học năm thứ nhất đại học, khi cô mang đồ từ nhà đến kí túc xá, đúng lúc cô mở cửa bước vào thì nhìn thấy cảnh Tiêu Tiêu ngồi trên giường trên khóc rất to. Mặc dù cô ấy lấy tay bịt chặt miệng, nhưng tiếng khóc đau lòng vẫn lọt qua kẽ tay ra ngoài. Cái vẻ đau đớn và chẳng cần giữ gìn hình ảnh ấy của Tiêu Tiêu, cô chưa từng thấy bao giờ.

Tiêu Tiêu trẻ, xinh đẹp, điều kiện gia đình rất tốt, trong con mắt của nhiều người, không thể có chuyện đau khổ nào xảy ra với cô. Nhưng kể từ sau lần ấy, Trương Tĩnh Chi biết rằng, Tiêu Tiêu không hề vui như cách cô ấy vẫn tỏ ra. Trong trái tim cô đã có một vết sẹo. Mặc dù mãi cho đến tận bây giờ cô cũng không sao biết được vết thương lòng của Tiêu Tiêu là gì, bởi cô chưa bao giờ hỏi Tiêu Tiêu về chuyện ấy.

Nếu cô ấy muốn cho mình biết, cô ấy sẽ khắc nói ra, Trương Tĩnh Chi nghĩ.

Hai người trở thành bạn thân thiết của nhau, nhưng Tiêu Tiêu không bao giờ nhắc tới nguyên nhân của lần khóc ấy với Trương Tĩnh Chi. Có một số người mãi mãi nén vết thương ở trong lòng, đến tận khi chết cũng không chịu hở ra cho người khác xem, dù đó là bạn thân, là bạn tốt nhất. Có một số vết thương, dù có người chia sẻ thì cũng vẫn rất đau. Vì thế, biện pháp tốt nhất là giữ nó lại trong lòng, mãi mãi không để lộ ra.

Khi Tiêu Tiêu lái chiếc nhỏ màu đỏ của mình đón Trương Tĩnh Chi và Sở Dương ở cửa siêu thị thì cũng đã là tám giờ hơn rồi. Nhìn thấy Trương Tĩnh Chi mang lên xe túi lớn túi nhỏ, Tiêu Tiêu chỉ còn biết ngậm bồ hòn làm ngọt, “Thưa hai quý cô, hình như hôm nay siêu thị đã cho không thì phải?”.

“Cho không?” Trương Tĩnh Chi trừng mắt nhìn Sở Dương một cái, “Hôm nay cô nhóc này đã làm thịt của mình năm trăm đồng rồi đấy!”. Sau đó lại nhìn và nói với Tiêu Tiêu bằng vẻ không cam chịu, “Không được, dù thế nào thì hôm nay cậu cũng phải mời mình một bữa cơm, mình phải ăn đấy!”.

“Mình mời á?” Tiêu Tiêu nhướn mày cười, “Cậu đúng là người chẳng biết điều chút nào, em của cậu bây giờ sẽ ở nhờ nhà mình đấy! Sở Dương mới chỉ là sinh viên, mình cũng không thể để cho cô bé mời, nhưng còn người làm chị như cậu thì nhất định cũng phải có chút thể diện gì đó chứ?”.

“Mình gán người mình đấy, cậu có cần không?” Trương Tĩnh Chi đáp với vẻ gậy gố.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Không cần! Mình đâu có phải là người đồng tính, mình cần cậu mà làm gì?”.

“Như thế là được rồi, đừng có nhiều lời nữa! Tối nay cậu phải mời mình ăn cơm!” Trương Tĩnh Chi giả bộ mặt lì lợm.

Tiêu Tiêu mỉm cười lắc đầu, gặp người như Trương Tĩnh Chi cô đành bó tay, thôi thì đã trót thì phải trét vậy.

“Chị Tiêu Tiêu này, chúng ta cò thể mang chị em đi bán cho người khác, sau đó làm một bữa thật no say.” Sở Dương ngồi ở phía sau đột nhiên nói chen vào. Cô vẫn chưa nói hết câu thì bị Trương Tĩnh Chi phát cho một cái rở kêu, “Con nhỏ không có lương tâm này, mày là em gái của ai đấy? Vừa rồi, ai bỏ tiền ra trả hả?”. Trương Tĩnh Chi trợn mắt mắng.

Ba người ăn ở ngoài, Trương Tĩnh Chi định tới chỗ Tiêu Tiêu giúp Sở Dương sắp xếp đồ đạc nhưng đã bị Sở Dương từ chối, “Thôi mà chị, chị về ngay đi, nếu không bác lại chất vấn chị đi đâu giờ mới về!”.

Trương Tĩnh Chi nghĩ và thấy đúng là có chuyện đó thật. Gần đây trong lòng cô chỉ luôn nghĩ đến chuyện yêu thầm anh chàng đẹp trai kia, mẹ cô thấy chuyện tình cảm của cô chưa có tiến triển gì nên rất buồn rầu. Nếu hôm nay mà lại về muộn thì hãy chuẩn bị tinh thần trước cho một cuộc thẩm vấn đang chờ đợi ở nhà.

Tiêu Tiêu đưa Tĩnh Chi về trước rồi sau đó mới chở Sở Dương về chỗ mình.

Nhìn Sở Dương mặc quần bò, tay mang đủ các loại túi lớn nhỏ nhanh nhẹn chui ra từ hàng ghế phía sau, Tiêu Tiêu bỗng thấy, tuổi trẻ thật là tốt, tuy cô mới hơn hai mươi tuổi, nhưng so với Sở Dương thì dường như già dặn hơn hẳn.

Nhiều khi sự trẻ trung bề ngoài và tuổi tác cũng chẳng liên quan gì đến nhau. Nếu đã có quá nhiều sự từng trải, thì dù cho nét mặt và hình dáng bề ngoài vẫn rất trẻ trung, tâm hồn cũng không còn như thế.

Buổi sáng, Tiêu Tiêu vẫn lái xe đi làm như bình thường. Khi cô vừa tới ngã rẽ ở đầu khu thì gặp ngay đèn đỏ phải dừng lại. “Bực quá, chỉ chậm có một chút xíu!” Tiêu Tiêu lẩm bẩm, mắt nhìn anh cảnh sát cảnh sát giao thông trẻ ở ngã tư đang nhìn về phía mình, cô cũng thò đầu ra khỏi xe mỉm cười và thè lưỡi ra với người ấy thay cho lời chào. Có thể nói, Tiêu Tiêu và anh chàng cảnh sát ấy là chỗ quen biết, đó là vì cô đã nhiều lần vượt đèn đỏ còn anh ta thì đã phải chặn lại không ít lần.

Tiêu Tiêu nhìn thấy khuôn mặt đen nhẻm của người ấy thoát bỗng đỏ bừng, rồi quay mặt đi coi như không nhìn thấy mình thì bỗng nhiên thấy tâm trạng hôm nay rất vui. Trêu chọc cảnh sát giao thông, ha ha, đó là việc mà không phải ai cũng dám làm!

Tiêu Tiêu đắc ý rút đầu vào, nhìn những con số nhảy nhót trên cột đèn và cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, liệu hôm nay có đến muộn không đây? Nếu biết chậm thế này thì dù có bị cảnh sát giao thông bắt và lên lớp cho một hồi cũng cứ vượt qua.

Tiêu Tiêu bất lực đưa mắt nhìn những người đi bộ, nhìn dòng người qua lại ngược xuôi vội vã, đột nhiên cô như người không chút phòng bị bị giáng một gậy và lập tức quay đờ, người đàn ông ấy đã lọt vào tầm nhìn của cô, giống như một cây kim, xuyên nhói vào trái tim Tiêu Tiêu.

Anh ta vẫn với dáng cũ, khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười dịu dàng, ngay cả khi nói hai từ “chia tay” cũng vẫn với nụ cười dịu dàng nhả nhặn ấy. Anh ta đang nhìn cô gái đi bên cạnh với một vẻ dịu dàng và yêu thương, hai người nắm tay nhau đang thì thầm điều gì đó, thỉnh thoảng nụ cười lại sáng bừng trên khuôn mặt. Họ đi như vậy qua trước mũi xe của Tiêu Tiêu và không để ý gì tới người ngồi trong xe.

Có lẽ đó là người yêu! Khi người ta yêu nhau say mê thì trong mắt chỉ còn lại mỗi người mình yêu mà thôi.

Tiêu Tiêu cảm thấy đầu óc quay cuồng, máu trong tim như sôi lên.

Tiếng còi giục giã phía sau vang lên kéo Tiêu Tiêu quay trở lại với hiện thực. Chiếc đèn đường đã đổi từ tín hiệu màu đỏ sang xanh, ngay cả anh chàng cảnh sát giao thông kia cũng thấy được Tiêu Tiêu có gì đó bất ổn, nên đưa mắt nhìn rất lâu về phía cô.

Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, đập mạnh vào chân phanh, chiếc xe trườn lên.

Hôm nay đầu của Trương Nghị coi như không còn đau nữa. Hôm trước anh đã uống quá nhiều, khiến cả ngày hôm qua đầu anh đau như búa bổ. Nhớ đến câu chuyện hoang đường hôm

trước, anh cảm thấy đúng là dở khóc dở cười, không thể ngờ được là mình lại có thể nảy sinh hứng thú trước một gã trai khác, và điều nực cười hơn cả là gã nhóc ấy đã trốn thoát ngay trước mắt mình!

Phương Nghị vừa nâng tách cà phê mà thư kí pha cho thì cô trợ lý xinh đẹp chạy vào như gió cuốn.

“Thưa Tổng Giám Đốc, có một số công văn giấy tờ cần anh ký, còn có cả phương án mà Hội đồng quản trị chiều nay duyệt.” Tiêu Tiêu đưa tập tài liệu về phía Phương Nghị.

Phương Nghị cau mày, vừa mới bắt đầu giờ làm mà không hiểu vì sao cô ta đã xộc vào ngay như vậy? Trước đây cô ta đâu có tích cực như thế!

“Hôm nay sao mà tích cực, vội vàng thế?” Phương Nghị cười hỏi. Tiêu Tiêu nhướn mày, nhìn Phương Nghị, đáp, “Nhận của anh nhiều tiền lương như vậy, không tích cực thì liệu có xứng đáng với anh không?”.

Phương Nghị gật đầu cười. Ai bảo sắc đẹp và trí tuệ không thể song hành, cô trợ lý này của anh chính là người có đủ cả hai thứ đó. Nhưng không hiểu vì sao khi nhìn thấy Tiêu Tiêu, Phương Nghị lại nhớ đến gã nhóc thèm thùng hôm ấy. Mình sao thế này? Đang yên đang lành thì lại nghĩ tới đàn ông? Lẽ nào mình có vấn đề thật?

Suốt cả ngày hôm đó, Tiêu Tiêu làm việc như điên, không những giải quyết hết những công việc còn tồn đọng lại từ hôm trước mà còn đẩy nhanh tiến độ một số công việc khác.

“Trợ lý Tiêu hôm nay sao thế nhỉ?” Thư ký Tiểu Lưu ghé tai thì thầm với Polly bên cạnh.

Polly lén nhìn Tiêu Tiêu đang vừa cười vừa trao đổi về bản quy hoạch của công ty, rồi cũng thêm vào vẻ bí mật, “Không những rất tích cực làm việc, mà tâm trạng cũng có vẻ rất vui. Cả ngày hôm nay lúc nào chị ấy cũng tươi cười, liệu có phải có người yêu mới rồi không?”.

Tiêu Tiêu không để ý đến phản ứng của các đồng nghiệp xung quanh, bây giờ cô chỉ muốn làm cho mình bận rộn hơn nữa, làm cho nụ cười trên mặt tự nhiên hơn nữa, để cho khuôn mặt có nụ cười dịu dàng ấy không còn xuất hiện trước mắt mình, để cho hai bàn tay nắm chặt nhau ấy không còn bám riết lấy trái tim mình nữa.

Chính vì vậy mà ngày hôm nay Tiêu Tiêu cực kì bận rộn, bước chân cô dường như cũng mang theo gió cuốn.

Và ngày hôm ấy nụ cười của cô cũng trở nên đặc biệt ngọt ngào. Trên thế gian này, có một số phụ nữ thích dùng sự dịu dàng để gói ghém tất cả, trong đó có đàn ông và cả trái tim vốn đã trở cứng như đá của mình; còn một số phụ nữ khác thì lại thích dùng lớp vỏ bọc thật cứng để chụp lên mình, ngăn tất cả những người đàn ông ở bên ngoài, để bảo vệ cho trái tim yếu đuối của họ.

Và Tiêu Tiêu chính là người thuộc nhóm thứ hai.

Nhưng thực ra nói như vậy cũng không hoàn toàn chính xác, cái kiêu bên ngoài cứng cỏi, bên trong yếu đuối của Tiêu Tiêu không đơn thuần mà vượt hẳn một bậc so với người khác. Theo cách nói của Trương Tĩnh Chi thì là cái vẻ bề ngoài cứng cỏi ấy của Tiêu Tiêu được bọc dưới một lớp vỏ mật ong, chính vì thế mà thường thu hút không ít ong bướm.

Có nhiều khi, con người ta cảm thấy trái tim mình đã đủ cứng rắn, da mặt cũng đủ dày, và những chuyện trước kia có thể được nhắc đến không cần phải ý tứ gì nữa, con người ta thường

cho rằng mình đã đủ kiên cường và có thể mỉm cười đối diện với thế gian này, đem những giọt nước mắt biến thành nụ cười bình thản.

Chiếc áo giáp nhìn qua tưởng cứng rắn, nhưng thực ra, chỉ một câu nói thôi cũng có thể xuyên thủng, khiến nó đau đến tận xương tủy.

Khi Tiêu Tiêu ngồi trên tấm thảm của khách sạn và mở hộp bia đầu tiên, cô đang nghĩ, vì sao đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà khi nhìn thấy anh ta, cô vẫn cứ đau lòng như thế?

Hộp bia đẳng chui tọt xuống ruột, tuy chỉ là một ngụm bia nhưng vẫn cảm thấy dạ dày dậy lên một cơn nóng rát.

Tiêu Tiêu luôn nghĩ rằng mình là một người rất hiểu người khác. Có thể nói, kể từ sau chuyện đó, cô trở nên lý trí hơn, dù làm việc gì cũng đều để lại cho mình một đường rút lui.

Cho nên, ngay cả như ngày hôm nay dù đã định uống cho say, cô vẫn cứ suy nghĩ rất nhiều.

Phụ nữ không thể say rượu ở bên ngoài, đó chính là thể hiện trách nhiệm đối với bản thân.

Cô cũng đã có một căn hộ, lẽ ra cô có thể mua một chút rượu về, khóa cửa lại, uống một mình cho đến khi say, ngày hôm sau tỉnh dậy thì cơn đau đầu sẽ thay ở chỗ cho cơn đau tim. Nhưng bây giờ Sở Dương đang ở chỗ cô nên Tiêu Tiêu đành phải đến khách sạn thuê phòng.

Ở đây sẽ không có ai nhìn thấy trái tim đau đớn của cô, sẽ không có ai nhìn thấy cảnh cô khóc không cần che giấu.

Không có đồ ăn, nên chỗ bia uống càng nhanh hơn. Chỉ loáng một cái đã có ba bốn chiếc vỏ lon ném xuống sàn nhà, nhưng khuôn mặt tươi cười ấy lại càng trở nên rõ nét, giống hệt ngày hôm ấy của nhiều năm về trước.

Trước đây tôi cũng đã từng trong sáng như vậy! Tiêu Tiêu nghĩ trong khi tay ném chiếc vỏ lon bia rồi tiện tay với lấy một lon khác, bật tách một cái, bọt bia trào ra và sau đó tan ngay, giống như tình yêu của cô.

Mọi người thường nói, khi yêu lần đầu sẽ không thể hiểu được tình yêu là gì mà nhầm lẫn một chút xao xuyến là tình yêu, mà sự xao xuyến cho dù mạnh mẽ đến đâu rồi cũng sẽ trở thành quá khứ.

Khi người đàn ông ấy nói lời chia tay, Tiêu Tiêu đã không biết phải làm như thế nào. Anh ta nói chỉ muốn thử mùi vị tình yêu. Thì ra anh ta cũng không biết mùi vị của tình yêu là gì! Trước tất cả những gì cô đã vứt bỏ vì anh ta thì câu nói này quả là một sự nhạo báng lớn!

Từ sự ảm ức lúc đầu cho tới sự thỏa hiệp sau này, Tiêu Tiêu đã làm rất nhiều, nhưng tất cả điều đó chỉ càng khiến cho anh ta thêm phản cảm mà thôi.

Khi tình yêu đã nhạt nhòa thì những giọt lệ của bạn sẽ không còn là những hạt châu trong tay người con trai nữa mà trở thành những giọt nước bùn khiến cho người ta khó chịu trong ngày mưa. Phụ nữ thường bị cái gọi là tình yêu làm cho mờ mắt và hồ đồ.

Trên sàn nhà đã lăn lóc bảy, tám vỏ lon. Tiêu Tiêu lau những giọt nước mắt trên mặt, thoát một cái đã bảy năm rồi, nhưng vì sao vẫn cứ đau? Cô loạng choạng ngồi dậy rồi lảo đảo đi vào nhà vệ sinh. Cái dở của bia là như vậy, nó làm người ta chốc chốc lại phải vào nhà vệ sinh, Tiêu Tiêu vừa đi vừa nghĩ.

Khi cô vừa rời khỏi nhà vệ sinh thì chuông điện thoại vang lên, cô vội chớp lấy nghe, là giọng của Sở Dương, “Chị Tiêu Tiêu, em quên mang chìa khóa mất rồi. Khi nào thì chị về?”.

Tiêu Tiêu cố giữ cho giọng thật bình thường, “Em chờ một chút, chị sẽ về bây giờ”.

Mặc dù lý trí mach bảo cô rằng, lúc này tốt nhất là nên ở lại khách sạn, nhưng cô không thể không về được, không thể để Sở Dương chờ một mình ở bên ngoài.

Ra khỏi khách sạn, một làn gió thổi tới khiến đầu càng thêm choáng váng, thân thể rã rời dường như không theo sự điều khiển của cô nữa. Không thể lái xe được, gọi taxi vậy, Tiêu Tiêu nghĩ.

Vốn dĩ trước khách sạn có taxi, nhưng vào giờ này thì không còn nữa, Tiêu Tiêu thở dài, liêu xiêu bên lề đường. Có lẽ vì dáng đi của cô rất kì quái nên nhiều người đi đường đã phải tò mò đưa mắt nhìn theo.

Tiêu Tiêu khó khăn ôm lấy một cột đèn đường, mãi mà cũng không sao tiếp tục nhấc chân được, nó cứ mềm nhũn không sao đỡ được thân hình cô, khiến cô cứ trượt xuống.

Hết rồi, hôm nay mình lại mặc váy ngắn, chắc là chẳng còn che giấu được gì nữa. Tiêu Tiêu nghĩ.

Đúng lúc cô sắp quỵ xuống thì một bàn tay từ phía sau đưa ra đỡ lấy hai vai và kéo cô lên.

Tiêu Tiêu khó nhọc ngẩng đầu lên, cố nghĩ xem người phía sau ấy là ông tiên nào.

Tưởng Tư Thừa nhìn cô gái say mềm trước mặt bất giác chau mày lại. Xem ra cô ta không phải là một cô gái đần độn, nhưng không rõ vì sao lại uống nhiều như vậy ở bên ngoài?

Cô quay đầu lại nhìn người ấy một cái và nhếch miệng cười, “Chào chú cảnh sát!”. Giọng của cô không còn rõ ràng nữa, mắt cũng chỉ thấy mờ mờ và mỉm cười một cách rất ngây thơ.

Tưởng Tư Thừa dờ khóc dờ cười, nghiêm mặt lại nói, “Chìa khóa đâu?”.

Anh biết cô có xe, sáng nay cô ấy còn thò đầu ra làm bộ trêu chọc anh.

“Chìa khóa?” Đầu óc Tiêu Tiêu càng trở nên mơ hồ, chú cảnh sát này thật lợi hại, đến cả chuyện Sở Dương quên mang chìa khóa mà cũng biết. Tiêu Tiêu cúi đầu lục trong chiếc túi một hồi lâu mới lôi ra một chùm chìa khóa, rồi đưa nói cho Tưởng Tư Thừa.

Tưởng Tư Thừa giơ một tay đón chùm chìa khóa, Tiêu Tiêu lại đổ gục xuống, thấy vậy anh vội vàng ôm cô vào lòng rồi mới cầm lấy chùm chìa khóa.

Đó là một chùm có rất nhiều chiếc chìa khóa khác nhau, nhưng không có cái nào là chìa khóa xe.

“Chìa khóa xe đâu?” Anh lại hỏi.

Tiêu Tiêu nhìn anh với cái nhìn dò dẫm và mỉm cười một cách ngốc nghếch, dường như cô không hiểu những lời anh nói.

Tưởng Tư Thừa bất lực, đành một tay đỡ ngang người cô, tay còn lại mở chiếc ví da của cô để tìm chiếc chìa khóa xe.

Ví của phụ nữ bao giờ cũng chứa rất nhiều thứ linh tinh, nào là hộp phấn, son môi, giấy ăn... và khi anh nhìn thấy gói giấy vệ sinh trong đó, khuôn mặt ngăm đen của anh thoát đỏ bừng lên.

Anh đã có không ít lần chặn xe của cô lại, vì thế vừa nhìn là anh lập tức nhận ra ngay.

Trong lúc mơ màng, Tiêu Tiêu vẫn nhận ra anh vì thế cô yên tâm và ngoan ngoãn để mặc anh vừa ôm vừa kéo lên xe.

Anh cũng biết rõ cô ở tiểu khu nào, chỉ có điều không biết là phòng số bao nhiêu.

Anh vạt khế vào má cô, “Tĩnh lại đi nào. Cô ở đâu?”.

“Dãy nhà số 7, phòng 802.” Cô lẩm bẩm mấy câu, sau đó lại vùi mình vào giấc ngủ.

Khi xe về đến trước cổng, Sở Dương đang ngồi chờ trên bậc thềm. Nhìn thấy xe của Tiêu Tiêu cô liền chạy ra đón, nhưng khi cửa xe mở ra, không ngờ đó lại là một cảnh sát giao thông.

Sở Dương ngó người một lát, thấy viên cảnh sát đó vòng quay đầu xe tới mở cánh cửa sau và bế Tiêu Tiêu lên.

Tướng Tư Thừa nhìn Sở Dương hỏi, “Cô có biết cô ấy không?”.

Sở Dương gật đầu, vội nhường lối cho Tướng Tư Thừa bế Tiêu Tiêu vào trong phòng, “Tôi ở cùng chị ấy. Nhưng mà, chị ấy làm sao vậy?”.

“Tôi nhìn thấy cô ấy đang say ở trên đường nên đưa cô ấy về.” Tướng Tư Thừa nói.

Chương hai: **Hành động nhưng đừng kích động**

Cuối tuần, triển lãm xe trưng bày một lô xe mới, người đến thăm quan không ít, Trương Tĩnh Chi tay trái kéo Tiêu Tiêu, tay phải lôi Sở Dương bước đi một cách rất khó khăn.

“Chị, chị cảm thấy em rối rắm lắm hay sao? Em làm gì có tiền mua xe, chị lôi em đến đây làm gì?” Sở Dương đầu đội mớ tóc giả dài, nói với Trương Tĩnh Chi bằng giọng không lấy gì làm vui vẻ.

Trương Tĩnh Chi trừng mắt với cô không nói gì còn chân thì vẫn kiễng lên cổ vươn ra ngó nghiêng bốn phía như muốn tìm ai đó.

Tiêu Tiêu nhếch mép mỉm cười chế giễu, “Chắc là chị ấy có việc phải cầu cạnh đến người ta nên kéo chị em mình đến xin xỏ đây mà!”.

Trương Tĩnh Chi nghe thấy hai người họ mỗi người một câu, chỉ còn nước chấp hai tay lại mà lay, “Tôi xin hai đại tiểu thư, cứ coi như nâng đỡ tôi, được chưa? Tôi xin hai người đấy!”.

Vừa nói xong, Trương Tĩnh Chi liền nhìn thấy Giang Tiểu Nhược đứng từ xa giơ tay ra vẫy cô. Cô vội kéo Tiêu Tiêu và Sở Dương đi về phía ấy, “Tiểu Nhược, tôi đã đưa người đến cho cậu đây, cậu xem xem chúng tôi có thể giúp gì được? Rải truyền đơn à?”.

Người phụ nữ mặc áo choàng đứng cạnh Tiểu Nhược nhìn Trương Tĩnh Chi và hai người đi cùng với cô, mắt sáng bừng lên, không chờ Giang Tiểu Nhược lên tiếng, người ấy đã tiến đến bên nói, “Cảm ơn trời đất, mọi người đến giúp Tiểu Nhược phải không? Đến đúng lúc lắm, có hai người mẫu gặp trục trặc trên đường làm chúng tôi cuống quýt hết cả lên, nếu được mọi người giúp thì tốt quá, thù lao thì chúng ta sẽ thương lượng dễ thôi!”.

Trương Tĩnh Chi thấy hơi phật lòng, vốn chỉ nói là đến làm giúp công tác tuyên truyền, thế mà bây giờ lại làm người mẫu xe!

“Tôi không biết làm!” Trương Tĩnh Chi vội lùi về sau. Làm người mẫu xe? Cô đã nhìn thấy cảnh một cô gái rất thời trang uốn éo trên bục chữ T, vì thế cô lắc đầu quầy quậy, trông đến buồn cười.

“Không sao đâu, không sao đâu. Mọi người chỉ việc đứng bên chiếc xe, làm dáng một chút là được thôi mà, không cần phải đi lên bục đâu, rất đơn giản mà!” Giọng của người phụ nữ dẻo quẹo, ngay cả Giang Tiểu Nhược cũng bước tới làm thuyết khách.

Trương Tĩnh Chi đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu vẻ khó khăn. Tiêu Tiêu nhún vai, “Mình thì không sao!”.

Trương Tĩnh Chi lại nhìn Sở Dương. Sở Dương trừng mắt, “Em không làm!”.

Cuối cùng, cả ba người không ai tháo chạy nổi, họ đều bị Tiểu Nhược và đồng nghiệp lôi đến phòng thay quần áo.

Tiêu Tiêu mặc một bộ lễ phục buổi tối bằng nhung màu đen bó sát người nổi rõ eo lưng thanh mảnh và cái hông cong, trông chẳng khác gì một nụ yêu tinh (type đến đây mình buồn cười quá, ai lại miêu tả mỹ nữ như một nụ yêu tinh ^^).

Sau một hồi giằng co, Trương Tĩnh Chi cũng đã mặc lên người bộ áo dài màu xanh ngọc có phần ít điệu đà, mang phong cách quy phạm đứng đắn của con nhà khuê các. Còn Sở Dương thì gai góc nhất, cô nhất quyết không chịu thay quần áo. Mãi cho đến khi Trương Tĩnh Chi dồn ép và những người ở đó dỗ dành cô mới chịu mặc một bộ váy áo ngắn màu đỏ. Nếu như không nói là sẽ được nhận ba mươi phần trăm tiền thù lao thì dù có chết cô cũng không làm cái việc vô duyên này.

Ba người ba trang phục khác nhau, ba phong cách và khí chất khác nhau, vì thế khu vực triển lãm cũng mỗi người một khác.

Trước khán đài, người qua người lại, người thì xem xe, người thì ngắm người.

Sở Dương dựa vào cửa xe một cách tùy hứng. Mắt nhìn các cô người mẫu đang làm kiểu làm dáng bên cạnh, trong bụng không khỏi thấy buồn cười. Đi đôi giày mười phân, đứng một lát đã thấy mũi chân đau nhức, Sở Dương định chui vào xe ngồi một lát. Nhưng đưa mắt nhìn quanh thấy các người đẹp ai ai cũng rất nghiêm túc với công việc, nên nghĩ mình cũng không thể quá đáng quá, bởi xong việc mình cũng nhận tiền của người ta cơ mà.

Từ phía trước có mấy người mặc complet đi tới, nhìn thì biết ngay họ là những khách hàng bình thường, thế mà những nhân viên bên cạnh cứ ra sức khom lưng cúi đầu đón tiếp.

Chẳng có việc gì làm, Sở Dương cũng đưa mắt nhìn về phía ấy, một cái nhìn băng quơ nhưng lại khiến cô lạnh toát sống lưng.

Phượng Nghi tuy rất không có cảm tình với những người bên cạnh, nhưng miệng vẫn phải nở nụ cười gương gạo, dù sao thì đó cũng chỉ là xã giao, nếu đã nói là đến để động viên thì cũng phải làm cho hết trò.

Hoàng Phi thì không thể nào kiên trì như vậy được, nếu không phải vì nể mặt Anh Cả thì anh ta đã chuồn từ lâu rồi. Xem gì triển lãm xe cơ chứ, bởi đâu có mua xe! Anh ta cũng cảm thấy thật vô vị, vì thế mắt cũng chẳng để vào việc xem xe, mà đảo đi đảo lại trên thân hình mấy cô người mẫu gọi cảm kia.

Sở Dương nhìn đám người mỗi ngày một tới gần ấy mà lòng dạ cuống cả lên, cô định nhân lúc họ chưa đi tới tìm đường bỏ chạy. Nhưng cô vừa đi được hai bước thì bị người phụ trách khu vực triển lãm nhìn thấy, người ấy hỏi cô, “Này, làm gì thế?”.

Giọng nói tuy không to nhưng cũng đủ làm cho Hoàng Phi đang mải nhìn những người mẫu quay lại.

Trong khoảnh khắc mà đôi mắt Sở Dương và Hoàng Phi đụng vào nhau, cả hai đều ngậy người ra, phản ứng tức thời không qua suy nghĩ của Sở Dương là... chạy! Hơn nữa cô cũng không quên ném đôi giày cao gót lại.

Hoàng Phi cũng lập tức phản ứng bằng việc đuổi theo.

Từ nhỏ Sở Dương đã là kiện tướng trên sân vận động, ngay cả khi lên đại học cô cũng luôn là người mang lại thành tích về lĩnh vực này cho lớp, vì vậy tay chân cô khá nhanh nhẹn.

Tay chân Hoàng Phi cũng không cần phải nói, anh ta chạy theo ngay sau Sở Dương với vẻ đầy quyết tâm.

Nói ra cũng buồn cười, vì thực ra Sở Dương không cần phải chạy, nhưng trong lúc cuống lên, cô quên mất rằng mình lúc ấy và Sở Dương trong vai anh chàng bồi bàn khác nhau một trời một vực về hình thức. Chỉ cần cô cứ đứng bình tĩnh tại chỗ thì Hoàng Phi sẽ chẳng để ý đến cô.

Còn với Hoàng Phi thì nói ra lại càng buồn cười hơn nữa. Anh ta hoàn toàn không hiểu rằng, cái người mà mình đang đuổi theo kia chính là tên bồi bàn mà mình đã thề rằng “dù cho có phải

đào đất lên cũng phải tìm cho bằng được'. Nhưng vì sao anh ta lại đuổi theo như vậy? Không thể không nói đây là một điều hết sức kỳ quặc, đó chỉ là phản ứng vô thức của Hoàng Phi, cô gái đang chạy phía trước kia nhất định có vấn đề, nếu không thì cô ta đã chẳng nhìn thấy mình lại bỏ chạy cuống cuồng lên như vậy.

Và thế là, trong khu vực triển lãm chật chội đã diễn ra một cảnh tượng hết sức kỳ quặc: Người bỏ chạy không biết rằng mình không cần bỏ chạy, người đuổi theo cũng không hiểu vì sao mình lại đuổi theo.

Đám người chật chội đối với Sở Dương vừa là vật cản cho việc bỏ chạy, nhưng đồng thời là chỗ nấp để cô trốn khỏi Hoàng Phi. Có mấy lần, Hoàng Phi tưởng rằng đã tóm được Sở Dương rồi, nhưng lại để tuột mất. Không phải Hoàng Phi không chạy nhanh bằng Sở Dương mà là vì cô có thể lách qua hai người trên đường một cách dễ dàng, còn Hoàng Phi vì cơ thể to lớn đồ sộ phải xô vào những người ấy thì mới vượt qua được.

Kết quả của cuộc rượt đuổi ấy đã minh chứng cho câu nói của người Trung Quốc: Chân đất không sợ chân đi giày! (^^)

Khu vực triển lãm xe trong chốc lát bỗng trở nên hỗn loạn, mọi người đều ngẩng ra nhìn cảnh tượng đang diễn ra, ngay cả Phương Nghị cũng không hiểu vì sao Hoàng Phi lại cứ đuổi theo cô người mẫu đó.

Khi Phương Nghị, với nét mặt nặng trĩu, tìm thấy Hoàng Phi ở cổng triển lãm, thì thấy anh ta miệng đang thở phì phò, mắt dờ dẩn với một mớ tóc giả trên tay. Vừa rồi anh ta đã tưởng là tóm được con nhỏ đó rồi, không ngờ nhìn kỹ lại là cái thứ này!

Không chờ Phương Nghị mở miệng hỏi, Hoàng Phi đột nhiên ngồi bật dậy, vỗ đùi đánh đét một cái, rồi nói với vẻ tức tối, "Nhớ ra rồi, là thằng nhóc đó! Hèn nào mà mình thấy quen thế!".

Phương Nghị hơi chau mày, "Thằng nhóc nào?".

"Là cái thằng nhóc chạy trốn buổi tối hôm ấy! Thì ra hần là con gái!" Hoàng Phi kêu lên.

Phương Nghị cũng sững sờ, anh rất rõ thằng nhóc mà miệng Hoàng Phi nói đến là ai. Đêm hôm đó tuy anh đã uống không ít, nhưng cũng không đến nỗi không biết gì. Khuôn mặt thanh tú ấy bây giờ nhớ lại vẫn thấy rất rõ ràng, chỉ có điều anh không thể nào ghép cô gái rực lửa vừa rồi với chàng trai trẻ tay chân yếu ớt đêm ấy lại với nhau.

Nhìn thấy vẻ nghi ngờ trên mặt của Phương Nghị, Hoàng Phi cảm thấy như bị sỉ nhục, anh ta nói tiếp bằng giọng càng chắc chắn hơn, "Không sai đâu, vừa nhìn thấy cô ta em đã nghĩ, con nhỏ này rất quen, không ngờ lại chính là thằng nhóc ấy! Cô ta đã đội mớ tóc giả này, Đại ca nhìn đi, em đã lột được mớ tóc giả của cô ta xuống. Chính là thằng nhóc ấy, nếu không thì sao nhìn thấy em cô ta lại phải bỏ chạy?".

Phương Nghị đón mớ tóc giả từ tay Hoàng Phi ngăm nhìn một lúc, tay mân mê lên bề mặt, ngoài cảm giác mượt mà còn thấy rất mát dịu, xem ra chất lượng của nó không hề tồi. Khóe miệng của Phương Nghị nhếch lên để lộ một nụ cười không dễ phát hiện.

Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu nhìn thấy sự nhốn nháo của dòng người trong khu vực triển lãm từ phía xa, nhưng họ vẫn nghiêm túc đứng bên những chiếc xe của mình, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn đám người đang rối loạn mà không hề biết rằng Sở Dương chính là tác giả dẫn đến cảnh hỗn độn ấy.

Đến khi được thay ca, hai người mới biết Sở Dương đã tạo nên một cảnh quay rượt đuổi đầy chất Hollywood ngay chính trong khu vực triển lãm. Giám đốc khu triển lãm tức giận dùng dùng tìm đến những người đứng đầu, cả mấy công ty người mẫu đều nói rằng không hề biết người mẫu ấy. Còn Giang Tiểu Nhược và tổ trưởng của cô thấy Sở Dương gây ra họa lớn như vậy nên cũng nhanh trí lắc đầu trước câu hỏi của Giám đốc khu triển lãm và thề rằng: không quen biết người ấy!

Thế là vật mà Sở Dương để lại chỗ đó ngoài mớ tóc giả trong tay của Hoàng Phi ra còn có cả bộ quần áo và đôi giày thể thao trong phòng nghỉ nữa.

Mệt đứt hơi tại cả nửa ngày, không những không nhận được đồng xu nào mà còn mất không bộ quần áo và đôi giày thể thao. Vốn dĩ cô đã trong cảnh cháy túi, bây giờ càng thêm khó khăn. Cô quy tất cả những rủi ro ấy của mình lên đầu Trương Tĩnh Chi, vì vậy cô đã nghĩ ra cách lấy của Trương Tĩnh Chi hai chiếc áo len còn khá mới và ba chiếc quần bò.

Trương Tĩnh Chi nhìn chiếc tủ quần áo bỗng nhiên bị rỗng, thần thờ một lát, bụng nghĩ, không biết mình đã mắc tội với ai, không có lẽ lại là với đồ châu chấu!

Sở Dương đã trải qua mấy ngày nơm nớp, sau đó thì nghĩ, chắc những người đó không thể nào tìm ra nơi ở của mình nên cũng bắt đầu chú tâm vào việc ôn thi. Thời gian làm thêm trước đây cô cũng tích góp được một số tiền dùng cho sinh hoạt, thêm vào đó thỉnh thoảng lại tìm cách kiếm chác từ bà chị họ Trương Tĩnh Chi một chút ít, vì thế cô tin mình sẽ vượt qua được sự phong tỏa về kinh tế của mẹ.

Hoàng Phi thất bại trong cuộc rượt đuổi Sở Dương nên quay lại bắt đầu điều tra từ chỗ hộp đêm, thề đến chết cũng phải tìm cho ra “thằng nhóc đó”. Lần này thì Lợi Lợi không thể qua mặt được nữa, đành khai ra “thằng nhóc ấy” tên là Sở Dương, là sinh viên trường đại học H, cụ thể ở khoa nào thì cô thực sự là không biết.

Hoàng Phi bắt đầu lật tìm về tất cả những sinh viên có tên là Sở Dương ở trường đại học H. May mà Sở Dương không mang họ Sở, lẽ ra mọi chuyện có thể vì thế mà được bỏ qua, nhưng không ngờ Hoàng Phi lại là người rất quyết tâm. Anh ta bỏ hết mọi việc khác, tới nằm vùng ở trường đại học H.

Khi Phương Nghị biết tin thì cũng là ngày thứ ba Hoàng Phi ở trong trường đại học H. Còn chuyện Hoàng Phi điều tra về Sở Dương thì anh cũng có biết chút ít, hơn nữa còn ngầm tỏ ý cho phép. Có thể là vì anh cũng thấy tò mò trước “thằng nhóc then thùng” đó, nhưng không ngờ là Hoàng Phi lại tới nằm vùng trong trường đại học H chỉ vì chuyện ấy.

“Bậy bạ!” Phương Nghị tức giận gầm lên khiến gã em út báo tin run như cầy sấy.

“Bây giờ nó đang ở đâu?” Phương Nghị lạnh lùng hỏi tiếp.

“Đang... đang ở nhà ăn của trường đại học H.” Gã đàn em lắp bắp.

“Nhà ăn?”.

“Anh Phi nói, thằng nhóc ấy chỉ có thể ở trong trường, và nhất định phải đi ăn, nên chỉ cần phục ở nhà ăn chắc chắn sẽ bắt được!”.

Phương Nghị cảm thấy đúng là dở khóc dở cười, không biết nên khen Hoàng Phi có đầu óc hay mắng chửi là đồ thần kinh đây! Phương Nghị giận dữ bảo gã đàn em gọi điện cho Hoàng Phi, nhưng ở đầu dây bên kia chỉ thấy thông báo, “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Mười hai giờ trưa đúng là lúc trường đại học H đông đúc nhộn nhịp nhất, mặc dù nhà trường đã xây dựng mấy nhà ăn dành cho sinh viên, nhưng cảnh tượng chen chúc vẫn không hết, những người phục vụ bận tíu tít luôn tay mà cũng không xuể.

Khi Phương Nghị tìm thấy Hoàng Phi thì anh ta đang ngồi ở cửa quan sát một đôi tình nhân đang bón cho nhau ăn ở chiếc bàn phía trong vách. Anh ta quan sát chăm chú đến mức thè cả lưỡi ra vì thèm muốn.

Nhìn thấy Phương Nghị đột ngột xuất hiện trước mặt, Hoàng Phi sững sờ, “Anh Cả, sao anh lại tới đây?”.

Phương Nghị lạnh lùng liếc qua Hoàng Phi, rồi nói qua kẽ răng hai từ, “Về ngay!”.

Hoàng Phi đang định giải thích, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Anh Cả có vẻ rất khác, nghĩ không biết đứa nào đã báo tin nên đành ngậm miệng lại. Trong lòng không khỏi ảm ức, tôi làm thế cũng chỉ vì anh thôi chứ tôi đâu có phải lòng thằng nhóc đó! (=)))

Trong nhà ăn, phần nhiều là sinh viên mặc quần bò, chân đi giày thể thao, nay bỗng nhiên xuất hiện mấy người mặc complet, vì thế trông rất nổi.

Huống hồ dù là về chiều cao hay tướng mạo thì Phương Nghị và Hoàng Phi cũng đều thuộc dạng không tồi. Không ít sinh viên bắt đầu để ý đến họ, thậm chí có cả một vài nữ sinh còn mạnh dạn nở những nụ cười rất rạng rỡ khi đi ngang qua.

Tất nhiên không có Sở Dương trong số những nữ sinh ấy. Lúc đó cô mới cuống cuống cầm cặp lồng chạy về phía nhà ăn. Nếu cô biết được rằng có mấy người ấy đang chờ mình thì chắc chắn sẽ quay đầu bỏ chạy, hơn nữa còn với tốc độ phá kỷ lục một trăm mét nữ của khoa cô đang theo học.

Khi Phương Nghị đang bước ra khỏi cổng nhà ăn với vẻ mặt lạnh lùng, thì Sở Dương đang cúi đầu lao vào nhà ăn, thế là họ va sầm vào nhau. Sở Dương không bị ngã, vì thần kinh vận động của cô rất phát triển, trong khoảnh khắc, cô túm vội lấy vạt áo của người đàn ông trước mắt, người ngã về phía sau. Khi ngẩng mặt lên thì đối diện với một thảm cảnh còn tệ hơn là bị ngã.

“Xin lỗi!” Cô vội nói, những câu tiếp theo còn chưa kịp buột ra khỏi miệng thì đã ngáy người nhìn Phương Nghị.

Phương Nghị nhìn cô gái đang trong lòng mình, tim anh giật thót một cái, anh đưa tay gỡ cặp kính trên mặt cô, một khuôn mặt thanh thoát, tóc ngắn, áo len, quần bò, dáng người cao gầy.

Hoàng Phi chạy theo từ phía sau, hét lên, “Đúng rồi, đúng là thằng nhóc ấy rồi!”.

Lời nói ấy khiến Sở Dương sực tỉnh hoàn toàn, phản ứng đầu tiên của cô là buông tay ra khỏi vạt áo của Phương Nghị. Nhưng tư thế của cô lúc đó là người đang ngã về phía sau, còn chân thì vừa mới chạm xuống bậc thềm, sở dĩ cô có thể giữ được trạng thái thăng bằng là nhờ tóm lấy vạt áo của Phương Nghị. Buông tay ra khỏi vạt áo của anh ta cô có thể sẽ bị ngã.

Nhưng Sở Dương đã buông tay ra rất nhanh, rồi sau đó lại chộp lại càng nhanh hơn, người cô lảo đảo và tránh được cú ngã lộn người một lần nữa.

Phương Nghị nhìn bàn tay trắng nhỏ túm lấy vạt áo mình lần nữa, khóe miệng khẽ nhếch lên, mắt thoáng lóe lên ý bốn cột, anh đưa tay giữ lấy ngang hông Sở Dương.

Nhìn bề ngoài thì tưởng đó là một hành động tốt bụng, đỡ cho Sở Dương khỏi ngã, nhưng thực ra đó là hành động cắt đứt đường tháo chạy của cô.

Cảm thấy bàn tay giữ ngang người mình rất chặt, Sở Dương chau mày, ngẩng đầu lên nhìn người đối diện với mình. Mặc dù chiếc kính đã bị tháo xuống, nhưng với cự ly rất gần như vậy, cô vẫn thấy hết được vẻ bốn cột của người kia, vì thế cô càng chau mày lại.

Đám người trước cửa nhà ăn mỗi lúc một đông, bởi tất cả đều thấy đó là một cảnh tượng rất kỳ quặc, tư thế của người đàn ông có vẻ quá gần gũi!

Sở Dương cố đặt chân lên bậc thềm một cách thận trọng, nhưng rồi cô phát hiện ra rằng không thể nào chạm tới được, cô thử lại lần nữa bằng chiếc chân khác, kết quả cũng vẫn không được.

Những người vây quanh xem mỗi lúc một đông. Hoàng Phi cũng cảm thấy có điều gì đó không bình thường, nhìn kỹ lại lần nữa và rồi sững sờ, đôi chân của Sở Dương đã nhấc khỏi mặt đất,

cả người cô đã bị Phương Nghi nâng lên, hơn nữa lại chỉ bằng một tay.

Nhìn thấy thế Hoàng Phi lại càng thấy khâm phục Phương Nghi, Anh Cả không ra tay thì thôi, hễ ra là lập tức ôm ngay được con gái, mà lại ôm rất lãng mạn nữa! (^^)

Đầu của Phương Nghi mỗi lúc một áp đến gần, anh thấy bóng mình mỗi lúc một rõ trong đồng tử của đôi mắt xinh đẹp kia.

Sở Dương bắt đầu thấy tức giận, cô đưa mắt nhìn đám người đứng xem mỗi lúc một đông. Không biết có bạn học của mình trong số đó không? Dù thế nào thì lần này cũng quá mất mặt rồi. Nhìn thấy gương mặt của người đàn ông đối diện mỗi lúc một tiến gần, cô càng cuống lên.

Không thể giằng co được, không thể tri hô được, Sở Dương nghĩ, làm như vậy sẽ khiến người xem tới đông hơn và mình càng mất mặt hơn mà thôi. Nhưng không thể để cho đôi môi của anh ta đặt lên môi mình, nếu không đảm bảo sẽ thành một tin giật gân, rằng một nữ sinh ôm hôn một người đàn ông không quen biết ở trường đại học H, tội danh ấy quá lớn, mà cái đầu này của Phùng Trần Sở Dương lại có phần hơi nhỏ không thể mang nổi.

Một khi Sở Dương cuống lên thì lập tức gen liều lĩnh bắt đầu hoạt động, cô đưa tay định bịt miệng người đàn ông kia lại. Tôi mà bịt lại được thì anh cũng hết cách! Sở Dương nghĩ.

Tay của Sở Dương vẫn chưa chạm được lên môi của Phương Nghi thì đã thấy anh ta cười cười, rồi ngẩng đầu lên, dùng một tay cấp lấy Sở Dương bước xuống bậc thềm, tới chỗ gốc cây ngô đồng to tướng mới đặt cô xuống.

Tuy không rõ lắm về ý đồ của Anh Cả, nhưng Hoàng Phi vẫn cun cút chạy theo sau.

“Họ tên, ngành học, chỗ ở và cả số điện thoại liên lạc?” Phương Nghi hỏi với một giọng rất rõ ràng rành mạch mặc dù là ngẫu hứng.

Sở Dương cũng đáp lại bằng một giọng rất thoải mái, “Phạm Tiểu Quyên, lớp 2 Mậu dịch trong nước, Khoa Quản lý, Đại học H. Phòng 203, nhà 29. Điện thoại 23561789.”

Phương Nghi nhướn mày, hỏi người đi theo phía sau, “Ghi xong chưa?”.

Người kia đáp, “Xong rồi”.

“Gọi đi.” Phương Nghi nói, mắt vẫn không rời Sở Dương. Sở Dương cố nén cơn hoảng hốt và nhìn lại đối phương.

Người đi theo vội lấy điện thoại ra bấm đến số mà Sở Dương vừa đọc, chưa chờ nghe xem bên kia có người nghe hay không, Hoàng Phi đã chớp lấy.

Sau cùng cũng có người nhắc máy, một giọng phụ nữ vang lên, “A lô, xin chào. Xin hỏi anh cần tìm ai ạ?”.

“Có phải lớp 2 Mậu dịch trong nước, Khoa Quản lý đấy không?” Hoàng Phi hỏi.

Hình như người ở đầu dây bên kia ngập ngừng một lát, “Vâng, anh tìm ai ạ?”.

“Nhà 29 đấy phải không?”.

“Đúng rồi, nhưng mà anh muốn gặp ai?” Giọng nói ở đầu dây bên kia đã có vẻ bực bội.

“Phòng 203 phải không?” Hoàng Phi lại hỏi, giọng vẫn mang vẻ hống hách như lúc thường.

“Rốt cuộc là anh muốn tìm ai?”

Sắc mặt Hoàng Phi thay đổi, nhưng thấy Anh Cả đứng bên nên cố nén cơn giận dữ và hỏi tiếp, “Cô Phạm Tiểu Quyên có đấy không?”.

“Không có, đi ăn cơm rồi!” Người ở đầu dây bên kia đáp và còn hạ giọng làu bàu, “Đầu óc có vấn đề hay sao đấy, tìm người mà không nói ngay, hỏi nhiều thế không sợ phí lời à?”.

Nói xong người kia cúp máy đánh “rụp” một cái.

Hoàng Phi trở mắt nhìn Phương Nghị. Phương Nghị cũng đã lồm bồm nghe được cuộc đối thoại, anh ta quay sang mỉm cười với Sở Dương và nói, “Hãy chờ tôi đến tìm cô”. Nói xong thì quay người bỏ đi. (*Anh này chẳng thấy ón :D*)

Hoàng Phi nhìn theo phía sau Phương Nghị, rồi vội chạy theo, trước khi bỏ đi không quên quay lại trừng mắt nhìn Sở Dương và còn định ném lại mấy câu đe dọa để bỏ mấy ngày nằm lỳ ở trường đại học H. Nhưng vừa mở miệng ra lại nghĩ, bây giờ con nhỏ này có thể là người đã được Anh Cả chọn, chưa biết đâu sau này sẽ trở thành vợ của anh ấy, cho nên lời nói cũng không thể quá tuyệt tình là hơn cả. Nghĩ thế nên sau cùng cũng cố miễn cưỡng quay lại nặn một nụ cười với Sở Dương. Còn Sở Dương lúc đó gần như sắp run lên cầm cập.

Sở Dương nhìn thấy bọn Phương Nghị lên xe, rồi chiếc xe ấy lao vút khỏi cổng trường, lúc ấy mới trấn tĩnh trở lại và cảm thấy đôi chân mềm nhũn còn tim thì đập liên hồi. Cô phải vịn tay và dựa người vào thân cây ở phía sau. Đúng lúc đó có ai đó đập mạnh vào vai cô.

“Sở Dương, sao vậy? Sao trông điệu bộ chẳng khác gì Tây Thi đang dâng trái tim thế?” Một nữ sinh để tóc ngắn ngang tai trông khá xinh xắn nhìn cô cười hì hì.

Sở Dương phải chớp mắt mới nhận ra đó là Phạm Tiểu Quyên với hai lúm đồng tiền trên má trông cứ như hai biển hiệu.

Bỗng nhiên Sở Dương cảm thấy rất có lỗi với bạn. Vừa rồi khi bị Phương Nghị truy hỏi, cô biết không nên có bất cứ sự do dự nào, nếu không nhất định anh ta sẽ biết ngay là nói dối, nên cô đã nói một mạch mọi thông tin về Phạm Tiểu Quyên.

Mình thực sự không cố ý, Sở Dương nghĩ.

Phạm Tiểu Quyên là bạn hồi trung học của Sở Dương và cũng là người bạn thân nhất của cô ở trường đại học H, không đời nào cô lại cố ý bán rẻ bạn. Cô không ngờ là Phương Nghị lại kiểm tra ngay tại chỗ, may mà ông trời đã giúp cô, xui khiến cho Tiểu Quyên lúc đó ra khỏi nhà, nếu không không biết tình hình của cô lúc này sẽ ra sao.

Đột nhiên trong đầu của Sở Dương lóe lên câu: Người anh em tốt nhất chính là người cần khi bán rẻ!

Cô cảm thấy nổi áy náy trong lòng mỗi lúc một lớn hơn, đôi mắt nhìn Tiểu Quyên cũng thay đổi.

Phạm Tiểu Quyên không hiểu vì sao ánh mắt của Sở Dương trong phút chốc lại trở nên buồn rầu ảo não như vậy, đôi mắt ấy cứ nhìn mãi vào cô.

“Người đẹp ơi, những ngày này đừng về ký túc nữa, được không?” Sở Dương bỗng buột ra

những câu đó.

Tiểu Quyên càng không hiểu vì sao, đang định hỏi Sở Dương là có phải đầu óc có vấn đề không thì chỉ thấy Sở Dương xua tay rồi nói, “Thôi, coi như là mình chưa nói cái gì”, rồi quay người nói một cách nghiêm túc, “Nhớ là nếu sau này có người tới tìm hỏi về tình hình của mình thì dù có đánh chết cũng nói là không quen biết mình, không hề biết mình là ai nhé!”.

Phạm Tiểu Quyên quay cuồng trước những câu này của Sở Dương nhưng vẫn phải gật đầu nhận lời.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Sở Dương chẳng còn tâm trạng nào ăn cơm được nữa, cô ngồi xuống dưới gốc cây nghỉ một lát, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, vội co cẳng chạy về phía phòng ở của mình, bỏ mặc cả chiếc cặp lồng lằng lằng lổc trước cửa nhà ăn.

Không có lẽ không dây được thì cũng không trốn được? Sở Dương vừa thu dọn sách vở trong phòng học, vừa tức giận nghĩ, dù sao thì bây giờ cũng là năm thứ tư rồi, chương trình học coi như đã kết thúc, chẳng cần phải đến trường nữa, ở đâu ôn mà chẳng được, cô không tin là bọn người ấy có thể tìm đến nhà chị Tiêu Tiêu.

Lúc Sở Dương về đến nhà Tiêu Tiêu thì cô vẫn chưa đi làm về. Sở Dương chợt nhớ ra là buổi trưa cô chưa kịp ăn cơm, cô đưa tay xoa xoa cái bụng lép kẹp, miệng tức giận rủa Phương Nghi mấy câu, những trang sách mở ra trước mắt cũng không sao khiến cô chú tâm được. Cô lục tìm mấy thứ trong tủ lạnh ăn tạm nhưng vẫn không đỡ đói, đành nằm không chờ chị Tiêu Tiêu về.

Tuy nhìn bề ngoài Tiêu Tiêu có vẻ là một cô gái yêu kiều không nhúng tay vào bùn nước, nhưng thực ra cô nấu ăn rất ngon. Nếu không vì có việc, cô thường về nhà nấu bữa tối. Kể từ khi tới ở nhà Tiêu Tiêu, Sở Dương đã có không ít lần ăn cơm cùng cô.

Chờ đến lúc trời tối vẫn không thấy Tiêu Tiêu về, nhưng ngay sau đó cô gọi điện về và nói, “Sở Dương, buổi tối em tự ăn nhé, chị họ em đang cầu cứu chị nên chị chưa về được.”.

Sở Dương tức điên lên nhưng chẳng biết làm thế nào. Không biết cô đã chọc tức vị tiên nào mà trong một ngày rủi ro như hôm nay bà chị họ Trương Tĩnh Chi vẫn còn bon chen vào cướp mất cái quyền được ăn bữa ngon an ủi của cô.

Khi Tiêu Tiêu lái xe đến khách sạn thì nhìn thấy Trương Tĩnh Chi đang ngồi chờ với vẻ rất hiền thực, thỉnh thoảng lại mỉm cười then thùng với “chiếc đùi gà” Dương Lôi ở phía đối diện, sau đó nhân khi Dương Lôi không để ý thì lại nhe nanh thè lưỡi ra với Uông Dụ Hàm bên cạnh Dương Lôi.

Trương Tĩnh Chi vừa bày tỏ sự bất mãn với Uông Dụ Hàm xong, ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Tiêu, lập tức liền tỏ vẻ như quần chúng lao khổ nhìn thấy quân giải phóng nhân dân, quên mất cả hình ảnh của một thực nữ, vội đứng dậy vẫy tay về phía Tiêu Tiêu và gọi to, “Ở đây cơ mà!”

Tiêu Tiêu mỉm cười với bạn rồi đi đến. Trương Tĩnh Chi vội tóm lấy cánh tay của Tiêu Tiêu và giới thiệu bằng một giọng có phần hơi run, “Bạn của em, Tiêu Tiêu.”

Tiêu Tiêu mỉm cười và gật đầu với hai chàng bảnh trai trước mặt.

“Đây là anh Dương Lôi”, Trương Tĩnh Chi giới thiệu, sau đó chỉ vào Uông Dụ Hàm nói với giọng ẩn chứa đôi chút sát khí, “Đây là anh Uông Dụ Hàm.”

Nghe giọng nói của Trương Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu biết ngay hôm nay ai là nhân vật chính, ai là người mà Trương Tĩnh Chi nói là “con người đáng ghét, vô sỉ, không có tầm nhìn, phá hoại buổi

hen đầu tiên của người khác.” Cô vỗ nhẹ vào tay Trương Tĩnh Chi, ra hiệu cho cô chớ có xúc động quá.

Trương Tĩnh Chi cũng hiểu ý của Tiêu Tiêu, nên nụ cười trên môi lại càng thêm ngọt ngào, sự dửng dưng vừa rồi đối với Uông Dụ Hàm cũng đã dẹp đi.

Uông Dụ Hàm tỏ ra rất lịch lãm với Tiêu Tiêu, kéo ghế mời cô ngồi xuống rồi sau đó mới nhìn Trương Tĩnh Chi. Anh ta đã cố tình chọc tức Trương Tĩnh Chi khiến cô chỉ còn biết bên ngoài nở nụ cười bên trong thì rửa thắm.

Kế hoạch hôm nay vốn rất hay. Để tiếp cận Dương Lôi, Trương Tĩnh Chi khó khăn lắm mới sắp xếp được một lần ăn như thế rất tình cờ này, cô muốn nhân cơ hội đó làm cho hai bên càng có ấn tượng sâu hơn về nhau, chẳng ngờ Uông Dụ Hàm xuất hiện như thể từ trên trời rơi xuống, hỏi làm sao mà không tức cho được.

Rõ ràng là Uông Dụ Hàm không có mắt nhìn, chẳng nhẽ anh ta không thấy đây là một cuộc hẹn hò? Trương Tĩnh Chi tức giận nhưng vì trước mặt Dương Lôi, hơn nữa Uông Dụ Hàm lại là bạn của Dương Lôi nên chẳng còn biết nói gì, đành thỉnh thoảng ném một ánh mắt đầy gai nhọn về phía anh ta.

Sau cùng không còn cách nào khác, Trương Tĩnh Chi đành phải nhờ Tiêu Tiêu xuất chinh. Cô nhìn Uông Dụ Hàm lúc đó đang cúi xuống ăn, hất cằm ra hiệu với Tiêu Tiêu, ý muốn nói: Nhìn thấy chưa, thằng cha ấy đấy, hãy mau chóng phát huy sự hấp dẫn của cậu, đuổi hắn đi đi để hai đứa bọn mình ở lại với nhau.

Tiêu Tiêu nhìn lại bằng một ánh mắt rất rõ ràng: Biết rồi, hãy chờ mà xem.

Trương Tĩnh Chi lại dùng ánh mắt dạn dò Tiêu Tiêu: Thằng cha này không xoàng đâu, cậu phải chú ý, cẩn thận đấy!

Tiêu Tiêu nhướn mày: Anh ta ư? Không vấn đề gì. Mười phút sau là mình sẽ lôi được anh ta đi thôi. Cậu cứ chờ đi!

Dương Lôi giống như một đứa trẻ ngây thơ nên không nhìn thấy ánh mắt nhìn đi nhìn lại của Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu. Tuy Uông Dụ Hàm cúi đầu nhưng đều nhìn thấy hết động tác của hai cô gái, trong lòng càng cảm thấy thú vị, khoái chí đến mức suýt bật cười thành tiếng.

Uông Dụ Hàm đã nhìn thấy ngay cô gái tên Trương Tĩnh Chi có vẻ hiền thực kia không hề thích mình, nhưng vẫn không nén được ý muốn trêu chọc cô, cố tình nhận lời đi cùng với Dương Lôi, hơn nữa còn nói chuyện với Dương Lôi rất rôm rả, khiến cho Trương Tĩnh Chi gần như ngồi một mình mà sốt ruột.

Không hiểu vì sao mình lại cứ muốn trêu chọc cô ta, thích nhìn thấy cái kiểu cố ra vẻ hiền thực, tự cho rằng người khác không thấy vẻ hằn học của cô ta đối với mình và rồi lại lập tức mỉm cười rất lịch thiệp với Dương Lôi.

Tiêu Tiêu hạ giọng thì thầm với Uông Dụ Hàm, để cho Trương Tĩnh Chi có cơ hội nói chuyện với Dương Lôi. Nhưng chỉ một lát sau thì Tiêu Tiêu phát hiện ra rằng, mặc dù anh ta mỉm cười rất lịch sự và tỏ vẻ lắng nghe cô, nhưng lại thường xuyên kéo Dương Lôi vào câu chuyện của hai người. Cứ như thế mãi, thành thử Trương Tĩnh Chi không sao tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Dương Lôi.

Đôi con ngươi của Tiêu Tiêu đưa đi đưa lại, nhìn Trương Tĩnh Chi rồi lại nhìn Uông Dụ Hàm với nụ cười ở khóe miệng, trong lòng đã rõ được mấy phần.

Hay đấy chứ, cô nghĩ. Cô lén đưa mắt nhìn Dương Lôi với đôi chút trầm tư, rồi lại nhìn sang khuôn mặt của Uông Dụ Hàm. Uông Dụ Hàm phát hiện ra Tiêu Tiêu đang nhìn mình rất chăm chú, không những không lẩn tránh ánh mắt của cô, ngược lại còn mỉm cười với cô.

Tiêu Tiêu gật đầu với Uông Dụ Hàm, tự nhiên hai người như có thỏa thuận ngầm với nhau.

Mười phút trôi qua, Tiêu Tiêu đã không lôi được Uông Dụ Hàm đi. Lại mười phút nữa trôi qua, Tiêu Tiêu dường như đã trở thành người bạn thân của Uông Dụ Hàm, hai người mỗi lúc một nói nhiều hơn. Đến giữa bữa họ lại gọi thêm bia.

Trương Tĩnh Chi tức đến râm ran cả người. Cả bữa ăn cô đã không thể nói chuyện được với Dương Lôi mấy câu cho ra hồn, Uông Dụ Hàm và Tiêu Tiêu gần như giành hết phần.

Khi cả bốn người ra khỏi nhà hàng thì Trương Tĩnh Chi gần như đã hoàn toàn thất vọng về buổi tối hôm nay. Thôi, coi như phải tìm một cơ hội khác vậy.

Tiêu Tiêu và Uông Dụ Hàm lái xe đến, bây giờ vấn đề là phân công ngồi xe như thế nào.

Không thể để cho Dương Lôi lên xe của Tiêu Tiêu được, Trương Tĩnh Chi nghĩ. Chuyện đã đến nước này thì đành phải để cho Dương Lôi lên xe của Uông Dụ Hàm, còn Tiêu Tiêu thì chở mình về vậy. Nhưng không ngờ, ngay cả tâm nguyện ấy mà ông trời cũng không cho. Không rõ Uông Dụ Hàm nói thầm gì vào tai Dương Lôi mà Dương Lôi lại lên xe của Tiêu Tiêu, còn cô thì lại bị Uông Dụ Hàm kéo lên xe của anh ta.

Trương Tĩnh Chi thấy hận Uông Dụ Hàm vì đã phá hoại chuyện tình cảm của người khác, hận Tiêu Tiêu không đáng là bạn, cứ cho là không giúp được mình đi thì cũng phải phản đối lại chứ.

Tiêu Tiêu bấm mấy tiếng còi về phía xe của Uông Dụ Hàm, có ý muốn đi ngay. Dương Lôi ổn định xong chỗ ngồi rồi bỗng nhiên cười, nói với Tiêu Tiêu: “Dụ Hàm rất thích bạn của cô, nhưng vẫn cứ muốn trêu tức cô ấy. Hệt như trẻ con!”

Tiêu Tiêu thấy rất bất ngờ, cả buổi tối Dương Lôi rất ít nói, không ngờ anh ta đã biết chuyện này từ trước, vì thế mà ẩn tượng với anh ta cũng trở nên tốt hẳn, cô cũng cười và hỏi, “Thế còn anh? Anh thấy sao?”

Dương Lôi khẽ lắc đầu, “Cô ấy không phải là đối tượng của tôi.”

Tiêu Tiêu không nói gì nhưng trong lòng thầm kêu lên, ôi đáng thương làm sao cho Trương Tĩnh Chi, khó khăn lắm mới chủ động một phen thế mà đã không có kết quả. Nhưng khi cô nghĩ tới anh chàng Uông Dụ Hàm ấy thì lại cảm thấy cũng không tồi, có lẽ một người đàn ông như thế mới hợp với Tĩnh Chi.

Dọc đường hai người không nói gì. Đưa Dương Lôi về nhà xong, Tiêu Tiêu lái xe quay về nhà, khi về tới gần khu nhà cô ở thì thấy phía trước có rất nhiều xe đang bị cảnh sát chặn lại.

Tiêu Tiêu buột miệng, chết rồi! Tuy vừa nãy uống không nhiều, nhưng nếu kiểm tra thì chắc chắn sẽ có vấn đề.

Một nhân viên cảnh sát đi tới, gõ vào cửa xe của Tiêu Tiêu, ra hiệu cho cô hạ thấp kính cửa xe xuống.

“Phiền cô hợp tác với chúng tôi.” Nhân viên cảnh sát nói, tay đưa chiếc máy kiểm tra nồng độ cồn.

Tiêu Tiêu cười khan một tiếng, định đùa với anh ta mấy câu, nhưng mắt cô bỗng phát hiện ra Tưởng Tư Thừa trong bộ sắc phục đang ở một chỗ cách xe của cô không xa, anh ta và mấy đồng nghiệp đang nói gì đó với một lái xe.

Trời đã không tuyệt hết đường của mình! Tiêu Tiêu vui mừng, bỏ mặc người cảnh sát bên cạnh, mở cửa xe bước xuống, đi thẳng đến chỗ Tưởng Tư Thừa và cất tiếng gọi: “3528...”

Cô không biết tên của anh mà chỉ nhớ số hiệu cảnh sát trên ngực anh.

Tưởng Tư Thừa hơi ngẩn người, quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Tiêu đang đưa tay ra vẫy anh. Mấy đồng nghiệp nhìn thấy một cô gái xinh đẹp và rất thời trang gọi Tưởng Tư Thừa thì đều ngẩn người ra nhìn. Một đồng nghiệp vỗ vai anh, mặt nở nụ cười rất thân thiện, ra hiệu bảo anh bước tới chỗ cô.

Tưởng Tư Thừa chau mày, mặt đỏ bừng lên, nhưng cũng đi về phía cô.

Do có chút hơi men nên hai má của Tiêu Tiêu hồng hần lên, đôi mắt đen nhánh dưới ánh điện lại càng thêm long lanh. Tưởng Tư Thừa chỉ thoáng nhìn một cái và càng cảm thấy mặt nóng hơn, anh không dám nhìn thẳng vào mặt Tiêu Tiêu mà ngượng ngùng cúi đầu xuống, nói khẽ một câu, “Tôi không phải là 3528, tôi là Tưởng Tư Thừa...”

Tiêu Tiêu sững sờ giây lát rồi cười ngay sau đó, “Tôi biết, tôi biết”. Cô chỉ về phía người cảnh sát đã chặn cô lại cười và nói, “Chúng ta dù sao cũng là bạn tốt của nhau. Chẳng nên “vuốt mặt không nể mũi” như vậy. Chuyện này có lẽ không nên để tôi tự giải quyết phải không?”

Viên cảnh sát kia khó xử nhìn Tưởng Tư Thừa và chờ phản ứng của anh.

Tưởng Tư Thừa nhìn đồng nghiệp, rồi lại nhìn lên khuôn mặt của Tiêu Tiêu, biết cô chắc chắn đã uống rượu, cũng muốn cứu nguy cho cô, nhưng lại nghĩ trước con mắt của nhiều đồng nghiệp như vậy, hơn nữa anh lại là người mới nhận công tác, nếu làm không đúng thì chắc chắn sẽ khó mà ăn nói với mọi người nên anh đành vác khuôn mặt đỏ bừng của mình nói, “Không được làm trái qui định.”

Các đồng nghiệp đều cười, cố ý đưa chiếc máy đo độ cồn cho Tưởng Tư Thừa, ra hiệu cho anh hãy làm động tác vì nghĩa diệt thân. Tưởng Tư Thừa lại càng thêm luống cuống, anh đã định không nhận chiếc máy ấy, nhưng không thể cưỡng lại các đồng nghiệp, thế nên đành cầm chiếc máy đưa tới trước mặt Tiêu Tiêu. Mấy đồng nghiệp tuy đứng ở xa không bước lại gần, nhưng mắt đều nhìn về phía hai người, và đều nở nụ cười mờ ám.

Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt đỏ đến tận mang tai của Tưởng Tư Thừa, rồi lại đưa mắt nhìn mấy nhân viên cảnh sát đang nở những nụ cười không lấy gì làm thiện chí, biết rằng việc hôm nay khó mà qua mắt nổi. Thực ra, cô không sợ bị phạt tiền, nhưng sợ có thể bị bắt đi học một lớp nào đó, cô cảm thấy vô cùng phiền phức.

Mắt của Tiêu Tiêu đảo quanh, cô đã nghĩ ra cách. Cô cố ý tiến về phía trước một bước, cách chỗ Tưởng Tư Thừa không đầy nửa mét.

Tưởng Tư Thừa ngây đờ, bất giác lùi về sau một bước, nhưng bất ngờ bị Tiêu Tiêu tóm lấy khuỷu tay. Anh nhìn thấy đôi mắt hình hạnh nhân của cô nheo lại thành hình như vầng trăng lưỡi liềm, cô cười và tiến đến bên anh, “Tôi không uống rượu, thật đấy, đừng có thử, nếu không anh hãy ngủ mà xem!”

Nói xong, cô còn làm động tác há miệng và áp lại gần Tưởng Tư Thừa.

Tiêu Tiêu có vóc dáng cao, lại đi giày cao gót, vì thế chỉ cần ngẩng cằm lên là chạm vào môi của Tưởng Tư Thừa.

Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng ấy mỗi lúc một tiến gần, Tưởng Tư Thừa thất kinh, định lùi về sau, nhưng cánh tay của anh đã bị Tiêu Tiêu giữ chặt, đành phải nghiêng người về phía sau, và trong đầu anh chợt xuất hiện một từ, đó là “mượn rượu làm cần”. Một cơn giận bỗng nhiên bốc lên trong đầu anh, cô gái này không hiểu sao lại có thể bừa bãi tùy tiện như thế!

Tiêu Tiêu thấy rất khoái chí, cảm thấy hành động trêu chọc cảnh sát của mình ngay trên đường phố quả là rất oách, hơn nữa anh chàng cảnh sát xấu hổ đến đỏ cả mặt kia rất thú vị, ngày mai mình sẽ kể chuyện này cho Trương Tĩnh Chi nghe mới được!

Mặc dù xấu hổ, nhưng Tưởng Tư Thừa cũng không hề ngốc, anh đã nhìn thấy vẻ trêu chọc trong mắt của Tiêu Tiêu. Anh hơi chau mày lại, đứng thẳng người định đẩy cô ra, nhưng không ngờ ai đó ở phía sau đẩy anh một cái, thế là cặp môi anh chạm ngay vào môi của Tiêu Tiêu. Cảm giác về sự tiếp xúc ấy là sự mềm mại chưa từng thấy bao giờ.

Cả hai đều sững người rồi vội vàng tránh ra. Tiêu Tiêu nghĩ, chết rồi, mình đã đùa hơi quá.

Mặt của Tưởng Tư Thừa đỏ rực cả lên, cho thấy sự xấu hổ của anh đang biến thành cơn phẫn nộ.

Có tiếng cười của những người qua đường. Đồng nghiệp của Tưởng Tư Thừa cũng quay người đi, nhưng không nén được đôi vai cứ rung lên.

Tiêu Tiêu vội buông cánh tay của Tưởng Tư Thừa và lùi về sau một bước, tuy miệng vẫn nở nụ cười mê hồn, nhưng đã không còn tự tin như trước. Nhìn vẻ thể hiện thì thấy, có lẽ đây là nụ hôn đầu tiên của anh chàng cảnh sát này? Như thế thì quả là thiếu sót quá. Tội lỗi, tội lỗi, thật là tội lỗi! Tiêu Tiêu cảm thấy vô cùng áy náy.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý!” Tiêu Tiêu rối rít nhận lỗi, cố giữ nụ cười trên môi.

Do bất cẩn mà chạm vào nhau, thế mà con gái lại cứ phải xin lỗi con trai, điều này càng làm cho cảnh tượng ấy thêm kỳ quặc.

Tưởng Tư Thừa không còn để ý đến chuyện mình đang thực hiện nhiệm vụ nữa, anh nói với đồng nghiệp, “Tôi đi một lát, anh nói giúp với sếp cho tôi một câu.”

Tiêu Tiêu vẫn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tưởng Tư Thừa kéo vào trong xe, sau đó anh vòng qua đầu xe ngồi vào buồng lái, nhấn ga, chiếc xe lao về phía trước.

Chiếc xe lao vun vút, cho thấy người lái nó đang trong cơn giận dữ. Tiêu Tiêu ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ, biết anh chàng cảnh sát này xấu hổ quá hóa giận nên thấy rằng tốt nhất là im lặng. Cô không nói gì, tuy đôi môi vẫn thoảng nụ cười, mắt nhìn cảnh dòng xe nối dài như rồng rắn bên ngoài.

Tưởng Tư Thừa đã từng đưa cô về một lần, nên rất nhanh chóng lái xe đến trước cửa nhà Tiêu Tiêu. Thế nhưng, khi tới đó rồi anh ta vẫn không hề có ý xuống xe.

Tiêu Tiêu cũng cảm thấy hơi lo lắng, suy cho cùng thì chính mình đã cướp nụ hôn đầu của người ta, mà đó lại là một người đang mang sắc phục cảnh sát, mong rằng anh ta sẽ không bắt mình phải đền bù gì.

“Hình như cô rất thích uống rượu?” Tưởng Tư Thừa đột nhiên hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước, mặt không còn đỏ nữa, đôi mày chau lại theo thói quen.

“Chú cảnh sát, à không, đồng chí cảnh sát, tôi xin thề, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ lái xe sau khi uống rượu! Tôi không uống rượu...” Tiêu Tiêu giải thích, cảm thấy đôi mắt rất nghiêm nghị của Tưởng Tư Thừa vội sửa lại, “Hôm nay chỉ là ngoại lệ. Tôi chỉ uống một chén nhỏ, à ba chén nhỏ.” Cô định làm điều bộ một chút theo thói quen, nhưng nghĩ đến cảnh gay go vừa rồi, nên vội nén câu “không tin anh cứ thử xem” lại trong miệng.

“Uống một chút lại càng nguy hiểm hơn, tỉ lệ sự cố xảy ra sau khi uống rượu rất cao. Cô đừng có mang tâm lý được bỏ qua.”

Nhìn vẻ lên lớp thuyết giáo của anh ta, Tiêu Tiêu vội làm động tác yêu cầu dừng xe lại kèm một nụ cười, “Dừng lại! Tôi đã sai, tôi biết là tôi đã sai, sau này tôi sẽ không như thế nữa. Anh hãy viết vé phạt đi, tôi chấp nhận!”

Tưởng Tư Thừa ngó người ra, Tiêu Tiêu thì khoái chí, trong bụng nghĩ, tôi không tin là anh lại có thể viết vé phạt một cô gái xinh đẹp như tôi, hơn nữa vừa rồi dù thế nào thì chúng ta cũng có sự tiếp xúc rất thân mật. Với một chàng cảnh sát còn rất ngô nghê trong chuyện tình cảm này thì chỉ cần mình giở một vài chiêu của con gái là anh ta sẽ ngoan ngoãn quay về thôi.

Sau phút ngắn ngủi, Tưởng Tư Thừa rút cuốn sổ từ trong túi ra thật và mượn ánh đèn trong xe viết vé phạt Tiêu Tiêu, “Nhớ là đến nộp tiền cho Đội cảnh sát đúng thời gian đấy!”

Nụ cười trên môi Tiêu Tiêu bỗng trở nên gượng gạo, không ngờ một tiểu yêu tu luyện hàng ngàn năm lại gặp phải tảng đá không hề biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc như vậy! Tiêu Tiêu cầm tờ vé phạt, trở mắt nhìn Tưởng Tư Thừa mở cửa xe đi mấy bước rồi lại quay lại.

Quay lại đi. Quay lại đi, nhận thức được sai lầm của mình, sau đó lập tức lấy lại hóa đơn, rồi xin lỗi tôi, Tiêu Tiêu nghiêng rằng cầu nguyện.

Tưởng Tư Thừa gõ gõ vào cửa kính xe. Tiêu Tiêu hạ cửa kính xe xuống, miệng nở nụ cười mê hồn và nhìn anh bằng ánh mắt đầy tình tứ.

“Nhớ phải theo học lớp Luật giao thông đúng giờ, nếu không sẽ bị đánh dấu vào bằng lái xe đấy!” Tưởng Tư Thừa dặn.

Tiêu Tiêu mở to mắt, hít một hơi thật sâu, cố giữ nguyên nụ cười trên môi và gật đầu. Không thể để cho gã cảnh sát nhãi nhép này làm hỏng hình ảnh của mình, cô nghĩ.

Tưởng Tư Thừa quay người sải bước rời khỏi chiếc xe của Tiêu Tiêu, khóe miệng bất giác hơi nhếch lên.

Chương 3 **Nói dối đến cùng**

Đã sắp đến Noel rồi, việc ôn thi của Sở Dương cũng đã đến hồi nước rút, cả ngày cô giam mình ở chỗ chị Tiêu Tiêu dúi mài kinh sử. Kể từ sau khi chạm trán với Phương Nghị ở cổng nhà ăn của trường, chuông điện thoại di động của cô vang lên một số lần, biết là Phương Nghị có thể đã lần được số điện thoại của mình từ chỗ Tiểu Quyên. Dù cho chuông điện thoại cứ kêu hồi này đến hồi khác cô cũng không thấy sợ, bụng nghĩ cho dù bọn họ có tài giỏi đến mấy cũng không thể tìm được cô chỉ qua điện thoại. Lâu dần không nghe thấy tiếng chuông điện thoại nữa, Sở Dương cũng thấy yên tâm hơn và chỉ còn chú tâm vào chuyện ôn thi mà thôi.

Ôn bài suốt đêm cho đến tận bốn rưỡi sáng, buổi trưa cô đang mơ màng ngủ, thì nghe thấy có tiếng ồn ào trong phòng khách, đó là giọng nói chẳng hề thực nữ chút nào của Trương Tĩnh Chi

“Con nhỏ kia, còn chưa dậy à, không nhìn xem mấy giờ rồi!”. Tiếng gõ cửa lại vang lên dồn dập

Sở Dương bực mình vì bị làm phiền, định bụng cứ mặc kệ, trùm chăn ngủ tiếp. Vừa rồi cô đang mơ thấy cảnh giám khảo đọc quy định phòng thi xong và đang bóc dấu niêm phong đề thi ra, không biết sau đây có mơ thấy cảnh đọc đề thi hay không !

“Này, người đẹp ơi, chớ có gõ cửa nữa đi, hãy chú ý đến hình ảnh của mình chứ! Sao hôm nay cứ như lên cơn phong giật thế? “, giọng Tiêu Tiêu lạnh lút vang lên.

Trương Tĩnh Chi cứ gọi mãi ở phía ngoài, nói rằng không dễ dàng gì có một lần chị đến, làm em cũng phải dậy ra đón một chút.

Tiêu Tiêu khoái chí, kéo tay Trương Tĩnh Chi ngồi xuống ghế, nhưng chỉ nghe thấy tiếng kêu, “Ồi cha!”, rồi sau đó cô đẩy tay Tiêu Tiêu ra.

“ Sao thế ” Tiêu Tiêu ngạc nhiên hỏi, rồi mặc cho Trương Tĩnh Chi ra sức tránh, cô tóm chặt lấy cánh tay của Trương Tĩnh Chi và nhìn kỹ vào đó thấy có một vết hằn sâu trên cổ tay, trông giống như vết của một chiếc vòng, nhìn thì biết ngay là đã bị ai đó véo vào đó.

Lông mày Tiêu Tiêu chau lại, mắt nhìn như xoáy vào Trương Tĩnh Chi, “ Rốt cuộc là có chuyện gì? Thảo nào hôm nay vừa tới đã như lên cơn phong giật . Ai làm ra như vậy ?”.

Trương Tĩnh Chi có ý lẩn tránh ánh mắt của Tiêu Tiêu, nhưng nhìn thấy vẻ kiên quyết của Tiêu Tiêu đành ừ ừ ngồi xuống ghế, thở dài sườn sượt, rồi sau đó đáp bằng giọng tức tối , “ Dương Lô ! “

“Dương Lô ?!” Tiêu Tiêu không dám tin. Tuy chỉ mới gặp Dương Lô có một lần, nhưng thấy anh ta không có vẻ của một con người cục cằn thô lỗ. Hơn nữa mới quen nhau có hơn 1 tháng, dù có quen hệ tiến triển thì cũng không thể nhanh chóng đến mức véo nhau như vậy!

Trương Tĩnh Chi thở dài rồi mới kể cho Tiêu Tiêu nghe về lai lịch của “ chiếc vòng ” ấy. Thời gian vừa rồi, Trương Tĩnh Chi đã tìm có để tiếp cận với Dương Lô mấy lần. Dương Lô không tỏ ra lạnh nhạt cũng chẳng mặn mà. Đúng lúc Trương Tĩnh Chi cảm thấy thất vọng thì anh ta lại chủ động muốn gặp cô, cô té ngửa ra khi biết anh ta nhờ cô đi cùng anh ta tới tham dự tiệc đám cưới của người bạn gái trước đây của anh ta ! Lúc ấy Trương Tĩnh Chi mới biết là không phải Dương Lô muốn gặp cô mà là vì cần có một người đóng vai bạn gái đi cùng anh ta!

“ Cứ cho là đóng giả đi thì sao lại có cái khoản trả công này ?” Tiêu Tiêu chau mày hỏi.

“ Đừng có nhắc đến nữa !” Trương Tĩnh Chi tức giận đến mức suýt nữa thì buột miệng nói ra những lời tục tằn mà một thực nữ cần phải kiêng dè nhất . “ Khi cô dâu chú rể đến chúc rượu, Dương Lô gần như phát điên lên. Cậu nghĩ mà xem, nếu đã không đủ can đảm thì đừng có tới dự nữa, thế nhưng lại vẫn cứ sĩ diện, anh ta đã lôi tay mình giới thiệu với họ rằng mình là bạn gái của anh ta . Mình vẫn còn chưa kịp mừng vì chuyện đó thì tay anh ta đã bắt đầu, nụ cười của cô dâu càng rạng rỡ thì anh ta càng bấm chặt hơn. Mà cũng đáng đời cho mình, lúc ấy cứ như là trúng tà, cứ nén chịu mà không lên tiếng. Cậu có tưởng tượng được không, cô dâu lại còn bảo mình cười rất xinh nữa chứ ! Mình tức đến mức suýt nữa thì cho cô ta một cái tát. Mình đâu có cười, mình đau quá nên cứ phải há miệng ra để mà thở đấy chứ !”.

Nghe Trương Chi kể như vậy, Tiêu Tiêu cũng thấy dở khóc dở cười, “ Mình đang nghĩ, sao hôm nay cậu lại tới chỗ mình và còn mua nhiều đồ ăn như vậy, thì ra là vì bức xúc quá !”.

Trương Chi gật đầu, “ Trong lòng buồn bực, khó chịu quá !”

Tiêu Tiêu cười, “ Nếu anh ta đã như vậy thì cậu cũng chớ nên gặm “miếng đùi gà” đó nữa . Đàn ông thiếu gì, đổi người khác đi “.

“ Không đổi “ Trương Tĩnh Chi tức giận nói , “ Mình nhất định sẽ theo đến cùng !”.

Tiêu Tiêu mang đồ ăn mà Trương Tĩnh Chi mua đến vào bếp, tiện mồm hỏi , “ Thế còn cái anh chàng Uông Dụ Hàm ấy thì sao ? “

“ Anh ta ư ? Vẫn cứ đáng ghét như vậy. Có việc thì đã đành, không có việc gì cũng cứ đến tìm mình !”

Tiêu Tiêu cười lắc đầu , “ Có vẻ như anh ta có ý với cậu, cậu không nhận thấy thế sao? Mình nghĩ, có thể về hình thức anh ta kém Dương Lôi một chút, nhưng tổng thể thì cũng không kém đâu. Sao cậu không thử suy nghĩ mà xem? “

Trương Tĩnh Chi trợn mắt, “Người đẹp ơi , cậu đừng có nghĩ mình giống như những nhân vật nữ chính si tình trong các tiểu thuyết về tình yêu! Ai có tình ý với mình mà mình lại không nhìn thấy? Mình biết từ lâu gã ý đồ tình trêu chọc mình. Nhưng mình ghét gã, gã cứ tưởng gã thông minh lắm và coi mình là đồ ngốc ! ”.

“ Cậu thật không rộng lượng chút nào! Cậu nhìn lại mình xem, có còn là thực nữ nữa không? “
Tiêu Tiêu chỉ vào mũi Trương Tĩnh Chi vừa cười vừa mắng.

Trương Tĩnh Chi thè lưỡi cười, “ Thực nữ là để cho người khác nhìn , còn mình với cậu từ trước đến nay thì chẳng cần phải che giấu!”

Khi Sở Dương từ trong phòng đi ra thấy Tiêu Tiêu và Trương Tĩnh Chi đều đang bôi thứ gì đó lên mặt với vẻ rất hứng khởi, hai khuôn mặt nham nhở khiến cô gật mình. “ Hai chị đang làm gì đấy? Sao trông cứ như quỷ thế? “.

Trương Tĩnh Chi trả lời để lộ hai hàm răng trắng, “ Tự làm mặt nạ, em có muốn thử không?”, vừa nói vừa lắc lắc chiếc hộp về phía Sở Dương

Sở Dương nhún người , vội xua tay, “ Da mặt em còn non lắm, không cần đâu!”, nói xong liền đi vào nhà vệ sinh. Khi trở ra, liếc nhìn chiếc đồng hồ thì đã gần 2h rồi, cô cảm thấy đói bụng, vội mở tủ lạnh tìm thứ gì đó để ăn, vừa ăn vừa hỏi, “ Chị, sao chị lại tới đây?”

Lớp mặt nạ của trên mặt của Trương Tĩnh Chi hơi dày nên nói năng có vẻ khó khăn, “ Thì là đến thăm em chứ còn sao nữa, Sắp đến Tết rồi, cậu mợ cứ hỏi chị mấy lần, em thực sự không muốn về thăm bố mẹ à?”.

Sở Dương lắc đầu, chỉ lên mái tóc ngắn, “ Chị không thấy rằng em mà về với mái tóc này thì mẹ em sẽ băm vằm em ra à? “

Mái tóc Sở Dương chẳng khác gì sinh mệnh của bà mợ, trước khi Sở Dương vào đại học, bà đã từng nói với con, “ Con vào đại học rồi, mặc gì mẹ không cần để ý, nhưng nếu con dám làm trái ý mẹ, cắt tóc đi thì đừng có mà trách mẹ!”.

Trương Tĩnh Chi nhìn mái tóc ngắn ngang tai của Sở Dương chỉ còn biết thở dài, lần trước đã đánh mất bộ tóc giả trong triển lãm rồi, e rằng rất khó mà làm gì được nữa.

Sở Dương nghe tiếng, biết chị Tiêu Tiêu cuối tuần không đi đâu thì cảm thấy rất ngạc nhiên, vội hỏi, “Sao chị ấy không đi hẹn hò, các tuần trước có tuần nào là không ra khỏi nhà đâu!” Trương Tĩnh Chi bèn hỏi, “Có phải Tiêu Tiêu lại có bạn trai rồi không?”. Tiêu Tiêu đáp, “Không phải”. Sở Dương cười vẻ láu lỉnh, nói, “Em đã hai lần nhìn thấy một anh chàng cảnh sát đưa chị Tiêu Tiêu về”.

Nghe thế, Trương Tĩnh Chi cũng thấy rất tò mò, hỏi Tiêu Tiêu có phải hứng thú đã thay đổi rồi không, sao bây giờ lại thích cảnh sát giao thông thế?

Tiêu Tiêu đang náo lòng về chuyện phải theo học lớp Luật giao thông cuối tuần, nghe hai chị em Dương Sở nói thế, bèn mang chuyện trêu chọc cảnh sát giao thông trên đường ra kể cho họ nghe. Trương Tĩnh Chi nghe xong cười đau cả bụng, nhất định đòi đi xem mặt mũi anh chàng cảnh sát đo bằng được

“Em đã gặp người ấy rồi”, Sở Dương nói, “rất hay đỏ mặt, lần trước khi bế chị Tiêu Tiêu về mặt mày cứ đỏ lựng cả lên”.

Trương Tĩnh Chi cười, hỏi Tiêu Tiêu đã kiếm được anh chàng cảnh sát ấy cho mình từ bao giờ.

Tiêu Tiêu đáp một cách nghiêm túc, “Anh chàng ấy dễ đỏ mặt quá, mình không hứng thú với anh ta!”.

Trương Tĩnh Chi cứ một mực nói rằng, Tiêu Tiêu không rộng lòng. Tiêu Tiêu cũng thấy khoái chí, trước mắt cô lại hiện lên khuôn mặt đỏ bừng của anh chàng cảnh sát

Ba người vui vẻ chuyện trò như vậy, chẳng mấy chốc thì trời tối. Buổi trưa hầu như không ăn gì, nên lúc này lại cảm thấy đói. Trương Tĩnh Chi đang ép Tiêu Tiêu phải vào bếp thì chuông điện thoại của cô vang lên, đó là điện của Giang Tiểu Nhược, nói muốn mời cô ăn cơm để cảm ơn vì đã giúp đỡ trong lần triển lãm lần trước, khi được Tĩnh Chi cho biết Tiêu Tiêu và Sở Dương đang ở bên thì vội bảo Trương Tĩnh Chi mời họ đi cùng, càng đông càng vui

Nghe nói được đi ăn kè, Tiêu Tiêu và Sở Dương đều vui vẻ nhận lời ngay. Giang Tiểu Nhược tỏ ra rất hào phóng, đồng ý chiêu đãi cả bọn một bữa linh đình, chuyện này khiến Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu đều cảm thấy có gì bất ổn, chỉ riêng Sở Dương là cứ ăn vô tư.

Quả nhiên gần cuối bữa ăn, Giang Tiểu Nhược nói muốn mời ba người cùng đi với cô tới hộp đêm!

“Giúp mình đi, mình không còn cách nào khác. Tòa soạn đã giục bài mình mấy lần rồi, nhưng mình vẫn chưa đi được, vì thế đang lo cuống lên làm thế nào để có bài viết! Giúp mình đi mà, đi với mình một lần này thôi, biết thêm một chút cũng hay phải không? Chi phí mình chịu cả”. Giang Tiểu Nhược van nài

“Sao cậu lại xin vào làm ở ban biên tập tòa báo thế? Lần trước cậu còn đang làm ở triển lãm cơ mà?”, Trương Tĩnh Chi hỏi.

“À, thì mình cũng chỉ giúp bạn bè thôi. Công việc bên toàn soạn báo mới là công việc chính của mình. Mình xin đấy, giúp mình đi mà, có các cậu đi cùng mình sẽ tăng thêm can đảm!”

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Giang Tiểu Nhược, Trương Tĩnh Chi có phần không nỡ làm ngơ nên chẳng biết quyết định thế nào. Cô đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cười bằng nụ cười rất mê hồn, nói, “Mình thì không sao. Hơn nữa, một người đẹp như mình chắc không những không phải bỏ tiền mà còn có người bám theo nữa.”

Hôm nay Trương Tĩnh Chi cũng đang buồn bực, lòng có dao động, cũng muốn đi xem thử xem thế nào. Cuối cùng cô cũng gật đầu, nhưng quay sang nói với Sở Dương, “ Em còn bé, cứ về trước đi!”.

Sở Dương phì cười, “ Chị mà không cho em đi cùng, em sẽ về mách với bác cho mà xem!” Trương Tĩnh Chi bèn nói , “ Em về ôn bài đi, sắp thi rồi đấy!”

“ Không lo đâu, mấy ngày hôm nay em đã ôn rất vất vả rồi, em cũng đang muốn mở rộng tầm mắt đây!”

Trương Tĩnh Chi chẳng biết giải quyết thế nào nên lại đưa mắt nhìn Giang Tiểu Nhược. Giang Tiểu Nhược rất mừng, càng đông càng vui, thế là bèn kéo tay Tiêu Tiêu và Sở Dương lôi đi

Sở Dương quay đầu lại nhìn Trương Tĩnh Chi và cười đắc ý. Trương Tĩnh Chi đuổi theo, “ Con nhỏ cứng đầu này, đến lúc nổi loạn rồi phải không? Mợ mà biết chắc sẽ lột da chị mất thôi!”.

Khi tới cửa hộp đêm , Giang Tiểu Nhược bèn lùi lại phía sau , thế là Tiêu Tiêu đường hoàng đỉnh đạc dẫn cả bọn bước vào.

“ Cậu đã tới đây rồi à?” Trương Tĩnh Chi khẽ hỏi.

Tiêu Tiêu trừng mắt, “Cậu nghĩ mình mà cũng phải tới đây sao?”

“ Nhưng sao cậu có vẻ quen thuộc thế”?

“ Chúng ta đến đây là mất tiền, cậu có thể đi thẳng lên được không ?”

Trương Tĩnh Chi vội vàng đi thẳng người, bắt chước dáng vẻ của Tiêu Tiêu và theo vào.

Những người phục vụ cứ đưa mắt nhìn bọn Tiêu Tiêu , bụng nghĩ hiếm thấy những cô gái trẻ như thế này vào đây, hơn nữa lại toàn những người xinh đẹp nữa chứ, nhất là cái cô để tóc quăn, trông rất nổi, không biết bọn họ có vào nhằm chỗ không đây?

Các chàng trai phục vụ tuổi chưa nhiều, xem ra chỉ mới khoảng 20 là cùng, thấy bọn Tiêu Tiêu ngồi im nên cùng ngoan ngoãn ngồi im theo. Một lát sau mới có người chọn bài hát.

Sở Dương cảm thấy rất vô vị, nếu biết trước thế này thì chẳng đến đây làm gì, thời gian ấy đủ để làm hai đề ôn tập rồi. Bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở, Sở Dương tưởng đó là người mang đồ uống, nên chỉ ngược mắt lên nhìn một cái nhưng cô lập tức run bắn người, tưởng như tìm muốn rơi ra ngoài: Phương Nghị với nét mặt đăm đăm đang đứng ở cửa.

Sự xuất hiện của Phương Nghị ở cửa khiến cho hai người trở mắt sững sốt, một người là Sở Dương đang mong sao có thể tan biến trong không gian, người kia là Tiêu Tiêu đang cố chui đầu vào ngực của chàng trai ngồi bên cạnh.

Chết rồi, sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Có lẽ đây là công việc làm thêm của anh ta chẳng? Sở Dương cố suy nghĩ, chỉ mong sao có thể tàng hình.

Tiêu Tiêu thì nghĩ , trời ạ, nếu để cho sếp nhìn thấy mình ở đây thì ngày mai dứt khoát chỉ còn nước trực tiếp gửi đơn từ chức lên mà thôi! Làm gì còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người nữa! Tiêu Tiêu này không lẽ đã sa đọa đến mức phải đến những chỗ như thế này tìm vui sao? Những người xin chết dưới gót giày của cô vốn xưa đi có hết đâu cơ chứ!

Nhất cử nhất động của Tiêu Tiêu và Sở Dương đều lập tức cho thấy sự khác biệt của họ.

Phương Nghi không hề để ý đến cô gái đang vùi đầu vào ngực của chàng trai kia mà bước thẳng tới chỗ Sở Dương.

Chết rồi, Sở Dương nghĩ, phen này chết là cái chắc! Chạy ư, liệu có còn đường chạy nữa hay không? Sở Dương nhìn thấy Phương Nghi đi về phía mình, bất giác co người lại trong chiếc ghế theo bản năng.

Phương Nghi bỗng nhiên cất tiếng cười lạnh lùng, điều bất ngờ là anh ta đã không nhấc Sở Dương ra khỏi ghế mà vỗ vai chàng trai ngồi bên cạnh cô, ra hiệu cho anh ta đi ra rồi ngồi xuống bên Sở Dương. Sở Dương cảm thấy đến cả chiếc ghế cũng phải run lên theo cùng nhịp tim của cô.

Trương Tĩnh Nhi cũng chú ý tới Phương Nghi, phát hiện ra anh ta có vẻ thú vị hơn hẳn mấy anh chàng vừa rồi, trông có vẻ của một người đàn ông thành đạt, cô bất giác lắc đầu thở dài.

Một lát sau, Trương Tĩnh Chi dung vai hích khẽ Tiêu Tiêu và thì thầm hỏi, “ Cậu nhìn xem, anh chàng vừa vào rất được đấy chứ! Có lẽ thuộc hạng cao cấp ở đây đấy!”.

Tiêu Tiêu vẫn cứ rúc đầu vào ngực của chàng trai bên cạnh như cũ, chỉ có đôi vai là khẽ động đậy. Hạng cao cấp? Sếp mà là hạng cao cấp ở đây? Cô nghe mà muốn nôn ra máu.

Phương Nghi lạnh lùng nhìn Sở Dương đang khẽ lùi lại, cười thầm trong bụng, nếu như không phải là tay chân của Hoàng Phi nói rằng đã tìm thấy cô ta ở đây thì anh ta không thể nào tin được con nhỏ chạy nhanh như hươu ấy đã từng hai lần thoát khỏi tay mình, và lắc mình một cái biến thành đồ trứng thối ở cái hộp đêm này!

Sở Dương phát hiện rằng, cổ tay mình đã bị Phương Nghi tóm chặt, lúc đầu cô rất hoảng hốt, nhưng sau đó thì bình tĩnh lại, dù sao thì cũng đã như thế này rồi, dù là phúc hay họa thì cũng chẳng tránh được nữa!

“ Ừm”, Sở Dương hắng giọng, “ tôi không phải là con trai, chắc điều này anh đã rõ?”

Âm thanh trong phòng vẫn cứ ồn ào như vậy, Sở Dương nhìn thấy Phương Nghi không có phản ứng gì, cho là anh ta không nghe rõ lời của mình, nên ghé lại gần và nhắc lại với vẻ lo lắng. “ Tôi rất xin lỗi, tôi thực sự không phải là con trai. Mặc dù tôi cắt tóc ngắn, nhưng tôi là con gái thực sự. Anh thấy đấy, ở đây có rất nhiều chàng trai đẹp , anh hãy tìm họ, được không?”.

Nghe những lời ấy của Sở Dương và nhìn vẻ hết sức thận trọng của cô, bỗng nhiên Phương Nghi cảm thấy không biết nên nổi giận hay nên cười đây?

“ Đến đây tìm lạc thú à?” Anh ta hỏi, bắt đầu câu chuyện.

Sở Dương nửa lắc đầu nửa gật đầu.

Phương Nghi cười gằn, khiến Sở Dương càng thấy sợ.

“ Nếu muốn ra ngoài giải trí thì không nên như thế này.” Phương Nghi nói

“Gì ?” Sở Dương không hiểu ý của anh ta.

Đột nhiên Phương Nghi thò tay vuốt cằm cô, “ Để tôi dạy miễn phí cho cô nhé”.

Sở Dương sững người.

Trương Tĩnh Chi cũng ngăn người ra. Mắt cứ nhìn chằm chằm về phía Phương Nghị, tay nắm lấy khuỷu của Tiêu Tiêu nói , “ Trời ạ, trẻ con bây giờ quả là rất lợi hại, cậu nhìn Sở Dương mà xem”.

Cuối cùng thì Tiêu Tiêu cũng nhắc đầu lên khỏi ngực của chàng trai, nhìn về phía Sở Dương, và rồi cũng ngậy người ra. Chẳng lẽ sắp cũng đến đây làm thêm ? Không lẽ những người có tiền đều mắc chứng ngược đãi bản thân?

Giang Tiểu Nhược thì há hốc miệng nhìn Phương Nghị, tay bất giác giữ chặt lấy chiếc ví. Trời ạ, một chàng trai thuộc loại hàng cao cấp như thế chắc phải mất nhiều tiền lắm!

Phương Nghị nhếch môi, làm như vẽ sắp hôn Sở Dương. Sở Dương vội né người, môi của Phương nghị trượt xuống hóm cổ cô. Sở Dương tức giận, hai từ “ Đồ khốn !” gần như buột khỏi miệng, rồi cô vội vàng đẩy Phương Nghị ra.

Trương Tĩnh Chi không nén được nữa, đứng phắt khỏi ghế, giận dữ định đi về phía Sở Dương.

Bỗng chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, một cái tát giáng xuống mặt Phương Nghị, anh ta sững sờ trong phút chốc.

Sở Dương cũng hơi sững người lại. Trong lúc cuống lên, cô đã không kịp suy nghĩ và vung tay ra, nhìn thấy vẻ giận dữ trong mắt Phương Nghị mỗi lúc một dâng cao, cô cảm thấy rất hối hận.

Hai người cứ như thế một lúc, không ai động dậy gì.

Trương Tĩnh Chi đứng bên không nhìn thấy ánh mắt của hai người nhìn nhau, vội đưa tay ra tóm lấy khuỷu tay của Sở Dương, quên mất việc cần phải giữ phong cách của một thực nữ , lôi Sở Dương ra khỏi long của Phương Nghị, Sở Dương loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã xuống bàn.

“ Con nhỏ cứng đầu này, mày còn muốn sống nữa không đấy! Rõ là mất mặt! Có muốn chị về nói cho mẹ em biết không ?”

Sở Dương bị những lời mắng của Trương Tĩnh Chi làm cho sững người, nhưng đã có thể thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Phương Nghị thì là dù mắng mỏ của chị cũng nghe thật thân thiết. Những lời mắng mỏ ấy tuy gay gắt, nhưng Sở Dương biết rõ đó cũng chính là sự quan tâm của chị đối với mình, nghĩ vậy lòng cô thấy ấm áp lên nhiều.

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên lặng, mọi người đều đồng tai lên nghe những lời mắng nhiếc rất chua ngoa của Trương Tĩnh Chi. Phương Nghị chau mày đứng dậy, đưa tay định kéo Sở Dương trở lại, anh ta đang định nói gì đó thì Trương Tĩnh Chi lập tức quay sang mắng, “ Anh im mồm đi !”, rồi đưa tay kéo Sở Dương về phía sau, sau đó lại quay lại mắng Phương Nghị liên hồi, “ Chưa đến lượt anh đâu, muốn bị chửi ngay phải không? Anh chau mày cái gì, tôi đang chửi anh đấy ! Có còn đạo đức nghề nghiệp nữa hay không, hả? Trước khi đi làm, có qua lớp huấn luyện không đấy? Thấy nó bé thì tưởng dễ dàng bắt nạt chứ gì?”

Sở Dương nhìn thấy sắc mặt của Phương Nghị mỗi lúc một tối lại, vội kéo áo Trương Tĩnh Chi. Không ngờ Trương Tĩnh Chi gạt phắt tay cô, còn trừng mắt lườm cô, “ Kéo cái gì mà kéo? Em đã tát anh ta một cái, nếu chúng ta không có đủ sức, anh ta sẽ gạt em. Em có tiền cho anh ta không? Đồ ngu ạ, phải mắng cho anh ta tỉnh người ra mới được!”.

Sở Dương ngần người ra, không ngờ bỗng dung chị Tĩnh Chi lại có suy nghĩ ấy, cô chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Hình như Tĩnh Chi cảm thấy mắng thế chưa đủ, nên vẫn tiếp tục chỉ vào mặt Phương Nghi mắng thêm, “ Muốn kiểm soát thì cũng phải nhìn rõ đã chứ!”. Nói rồi cô đẩy Sở Dương từ phía sau lên, “ Anh nhìn xem, nó có tiền không? Nó vẫn còn là một học sinh!”. “ Hãy mở mắt ra mà nhìn đi, “ nói rồi cô lại chỉ vào Giang Tiểu Nhược, “ cô ấy mới là người có tiền, nếu muốn anh hãy tìm cô ấy!”

Giang Tiểu Nhược thấy bỗng dung Tĩnh Chi chỉ vào mình, sợ quá tránh sang bên và buột mồm nói, “ Tôi không có tiền ”

“ Hoặc như cô kia cũng còn được. Anh phải tìm một người lớn hơn một chút chứ?” Ngón tay của Tĩnh Chi cuối cùng chỉ về phía Tiêu Tiêu, “ Ít nhất thì cũng phải như vậy!”.

Phương Nghi khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn cô gái đang trốn trong bóng tối, rồi bỗng nhiên nhướn lông mày lên.

Tiêu Tiêu thấy không thể trốn tránh được nữa, đành phải đứng dậy, miễn cưỡng cười, nói, “” Hì hì, chào sếp, đúng là rất tình cờ !”.

Ánh mắt của mọi người bỗng chốc dồn hết về phía Tiêu Tiêu , rồi lại quay sang Phương Nghi. Tiêu Tiêu vội đi đến bên Tĩnh Chi, cười nói, “ Đây là sếp của mình. Chào anh Phương Nghi, hì hì...” , rồi cô lại quay sang phía Phương Nghi , “ Họ đều là bạn của em” . Sau đó cô hạ thấp giọng nói với Tĩnh Chi, “ Bảo cậu không được uống nhiều, cậu lại cứ không nghe, đã thế lại còn gây sự nữa chứ, đúng thật là!”, rồi đưa mắt ra hiệu với Trương Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi liếc nhìn Phương Nghi một cái, rồi lại nhìn Tiêu Tiêu vẻ đầy hoài nghi, bụng nghĩ đây mà là ông chủ cao cấp mà cậu nói đó sao? Sao anh ta cũng đến đây? Cậu nháy mắt cái gì, ông chủ thì sao nào, dù sao thì sự việc cũng đã rồi, còn làm gì được nữa? Vì sao lại bảo mình giả vờ say?

“ Đúng thế, đúng thế. Lẽ ra chị không nên uống nhiều như vậy. Cứ cho là thất tình cũng không cần phải như vậy. Làm như thế vì một người đàn ông ấy liệu có đáng không?” Sở Dương cũng vội phân bua và đưa tay ra như muốn đỡ Trương Tĩnh Chi, sau đó ghé sát tai Trương Tĩnh Chi nói mấy câu, “ Anh ta chính là trùm xã hội đen mà em nói tới!”.

Trương Tĩnh Chi cảm thấy đôi chân như muốn khụy xuống, cô từ từ trượt xuống ghế như người say quá độ gục. Anh ta chính là trùm xã hội đen mà Sở Dương đang phải lẩn tránh? Hèn nào mà chẳng thấy anh ta có vẻ gì của người phục vụ cả. Trời đất, không biết liệu có bị rắc rối không đây? Vừa rồi mình đã mắng anh ta những gì nhỉ? Nếu biết trước được đó là anh ta, thì dù khi về có bị mợ băm vằm, mình cũng sẽ không cất tiếng chửi người!

“ Mặc kệ tôi, tôi không say, tôi vẫn còn muốn uống nữa!” Trương Tĩnh Chi tựa người vào Sở Dương. Tay giơ ra làm như muốn tóm lấy chai bia trên bàn, “ Tôi không say, các người thì biết gì? Các người có biết nỗi khổ trong lòng tôi không? Lẽ ra anh ta không nên lừa dối tôi mới phải chứ.....”

Giọng của Trương Tĩnh Chi gần như muốn khóc, tồ tóm lấy chai bia dốc vào miệng, mắt nhìn về phía Phương Nghi lúc đó vẫn nở nụ cười lạnh lùng, nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ hiếu kỳ. Thấy vậy, Trương Tĩnh Chi lại vội dốc một ngụm bia nữa, lần này thì cô bị sặc, nước mắt ứa ra, miệng lảm bảm điều gì đó và toàn thân thì đổ gục xuống.

Sở Dương nhìn vẻ khổ sở của bà chị họ, suýt nữa thì vỗ tay khen giỏi vì tài nhập vai rất nhanh..

Tiêu Tiêu nhìn thấy Trương Tĩnh Chi như vậy, vội gọi Giang Tiểu Nhược tới đỡ cô. Giang Tiểu Nhược có phản ứng hơi chậm, bởi vì cô không biết vì sao vai diễn của Trương Tĩnh Chi lại

từ một cô gái chua ngoa đánh đá sang một người say nhanh đến như vậy, mãi cho tới khi Tiêu Tiêu gọi mấy lần cô mới chạy tới.

“ Mọi người nhanh chóng đưa cô ấy về đi, đừng để cô ấy ở đây gây chuyện nữa.” Tiêu Tiêu dặn, “ Để tiền đây cho tôi thanh toán, mọi người ra trước đi, cứ vào xe chờ tôi!”

Sở Dương dìu Tĩnh Chi đi ra ngoài. Giang Tiểu Nhược do dự một lát, định nói với Tiêu Tiêu một vài câu, nhưng nhìn thấy Tiêu Tiêu nháy mắt, vội đi theo ngay.

Phương Nghị cười lạnh lùng nhìn theo bọn Trương Tĩnh Chi dìu nhau ra ngoài, rõ ràng là “uống say” thế mà bước chân còn nhanh nhẹn hơn người bình thường.

Những người phục vụ nghe thấy tiếng ồn từ trước, nhưng mãi cho tới lúc nhìn thấy bọn Trương Tĩnh Chi đi ra mới nghỉ hoặc chạy vào, tới nơi bất ngờ nhìn thấy Phương Nghị đứng ở đó, vội cung kính chào, “Anh Phương”.

Phương Nghị xua tay, ra hiệu cho bọn họ lui ra.

Tiêu Tiêu cười khan và gạt đầu với Phương Nghị, “ Thừa anh, đúng là rất xin lỗi vì đã hiểu lầm. Đầu chỉ là hiểu lầm cả thôi. Cô bạn em đang thất tình nên uống hơi nhiều. Anh đừng chấp với cô ấy làm gì”.

“Khi chửi người sao mà rành rọt thế? Nửa lon bia mà đã say thật sao?” Phương Nghị cười lạnh lùng.

Tiêu Tiêu vội nuốt nước bọt, cười đáp, : Anh chấp với phụ nữ làm gì. Nể mặt em coi như cho qua chuyện này nhé. Đầu là người quen cả, anh thấy thế nào?”

“Sở Dương quan hệ với cô như thế nào?” Phương Nghị đột ngột hỏi.

“Sao ạ?” Tiêu Tiêu hơi sững sờ, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy giữa sắp với Sở Dương nên phần nào cũng hiểu được đôi chút chuyện hiện tại của sắp, rồi cô đoán, có lẽ người mà Sở Dương gọi là xã hội đen chính là Phương Nghị, sợ Phương Nghị tiếp tục gây phiền hà cho Sở Dương, cô vội nói, “ Em gái em, coi như anh nể mặt em...”

“Em gái”? Phương Nghị cười lạnh lùng cắt ngang lời của Tiêu Tiêu.

“ À, em của bạn em.” Tiêu Tiêu lo ngại nhìn Phương Nghị vội vã sửa lại, “ là em họ “.

Phương Nghị gạt đầu, “ Được rồi, cô đi đi”.

Tiêu Tiêu vội lùi ra, khi tới ngang Phương Nghị cô dừng bước, thu nụ cười lại và khẽ nói, “ Cô ấy vẫn còn là một sinh viên!”.

Phương Nghị nhìn Tiêu Tiêu vẫn với vẻ lạnh lùng ấy và không nói gì thêm.

Khi ra tới cửa, Tiêu Tiêu nhìn thấy bọn Trương Tĩnh Chi đang run lên vì lạnh mới sực nhớ ra là không đưa chìa khóa xe cho họ, nên vội mở cửa xe và mở máy lò sưởi, rồi mới hỏi Trương Tĩnh Chi, “ Sở Dương đâu?”

Trương Tĩnh Chi nguyền Tiêu Tiêu một cái rồi vội chui vào trong xe, nói với vẻ ủ rũ, “ Nó ư? Nó chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Con nhỏ này đúng là không có lương tâm gì cả. Khi cậu về tới nhà chắc nó đã gói gém xong đồ đạc rồi!”.

Giang Tiểu Nhược ko lên xe, nói rằng không về cùng đường với mọi người, cô sẽ tự gọi xe đi về.

Tiêu Tiêu thấy bữa tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện nên cũng nài nỉ nữa mà gọi giúp xe cho Giang Tiểu Nhược, sau đó mới lái xe đưa Trương Tĩnh Chi về.

Dọc đường hai người chẳng ai nói với ai câu nào, khi về tới trước cửa nhà , Trương Tĩnh Chi nói với Tiêu Tiêu một câu, “ Lái xe một mình từ từ thôi” , rồi xuống xe.

Đột nhiên Tiêu Tiêu nói, “ Cậu chờ đã, mình có chuyện muốn nói”.

Trương Tĩnh Chi nhìn Tiêu Tiêu rồi bước trở lại ngồi lên xe và đóng cửa lại.

Tiêu Tiêu chậm một điều thuốc rít mấy hơi, rồi mới chậm rãi nói, “ Chuyện của Sở Dương đúng là có phần hóc búa. Tuy anh ta là ông chủ của mình, nhưng bọn mình cũng ít nói chuyện riêng với nhau. Mình cũng không hiểu lắm về con người anh ta, hình như trước đây cũng có vết đen gì đó. Mình không nhận thấy có đúng là anh ta với Sở Dương có chuyện gì hay không. Nếu quả thực không được thì cậu hãy bảo Sở Dương lánh đi đâu đó một thời gian. Loại đàn ông như vậy, có tiền, có quyền, lại thêm chút thân thể không rõ rang, tốt nhất vẫn cứ nên tránh xa chứ đừng trọc vào họ”.

Trương Tĩnh Chi phì cười, “ Con nhỏ này , tuy tuổi thì còn ít nhưng cũng rất nhiều mưu mẹo.Chuyện này đúng là khiến mình rất khó nghĩ, không biết có nên nói với cậu mợ mình không. Nếu nói ra, không biết sẽ gây ra sóng gió gì nữa. Còn nếu không nói, nhớ mà xảy ra chuyện gì thì chắc mình không thể gánh vác hết trách nhiệm”. Trương Tĩnh Chi có vẻ phiền não thực sự, “ Cậu nói xem, cái con nhỏ ấy, đang yên đang lành sao lại phải gây chuyện với những người như vậy không biết nữa? Dù sao kiểu gì mình vẫn thấy, ông chủ của cậu phải để mắt đến những người như cậu mới hợp lý!”

Tiêu Tiêu cười, tay búng tàn thuốc, “Giữa chúng ta chẳng cần phải giấu giếm. Nói thật lòng, Sở Dương có thể nào mình cũng không quan tâm, vì nó là em họ của cậu. Mình muốn hỏi là cậu thấy thế nào?”

“Mình thế nào?” Trương Tĩnh Chi cảm thấy rất ngạc nhiên, hai tay bắt chéo và đặt lên đùi, lấy lại tư thế của một thực nữ dịu dàng. “Mình rất khỏe, có sao đâu”.

Tiêu Tiêu nguyền Trương Tĩnh Chi một cái vẻ coi thường môi bĩu ra, “ Hãy thôi cái vẻ dịu dàng hiền thực ấy của cậu đi. Hôm nay cậu lên cơn thần kinh rồi đấy!”.

Lúc ấy thôi không cười nữa, “Lúc thường cậu không như vậy, hôm nay sao thế? Vì Dương Lôi à?”

Trương Tĩnh Chi không nói gì, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe, một hồi lâu sau mới nói, “Mình cũng không rõ bản thân mình như thế nào nữa, hôm nay mình cứ cảm thấy bức bối và muốn cãi nhau với một ai đó”.

Tiêu tiêu dụi tắt đầu thuốc lá, nghĩ một lát rồi nói, “ Nếu không được thì thôi đi. Việc gì phải làm khó mình? Tuy mình chỉ mới gặp Dương Lôi một lần, nhưng mình có thể thấy, anh ta không thích hợp với cậu. Đàn ông đều có tính xấu, chưa chắc những gì cậu bỏ ra đã được đền đáp đâu”.

Trương Tĩnh Chi cười đau khổ, chỉ vào mũi Tiêu Tiêu mắng, “ Cậu đúng là đồ đáng đánh, bảo mình theo đuổi cũng là cậu, bảo mình bỏ cuộc cũng lại là cậu, một khi bà cô này đã ra tay thì nhất quyết không rút lui!”

Tiêu Tiêu cười, hất tay Trương Tĩnh Chi ra, “ Bảo cậu theo đuổi đàn ông, không có nghĩa là bảo cậu cứ đâm đầu vào vỏ rùa cứng không vết nứt! Thử một chút thì còn được nhưng cần phải biết nếu khó thì phải rút lui, nhất là chuyện tình cảm , nhiều khi biết khó mà rút lui còn sáng suốt hơn là không chịu bỏ cuộc đấy!”

“ Mình cũng hiểu điều này, nhưng mình không chịu”. Trương Tĩnh Chi nói.

“Cho đến nước này rồi?” Tiêu Tiêu hỏi

Trương Tĩnh Chi gật đầu, “ Chẳng phải cậu bảo mình thuộc loại nen tình cảm để trong lòng sao? Dồn nén hơn hai mươi năm rồi, một khi đã quyết định thì sẽ không lùi. Cùng lắm thì coi đó là bài học để lớn lên thêm”.

Tiêu Tiêu không biết nói gì, cân nhắc một hồi lâu mới nói tiếp, “ Chớ đặt mình vào vị trí của một thần cứu rỗi. Chuyện của cậu không phải là tình yêu, mà là đang độ sức!”.

Trương Tĩnh Chi trầm ngâm.

Tiêu Tiêu bỗng thấy lòng đại rối bời, cô lại lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi hít một hơi thật mạnh, “ Như vậy là cậu có vấn đề rồi, làm thế có khác gì đập đá vào đầu mình?”

Trương Tĩnh Chi cười, rồi quay sang nhướn mày nói với Tiêu Tiêu, “Mình có vấn đề, thế còn cậu thì sao?”.

“ Có muốn mình kể chuyện cho mà nghe không?” Đột nhiên Tiêu Tiêu hỏi.

Trương Tĩnh Chi ngẩn người rồi bật cười ngay sau đó, vừa như cười chính mình lại vừa như cười Tiêu Tiêu, “ Kể một chuyện rất thật? Có phải chuyện của cậu không? Tiêu Tiêu này mình biết là cậu muốn tốt cho mình, nhưng bây giờ mình không muốn nghe. Hay là cậu cứ chờ đã, chờ đến khi chuyện của mình tiến triển tương đối rồi hãy kể? Xem xem mình có tiếp tục được phần còn lại của câu không”. Nói đến đây, Trương Tĩnh Chi ngừng một lúc mới quay đầu lại nói tiếp, “ Mấy hôm trước, mình đã được đọc một đoạn như thế này trong một cuốn sách, mình cảm thấy rất thú vị”.

Tiêu Tiêu nhướn mày nhìn Trương Tĩnh Chi , chờ nghe câu tiếp theo của cô.

“ Đó là câu, trong cuộc đời, người ta sẽ gặp một người làm tổn thương mình, một người bị mình làm tổn thương, rồi sau đó mới gặp được người mà hai bên không nợ gì nhau và sống yên ổn, bình lặng. Một cuộc hôn nhân mà mình quá yêu người kia, hoặc người kia quá yêu mình sẽ không bền lâu. Mình cũng không rõ câu nói này có đúng hay không, vì thế mình muốn thử, mình muốn xem người mà mình gặp được là người làm tổn thương mình hay là người bị mình làm tổn thương”.

Tiêu Tiêu không nói gì nữa mà chỉ lặng lẽ hút thuốc Trương Tĩnh Chi mở cửa xe bước xuống, rồi vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô hãy quay về. Nhưng Tiêu Tiêu có vẻ suy tư, cô đang ngẫm nghĩ về “Thuyết ba người” mà Trương Tĩnh Chi vừa nói đến.

Người làm tổn thương mình đã xuất hiện rồi, thế còn người bị mình làm tổn thương thì sao? Liệu người ấy có xuất hiện không hay đã bị mình lãng quên mất? Và còn cái người không nợ nần gì với mình nữa, liệu họ có thật không?

Trương Tĩnh Chi lên gác, về nhà ngủ. Khi gáy vừa chạm gối, mắt cô lập tức nhìn lên chiếc vòng hân rỡ trên cổ tay, ngáy người trong chốc lát, sau đó cầm điện thoại lên định bấm số. Nhưng khi ngón tay vừa bấm xong hàng số ấy, cô lại thấy hồi hận liền xóa vội đi và tìm đến số của Sơ

Dương

“ Có cần chị nói cho mẹ em biết không?”, cô hỏi.

Ở đầu dây bên kia Sở Dương im lặng một hồi đáp, “ Không cần đâu ạ.”

Trương Tĩnh Chi nói, “ Ừ! ”.

Đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại, ngủ thôi. Ngày mai vẫn phải đi làm như thường, nếu như được người khác nuôi không phải đi làm thì tốt biết mấy!

Sáng hôm sau, Tiêu Tiêu gọi điện đến bảo, “ Em họ của cậu có điên hay không đấy?”

Trương Tĩnh Chi ngờ người ra, chào đồng nghiệp xong, cô vội cầm điện thoại ra ngoài nói chuyện.

Thì ra tối hôm qua sau khi Tiêu Tiêu về đến nhà, thấy Sở Dương đã thu xếp gói ghém xong đồ đạc đúng như lời của Trương Tĩnh Chi, cô đang chờ Tiêu Tiêu về để đi. Tiêu Tiêu nói khuya rồi, nếu muốn đi để sáng hôm sau đi cũng được. dường như Sở Dương đang cân nhắc điều gì đó, cô đóng sầm cửa một cái rồi quay sang nói với Tiêu Tiêu, “Em không đi nữa!”.

Tiêu Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều về việc đó, ngày hôm sau vẫn đi làm như bình thường. suy cho cùng, chuyện của sếp với Sở Dương cũng chẳng có liên quan gì đến cô cả. nhưng không ngờ, buổi trưa Sở Dương xuất hiện ở Công ty của họ, không phải tới tìm Tiêu Tiêu mà là tìm gặp Phương Nghị.

Khi Tiêu Tiêu nhìn thấy Sở Dương ra khỏi phòng của Phương Nghị, cô đã sửng sốt tới mức con ngươi như muốn nhảy ra khỏi mắt. Mặc dù không phải là người hay tọc mạch nhưng chuyện này khiến cô không nén được nữa, cô vội kéo Sở Dương hỏi xem là có chuyện gì. Kết quả là, Sở Dương nói với cô bằng một vẻ mặt hết sức lãnh đạm rằng : muốn nói chuyện yêu đương đứng đắn với Phương Nghị, có điều kỳ thi nghiên cứu sinh sắp đến nơi rồi, cô sợ ảnh hưởng tới việc thi cử nên yêu cầu Phương Nghị không được làm phiền cô trước kỳ thi. Cô còn yêu cầu, sau này khi hai người đã ở bên nhau rồi, Phương Nghị phải một lòng với cô, ít nhất là cho tới khi hai người vẫn còn chưa chia tay nhau.

Nghe vậy, Trương Tĩnh Chi tưởng như ngất xỉu đến nơi, sau đó mới thấy rằng, đúng là giữa cô với Sở Dương cũng đã có sự ngăn cách thế hệ.

Tiêu Tiêu nói, nhưng đó vẫn chưa là điều gây thất kinh nhất. Điều gây thất kinh nhất là Phương Nghị đồng ý với tất cả những điều kiện đó!

Trương Tĩnh Chi đứng ngồi không yên, nhất định cô phải gặp Sở Dương mới được, dù thế nào thì đó cũng là cô em họ lớn lên bên cô, nếu để xảy ra chuyện gì với nó, nhất là lại ngay trước mắt Trương Tĩnh Chi thì bà mợ đáng sợ của cô chắc chắn sẽ lấy dao lột da cô ra mất!

Trương Tĩnh Chi vội xin phép sếp ra ngoài hai tiếng, rồi không kịp thay đồng phục, chỉ kịp mặc vội chiếc áo khoác, chạy ra ngoài gọi taxi đến ngay nhà Tiêu Tiêu.

Vừa nhìn thấy Trương Tĩnh Chi, Sở Dương không lấy gì làm ngạc nhiên, cô biết thế nào Tiêu Tiêu cũng đem chuyện của cô nói cho Trương Tĩnh Chi biết, vì thế cô đã không nói gì mà quay trở về ngồi xuống bên cạnh bàn học, thỉnh thoảng lại lần giở vờ lăm nhăm đọc những thứ viết trong đó, rồi vừa làu bàu vừa gõ bàn phím rào rào. Vì leo cầu thang nhanh, Trương Tĩnh Chi hồng hển thở không ra hơi, chưa nói được gì, cô đứng ở cửa vừa lấy lại sức vừa nhìn cô em họ, khen thầm cho sự bình tĩnh của nó.

Đột nhiên Sở Dương hỏi, “Chị đã xem tiểu thuyết về tình yêu chưa?”

Trương Tĩnh Chi hơi ngớ người, rồi bất giác gật đầu.

Sở Dương bèn gọi, “Chị đến phân tích giúp cho em một chút xem phương án nào gần nhất”.

Trương Tĩnh Chi không rõ đầu cu tai nheo gì cũng tiến lại gần xem thì thấy Sở Dương đã gõ được một đoạn, trên đó viết:

Các phương án thu hút những người đàn ông thành đạt, ích kỷ và nhiều tiền

Tình huống 1: Phụ nữ giả bộ ngây thơ, ngốc nghếch, khi bị một người đàn ông để mắt đến, đầu tiên thì tỏ vẻ nghiêm nghị từ chối, không thèm để mắt đến tiền của anh ta...kết quả cuối cùng: Đàn ông đã cải tà quy chính và được thiên sứ cứu rỗi.

Tình huống 2: Phụ nữ giả bộ hiền thực, khi được một người đàn ông để mắt đến, đã thực hiện cách lùi để tiến, không từ chối các khoản tiền của anh ta (nhưng trong lòng thì lại hết sức coi thường)...kết quả cuối cùng: Bị đàn ông phát hiện ra, và vì thế khiến họ càng muốn chinh phục hơn.

Tình huống 3: ...

Trương Tĩnh Chi gần như không tin vào mắt mình nữa, giọng cô cũng trở nên run run, “Em định làm gì thế?”.

Sở Dương ủ rũ ngồi dựa vào ghế, “Đêm hôm qua, em hầu như đã thức suốt đêm đọc những cuốn tiểu thuyết về tình yêu mới tổng kết ra được đây. chị nói xem, cái tay Phương Nghi ấy thuộc loại nào?”

Trương Tĩnh Chi cảm thấy đầu óc như quay cuồng, cô cứ ngây người nhìn Sở Dương. Sở Dương chau mày, “Chẳng phải chị đã từng đọc không ít tiểu thuyết tình yêu sao? Còn có tình huống nào khác nữa không? Nói cho em nghe đi!”.

Nhưng Trương Tĩnh Chi chỉ còn biết lắc đầu.

“Trò này khó quá, càng nghĩ lại càng thấy vướng, chẳng khác gì trò oản tù tì. Em đoán anh ta sẽ ra kéo, nhưng lại sợ anh ta đoán được suy nghĩ của em.” Sở Dương vò đầu, bứt tai nhìn Trương Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi càng thấy đầu óc như tê liệt, một lúc sau cô mới hỏi Sở Dương một câu, “Rốt cuộc thì em muốn làm gì?”

“Nói chuyện yêu đương với Phương Nghi! Yêu một cách thật sự. định lấy anh ta, tiêu tiền của anh ta, hàng ngày gọi điện cho anh ta, điều tra hành tung của anh ta... nếu anh ta có thể yêu em thì em sẽ lấy anh ấy; nếu anh ta đòi chia tay, em sẽ khóc lóc đòi tự tử, cuối cùng chờ đến lúc ly hôn sẽ đòi một khoản bồi thường, nếu giữa chừng mà anh ta vứt bỏ em thì em sẽ bám theo anh ta khoảng nửa năm gì đấy, rồi sau đó đánh ghen với người yêu mới của anh ta, đòi một khoản tiền chia tay và rút lui một cách tốt đẹp!”

Trương Tĩnh Chi cảm thấy thực sự quay cuồng, cô thì thầm, “Tiêu Tiêu nói không sai, em điên thật rồi!”

Sở Dương lườm cô một cái, “Nếu không thế thì làm sao bây giờ? Chạy thật sao? Hừ, anh ta có

tiền có thể, em càng chạy anh ta lại càng điên và càng lên cơn, em không chạy nữa!”

Trương Tĩnh Chi phải vịn vào ghế, đừng có xỉu, dù thế nào cũng đừng có té xỉu, cô tự nhủ. Bây giờ cô lại càng đồng ý với câu nói ấy của Tiêu Tiêu, đúng thế, Sở Dương điên thật rồi. Từ chỗ Sở Dương về, chưa đến mười hai giờ, ra tới đầu tiểu khu chung cư thì có điện thoại của Ôn Dụ Hàm.

Anh ta hỏi, “Ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì cùng đi ăn nhé!”.

Trương Tĩnh Chi nghĩ, con người này cũng thật kỳ, mới chỉ gặp mặt cô có mấy lần, thế mà cứ làm như là quen lắm, lại còn nói với mình bằng giọng rất thân thiết. Đúng là nực cười quá, lẽ nào anh ta lại không cảm thấy thái độ của mình với anh ta?

“Tôi vừa ăn rồi.” Trương Tĩnh Chi cười đáp.

Ở đầu dây bên kia là tiếng cười của Ôn Dụ Hàm “Còn sớm cơ mà. Ha ha, chắc là cô không muốn đi ăn với tôi chứ?”

“Đâu có, sao anh lại nói vậy.” Trương Tĩnh Chi đáp một cách lịch sự. “Tôi ăn thật rồi, đồng nghiệp vừa mang đến cho tôi cơm rang Dương Châu thật mà. Này, Tiểu Vương mang vút vô hộp cơm cho tôi với” Trương Tĩnh Chi giả bộ đang gọi Tiểu Vương như thật, chỉ thiếu tiếng thưa của Tiểu Vương mà thôi.

“Đừng nhờ Tiểu Vương, hãy để tôi giúp cô.”

“Không cần đâu, không cần đâu!” Trương Tĩnh Chi vội vàng nói, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó là lạ, quay đầu lại thì nhìn thấy xe của Ôn Dụ Hàm, anh ta còn thò đầu ra khỏi xe cười với cô một cách ranh mãnh.

Sau khi Trương Tĩnh Chi miễn cưỡng bị Ôn Dụ Hàm kéo lên xe, Ôn Dụ Hàm cười nói, “Cô giả vờ thông minh hay ngốc thật đây?”

Trương Tĩnh Chi vẫn còn đang thấy ngượng vì bị bắt quả tang đang nói dối, nên khi nghe thấy Ôn Dụ Hàm hỏi vậy, đang định trả lời theo bản năng thì chợt thấy trong câu hỏi của anh như có ý bẫy, giả vờ thông minh và ngốc thật thì có khác gì nhau? Cô cố nén cơn kích động ném về phía Ôn Dụ Hàm một cái lườm, mím môi cười, khẽ nói, “Tôi sợ anh phải tốn tiền, hơn nữa thời gian buổi trưa rất ngắn, chạy đi chạy lại chỉ thêm vất vả mà thôi”.

Ôn Dụ Hàm cười, “Nhưng chẳng phải cô là thực nữ sao? Thực nữ thì sao lại nói dối!” . Trương Tĩnh Chi cố mỉm cười, “Anh thật là biết đùa, tôi là thực nữ khi nào?”

“Ô, thế không phải à ? ” Ôn Dụ Hàm lườm cô, nụ cười trên môi càng rõ, “Thế thì cô phải nói dối giống hơn chứ? Đường phố thì ồn ào như vậy, lại còn gọi cả Tiểu Vương nữa chứ. Cô nghĩ xem liệu tiếng loa trên đường phố, tiếng xe ô tô có lọt vào phòng làm việc của cô được không?” .

Trương Tĩnh Chi thở dài, nghĩ sao anh ta chẳng biết tế nhị gì cả, cứ nhất định túm lấy chỗ sai sót của cô mới được chứ? Sao mà dửng dưng thế không biết, còn hơn cả con cún dưới gác nhà mình. Tuy bụng nghĩ vậy nhưng miệng cô vẫn nở nụ cười ngượng ngùng.

“Tôi chưa nói dối bao giờ, nên làm gì có kinh nghiệm như anh!” Trương Tĩnh Chi nói mát mẻ nhưng cũng rất sâu cay.

Ôn Dụ Hàm sững người trong giây lát, quay người lại nhìn cô và bật cười vang.

Nụ cười trên môi của Trương Tĩnh Chi biến mất, cô tức giận trừng mắt nhìn Ưông Dụ Hàm. Cười đi, cứ việc cười nữa đi, cười cho đến chết đi, có gì đáng cười như thế đâu!

Ưông Dụ Hàm nhìn thấy Trương Tĩnh Chi có vẻ tức giận thực sự, vội cố nín cười, liếc cô một cái rồi hít thở sâu mấy hơi, sau đó chăm chú vào việc lái xe.

Trương Tĩnh Chi cũng cảm thấy không nên để cho anh chàng này phá hoại hình ảnh của mình, vì thế cố nén cơn tức giận, khôi phục trạng thái bình thường. cô đang định lấy lại nụ cười kiểu thực nữ thì Ưông Dụ Hàm hỏi, “Cô có biết lần đầu tiên khi tôi gặp cô thì cô đang làm gì không?”.

Trương Tĩnh Chi không kịp phản ứng trong giây lát, Ưông Dụ Hàm tiếp tục nói, “Đó là đang nói dối! Nói rằng làm thêm ca, ha...ha...”.

“Anh có thôi đi không! Tôi nói dối đấy, thế thì làm sao nào? Tôi nói dối thì liên quan gì đến anh?” Trương Tĩnh Chi tức giận thật sự, chẳng còn nghĩ đến chuyện giữ gìn hình ảnh của một thực nữ, cô quay người sang nói như hét lên với Ưông Dụ Hàm.

Ưông Dụ Hàm vẫn không thèm để ý đến điều đó, chờ khi cô trút hết cơn tức giận mới khẽ cười nói với cô, “Như thế mới được, như thế mới là cô thực sự!”.

Trương Tĩnh Chi trút xong cơn tức giận thì ngồi trở lại, cơn tức giận bỗng nhiên biến mất. Xe dừng lại trước một nhà hàng khá lớn, Trương Tĩnh Chi nhìn biển hiệu lại nhìn Ưông Dụ Hàm, “Mời tôi ăn cơm ở đây ư? Buổi trưa anh rồi rồi đến thế à?”.

“Không rồi lắm, nhưng thời gian để ăn một bữa cơm cũng có thể thu xếp được!”

“Tôi thì không có! Buổi chiều tôi còn phải đi làm!”

“Chẳng phải cô xin phép vắng mặt trong hai tiếng đồng hồ sao?” anh ta còn cười nói thêm, “Nếu đã xin phép rồi thì hãy tận dụng nó cho tốt”.

Trương Tĩnh Chi có phần hơi ngạc nhiên, “Sao anh lại biết là tôi xin nghỉ hai tiếng đồng hồ?”.

“Bí mật.” Ưông Dụ Hàm trả lời với vẻ thần bí.

Trong phòng ăn rất ấm áp, Ưông Dụ Hàm lịch thiệp giúp Trương Tĩnh Chi cởi bỏ áo khoác, lúc ấy anh mới phát hiện ra là cô chỉ mặc một chiếc áo làm việc bên trong. “Vội thế sao?”, anh hỏi.

Trương Tĩnh Chi gật đầu và ngồi xuống.

“Có việc gì cần tôi phải giúp không?”

Giúp ư? Trương Tĩnh Chi lắc đầu, bụng thầm nghĩ, anh thì giúp gì được. “Tôi vào nhà vệ sinh một chút.”

Ưông Dụ Hàm gật đầu, rồi chỉ chỗ nhà vệ sinh cho cô, “Có cần tôi đưa cô đi không?”.

Trương Tĩnh Chi lờm anh ta một cái, rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Khi quay lại, chưa tới chỗ ngồi thì thấy một người đàn ông ở bàn bên cạnh vẫy tay về phía cô và gọi rất lịch sự, “Thưa cô”. Trương Tĩnh Chi nhìn bốn xung quanh, không có ai ngoài cô, không có lẽ anh ta gọi mình? Mặc dù trong bụng không lấy gì làm vui, nhưng cô vẫn mỉm cười rất lịch sự, khẽ hỏi lại, “Thưa, ông gọi tôi?”

Người ấy gật đầu và có ý muốn bảo cô đến gần.

Trương Tĩnh Chi liếc nhìn về phía Uông Dụ Hàm, thấy anh ta cũng chú ý về phía đó. Cô hơi do dự rồi cũng bước lại thì nghe thấy người ấy nói, “Thưa cô, cho tôi thêm một bát cơm”. Thêm cơm? Thêm cơm thì có liên quan gì đến mình? Trương Tĩnh Chi không hiểu đầu cua tai nheo gì nhìn người đàn ông trước mặt. Người đàn ông thấy Trương Tĩnh Chi cứ nhìn mình về không hiểu thì cũng nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

Trương Tĩnh Chi cúi đầu nhìn bộ quần áo làm việc đang mặc trên người, thậm chí còn nhìn thấy cả bông hoa màu xanh nhạt trên cổ.

“Thưa cô, cho tôi thêm một bát cơm nữa” người đàn ông kia nhắc lại.

Trương Tĩnh Chi đã rõ, sau đó thì nghe thấy Uông Dụ Hàm cười. cô nghiến răng nói với người đàn ông đòi cơm ấy, “Tôi cũng tới đây ăn cơm, không phải người phục vụ!”

Người đàn ông ấy ngậy người ra, Trương Tĩnh Chi không thêm để ý tới ông ta nữa mà tức giận quay trở về bàn của Uông Dụ Hàm, nhìn thấy anh ta vẫn đang cúi đầu xuống cười, cô tức giận mắng, “Anh cố ý làm như vậy chứ gì? Nhìn điệu bộ hình như anh là khách rất quen ở đây, anh không nhìn thấy bộ quần áo của tôi rất giống với các cô gái phục vụ ở nhà hàng này à?”

“Cãi cọ là do xung đột”, đến bây giờ Trương Tĩnh Chi càng hiểu sâu sắc hàm ý của câu này. Tuy đang tức đầy bụng, nhưng vì thấy Uông Dụ Hàm cứ vừa cười vừa nhìn mình, cô thấy mình không thể nào tiếp tục tức giận được nữa.

Dù cô có nói gì thì anh ta cũng chẳng phản ứng mà chỉ cười với vẻ thích thú và rộng lượng.

Điều này càng khiến Trương Tĩnh Chi thấy tức giận. nhưng dù sao cô vẫn phải chú ý đến hình ảnh của mình. Mọi ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn về phía cô, nhưng cô bỗng phát hiện ra rằng, lấy lại vẻ của một thực nữ là điều không thể, song cũng không thể tỏ ra là một cô gái đánh đá được, vì vậy cô cố kiềm chế lại. chuyện này khiến cô thấy bức bối.

Kể từ khi gặp Uông Dụ Hàm lần đầu, cô luôn bị “phá công”. Hình ảnh thực nữ mà cô xây dựng cả mười mấy năm đã bị sụp đổ tan tành trước anh ta, còn anh ta thì lúc nào cũng giữ vẻ lịch lãm, nho nhã, điềm đạm.

Nếu không phải là ở nơi đông người, cô rất muốn cho anh ta một cái tát, hoặc xiết thật chặt cổ anh ta lại.

Nhưng đáng tiếc, đây là nơi công cộng, hơn nữa còn có rất nhiều người.

Vì thế, cô chỉ còn biết nén chịu, nén chịu và nén chịu. Bàn tay cô nắm lại rồi từ từ buông ra.

Đã bị mất mặt rồi thì chỉ còn cách tự tìm lại mà thôi! Trương Tĩnh Chi hít một hơi thật sâu, trở lại ngồi xuống trước mặt Uông Dụ Hàm.

Uông Dụ Hàm vẫn cứ mỉm cười như vậy, “Buổi tối cô có thời gian không?”

“Xin lỗi, không có!” cô trả lời rất lịch sự và cũng rất dứt khoát.

Cô mỉm cười, rất nhã nhặn và thoải mái.

Uông Dụ Hàm cũng cười, gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

“Xin lỗi, tôi không cố ý. Tôi, à...” Ông Dụ Hàm nói vẻ như xin lỗi, “Tôi không biết cô ra ngoài vội như vậy, đến cả áo cũng không kịp thay, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Trương Tĩnh Chi mỉm cười hỏi.

“Cô mặc bộ đồng phục rất đẹp. ý của tôi là trông rất hay, rõ ràng là không giống những cô gái ở đây.” Ông Dụ Hàm nói và chỉ về phía những nhân viên đang đi lại.

Trương Tĩnh Chi lại thấy cơn tức giận nổi lên, “Không sao. Đúng ra tôi còn phải lấy làm vui mừng nữa, vì ít ra tôi cũng đã không mặc áo dài, chứ nếu không e rằng đã bị tóm ra đứng ở cửa rồi!”

Ông Dụ Hàm ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cửa, mấy cô lễ tân mặc áo dài đang đứng đón khách ở đó, trông cô nào cũng rất cao ráo. Đột nhiên anh nghĩ, nếu cô mặc áo dài và đứng đó, chắc trông cũng rất đẹp, nghĩ vậy nụ cười lại nở trên môi anh.

Nhìn vẻ thể hiện trên mặt Ông Dụ Hàm, Trương Tĩnh Chi biết anh ta đang nghĩ gì, cô tức muốn phát điên.

Ăn được nửa bữa thì chuông điện thoại của Trương Tĩnh Chi vang lên, nhìn thấy số điện thoại trên đó, cô có phần hơi ngạc nhiên. Đó là số điện thoại của Dương Lôi.

“A lô, chào anh. Vâng, đúng thế, không sao. Anh khỏe chứ ạ? Không sao là tốt rồi. em rất khỏe. vâng, có điều em tan ca hơi muộn. không cần đón đâu ạ, em tự đi cũng được. không cần thật mà, em không còn là cô nữ sinh nữa. vâng, đến lúc đó sẽ gặp lại.”

Trương Tĩnh Chi tắt điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Ông Dụ Hàm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cô nhướn mày, “Ồ, sao thế?”

Ông Dụ Hàm mỉm cười, “Vừa rồi có người còn nói là buổi tối không có thời gian”.

Cô cười, “Đúng thế, anh nghe thấy rồi đấy, buổi tối tôi có hẹn rồi”.

“Nhưng tôi mời cô trước.”

“Nhưng mức độ ưu tiên với anh ấy cao hơn anh.”

Ông Dụ Hàm sững sờ, nghĩ một lát mới nói, “Anh ấy không thích hợp với cô đâu”.

“Điều ấy có liên quan tới anh sao?” cô cười vẻ đắc ý.

Anh cũng cười như có ý tự giễu cợt mình, “Hình như là không có, là tôi nhiều chuyện thôi”.

Cô gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cúi xuống ăn, rồi cảm thấy có điều gì đó không ổn, ngẩng lên thì thấy Ông Dụ Hàm vẫn đang nhìn mình, vì vậy mỉm cười miễn cưỡng, “Anh cũng thấy con người tôi có phần giả dối, đúng không?”

Ông Dụ Hàm gật đầu.

“Nếu anh đã thấy rõ bản chất của tôi rồi thì tôi cũng chẳng cần phải che giấu nữa. tôi biết là anh ấy không hợp với tôi, nhưng tôi thấy rung động. vì thế tôi cần phải cố gắng, dù chỉ là thử một chút thôi cũng được, anh hiểu không?”

Trương Tĩnh Chi cảm thấy mình đã rất chân thành.

Uông Dụ Hàm gật đầu.

“Anh ta không thích thực nữ, vì thế trước mặt anh ta hãy làm ra vẻ của một cô trò nhỏ sẽ tốt hơn. hoạt bát một chút, luôn tỏ ra nũng nịu sẽ tốt hơn là chu đáo hiền thực.” đột nhiên Uông Dụ Hàm nói, “Ví dụ như vừa rồi chẳng hạn, lẽ ra cô nên nói cô không biết chỗ đó và cần anh ta đến đón cô”.

Trương Tĩnh Chi sững sờ nhìn anh ta, “Anh đang giúp tôi?” thực ra điều mà cô muốn nói nhất, đó là : Thừa anh, anh cố tình hại tôi có phải không?

Dường như Uông Dụ Hàm đã nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô, anh khẽ cười, nói, “Không cần phải lo lắng đâu, điều khác biệt lớn nhất của tôi so với cô là, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nói dối. tôi quen với Dương Lô hơn chục năm rồi, tôi nghĩ, tôi hiểu anh ta hơn cô.”

Trương Tĩnh Chi vẫn nhìn Uông Dụ Hàm với vẻ không thể nào hiểu nổi.

“Sao, cảm động rồi à? Có phải thấy tôi rất vĩ đại không? Rõ ràng là bản thân cũng có cảm tình với cô, thế mà lại nghĩ cách để cô theo đuổi một người con trai khác” Uông Dụ Hàm khẽ cười, hỏi “Chắc hẳn cô đang đoán xem, tôi đang định gài bẫy gì với cô phải không?”

Trương Tĩnh Chi không biết phải trả lời thế nào, cô nhìn anh ta với vẻ khó xử.

“Đúng thế, tôi thực sự không có ý tốt đâu.” Anh ta cười, “Tôi nói cho cô biết cách làm thế nào nhanh chóng theo đuổi được Dương Lô, nhưng tôi hoàn toàn không phải chịu thiệt thòi để chúc phúc cho hai người. tôi đang chờ xem cô bị ngã, ngã thật đau, sau đó thì quay đầu trở lại. ha ha, đến lúc đó cô sẽ phát hiện ra rằng, tôi đang giang rộng đôi cánh tay chờ cô nhào vào lòng tôi”.

Trương Tĩnh Chi cảm thấy xấu hổ vì một chút cảm động vừa gợn lên trong lòng.

“Anh ta không hợp với cô. Cô càng đến gần anh ta, cô sẽ càng hiểu về câu nói này của tôi.”

“Sao anh lại... lại thích tôi? Anh cũng đã thấy tôi chỉ giả vờ nhu mì hiền thực mà thôi. Ý tôi là, tôi không hiểu mình có điểm gì hấp dẫn đối với anh. À, tôi chỉ muốn biết rốt cục là anh thích tôi ở điểm gì.”

Uông Dụ Hàm cười, “Tôi nói rằng tôi thích cô à?”

Trương Tĩnh Chi cảm thấy hối hận vì đã nói chuyện rất thẳng thắn với người đàn ông trước mặt về điều này.

Anh ta nhìn cô, “Có thể tôi chỉ thấy tò mò thôi. Tôi biết cô hoàn toàn không phải là thực nữ, mặc dù vẻ ngoài của cô rất giống với một thực nữ, nhưng tôi biết cô không phải như vậy. vì thế tôi mới nảy sinh sự tò mò, tò mò muốn biết xem, dưới lớp áo ngoài kia là gì”.

Trương Tĩnh Chi sững sờ, dưới lớp áo ngoài là gì, bản thân cô liệu có biết không?

Uông Dụ Hàm thấy vẻ sững sờ của cô, tưởng rằng cô nghĩ theo chiều hướng khác, nên khẽ cười giải thích, “À, lớp áo ngoài mà tôi nói đến là cái vẻ thực nữ bề ngoài của cô. Đó chỉ là một ví dụ, không phải là lớp quần áo thực như cô nghĩ đâu”. Anh ta ghé lại gần và đùa, “Tuy tôi cũng rất tò

mò với hàm ý khác”.

Trương Tĩnh Chi giận dữ nhìn anh ta, nghĩ, không hiểu vì sao mình lại có thể nhìn nhầm đến thế, vừa rồi lại còn cho rằng anh ta lịch lãm. Anh ta rõ ràng là một gã lưu manh!

Khi Tiêu Tiêu tiến vào phòng làm việc thì Phương Nghị đang xem tập báo cáo tài chính dày cộp. Thấy cô vào, anh ta không ngẩng đầu lên mà chỉ giờ tay ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Đàn ông khi chăm chú vào công việc có lẽ là khi trông họ có sức hấp dẫn nhất, Tiêu Tiêu nghĩ. Nhìn những đường nét cứng cỏi của Phương Nghị, những lời nén lại trong lòng từ lâu của cô chỉ chực bật ra.

Không được, mình không được hỏi. Đây là nơi làm việc, chỉ nên nói về công việc, làm sao có thể nói đến chuyện riêng tư của ông chủ được, Tiêu Tiêu cảnh cáo mình.

“Trợ lý Tiêu...” Phương Nghị ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tiêu đang ngáy người suy nghĩ, “Này, trợ lý Tiêu!”.

“À vâng...” Tiêu Tiêu giật mình định thần lại, vội ngồi thẳng dậy, mỉm cười nhìn Phương Nghị.

Phương Nghị nheo mắt, ném chiếc bút trong tay xuống bàn, ngả người về phía sau, “Trợ lý Tiêu, hôm nay cô rất không tập trung, xem ra những lời tôi vừa nói hình như cô đã không nghe?”

“Xin lỗi.” Tiêu Tiêu có vẻ biết lỗi, điều này chẳng giống với tác phong vốn có của cô, vì từ trước đến nay cô luôn là một người có kinh nghiệm và trách nhiệm với công việc, không hiểu vì sao hôm nay lại mắc phải sai lầm sơ đẳng đến vậy? Không lẽ cô đã bị Sở Dương làm cho phát điên lên? “Tôi sẽ đem những thứ này về và nhanh chóng nộp cho anh một bản báo cáo chi tiết nhất.”

Tiêu Tiêu cầm tập tài liệu trên bàn lên và đi ra ngoài. Khi đến cửa, cô không nén thêm được nữa, do dự một lát, quay người lại hỏi, “Thưa sếp, xin hỏi anh một câu có được không?”.

Phương Nghị không đáp mà chỉ khẽ gật đầu.

“Anh thật sự sẽ qua lại với Sở Dương sao?”

Phương Nghị lặng lẽ nhìn Tiêu Tiêu, cho tận tới khi cô bị ánh mắt của anh ta làm cho tay chân lúng túng mới hạ giọng hỏi lại, “Đề nghị trợ lý trước hết hãy trả lời cho tôi một câu này đã. Cô hỏi câu đó với lập trường nào vậy? Với tư cách là trợ lý của tôi hay là bạn của Sở Dương?”

Tiêu Tiêu cười, vội lấy lại tác phong của một trợ lý tháo vát giàu kinh nghiệm, “Tôi hiểu rồi”. cô giờ tập tài liệu trong tay lên, “Bản phân tích báo cáo sẽ được nộp cho anh ngay chiều nay”.

Khi quay người bước đi, nụ cười trên môi Tiêu Tiêu lập tức thay bằng vẻ khác hẳn, “Lại định chơi trò này với tôi à! Hừ, xem ra mình phải thật sự phải giúp Sở Dương một tay rồi”.

Polly nhìn thấy Tiêu Tiêu cười vui vẻ, vội sán đến đùa, “Sếp tăng lương cho chị à?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Đâu có, chỉ là vì tôi nghĩ tới một trò hay thôi”.

“Ồ, thế sao?” Polly càng tiến lại gần với vẻ hiếu kỳ và hạ thấp giọng hỏi, “Gần đây có kết thêm được bạn mới nào không? Nếu có mọi người cũng nhau đi chơi.”

Tiêu Tiêu đáp rất sáng khoái, “Được thôi!”

Sau giờ làm, Tiêu Tiêu lái xe trở về nhà một mình. Khi xe vẫn còn chưa kịp nổ máy thì đã có người gõ cửa ngoài xe. Hạ kính xe xuống nhìn, thì ra đó là cảnh sát giao thông, người mà Tiêu Tiêu hiện giờ không muốn gặp nhất.

“Đề nghị cô cho kiểm tra giấy tờ xe” anh chàng cảnh sát mắt ti hí nói rất khách khí. Tiêu Tiêu quay mặt đi và hít một hơi thật sâu rồi mới mỉm cười nói với tay cảnh sát ấy, “Tất nhiên là được rồi, tôi rất vinh hạnh. Nhưng trước khi tôi xuất trình giấy tờ liệu có thể hỏi anh một câu được không, vì sao anh lại yêu cầu tôi xuất trình giấy tờ xe? Thứ nhất, chỗ này hoàn toàn có thể đỗ xe được, tôi không vi phạm luật; thứ hai, ở đây không có vạch đường, vì thế tôi cũng đâu có đè lên vạch; thứ ba, tôi vừa mới mở cửa xe, nếu nói rằng tôi lái xe quá tốc độ, e rằng hơi sớm. Ít ra thì anh cũng phải nhằm cho tới khi xe tôi lăn bánh rồi hãy chặn lại chứ, anh xem tôi nói có đúng không? Anh xem lý do yêu cầu tôi xuất trình giấy tờ xe là gì, liệu có thể cho tôi biết trước được không?”.

Viên cảnh sát giao thông chắc không thể ngờ Tiêu Tiêu đột nhiên lại nói ra một lô một lốc như vậy nên có vẻ lúng túng. Lúc này anh ta cũng đang buồn cười và cố mỉm môi nén lại nên đôi mắt vốn đã nhỏ bây giờ càng trở nên ti hí hơn.

Giọng của Tiêu Tiêu cao dần, “Tôi đã tham gia lớp bồi dưỡng gì đó của các anh. Hơn nữa, anh là người cảnh sát giao thông thứ bảy yêu cầu tôi xuất trình giấy tờ xe trong tháng này rồi. Anh có thể cho tôi biết lý do không? Chẳng lẽ vỏ ngoài xe của tôi có sơn dòng chữ “vi phạm luật giao thông”? Xe của tôi có vấn đề hay là con người tôi có vấn đề?”

Viên cảnh sát cuối cùng đã không nín được cười thành tiếng, mãi tới khi nhìn thấy vẻ giận dữ trong mắt Tiêu Tiêu mới thôi cười, liếc biển số xe của Tiêu Tiêu một cái rồi quyết định nói thật, “Không phải là xe của cô có vấn đề, mà là biển số xe. Mọi người đều biết chủ nhân của biển số xe này là người đã cưỡng hôn số 3528 trên đường. ha ha, nhân viên cảnh sát giao thông cũng là những người thích tò mò, đúng không?”

3528? Là viên cảnh sát có tên là Tưởng Tư Thừa?

Tiêu Tiêu nhìn thấy viên cảnh sát cười tít mắt mới hiểu vì sao gần đây cô liên tục bị các nhân viên cảnh sát chặn lại và nghiêm mặt yêu cầu xuất trình giấy tờ, hạch sách tới cả nửa tiếng đồng hồ, thì ra mọi người đã coi cô như động vật đến thăm quan để thỏa mãn tính tò mò của mình.

Tiêu Tiêu cũng không nhịn được cười, cô đặt khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngón tay khe khẽ áp lên môi, chớp mắt điệu đà với viên cảnh sát, “Bây giờ thì lòng hiếu kỳ của anh đã được thỏa mãn rồi chứ?”

Anh ta gật đầu.

“Vậy, anh chàng 3528 hiện đang ở đâu? Anh có biết không?”

“Anh ấy đã được điều về Chi đội rồi, bây giờ không cần phải trực gác nữa.” anh ta nói, mắt nhìn đồng hồ, “Bây giờ vẫn chưa hết giờ làm việc, chắc anh ấy vẫn đang ở tòa nhà làm việc của Chi đội đấy.”

“Ở chỗ các anh liệu còn có bao nhiêu người cũng tò mò muốn biết về tôi như anh?” Tiêu Tiêu mỉm cười hỏi.

Anh chàng cảnh sát cười ngượng ngùng, “Tôi cũng không biết, ấy là vì khi tôi tới chỗ làm việc của Chi đội cũng nghe người ta bàn tán về chuyện này”.

Được đấy chứ, tin này bay nhanh thật đấy, đến tận chỗ Chi đội rồi!

“Thế trụ sở Chi đội của các anh đặt ở đâu vậy?”

Trụ sở của Đội cảnh sát giao thông thành phố trông thật oách, trước tòa nhà cao tầng là một khoảng sân rộng đủ chỗ cho bảy tám sân bóng rổ. Có tiền đấy, Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao sừng sững của Đội giao thông và thầm kêu lên như vậy. Tiền của để xây tòa nhà này, có lẽ cũng có một phần đóng góp của mình đây, vì cảnh sát giao thông đã từng viết cho Tiêu Tiêu không ít vé phạt tiền.

Đỗ xe ở một nơi dễ đập vào mắt nhất ở trước sân, Tiêu Tiêu mở cửa bước xuống, rồi đứng dựa vào xe, cố tạo ra một vẻ đẹp thu hút nhất. Nghĩ một lát, cô cảm thấy như thế vẫn chưa đủ nên nghiêng răng cười chiếc áo khoác ra rồi lấy lại tư thế lúc trước.

Chiếc xe màu đỏ, một cơ thể hùng hực lửa được ôm bằng một chiếc váy bó sát người màu đen, một mái tóc xoăn bồng bênh chảy xuống đôi vai mềm, một đôi chân dài trong đôi bốt da bò gót nhọn, tất cả được tôn thêm trước màu xám của tòa nhà và trở thành một bức tranh cực kỳ sinh động.

Bây giờ đúng là lúc hết giờ làm, từng tốp từng tốp nhân viên cảnh sát giao thông trong sắc phục hoặc thường phục bước ra khỏi tòa nhà. Chẳng có đôi mắt nào không lướt qua Tiêu Tiêu, rồi lại nhìn lên tấm biển xe ở phía trước, miệng tủm tỉm cười đầy ý vị.

Cũng có những người không rõ cứ chăm chăm nhìn vào Tiêu Tiêu, thấy thế người đi cùng liền ghé sát tai người ấy thì thầm điều gì đó có vẻ rất bí mật, nghe xong người ấy mắt sáng lên tỏ ý đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Nhìn đi, cứ nhìn nữa đi! Nụ cười trên môi Tiêu Tiêu càng trở nên ngọt ngào quyến rũ. Hôm nay, bà cô này sẽ cho mọi người nhìn chán thì thôi. Chẳng phải tò mò muốn biết sao? Vậy thì cứ nhìn cho đã đi.

Lúc ấy Tưởng Tư Thừa vẫn còn đang sắp xếp lại đồng hồ sơ, bỗng thấy đồng nghiệp Tiểu Lý chạy vào với vẻ mặt rất hưng phấn, “ Tư Thừa, mau lên! Cô gái mang họa ấy đến kìa, cậu đúng là gặp vận may lớn rồi!”

Hề cứ có chút kích động là Tiểu Lý lại nói năng thiếu lưu loát.

Tưởng Tư Thừa không hiểu, cô gái gây họa nào nhỉ?

Tiểu Lý nhìn điệu bộ của Tưởng Tư Thừa càng cuống quýt hơn, rồi kéo mạnh khuỷu tay Tư Thừa tới bên cửa sổ, chỉ xuống dưới sân, miệng hét lên, “Cậu nhìn xem, cái cô cường hôn cậu đấy!”

Qua lớp kính cửa sổ, Tưởng Tư Thừa nhìn thấy Tiêu Tiêu bên chiếc xe trong dáng điệu như một người mẫu. Tòa nhà có phần hơi cao, từ trên cao nhìn xuống không thể nhìn thấy nét mặt cô ấy, mà hình như chỉ thấy được là cô ấy đang mỉm cười gật đầu với tất cả những đồng nghiệp của anh đi ngang qua đó.

“Ồi, thân hình quá tuyệt vời! thế mà cậu còn dám nói cậu và cô ấy không có quan hệ gì? Cậu...” Tiểu Lý kêu lên, quay lại thì thấy Tưởng Tư Thừa vờ vội chiếc áo khoác rồi chạy như lao ra khỏi cửa.

Khi chạy gần tới cửa lớn của tòa nhà, Tưởng Tư Thừa đi chậm lại. cô ta mặc gì thì có liên quan

gì đến mình? Cô ta cố tình liếc mắt đưa tình thì có liên quan gì, có ảnh hưởng gì tới mình đâu? Nhưng vì sao trong lòng mình bỗng nhiên lại thấy giận đến thế? Có thể người mà cô ta đang chờ không phải là mình, nhưng sao khi nhìn thấy dáng điệu ấy mình lại kích động đến như vậy?

Tư Thừa nghĩ, rồi cố làm ra vẻ thật bình thường, bình tĩnh đi ra. Khi đi tới bên Tiêu Tiêu, anh cố tình nhìn thẳng về phía trước, chẳng cần để ý đến xung quanh, một bước rồi hai bước...

Tiêu Tiêu vẫn không gọi anh, còn anh cuối cùng không nén được nữa, đành lùi bước trở lại bên Tiêu Tiêu, hất cằm nhử mày hỏi “Cô không lạnh hay sao, hả? Để thu hút cái nhìn của người khác cô phải bỏ cả áo khoác ngoài cơ à?”

Tiêu Tiêu nhìn thấy cặp lông mày của Tưởng Tư Thừa mỗi lúc một thêm cau lại thì lại càng nở nụ cười ngọt ngào hơn, “Tôi không mặc áo khoác là vì muốn cho đẹp. Nhưng còn đồng chí 3528, đồng chí cũng cầm áo khoác trong tay, đồng chí làm thế là vì sao vậy?”.

Tưởng Tư Thừa cúi đầu nhìn, lúc ấy mới phát hiện ra chiếc áo khoác vẫn đang bị anh cầm chặt trong tay và quên chưa khoác lên người. Bây giờ nghe những lời châm chọc này của cô, mặt anh nóng bừng lên, và khi ngẩng đầu lên thì khuôn mặt ấy đã nhuộm một màu đỏ của sự giận dữ.

Tiêu Tiêu càng cảm thấy buồn cười, cô đâu có nói ra những lời quá đáng, thế mà không hiểu vì sao anh chàng này lại lập tức đỏ như tôm luộc thế kia? Kể ra da mặt anh ta cũng mỏng thật đấy, như thế không biết có còn là đàn ông trong xã hội này không nữa? Cô đang định trêu thêm mấy câu thì bỗng nhiên thấy mũi ngứa ngáy, một cái hắt hơi bật ra. Thời tiết có phần lạnh thật, Tiêu Tiêu lập tức cảm thấy sống mũi cay cay.

Tưởng Tư Thừa nhìn Tiêu Tiêu bằng con mắt lạnh lùng, những câu quả mắng định nói ra nhưng không sao nói nổi, thế rồi bỗng nhiên anh bước tới khoác chiếc áo của mình lên người cô mà chẳng kịp suy nghĩ gì.

"Trời lạnh như thế này, có cần phải như thế không?" Giọng nói của Tưởng Tư Thừa cố làm ra vẻ lạnh nhạt.

Tiêu Tiêu thấy thế vội đưa tay ra ngăn lại, “Cảm ơn, không cần đâu, trong xe của tôi có...” Những từ còn lại chưa kịp nói hết thì đã bị ánh mắt có phần giận dữ của Tưởng Tư Thừa ngăn lại. Tiêu Tiêu mím môi cười không từ chối nữa mà để mặc cho Tưởng Tư Thừa khoác áo lên cho mình.

Tưởng Tư Thừa thầm tức giận thay cho hành động của mình, không biết vì sao lại nghĩ đến chuyện khoác áo cho cô ta nữa, cô ta thích khoe khoang thân hình của mình ở đây thì có liên quan gì đến mình đâu có cơ chứ? Nghĩ đến thế, mặt của anh lại càng đỏ lựng hơn và cơn tức giận trong lòng lại càng lớn hơn, vì thế mà ánh mắt nhìn Tiêu Tiêu cũng có nhiều phần lạnh lùng hơn.

Tiêu Tiêu ngược lại chẳng thêm để ý đến điều đó mà chỉ mỉm cười.

“Cô đến đây làm gì thế?” Tưởng Tư Thừa lạnh lùng hỏi.

Tiêu Tiêu nhún vai, “Đến tìm anh”.

Mặc dù đã có đáp án sẵn trong đầu, nhưng nghe Tiêu Tiêu trả lời như vậy trống ngực của Tưởng Tư Thừa càng đập nhanh hơn, đến cổ của anh cũng đỏ bừng lên theo. Nhưng, tuy trong bụng thì mừng thầm, anh vẫn cứ hất cằm lên hỏi, “Tìm tôi có việc gì?”

“Tìm anh có việc gì à?” Mồm Tiêu Tiêu nhắc lại câu hỏi của Tưởng Tư Thừa với vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng đầu cô thì lại nghiêng về một bên và mỉm cười tình tứ với tất cả những người đi ngang qua đang nhìn họ.

Tưởng Tư Thừa nhìn theo phía ánh mắt của Tiêu Tiêu, chỉ nhìn thấy những đồng nghiệp của mình đang nhìn hai người và nở những nụ cười rất thích thú, vì thế không tiện để lộ vẻ tức giận mà chỉ gật đầu với họ một cách cứng nhắc.

“Cô quen bọn họ à?” Anh hỏi.

“Chẳng phải họ đều là đồng nghiệp của anh sao?” Cô trả lời.

“Đồng nghiệp của tôi thì có liên quan gì đến cô? Việc gì mà cô phải cười ngọt ngào đến thế?” Anh lại hỏi, trong lòng hơi có chút ghen tuông.

Lúc đó Tiêu Tiêu mới mỉm cười quay lại nhìn Tưởng Tư Thừa, “Thì để làm đẹp mặt anh chứ sao? Bây giờ thì anh thấy hãnh diện rồi chứ?”.

Hãnh diện? Anh đâu có cảm thấy hãnh diện, hơn nữa trong lòng lại còn cảm thấy một cơn giận dữ khó gọi thành tên thì đúng hơn.

“Tôi đến tìm anh là vì muốn nhờ anh giúp, tổ chức cho tôi một cuộc gặp mặt tại đây.”
“Cuộc gặp mặt?” Tưởng Tư Thừa ngạc nhiên.

“Đúng thế, một cuộc gặp mặt.” Tiêu Tiêu cười hích hích đáp lại. “Để cho đồng nghiệp của anh nhìn cho no nê đi, kéo họ lại cứ chặn tôi trên đường, khiến tôi hể cứ nhìn thấy cảnh sát giao thông là lại thấy cái đầu của mình to lên”.

“Họ...họ từng chặn xe của cô?” Trong lòng anh cảm thấy có phần có lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Tiêu Tiêu vẫn cứ cười rạng rỡ như vậy, nhưng Tưởng Tư Thừa đã thấy được vẻ giận dữ trong đó.

“Có phải cảnh sát các anh đều rất vô duyên không? Hay là ở đây anh rất nổi tiếng? Tôi cũng có làm gì anh đâu! Cứ coi như là tối hôm ấy tôi đã không đúng, không nên đùa với anh, nhưng cuối cùng thì cũng không phải là tôi chủ động chạm vào anh, anh hoàn toàn có thể tránh được cơ mà, đúng không?”

“Không phải tôi, mà có người nào đó đã đẩy tôi.” Tưởng Tư Thừa không tìm được biện hộ.

“Thôi được, cứ cho không phải là anh, thì cũng không phải là tôi cưỡng hôn anh, đúng không? Thế tại sao anh phải làm để cho tất cả mọi người đều biết chuyện? Hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ là một cái chạm khẽ, dù thế nào anh cũng đâu có thiệt thòi mất mát gì. Tôi cũng không hề nợ tiền anh, phải không? Nụ hôn đầu ư?”

Tiêu Tiêu nói liên một mạch thật đã, cô không hề để ý đến sắc mặt của Tưởng Tư Thừa mỗi lúc một xám lại.

Tiêu Tiêu tiến lại gần khuôn mặt đã có phần biến sắc ấy, “Nụ hôn của anh cũng đáng giá quá nhỉ, không biết thân gái này liệu có nên cảm thấy vô cùng vinh hạnh không? Có cần tôi phải chịu trách nhiệm không?”

Tướng Tư Thừa không ngờ sự việc lại thành ra nông nổi này, càng không ngờ đồng nghiệp của mình lại chặn xe của cô ấy lại để nhìn mặt. Sự tức giận của cô ấy, anh hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng trong toàn bộ câu chuyện này anh cũng chỉ là người vô tội, cũng đã có không biết bao nhiêu đồng nghiệp hỏi thăm về sự kiện này rồi, và lần nào họ cũng làm cho anh đỏ mặt tới tận mang tai. Đều là đồng nghiệp cả, họ cũng chẳng có ác ý gì, có bức tức cũng chẳng xong, nên anh đành mặc cho họ muốn đùa sao thì đùa. Nhưng hôm nay nghe cô ấy nói thì thấy rằng sự việc đã đi quá xa, vì thế cơn giận dữ của anh cũng nổi lên.

Có mấy đồng nghiệp khác của anh tiếp tục ra khỏi tòa nhà cao tầng, trong đó có cả đội trưởng của anh. Phía sau tấm cửa kính của ngôi nhà kia còn có không biết bao nhiêu đôi mắt đang chăm chú nhìn vào hai người.

Tướng Tư Thừa cố nén cơn giận dữ, khẽ đẩy thân hình càng ngày càng tiến lại gần của Tiêu Tiêu, hạ giọng nói, “Cô chú ý một chút, đồng nghiệp của tôi đang đi đến gần đấy!”.

Tiêu Tiêu cũng liếc thấy mấy người đang đi đến gần, nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tướng Tư Thừa, cô không nén được nụ cười ranh mãnh.

Tướng Tư Thừa vừa sững người một cái thì Tiêu Tiêu đã sấn lại, rồi đột nhiên ôm lấy cổ của Tướng Tư Thừa, giữ chặt phía sau gáy của anh, ra sức kéo mạnh về phía mình.

Tướng Tư Thừa chỉ cảm thấy một cái đụng chạm vô cùng mềm mại không thể nào tả xiết. Lưỡi của cô ấy đưa ra và lướt nhẹ trên môi anh. Dường như có một đợt sóng bỏng trào dâng trong lòng, tim đập rộn rã, Tướng Tư Thừa thấy như có một tiếng nổ trong đầu.

Tướng Tư Thừa cứ đứng đờ người ra, quên mất chuyện các đồng nghiệp đang chăm chú nhìn, quên cả người đội trưởng đang đi về phía họ, anh chỉ còn cảm thấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn linh hoạt của Tiêu Tiêu. Rồi không biết từ lúc nào đôi tay cứng đờ giữa chừng của anh đã ôm chặt lấy thắt lưng mềm mại của cô.

Đây đích thực là đàn ông! Tiêu Tiêu tự rửa thắm trong lòng khi cô cảm thấy đôi tay của Tướng Tư Thừa mỗi ngày một xiết chặt, anh ta đã từ bị động chuyển sang chủ động! Tiêu Tiêu cảm thấy có phần dở khóc dở cười, anh ta có thật là chàng cảnh sát giao thông hay xấu hổ đó không?

Một lúc lâu sau, Tiêu Tiêu mới hỗn hển đẩy Tướng Tư Thừa ra, nhìn đôi mắt có vẻ mơ hồ của anh ta thì càng cảm thấy buồn cười.

Tướng Tư Thừa vẫn đang chìm trong nụ hôn nóng bỏng vừa rồi, một lát sau mới lấy lại được vẻ bình thường và mới nhìn thấy dáng điệu đặc ý của Tiêu Tiêu cùng người đội trưởng quên cả việc phải bước đi của mình.

Người đội trưởng được chính mắt chứng kiến một màn nóng bỏng như vậy cũng có phần hơi ngượng, vội ho khẽ mấy tiếng rồi để lộ vẻ nửa cười nửa không và lại tiếp tục đi theo con đường của mình. Khi đi ngang qua hai người, anh ta không quên vỗ vào vai Tướng Tư Thừa, rồi làm bộ nghiêm mặt nói, “Được đấy, cậu nhóc. Làm được đấy, tiếp tục làm tốt vào nhé...ừm, công việc ấy mà!”.

Khuôn mặt Tướng Tư Thừa thoát đỏ bừng, gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không đúng, mãi cho tới khi đội trưởng đi xa rồi mà anh vẫn không thốt được nên lời.

Tiêu Tiêu phì cười, nghe thấy Tướng Tư Thừa ngẩn rằng khẽ hỏi, “Vừa rồi cô cố tình làm thế phải không?”

Tiêu Tiêu cổ kéo dài giọng, đáp, “Ôi, anh Hai, anh không định chụp mũ cho tôi đấy chứ? Làm người thì phải có lương tâm một chút chứ, vừa rồi là ai đã ôm tôi chặt như vậy? Là ai đã say mê tới mức quên mất việc dừng lại? Anh Hai này, chắc anh học lặn rồi phải không, vì thế mới nhịn thở được lâu như vậy chứ!”.

Tướng Tư Thừa tức điên lên, chẳng cần để ý đến ánh mắt người khác, anh mở cửa xe, đẩy Tiêu Tiêu, giận dữ nói, “Lên xe!”.

Tiêu Tiêu thấy anh tức giận thực sự nên không dám trêu chọc nữa mà ngoan ngoãn lên xe. Vừa ngồi xuống lại bị Tướng Tư Thừa kéo ra, “Cô đi đôi giày này mà dám lái xe à?”

Tiêu Tiêu không hiểu, “Đôi giày này thì làm sao?”.

Tướng Tư Thừa nhìn đôi giày gót nhọn bảy, tám phân, mắt như muốn nảy đom đóm, “Tôi thấy hình như cô chán sống rồi thì phải, cò vô trách nhiệm với mình thế sao? Ngồi sang một bên!”.

Nói rồi anh đẩy Tiêu Tiêu ngồi vào ghế phụ lái, còn mình thì ngồi vào vị trí người lái.

“Này, có phải anh thích chiếc xe này của tôi không?”

Tướng Tư Thừa không thèm để ý đến câu nói đó của Tiêu Tiêu, mặt anh đanh lại, anh đánh vô lăng rồi lái xe lao vút đi.

Tiêu Tiêu bám chặt lấy tay vịn xe theo bản năng, “Này, đồng chí, anh lái xe quá tốc độ rồi đấy! Này, đồng chí cảnh sát giao thông, các anh thì có thể lái xe quá tốc độ à?”.

Tướng Tư Thừa vẫn đanh mặt không thèm để ý, nhưng tốc độ xe cũng đã giảm dần. Tiêu Tiêu thở phào, liếc Tướng Tư Thừa một cái, rồi lại gọi, “Đồng chí 3528”.

“Tướng Tư Thừa! Tôi có tên, là Tướng Tư Thừa!” Tướng Tư Thừa đáp.

“Thôi được, thưa anh cảnh sát Tướng, anh muốn lái xe đi đâu vậy?”

Lúc ấy Tướng Tư Thừa mới quay sang nhìn Tiêu Tiêu một cái, đáp, “Đưa cô về nhà”.

Về nhà, lại đưa mình về nhà, lần này là lần thứ ba rồi! Anh ta rất thích đưa mình về nhà sao? Chẳng hề phẩm chất của cảnh sát giao thông bây giờ cao như vậy? Tiêu Tiêu rất tò mò nhưng nhìn vẻ mặt đã đỏ lại của Tướng Tư Thừa cô đành phải nén lại.

Xe dừng lại trước cửa nhà của Tiêu Tiêu, Tướng Tư Thừa đặt tay lên vô lăng không nói gì mà cứ nhìn chăm chăm về phía trước, vẻ giận dữ trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là vẻ xấu hổ ngượng ngùng.

Trong xe yên tĩnh tới mức kỳ lạ, không biết có phải vì cửa kính xe cách âm rất tốt hay không? Tiêu Tiêu thậm chí còn nghe thấy cả tiếng thở của Tướng Tư Thừa. Cô hơi nghiêng đầu nhìn anh, đôi môi mím lại cố giấu một nụ cười. Tuy Tướng Tư Thừa cố làm ra vẻ không nhìn thấy, nhưng sắc mặt mỗi lúc thêm đỏ. Tiêu Tiêu lại càng cảm thấy thú vị vì điều đó, bây giờ sao lại còn có đàn ông hay xấu hổ đến thế!

Tiêu Tiêu hắng giọng thử lên tiếng, “Cảnh sát Tướng!”

Lúc ấy Tướng Tư Thừa mới quay lại nhìn sang cô, ánh mắt anh lướt nhanh trên khuôn mặt của Tiêu Tiêu, nhưng lại cố tránh ánh mắt của cô, sau đó dừng lại ở phía trước mặt cô. Tiêu Tiêu thấy anh ta không đáp lại, cũng cúi đầu nhìn theo ánh mắt của anh ta, khi ngẩng đầu lên, vẻ mặt

của cô có vẻ rất kỳ quặc.

Lúc ấy Tưởng Tư Thừa mới giật mình phát hiện ra rằng, ánh mắt của anh đã vô tình dừng lại ở ngực cô! Cô vẫn còn đang khoác chiếc áo của anh, vì không cài khuy nên nhìn từ chỗ anh thì có thể thấy được cả một khoảng ngực trắng ngần. Khuôn mặt anh vì thế đỏ lựng lên, ánh mắt vội dời đi nơi khác, nhưng lại chạm phải ánh mắt của Tiêu Tiêu. Anh định giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu như thế nào. “Tôi, tôi... không phải là... không phải là tôi cố ý”. Tưởng Tư Thừa mấp máy môi mãi mà không sao nói thành một câu trọn vẹn.

Cuối cùng Tiêu Tiêu đã bị đánh bại hoàn toàn trước chàng cảnh sát giao thông trẻ đang bị dồn vào hoàn cảnh mặt đỏ đến tận mang tai. Cô đã làm gì nhỉ? Và anh ta nữa, anh ta đã làm gì nhỉ, sao mặt anh ta lại đỏ đến như vậy? Nghĩ thế, Tiêu Tiêu thở dài noi về bất lực, “Thưa cảnh sát Tưởng, anh đừng có đỏ mặt nữa được không? Nếu không người khác nhìn thấy lại tưởng tôi làm gì anh!”.

Nghe câu nói này của cô, mặt anh lại càng đỏ. Tiêu Tiêu thấy thế đành không nỡ, hình như máu toàn thân anh ta đã dồn hết cả lên mặt, không biết liệu có xảy ra chảy máu não không đây?

“Kìm lại, đồng chí Tưởng Tư Thừa, thả lỏng ra, được chứ? Nhìn tôi đây này, thở sâu vào, thở sâu như tôi ấy. Hít vào, thở ra, OK?”

Nhìn cô ấy? Anh làm gì còn dám nhìn vào mắt của cô ấy, nên đành dồn ánh mắt vào chiếc miệng của cô. Nhưng, hể cứ nhìn vào đôi môi đỏ mọng ấy thì lập tức đầu anh lại nhớ tới cảm giác khi tiếp xúc với đôi môi ấy, nó mềm mại và thơm tho vô cùng...

Trời ạ, không biết mình có điên không nhỉ? Không rõ mình đã biến thành một con người vô sỉ từ bao giờ, trong đầu chỉ toàn những chuyện linh tinh gì thế này? Tưởng Tư Thừa tự mắng mình.

Tiêu Tiêu cũng phát hiện ra một điều là: mình càng nói với anh ta thì mặt anh lại càng đỏ. Vì thế để tránh cho anh ta bị đứt động mạch, Tiêu Tiêu dứt khoát lựa chọn xuống khỏi xe.

Tưởng Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu đột nhiên mở cửa xe bước xuống, lại cứ tưởng rằng mình đã khiến cô ấy tức giận, càng cảm thấy coi thường mình, nên cúi đầu cố gắng tìm con tim đang đập loạn xạ, sau đó cũng mở cửa ra khỏi xe nhưng vẫn không dám nhìn vào Tiêu Tiêu đang đứng đối diện, lưng dựa vào xe và cúi đầu xuống.

“Cảnh sát Tưởng, tôi nghĩ, giữa hai chúng ta đã có không ít sự hiểu lầm.” Tiêu Tiêu cười nói, “Tục ngữ có câu rất hay, oan oan tương báo bao giờ hết. Hơn nữa, giữa chúng ta cũng không thể coi là có thù hận, tôi xin lỗi về hành vi của mình ngày hôm nay. Coi như chúng ta hòa, được không?”

“Hòa là thế nào?” Tưởng Tư Thừa khẽ hỏi.

Tiêu Tiêu cười, “Thì không ai gây phiền phức cho ai nữa!”.

“Tôi có gây phiền phức gì cho cô đâu.” Tưởng Tư Thừa khẽ nói.

“Thôi được, anh không gây, thì là tôi gây phiền phức cho anh, được chưa?” Tiêu Tiêu vừa nói vừa cười, “Tôi cam đoan từ nay về sau không trêu chọc anh nữa, như thế vẫn chưa được sao?”

Tưởng Tư Thừa quay lại lặng lẽ nhìn Tiêu Tiêu, cô ta sẽ không gây phiền phức cho mình nữa, mình nên vui mừng thì mới phải chứ, sao trong lòng lại cảm thấy phiền muộn thế này?

Tiêu Tiêu nhướn mày nhìn trả lại Tưởng Tư Thừa không hề né tránh, cô đã thấy vẻ rạng rỡ trong đôi mắt ấy tối dần lại.

“Được thôi, tạm biệt.” Anh ta quay người và bước đi từng bước, nhưng mới đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Tiêu từ phía sau. Vốn định dù thế nào cũng không thêm đếm xỉa đến nữa, nhưng đôi chân anh cứ dừng lại, không chịu nghe theo sự điều khiển. nhìn thấy Tiêu Tiêu đuổi theo, Tưởng Tư Thừa ủ rũ phát hiện ra rằng, trái tim anh bỗng lại đập rộn rã. Tiêu Tiêu cười khúc khích và cởi chiếc áo khoác trên người ra đưa cho Tưởng Tư Thừa, “Anh quên áo này. Cảm ơn nhé.”

Thì ra cô ấy gọi mình lại chỉ vì chuyện này. Không hiểu vì sao, cơn giận dữ trong lòng anh bỗng chốc lại bùng lên. Không hiểu rốt cuộc cô ta thuộc loại con gái nào? Vì sao sau khi trêu tức người khác xong lại có thể rời xa một cách nhẹ nhàng đến như vậy? Nụ cười ngọt ngào trên môi cô lúc này chỉ càng làm cho cơn giận dữ khó gọi thành tên. Nghĩ thế, miệng anh buột ra, “nụ hôn trong suy nghĩ của cô là cái gì vậy? Là cái bắt tay à? Hay là một trò bốn cột người khác? Cô vẫn cứ hời hợt như thế sao?”.

Nụ cười của Tiêu Tiêu bỗng dừng cứng đờ, cô cứ nhìn mãi vào đôi mắt của Tưởng Tư Thừa, thấy lần này anh ta đã không lẩn tránh, cô cười lạnh lùng, quay đầu đi. Không biết có phải lâu ngày không dùng đến móng vuốt không, mà cứ ngỡ mình đã trở thành một con mèo ngoan ngoãn rồi.

Nói xong câu ấy thì Tưởng Tư Thừa cũng thấy hối hận, chỉ tiếc là không thể tát cho mình một cái ngay lập tức. Nhưng không hiểu vì sao lời xin lỗi vẫn không sao nói được thành lời, anh chỉ con biết lặng lẽ nhìn đôi môi hồng của cô dần dần chuyển sang nhợt nhạt.

Nhưng khi cô quay lại lần nữa thì nụ cười mê hồn lại xuất hiện trên môi.

Có lẽ cô sẽ trút giận dữ xuống đầu anh bây giờ, như thế anh sẽ cảm thấy yên lòng hơn. Bây giờ nhìn thấy nụ cười mê hồn ấy, không hiểu vì sao anh lại thấy có điều gì đó rất bất an.

“Nghe tôi nói đây, đồng chí 3528. Chỉ có anh mới không nhìn thấy sự hời hợt ấy của tôi thôi. Hừ, mắt anh xem ra có vấn đề rồi! Nụ hôn đối với tôi còn không bằng một cái bắt tay! Bắt tay còn là...” Cô tóm lấy vạt áo của anh, ghé sát mặt và thở ra một hơi, làn hơi ấy bay lên thành một làn trắng trong không trung lạnh giá. Cô chớp chớp mắt, rồi cười vẻ thích chí, “Anh có hiểu không?”.

Nói xong cô buông tay ra, lấy áo khoác và ví từ trong xe, rồi quay người đi lên gác, bỏ mặc Tưởng Tư Thừa đứng lặng ở đó.

Chương Bốn: Đàn ông đều yêu loài cáo

Khi Tiêu Tiêu mở cửa phòng ra thì Sở Dương đang ngồi trước bàn bê bát mỳ ăn liền ăn một cách ngon lành. Nhìn thấy Tiêu Tiêu về, Sở Dương lập tức làm ra vẻ đáng thương, “Chị Tiêu Tiêu, cuối cùng thì chị cũng đã về. Chị quên mất là em ở nhà mong chị đổ cả mắt à?”. Tiêu Tiêu không đáp, lặng lẽ cởi áo khoác treo lên mắc, nhìn vẻ đáng thương của Sở Dương không nén được cười và mắng yêu cô, “Em ăn thứ này à? Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chờ chị về bón cho em? Em là con cún nhỏ à?”. Sở Dương cảm thấy vẻ mặt của Tiêu Tiêu khi bước vào nhà có điều gì đó không bình thường, cô vội hỏi, “Chị sao thế?”. “Giẫm vào đồng phân chó!” Tiêu Tiêu đáp vẻ ủ rũ. Sở Dương đang đưa một đũa mỳ lên miệng, nghe thế ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tiêu mãi cũng không ăn tiếp được nữa, cuối cùng đành ném đũa xuống bàn, nói vẻ thiếu não, “Hôm nay em đâu có đi vệ sinh bữa bãi trên đất đâu!”. Tiêu Tiêu nghe vậy, sững người, vội cười định giơ tay đánh Sở Dương, “Cái con nhỏ này, sao... ha ha...”. Tiêu Tiêu cười tới đau cả bụng, nên phải khom người ôm bụng mãi.

Hôm kết thúc kỳ thi tuyển nghiên cứu sinh, trời rất lạnh. Khi Sở Dương thu dọn xong sách vở và rời khỏi phòng thi, trong lòng cô cảm thấy vô cùng trống trải. Chẳng lẽ lại kết thúc như vậy sao? Nửa năm cố gắng cũng chỉ vì hai ngày này sao? Hà Ý Dương đứng đợi cô ở bên đường, nhìn thấy Sở Dương trong dòng người, vội vàng giơ tay vẫy cô rồi rút. Chỉ có những người được giữ lại học cao học là sướng nhất thôi! Khi lên đến năm thứ tư thì cuộc sống sinh viên chia làm ba loại: cuộc sống như chó của những người đi tìm việc làm, cuộc sống như lợn của những người được giữ lại học nghiên cứu sinh, còn cuộc sống chẳng được như chó cũng không được như lợn của những người thi nghiên cứu sinh! Hà Ý Dương có thành tích học tập rất tốt, lên năm thứ hai thì đã theo thầy làm thí nghiệm, và trở thành hòn ngọc quý trong tay thầy cô, đồng thời được lựa chọn giữ lại học nghiên cứu sinh ngay từ đầu. Nhìn thấy Sở Dương có vẻ không vui, tưởng cô thi không được tốt, anh không dám hỏi mà chỉ mỉm cười vỗ vai cô, an ủi, “Đừng nghĩ ngợi nữa, dù sao thì cũng đã thi xong rồi, chỉ cần qua là được. Nếu không thì mình sẽ tới cầu cạnh thầy hướng dẫn của mình, điều cậu về chỗ mình là xong thôi mà”. Sở Dương cũng mỉm cười, không nói gì. Thực ra cô đã làm bài khá tốt, cô không lo lắng về chuyện thi cử. Điều khiến cô thấy phiền lòng bây giờ là, kỳ thi đã kết thúc, không biết đã đến lúc phải đối diện với Phương Nghị chưa? Sau khi ăn cơm cùng Hà Ý Dương xong, chẳng có việc gì, hai người thong dong đi dạo phố. Nhưng mới chỉ được một lúc thì đã thấy điện thoại của Phương Nghị gọi đến. “Kỳ thi kết thúc rồi chứ?”, anh ta hỏi. Nghe thấy giọng của anh ta, Sở Dương bỗng trở nên lúng túng, cô chỉ trả lời âm ừ. “Sao thế?” Anh ta hỏi, nghe giọng rất nhẹ nhõm, xem ra đang rất vui vẻ. Ở đầu dây bên kia có tiếng ồn ào, hình như ai đó đang gọi Phương Nghị, anh ta đáp lại một tiếng, rồi không chờ Sở Dương trả lời, anh ta tiếp tục nói, “Tôi đang ở nhà hàng Thế Kỷ, cô hãy tới đây đón tôi đi”. Bảo mình đến đón anh ta? Liệu anh ta có nhầm không nhỉ? Đón xong thì sao? Liệu anh ta còn có yêu cầu gì khác nữa không? Sở Dương cảm thấy rất khó chịu, cô cười khan mấy tiếng, “Có lẽ như thế không được tiện lắm, tôi lại cũng không có xe, đường thì lại quá xa. Hay là để lần sau...”. “Cô gọi xe đến đây!” Anh ta ra lệnh. “Gọi xe? Thôi, không cần đâu, như thế sẽ tốn rất nhiều tiền.” “Tôi sẽ đưa cho cô, như thế là được chứ gì? Nhanh đến đây đi!” Nói xong Phương Nghị gác máy. Sở Dương hơi ngẩng người ra, cái tên này thật là không ra thể thống gì, đến một ngày cũng không chịu tha. Bây giờ mà chạy thì có kịp không nhỉ? Nhưng mà chạy đi đâu mới được chứ? Cô hạ giọng rủa thầm mấy tiếng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hà Ý Dương đang nhìn cô.

“Mình có việc, mình phải đi trước đây.” Nói xong, cô định chạy ra ngoài đường gọi xe. Hà Ý Dương hơi do dự một chút, hình như anh đang cân nhắc xem nên dùng từ nào, sau đó anh hỏi, “Sở Dương, có phải là cậu đang yêu không?”. Yêu? Với Phương Nghi? Sở Dương bất giác rung mình, vội lắc đầu, “Toàn nói linh tinh? Mình yêu khi nào mà yêu. Thật đấy, tính khí mình thế nào chẳng lẽ cậu lại không biết?”. “Thật thế chứ?” Anh hỏi lại.

“Đã có khi nào mình nói dối cậu chưa?” Sở Dương đáp, vẻ không vui. Khuôn mặt Hà Ý Dương trở nên nhẹ nhõm. Có một chiếc taxi đang đến bên đường, anh vội gọi lại giúp Sở Dương. Khi đóng cửa xe, đột nhiên anh lại nói, “Ngày mai gặp lại, được không? Mình có chuyện này muốn nói với cậu”.

Sở Dương gật đầu, “Được, ngày mai rồi, mình sẽ gọi điện cho cậu”. Ngồi trên taxi, Sở Dương ngẫm nhìn những ánh đèn màu lướt qua cửa xe, cô nghĩ mãi về chuyện vì sao mình lại để cho Phương Nghi gọi là phải tới liền thế này? Vì anh ta có quyền thế? Tuy dư luận xã hội bây giờ không còn như trước đây, nhưng dù sao cũng vẫn có trời đất trên dưới, nhật nguyệt rọi soi. Hơn nữa, đây đâu phải là phim truyền hình dài tập trên ti vi! Loanh quanh một hồi lâu, Sở Dương mới tìm ra được lý do để nói chuyện yêu đương với Phương Nghi: Đẹp trai, mới chừng ba mươi tuổi, đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất của người đàn ông, khiến người khác vừa nhìn thấy đã thấy tim xốn xang.

Nhưng lý do này vừa lóe lên trong đầu thì đã lập tức bị cô xua đi. Chuyện đùa, cô đâu phải là cô gái thiếu năng. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Sở Dương thấy mình rất giả tạo. Đến cửa nhà hàng Thế Kỷ, cô xuống xe, trả tiền, ba mươi bảy đồng. Xì một đồng, Sở Dương lại thấy xót một lần, nhớ tới chuyện Phương Nghi nói sẽ đưa tiền cho, cô đề nghị người tài xế đưa hóa đơn cho mình. Đã có người của Phương Nghi chờ sẵn, nhìn thấy cô xuống xe lập tức chạy đến bên ân cần, “Cô Phùng, anh Phương đang chờ cô ở trên, để tôi dẫn cô lên”.

Sở Dương đi theo lên trên, trong bụng nghĩ, không biết tiếp sau đây sẽ là chuyện gì. Đây là nhà hàng, chẳng lẽ anh ta định để cho đồ đệ của mình gặp mặt chị dâu tương lai? Cánh cửa phòng được mở ra, Sở Dương nhìn vào trong, ngoài Phương Nghi ra không còn người nào khác. Trên bàn mặc dù đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng trong không khí vẫn nồng nặc mùi rượu. Không cần nói cũng biết, trước đó ở đây đã từng diễn ra một cuộc nhậu nhẹt ra trò, nhưng bây giờ mọi người đều đã về cả.

Phương Nghi đang ngồi trên ghế, nhìn thấy Sở Dương đầu tiên có vẻ hơi sững sờ, sau đó cúi xuống cười. Sở Dương cúi xuống nhìn quần áo của mình: một chiếc áo len dày cộm như lông vịt, một chiếc ba lô sau lưng, một đôi găng tay dày và con hơi bẩn nữa, trong tay là tờ hóa đơn vừa lấy được từ chỗ người lái xe.

Thực ra, hóa đơn cũng không cần vội đến mức phải nói ra ngay, Sở Dương vội giấu vào bên trong.

Phương Nghi đứng dậy, “Đi”.

“Đi?” Sở Dương không rõ. “Đi đâu?”.

“Không phải là tôi đã bảo cô tới đây để đón tôi sao? Tất nhiên là về nhà rồi.” Người Phương Nghi thoảng mùi rượu, khiến cho đầu óc của Sở Dương không sao kịp xoay chuyển, cô mơ hồ đi theo anh ta xuống lầu và lên xe. Mãi cho tới khi rẽ vào một chiếc sân khác, Sở Dương mới định thần lại, “Anh bảo tôi cứ đến thẳng nhà anh là được, cần gì mà phải bảo tôi tới đón?”. “Cần chứ!” Phương Nghi đáp một cách rất thoải mái.

Trong phòng khách có ba phụ nữ và một người đàn ông đang chơi mạt chược. Người ngồi đối diện với cửa ra vào chính là Hoàng Phi, nhìn thấy Phương Nghi bước vào, anh ta ngẩng mặt lên, khóe mắt đã hoen đỏ, Hoàng Phi vui mừng tới mức run rẩy, ném vội mấy con bài vừa mới lấy lên xuống bàn, không kịp nhìn lấy một chút.

“Hòa rồi, ha ha!” Hoàng Phi kêu lên với người phụ nữ ngồi đối diện, rồi đẩy đám bài trước mặt, hét to lên với Phương Nghi, “Đại ca, anh về rồi, làm em nhớ anh muốn chết!”, nói xong đang định đứng lên.

“Này, cậu nhóc, ngồi xuống đi. Đánh xong ván này rồi mới được đi!” Người phụ nữ vừa bị hòa vội vàng nói.

Hoàng Phi đành ngoan ngoãn ngồi trở lại và đưa cặp mắt nhìn về phía Phương Nghi với dáng

vẻ đáng thương. Người phụ nữ không ngoảnh đầu lại, nói với Phương Nghi, “Con trai, chào thím Lưu và thím Trương đi chứ!”.

Phương Nghi bèn quay sang gạt đầu thay cho lời chào với hai người phụ nữ còn lại. Hoàng Phi đang nhăn nhó lấy bài lên, nhìn thấy Sở Dương đi vào theo sau Phương Nghi, sững người trong giây lát rồi lộ vẻ vui mừng, sau đó kêu to, “Chị dâu! Đại ca, cuối cùng thì đại ca cũng đã đưa chị dâu về nhà rồi!”.

Hoàng Phi vừa dứt lời, ánh mắt của mấy người lập tức đổ dồn vào Sở Dương.

Sở Dương thầm tự thán phục mình, nhìn khắp lượt những người đang nhìn mình, rồi lại nhìn khuôn mặt bình thản của Phương Nghi, trong lòng đột nhiên hiểu ra phần nào.

Xem ra mẹ của Phương Nghi không nhiều tuổi lắm, chỉ chừng hơn năm mươi một chút, các đường nét trên khuôn mặt khá hài hòa, mái tóc cuộn lại thành một búi đơn giản ở phía sau, để lộ chiếc cổ trắng mảnh mai mềm mại, chỉ có điều vẻ ngoài ấy rất không hợp với giọng nói có phần hơi lạnh lốt vừa rồi.

Bà nhìn Sở Dương rồi lại nhìn Phương Nghi, nét mặt từ vẻ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng.

Sở Dương không ngờ Phương Nghi lại đưa cô về nhà, thấy có phần hơi khó xử, đành miễn cưỡng cất lời, “Cháu chào bác”.

Hoàng Phi đã phải chơi bài với mấy bà già suốt cả buổi tối, khó khăn lắm mới nhìn thấy cứu tinh, vì thế vội cười hì hì nói, “Chị dâu, lại đây chơi vài ván đi!”.

Phương Nghi đưa mắt lườm Hoàng Phi một cái, không chờ mẹ lên tiếng đã nói, “Mọi người cứ chơi đi, con uống hơi nhiều, bây giờ con thấy hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm một chút”.

Nhìn theo phía sau lưng Phương Nghi khoác tay Sở Dương đi lên gác, nét mặt Hoàng Phi lập tức ỉu xiu. Mẹ Phương Nghi gọi với theo sau với giọng run run, “Đi lên đi, đi lên đi. Mẹ chơi với mọi người được rồi”.

“Anh giờ trò gì thế?” Sở Dương ngồi xuống chiếc giường đôi của Phương Nghi, cau mày hỏi. Dù là người gốc cũng có thể thấy, hôm nay Phương Nghi đưa Sở Dương về nhà nhất định là có tính toán gì đó, tám chín phần mười là cố ý để cho người nhà biết.

Phương Nghi không nói gì, đi đến bên cạnh tủ quần áo, cởi bộ complet đang mặc ra.

Sở Dương cảm thấy có phần căng thẳng. Có thể là do nhiệt độ trong phòng quá cao, cũng có thể là do cô mặc quá nhiều quần áo, vì thế cảm thấy mồ hôi đang chảy ở phía sau lưng.

“Này, anh có muốn đi tắm một chút không?” Sở Dương hỏi, cố giữ vẻ bình tĩnh.

Phương Nghi đóng cửa tủ, quay người dựa vào thành tủ, nhìn Sở Dương nửa cười nửa không, khuy áo sơ mi đã cởi ra một nửa, để lộ vầng ngực rắn chắc.

“Chiêu này của cô đã dùng qua rồi.” Anh ta nói.

Sở Dương cười khan mấy tiếng, mắt đảo một vòng, nói với vẻ thành khẩn, “Liệu chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau tử tế được không? Tôi cảm thấy chuyện này đã vượt khỏi dự liệu của tôi. Chúng ta đã nói chuyện với nhau là, chờ khi tôi thi xong thì sẽ qua lại với nhau, nhưng cũng không thể phát triển nhanh đến như vậy! Hơn nữa, chẳng phải anh cũng có căn hộ khác rồi sao, chúng ta có thể đến đó cơ mà? Bỗng nhiên anh đưa tôi về gặp mẹ anh, tôi chẳng hề có chút chuẩn bị nào thì làm sao có thể để lại ấn tượng tốt đẹp với bà được? Hơn nữa...”

Phương Nghi nhìn cô, khóe miệng khẽ nở nụ cười ranh mãnh, “Hãy nói thẳng vào chủ đề đi”.

Sở Dương cũng không hiểu rốt cuộc là mình đang nói gì nữa. Không hiểu vì sao vừa nhìn thấy anh ta là cô đã quên sạch những lời thoại đã chuẩn bị kỹ từ trước. Mặc kệ anh ta mang mình về nhà làm gì. Đúng, không nên phức tạp hóa những vấn đề đơn giản. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Phương Nghi, nói rõ ràng từng tiếng, “Tôi hy vọng rằng anh sẽ có trách nhiệm với tôi”.

Trong phòng rất yên tĩnh, cả hai người đều im lặng, mồ hôi bắt đầu toát ra lòng bàn tay của Sở Dương.

“Được thôi, tôi chịu trách nhiệm.” Phương Nghi nói, sau đó lấy ra một bộ quần áo ngủ của mình từ trong tủ ném cho Sở Dương, “Bây giờ tốt nhất là cô hãy đi tắm một chút đi!”.

Sở Dương ngớ người ra, sao anh ta lại nói là sẽ chịu trách nhiệm? Trong sách đâu có viết như vậy? Chẳng lẽ lại bị lừa? Sở Dương nhìn bộ quần áo ngủ rộng thùng thình trong tay, rồi lại đưa mắt nhìn Phương Nghi, “Anh muốn tôi mặc bộ quần nào này ư?”.

Phương Nghi nhếch mép, đáp, “Cô có thể trùm khăn tắm hoặc đắp trần mà đi ra. Tôi không để ý đâu!”.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng ấy, Sở Dương đã thấy rùng mình, nhìn thấy Phương Nghi cười, cô vội giữ chặt lấy bộ quần áo trong tay, bỏ cặp sách lại và đi về phía nhà tắm.

“Câu vừa rồi cô đã nói ra hơi sớm đấy.” Phương Nghi nói với theo, “Phải là sau khi có quan hệ gần gũi rồi mới nói câu đó, lần sau hãy nhớ lấy”.

Sở Dương sững người, sức nhớ lẽ ra phải để khi xảy ra sự việc rồi thì mới nói như vậy, như thế mới có sức uy hiếp, nhưng vừa rồi do quá căng thẳng, cô đã thốt ra câu nói đã học thuộc này hơi bị sớm. Nhưng cũng không thể trách cô được, ai bảo anh ta đột nhiên lại nghĩ ra trò này.

Sở Dương đã tắm rất lâu sau đó mới bước ra. Bộ đồ ngủ của Phương Nghi hơi rộng, nhưng vẫn phân biệt được đâu là trên đầu là dưới, chỉ có điều khi khoác trên người cô trông rất buồn cười.

Phương Nghi cũng đã thay bộ đồ ngủ, đang ngồi trên giường dùng khăn mặt lau tóc, nhìn thấy Sở Dương ra, bèn gọi, “Lại đây”.

Sở Dương rất muốn hỏi anh ta rằng đã tắm ở đâu, vì rõ ràng là cô đã chiếm nhà tắm, vậy mà sao trông anh ta cũng giống như vừa mới tắm xong như thế kia?

Phương Nghi kéo cô ngồi xuống bên cạnh, rồi quấn chiếc khăn tắm to dùng lên đầu cô và giúp cô lau mái tóc vẫn còn ướt đầm.

Tóc của Sở Dương vẫn còn rất ngắn, mặc dù đã dài ra đáng kể so với hồi cô giả làm chàng trai chạy bàn nhưng cũng chỉ đủ để che kín tai. Sức mạnh đôi bàn tay của Phương Nghi quả là đáng kể, Sở Dương có thể cảm thấy sức mạnh của bàn tay anh ta trên đầu mình.

Cảnh tượng ấy gần gũi và thân thiết tới mức khiến cho Sở Dương không thể quên được. Cô thấy hơi bức cho mái tóc của mình sao mà quá nhạy cảm, thậm chí còn cảm thấy sức nóng từ bàn tay Phương Nghi, mắt cô bất giác đỏ bừng lên.

Phương Nghi nghe thấy tiếng tim đập có phần loạn xạ của Sở Dương, bất giác khoe miệng nở nụ cười, động tác tay cũng nhẹ nhàng hơn, ngón tay không biết là vô tình hay hữu ý còn chạm vào cả gáy của cô và anh thích thú khi nhìn thấy những chỗ có tiếp xúc trên da của Sở Dương đang đỏ dần lên.

Cuối cùng Sở Dương không thể chịu được tốc độ nhịp đập của con tim nữa, cô gạt mạnh tay của Phương Nghi ra và đứng lên bên cạnh giường, mặt đỏ bừng nhìn Phương Nghi, “Anh muốn... làm gì?”.

Phương Nghi ngây người, dựa vào thành giường nhìn cô, vẻ mặt chờ xem diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Dù sao thì cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, Sở Dương nghĩ và nhảy trờ lại giường.

Phương Nghi giật nảy mình, không ngờ cô ấy lại nóng nảy như vậy, động tác cũng nhanh nhẹn đến vậy, lên giường mà cũng nhảy thẳng lên! Thấy thế anh vội tóm lấy hai tay của cô, “Cô có nhầm vai không đấy?”.

“Sao?” Phản ứng của Sở Dương có phần chậm chạp, vẫn còn chưa kịp hiểu rõ về lời của Phương Nghi thì đã bị anh ta đè lên người.

Phương Nghi cười, “Như thế này mới đúng!”.

Nhìn vẻ căng thẳng của Sở Dương, Phương Nghi cảm thấy rất buồn cười, cúi đầu định làm một động tác như của một người khao khát từ lâu. Thế nhưng, khi đôi môi của anh vẫn chưa kịp chạm vào người Sở Dương thì anh cảm thấy cơ thể mảnh mai của cô đột nhiên giật mạnh.

“Ặc, ặc, ặc.”

Có một số người đúng lúc đó thì lên cơn nấc!

Phương Nghi đành phải xuống giường đi rót nước cho Sở Dương. Uống hết cả một cốc nước đầy nhưng cơn nấc của Sở Dương không những không hết, ngược lại có vẻ càng dữ dội hơn.

Phương Nghi ngồi trên giường nhìn người Sở Dương cứ giật lên từng đợt, bất lực vò đầu, “Cô không cần phải căng thẳng đến như vậy, vừa rồi chỉ là tôi đùa cô một chút thôi”.

“Ặc!”

“Vừa rồi cô đã hỏi tôi, vì sao lại đưa cô về nhà, đúng không?” Anh ta lại hỏi.

Sở Dương chớp mắt, những vẫn còn nấc.

Phương Nghi cười, “Vấn đề là thế này, khi nói về chuyện hôn nhân của tôi, gia đình luôn gây áp lực cho tôi, nhất là mẹ tôi. Thực ra tôi cũng không sợ họ làm gì mình, những tôi cảm thấy không sao chịu đựng được ánh mắt của mẹ tôi và chuyện bà cứ luôn miệng hỏi tôi khi nào thì định cưới xin, hoặc là chuyện đang nửa đêm bà tới gõ cửa căn hộ của tôi, tôi thấy mình đã hết

khả năng chịu đựng rồi! Cũng có thể vì tôi đã từng có chuyện với quá nhiều cô gái, nên chuyện quan hệ nam nữ với tôi trở nên rất tẻ nhạt, và chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy vợ”.

“À.” Sở Dương không nén được, hỏi, “Chuyện này thì có liên quan gì đến việc bám theo tôi?”. “Lần đầu tiên gặp cô chỉ là sự hiểu lầm.” Phương Nghi nói, “Nhưng, tôi phải thừa nhận rằng ở cô có một cái gì đó mới mẻ khiến tôi cảm thấy rất hứng thú, và điều đó khiến tôi thấy thích cô. Chính vì vậy mà khi Hoàng Phi tiến hành điều tra về cô, tôi đã không can thiệp. Nhưng điều càng khiến tôi thấy thú vị hơn, đó là kết quả điều tra của Hoàng Phi”.

“Kết quả?”

Phương Nghi ngồi trở lại bên cạnh Sở Dương, “Nhà con một, gia đình rất đơn giản, cha mẹ chỉ là những viên chức bình thường, chưa từng trải qua chuyện tình cảm, tính cách giống như con trai, mơ ước lớn nhất là kiếm đủ tiền bằng sức lao động của chính mình sau đó đi du lịch khắp thế giới, đúng không?”.

Sở Dương vừa nắc vừa gật đầu, anh ta đã điều tra rất kĩ càng, ngay đến cả mơ ước của cô mà cũng biết.

“Nhưng cô đã gặp phải một trở ngại lớn nhất, đó là trở ngại từ phía mẹ cô. Cô cũng có một người mẹ rất nhiệt tình đối với chuyện hôn nhân của mình, đúng không?”

“Sau đó thì sao?”.

“Sau đó?” Phương Nghi cười, “Sau đó tôi nghĩ, nếu chúng ta đã có cùng khó khăn giống nhau, thì tại sao lại không thể giúp đỡ nhau nhỉ?”.

“Giả vờ kết hôn?” Sở Dương hỏi, điều này đúng là giống hệt như tiểu thuyết. Hừ, cứ tưởng rằng anh ta có trò gì mới, thì ra cũng lại chỉ như vậy. Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Sở Dương lộ vẻ coi thường.

“Cũng chưa hẳn là như vậy, đầu tiên có thể để cho mọi người thừa nhận quan hệ yêu đương, như thế cô không cần phải đối phó với mẹ cô, tôi cũng sẽ không phải đối phó với mẹ tôi.”

“Như thế thì tôi được lợi gì?” Sở Dương hỏi.

Phương Nghi nhướn mày liếc xéo Sở Dương một cái, “Được gì? Chúng ta cùng giúp nhau, cái lợi của cả hai bên đều thấy rõ, hơn nữa”, anh ta ngừng một lát rồi ghé sát vào tai Sở Dương hạ giọng ối, “nếu cô cần vui vẻ thì tôi có thể mang lại cho cô”.

“Vui vẻ?” Sở Dương cố nghĩ xem đó là gì, cô chau mày nhìn Phương Nghi.

Phương Nghi cười ranh mãnh, “Là niềm vui từ trước tới nay cô chưa bao giờ có”.

Ý tứ của anh ta không nói cũng đã rõ. Sở Dương rung mình, nhìn anh ta bằng ánh mắt căm ghét, rồi hạ giọng nói, “Đúng là loại tiểu thuyết tình cảm cực kỳ rẻ tiền! Việc gì tôi phải giúp đỡ anh, tôi hoàn toàn có thể tìm một người khác, ví dụ như...”

“Nhưng tôi thì lại không muốn tìm người khác, tôi cảm thấy cô là người thích hợp nhất. Thế nào, đồng ý chứ?”

Nhìn kìa, rõ ràng kiểu của kẻ quen bành trướng bá quyền! Sở Dương rửa thầm trong bụng, lại còn hỏi có đồng ý hay không, anh ta đâu có cho cô chuẩn bị một phương án khác! Nghĩ một lát, Sở Dương đành gật đầu, “Thôi được, nhưng tôi có một điều kiện!”.

“Nói đi!”

“Chi phí cho việc đi học của tôi anh phải lo!”

Phương Nghi cười, “Được, chỉ là tiền học phí chứ gì, cô còn có thể lấy được của tôi nhiều hơn thế, nhưng cô cũng sẽ phải có sự báo đáp tương ứng. Đừng quên, tôi là một thương nhân”.

“Thế thì thôi vậy!” Sở Dương nói và trườn khỏi giường.

Phương Nghi kéo cô lại, “Cô làm gì thế?”.

“Nếu đã là giúp đỡ lẫn nhau, mà tôi lại không được trả thù lao thì liệu có cần thiết phải cùng anh không nhỉ? Tôi biết đây là địa bàn của anh, tôi không hy vọng rằng anh sẽ dành cho tôi một chiếc giường để ngủ, tôi chủ động sang ngủ ở sofa, như thế không được sao?”

Phương Nghi kéo cô trở lại giường, “Chiếc giường này đủ rộng, hơn nữa, cô chỉ là một đứa trẻ, dù có ôm cũng chẳng phân biệt được đâu là đằng trước đâu là đằng sau, tôi không có hứng. Ngủ cùng giường đi!”.

Sở Dương nghe anh ta nói như vậy, trong lòng cũng thấy cởi mở hơn, sợ gì chứ! Cô tung chăn và chui vào bên trong, sau khi che kín người, cô mới phát hiện ra rằng, không biết từ lúc nào cơn nắc của cô đã biến mất.

Phương Nghi cùng nằm xuống bên cạnh Sở Dương rồi đưa tay tắt đèn. Nhìn bóng nằm nghiêng

của Sở Dương, trong bụng anh không khỏi buồn cười, trẻ con vẫn cứ là trẻ con, vốn chống cự lại mình như thế mà chỉ nghe nói có mấy câu đã hết cả nghi ngờ và yên tâm nằm xuống bên cạnh mình.

Một lát sau, ánh mắt của Phương Nghi đã quen dần với bóng tối. Trong bóng tối mờ ảo, tấm lưng Sở Dương trở nên cực kỳ mềm mại, nó không hề giống với những cô gái của anh trước đây, cứ gồ lên với những đường cong. Tấm lưng này, cả mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa ra từ cơ thể của cô nữa, ngược lại càng làm dấy lên những rung động trong lòng.

Mình sao thế này? Chẳng lẽ lại thấy rung động trước cô nhóc không hề biết thế nào là phong tình này ư? Cô nhóc này, đến cả tiêu chuẩn bình thường của một phụ nữ cũng còn chưa đủ! Chẳng lẽ lại đúng như lời Hoàng Phi nói, ăn nhiều vậy cá rồi thì lại thấy thú vị trước món rau thanh đạm?

Hơi thở thuần khiết của Sở Dương mỗi lúc một thêm sức cảm dỗ, mặc dù rất muốn làm chuyện đó, nhưng Phương Nghi biết, bây giờ thì chưa thể được. Đối với cô nhóc này quá nôn nóng chỉ hồng chuyện mà thôi.

Phương Nghi cố nén nụ cười không thành tiếng rồi không kìm được anh định đưa tay ra chạm vào vai Sở Dương. Khi tay anh vẫn còn chưa chạm tới thì đã nghe cô kêu lên, “Có trộm!”.

Phương Nghi vội rút tay về.

“Anh nghe đi, phía ngoài cửa hình như có tiếng động, liệu có phải nhà anh có trộm không?” Sở Dương xoay người khẽ nói với Phương Nghi.

Lúc ấy Phương Nghi mới vỡ lẽ ra rằng, vừa rồi không phải Sở Dương kêu lên vì bàn tay của anh. Họ cùng lắng nghe tiếng động bên ngoài, phòng ngủ của Phương Nghi ở tầng hai, tầng một vẫn đang có người, làm sao có thể có trộm được nhỉ?

Đột nhiên Phương Nghi cười, ghé sát vào tai Sở Dương thì thầm, “Không phải là trộm, mà là mẹ tôi và những người khác! Có nên diễn một màn kịch cho họ xem không nghĩ?”.

“Sao cơ?” Sở Dương có phần không hiểu, chỉ nhận thấy trong bóng tối mờ mờ nụ cười ranh ma của Phương Nghi, rồi đột nhiên anh giang tay ôm chầm lấy cô và đè xuống.

“Ồi, ối...” Bị Phương Nghi bất ngờ đè lên người, Sở Dương buột miệng kêu lên thành tiếng.

“Đúng rồi, chính là như thế.” Phương Nghi cúi đầu hôn.

Sở Dương lúc đầu thì ngạc nhiên sau đó thì tức giận, ra sức đẩy Phương Nghi ra. Nhưng không ngờ anh ta khỏe đến thế, hai người giành co trên giường một hồi lâu Phương Nghi mới kết thúc nụ hôn rõ dài.

Sở Dương đang định chất vấn anh ta, vì sao nói lời không giữ lời thì nghe thấy tiếng Phương Nghi cười ranh mãnh và thì thầm bên tai, “Bọn họ đang ở bên ngoài, chúng ta phải giả vờ tạo ra tiếng động!”.

Sở Dương hừ một tiếng đẩy Phương Nghi ra, “Dù có vậy thì anh cũng không được làm thế với tôi chứ!”.

“Thôi được rồi, không có gì nữa đâu, ngủ đi.” Phương Nghi cố hạ giọng nói.

Sáng hôm sau, khi Sở Dương tỉnh dậy thấy mình nằm quần vào người Phương Nghi. Điều kì quặc là hai người đã hoán đổi vị trí cho nhau. Rõ ràng là khi đi ngủ, cô nằm ở bên trái giường. Cô lay Phương Nghi, “Anh đã làm gì để tôi nằm sang bên phải hả?”.

Phương Nghi lườm Sở Dương bằng ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, “Cô còn nói được sao, cô có đúng là nữ sinh không đấy? Sao mà ngủ cứ như đi đánh trận vậy? Cô cứ đẩy tôi về phía bên này, tôi không còn chỗ nữa nên đành phải ôm chầm chuyển sang phía bên kia!”.

Sở Dương cười xấu hổ, định thay quần áo, chợt nhớ ra, quần áo tối qua đã để hết bên trong nhà tắm. Chạy vào nhà tắm, thay quần áo xong, tiện tay lấy chiếc điện thoại ra xem, giật mình vì có rất nhiều cuộc gọi nhớ, đều là của Tiêu Tiêu với Trương Tĩnh Chi!

Chết rồi, hôm qua không về nhà, cô đã quên không gọi điện cho mọi người. Chết rồi, chết rồi, lần này chết là cái chắc, bọn họ chắc chắn sẽ không tha cho cô, Sở Dương nghĩ thầm.

Sở Dương vội vàng chạy về nhà Tiêu Tiêu, quả nhiên Trương Tĩnh Chi đang ở đó và đang phủ phục gào gặt chờ điện thoại ở sofa, nhìn thấy Sở Dương bước vào nhà, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn đang mơ màng.

Thấy thế Sở Dương lo sợ, vội cười chào, “Hi hi, chị, chị cũng ở đây à?”.

Lúc ấy Trương Tĩnh Chi mới tỉnh hẳn, cô nhảy bật khỏi ghế với vẻ hốt hoảng, định hỏi gì đó

nhưng dường như lại sợ làm vậy sẽ kích động đến Sở Dương, nên đành dè dặt hỏi, “Không... không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”.

Sở Dương cười khan, “Không sao, anh ta thì có thể làm gì được em? Chẳng phải em đang rất tốt đấy sao?”.

“Anh ta không làm gì em?” Trương Tĩnh Chi vẫn không dám tin.

“Vâng.” Sở Dương cởi chiếc áo nhung ra, cười đáp, “Em đã đánh giá anh ta rất cao, nhưng anh ta vẫn còn rất ngây thơ, tối qua không xảy ra chuyện gì, anh ta không hề động đến em”.

“Chát!” Chiếc máy điện thoại bay về phía Sở Dương, cô vội nhanh chóng né người tránh, miệng kêu lên, “Chị, chị làm gì thế?”.

“Làm gì à? Chị phải đánh chết mày!” Trương Tĩnh Chi không kịp xỏ giày nhảy vội hai bước đến trước mặt Sở Dương.

Sở Dương hơi ngó người ra, “Chị...”.

Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng ồn liền chạy từ phòng ngủ ra đứng chặn giữa hai chị em.

“Mày là đồ đáng chết! Mày không biết gọi điện thoại à, mày có biết người khác đã phải lo lắng thế nào cho mày không? Cả đêm không về, nếu xảy ra chuyện gì, chị biết ăn nói thế nào với mẹ mày? Nói ngay!” Trương Tĩnh Chi cứ mắng hoài mắng mãi, giọng gần như sắp khóc.

Tiêu Tiêu vội kéo Trương Tĩnh Chi trở lại ghế, rồi đưa mắt nhìn Sở Dương lạnh nhạt nói, “Tối qua chị em đã vô cùng lo lắng, chỉ sợ em xảy ra chuyện gì và đã gọi điện cho tất cả các số có thể gọi, nhưng lại không dám nói cho nhà em biết. Chị chỉ có số điện thoại làm việc của Phương Nghị, không có số điện thoại riêng. Chị em đã bắt chị đi tìm em, nhưng khi tìm đến nhà riêng của anh ta thì không có ai ở đó”.

Lúc ấy Sở Dương mới hiểu ra rằng, việc biến mất của cô tối hôm qua đã khiến cho Trương Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu vô cùng lo lắng, vì vậy trong lòng cô cảm thấy vô cùng áy náy, “Em xin lỗi, em...”.

“Thu dọn đồ đạc, về nhà ngay lập tức! Từ nay về sau em có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến chị!”

“Tĩnh Chi, bình tĩnh lại đã, hỏi xem cho rõ ràng rồi hãy nói.” Tiêu Tiêu khuyên.

Đúng lúc ấy thì chuông điện thoại của Trương Tĩnh Chi vang lên, cô hét vào máy, “A lô, ai đấy?”, nghe xong cô ngẩn người, mặt ngây ra. Tiêu Tiêu và Sở Dương cùng nhìn cô vẻ nôn nóng, và chỉ thấy Tĩnh Chi nuốt nước bọt một cách khó khăn, hai con ngươi đảo mấy vòng, sau đó lại hét vào điện thoại, “Tìm Trương Tĩnh Chi hả? Tĩnh Chi, Tĩnh Chi, điện thoại của cậu này!”. Sau đó cô để điện thoại ra xa, đợi thêm hai giây, cố ý giậm hai bước chân rồi mới ghé sát vào điện thoại, dúi dằng trả lời, “A lô...”.

Tiêu Tiêu và Sở Dương tròn tròn mắt nhìn nhau, không hiểu Tĩnh Chi đang giở trò gì.

Về mặt của Tĩnh Chi tỏ ra rất dịu dàng, cô nói chậm rãi vào trong điện thoại, “Anh Dương Lôi ạ, có chuyện gì thế ạ?”.

Tiêu Tiêu và Sở Dương lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó Tiêu Tiêu thì tròn mắt, còn Sở Dương thì trề môi.

Sở Dương khẽ hỏi Tiêu Tiêu, “Chị ấy có hâm không đấy? Cứ tưởng rằng làm như thế là lừa được người ra. Người ta gọi điện đến máy của chị ấy cơ mà!”.

Tiêu Tiêu chế nhạo, “Đừng có nói trắng ra như thế, hãy để cho cậu ấy tự an ủi mình một chút!”.

Tĩnh Chi tắt máy, nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng tình tứ nhưng mắt lạnh lùng liếc nhìn Sở Dương. Nhìn thấy thế, không chờ Tĩnh Chi lên tiếng, Sở Dương vội đem tất cả chuyện xảy ra tối hôm trước kể lại hết cho hai người nghe.

Tĩnh Chi và Tiêu Tiêu nghe xong cũng thấy ù cả đầu, dù có nghĩ thế nào cũng thấy đó là chuyện không thể tưởng tượng được.

“Ông chủ của cậu là người như thế sao?” Trương Tĩnh Chi hỏi, hoài nghi rằng Phương Nghị cũng đã từng như vậy với Tiêu Tiêu. Phải chăng là anh ta đã đọc quá nhiều tiểu thuyết tình yêu? Nhưng đã là thời đại nào rồi, ngay cả trong tiểu thuyết cũng không viết những chuyện tầm thường như thế.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Rất không giống với ngày thường. Ngày thường chưa bao giờ thấy như vậy. Khi ở công ty anh ta thường rất nghiêm túc, hơn nữa hoàn cảnh riêng của anh ta cũng có những điều khá phức tạp, mình cũng không rõ nữa”.

Trương Tĩnh Chi lườm Sở Dương, “Em định sẽ thế nào?”.

Sở Dương nhún vai vẻ bất cần, “Thì là như thế! Anh ta đã nói là giúp đỡ lẫn nhau, thế thì sẽ giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa em có mất gì đâu”.

“Em đã từng thấy sói và cừu hợp lại với nhau thành một nhóm để cùng giúp đỡ nhau bao giờ chưa?” Tĩnh Chi hỏi thấy Sở Dương không nói gì, nên nói tiếp, “Anh ta đã từng dính dáng tới xã hội đen! Xã hội đen, em có hiểu không? Chị thấy em đúng là đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi đấy!”.

“Vậy chị nói xem, em có thể làm được gì nào?” Sở Dương hỏi, “Chạy thì cũng đã chạy không được, nếu anh ta cố tình tìm bằng được thì em sẽ làm thế nào? Chị bằng cứ như thế cho xong!”. Trương Tĩnh Chi nhìn Sở Dương như nhìn một quái vật, sau đó lại quay sang nhìn Tiêu Tiêu với ánh mắt cầu cứu, Tiêu Tiêu lắc đầu bất lực.

“Về nhà! Trước hết em cứ về nhà vẫn là hơn cả. Dù sao thì em cũng đã thi xong rồi, em không thể cứ ở mãi chỗ của chị Tiêu Tiêu được.” Trương Tĩnh Chi nói, “Nếu chẳng may em xảy ra chuyện gì ở chỗ chị, chị sẽ không chịu nổi sự trách mắng của mẹ em đâu!”.

Sở Dương nghĩ một lát rồi đành gật đầu đồng ý. Trương Tĩnh Chi trút một hơi thở nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ thì đã là buổi chiều, nên cô quyết định không đi làm nữa. Lát sau, bỗng sực nhớ tới chuyện Dương Lôị hẹn, cô vội vàng hỏi mượn quần áo của Tiêu Tiêu, “Hi hi, Tiêu Tiêu, có bộ quần áo nào đẹp không, cho chị đây mượn với!”.

Tiêu Tiêu nhìn Trương Tĩnh Chi với vẻ mặt nhỉnh nọt, đành bất lực đáp, “Em gái này, không phải là chị không cho em mượn, mà là phong cách của hai ta khác nhau!”. Nói xong cố ý ưỡn ngực ra nhắc nhở Trương Tĩnh Chi.

Sở Dương thấy thế cười khúc khích. Tĩnh Chi đưa mắt lườm em, rồi ca cẩm với Tiêu Tiêu, “Còn là chị em nữa không đấy? Đúng thật là, mình về nhà thay sợ không kịp, chỉ là mượn bộ quần áo của cậu thôi mà. Sao mà hẹp hòi thế, hừ!”.

“Được rồi, mình sợ cậu rồi đấy. Cậu tự chọn lấy đi, như thế là được chứ gì!” Tiêu Tiêu nói và mở tủ quần áo.

Trương Tĩnh Chi vội vàng lao đến tủ quần áo, hầu như cô đã lục tung tất cả đám quần của Tiêu Tiêu lên mà vẫn không tìm ra một bộ vừa ý, nếu không quá hở hang thì cũng là quá bắt mắt. Sở Dương nói, “Em phải đi tìm Hà Ý Dương đâu”. Nói xong co cẳng bỏ chạy.

“Tiêu Tiêu này, cậu cũng kiếm được khá đấy chứ, thế mà sao không mua lấy một bộ kín đáo một chút?”

“Thôi xin đi, có bộ nào của mình đáng giá nửa tháng lương của cậu đâu!” Tiêu Tiêu đáp.

Trương Tĩnh Chi chọn một chiếc áo len cổ thấp siêu cỡ, trề môi nói, “Thế này mà cũng gọi là quần áo mùa đông à?”.

Tiêu Tiêu nguyệt Trương Tĩnh Chi một cái, “Mặc quần áo thì phải có sự kết hợp, hiểu không? Cô em à, chẳng ai người ta lại mặc chiếc áo đó khi để hở cổ đâu!”.

Cuối cùng thì Tiêu Tiêu cũng không thể chịu đựng được cánh tủ quần áo của mình bị lục tung lên, cô chọn lấy một bộ rồi ném cho Trương Tĩnh Chi, “Cô em này, cô em có tin chị không?”.

“Sao?”

“Nếu tin thì hãy mặc bộ này vào đi, đảm bảo mắt của Dương Lôị sẽ cứ dán vào cho mà xem!”

Tiêu Tiêu lại cầm một chiếc áo khoác ngắn màu xanh nõn chuối lên đưa cho Trương Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi bán tin bán nghi thay bộ váy đó, nhưng lưỡng lự cứ thè ra, “Tiêu Tiêu, bộ này mà mặc đi ra ngoài đường sao? Chiếc áo khoác này cũng rất trẻ con, lại còn cả cổ tròn nữa chứ, hơn nữa chiếc quần này...”

“Chanel, cậu có hiểu không? Mình thấy đôi chân của cậu rất tuyệt nên mới bảo cậu mặc bộ váy này! Phải thật nổi bật, khiến người ta phải ngạc nhiên mà ngoái đầu lại nhìn ấy.”

“Cũng đủ nổi bật rồi, nhưng có tạo được sự ngạc nhiên hay không cũng khó mà nói được.

“Có mặc hay không đây? Nếu có thì mặc bộ này, còn nếu không thì xin mời!” Tiêu Tiêu cũng đã hết kiên nhẫn, nói rồi đóng cửa tủ lại.

Thực ra Trương Tĩnh Chi khá tin tưởng con mắt thẩm mỹ của Tiêu Tiêu, những bởi vì trước đây cô luôn theo trường phái tiểu thư khuê các, nên bây giờ mặc kiểu quần áo này không khỏi cảm thấy lạ lẫm. May sao hai người cũng cỡ già, thế là Tiêu Tiêu lại tìm cho Trương Tĩnh Chi một đôi boots, “Túi và găng tay đi kèm nữa, cậu lấy hết đi cũng được. Nhanh lên, trời sắp tối rồi đấy”. Nói xong Tiêu Tiêu đẩy Trương Tĩnh Chi ra khỏi cửa như muốn đuổi đi.

“Đừng có cuống lên thế, mình đã kịp trang điểm đâu, cậu phải lấy đồ đắt tiền nhất ra đây cho

mình mượn đi!”. Trương Tĩnh Chi lại kêu lên.

Khó khăn lắm mới đẩy được Trương Tĩnh Chi ra cửa thật sự, Tiêu Tiêu thấy nhẹ nhõm cả người, nhắm tính chỉ lát nữa chắc Sở Dương sẽ quay lại thu dọn đồ đạc, như vậy cô vẫn còn có được một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Vừa trèo lên giường thì lại nghe thấy tiếng chuông cửa, cô giận dữ nghiêng chặt răng, cái cậu Tĩnh Chi này sao mà dềnh dàng mãi như thế, quần áo cũng đã cho mượn rồi, đồ trang điểm cũng đã dùng rồi, chỉ còn thiếu mỗi cái mặt mình nữa thôi! “Cậu vẫn chưa xong à? Hay là để mình tới chỗ hẹn thay cho cậu nhé!” Tiêu Tiêu vừa mở cửa vừa gầm gừ, nhưng rồi cô sững người lại.

Tướng Tư Thừa đang đứng ngoài cửa, cũng ngây người ra nhìn cô.

Vì là ở nhà nên Tiêu Tiêu ăn mặc khác hẳn lúc thường, một chiếc áo sơ mi dệt kim dài tay màu trắng, một chiếc quần ngủ rộng rãi màu kaki, tuy che mất những đường cong tinh tế nhưng lại tạo cảm giác thuần khiết, thoải mái.

Những mắt dệt trên chiếc áo dệt kim có phần hơi to, vì thế có thể nhìn thấy thấp thoáng bộ đồ lót thêu hoa bên trong.

Khuôn mặt của Tướng Tư Thừa thoát lại đỏ bừng.

Tiêu Tiêu thực sự cảm thấy bất lực, cô không trêu chọc anh ta, thế mà sao mặt anh ta lại đỏ lên thế kia? Cô nhếch môi, nở nụ cười ngọt ngào, “Thưa cảnh sát Tướng, hình như anh vào nhầm nhà rồi?”.

Tướng Tư Thừa cúi đầu, một tay để trong túi quần, một tay nắm chặt thành nắm đấm, ngón tay cái cứ xoa mãi vào đốt ngón tay.

Chờ một hồi lâu Tiêu Tiêu mới nghe thấy anh ta khẽ nói, “Không đâu, tôi tới tìm cô”.

“Tìm tôi?” Tiêu Tiêu cố ý kéo dài chữ “tôi”, hai tay khoanh trước ngực, đứng dựa vào cánh cửa chống trộm nhìn Tướng Tư Thừa, “Thưa cảnh sát Tướng, tôi không nghe nhầm đấy chứ, anh tìm tôi có việc gì? Lần này tôi đâu có trêu chọc anh! Hôm nay tôi chưa hề ra khỏi cửa, nên không thể nói là tôi vi phạm luật lệ giao thông? Hay là anh đã chuyển nghề, không làm cảnh sát giao thông nữa mà là cảnh sát khu vực?”.

Tướng Tư Thừa mím môi nhìn Tiêu Tiêu, “Có thể để tôi vào nhà rồi hãy nói được không?”.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Đừng, anh đừng vào. Tôi là phụ nữ độc thân, cứ coi như là anh không nghĩ cho cái danh tiếng ít tới mức đáng thương của tôi thì cũng phải nghĩ cho chính anh chứ! Anh là một chàng trai trong sáng vẻ vang, anh không sợ vào nhà tôi rồi, tôi lên cơn thú tính làm gì anh sao?”.

Hôm nay Tướng Tư Thừa đến là muốn xin lỗi Tiêu Tiêu, nhưng nghe những lời của cô, cơn giận dữ lại trỗi dậy. Song anh lại nghĩ, mình là người sai trước, cũng không thể trách phụ nữ người ta nhỏ nhen, nên cố chịu vậy.

Tướng Tư Thừa im lặng nhìn Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cũng nhìn lại không chút nao núng.

Có một người hàng xóm đi qua, thấy điệu bộ của hai người nên tò mò liếc nhìn.

“Liệu cô có thể nói năng tử tế hơn được không?” Tướng Tư Thừa hỏi.

“Không thể!” Tiêu Tiêu cười lạnh lùng, chẳng cần để ý đến ánh mắt khác thường của hàng xóm, “Tôi đâu có mời anh tới! Tôi nói năng như thế đấy, việc gì đến anh? Này, anh làm gì thế? Buông tay ra...”.

Tướng Tư Thừa dùng tay kẹp chặt lấy hai tay của Tiêu Tiêu, mặc kệ cho cô kêu, sau đó đẩy mạnh cô vào trong nhà và đóng sầm cửa lại. Tiêu Tiêu gầm lên, “Anh đã xâm phạm nhà dân trái phép!”.

Tướng Tư Thừa cũng giận dữ gầm lên, “Đúng, tôi xâm phạm nhà dân trái phép đấy, cô định làm gì thì cứ việc!”.

Nghe anh ta nói thế, Tiêu Tiêu sững sờ, anh chàng cảnh sát giao thông này cũng biết cách giở trò? Cô ngẩng đầu lên nhìn Tướng Tư Thừa, ánh mắt cô xoáy thẳng vào mắt anh.

Tướng Tư Thừa bị ánh mắt của Tiêu Tiêu làm cho lúng túng, đành đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Tiêu Tiêu đột nhiên bật cười, cô cũng đã quá hồ đồ, đối với chàng trai này cần gì phải giận dữ? Thấy Tướng Tư Thừa lẩn tránh ánh mắt của mình, cô lại càng cố tình dùng ánh mắt của mình dồn đuổi anh. Anh càng tránh cô lại càng dồn.

Tướng Tư Thừa cúi đầu, Tiêu Tiêu ghé sát đến trước mặt anh, cố ý cười và nói, “Ồ, tôi hiểu rồi, có phải anh đã thích tôi rồi không?”.

Ánh mắt của Tưởng Tư Thừa trở nên bối rối, anh vội đẩy Tiêu Tiêu ra, “Không... không phải!”.

“Thế thì anh tìm tôi có việc gì?” Tiêu Tiêu truy vấn.

Tưởng Tư Thừa nói rất khẽ, “Xin lỗi”.

“Cái gì cơ? Anh nói gì?” Tiêu Tiêu cảm thấy anh chàng cảnh sát này rất thú vị, càng trêu chọc lại càng thấy thú vị.

Tưởng Tư Thừa biết Tiêu Tiêu cố tình trêu chọc mình, nên nhìn cô với ánh mắt có phần tức giận, “Xin lỗi, tôi xin lỗi vì câu nói hôm trước!”.

Tiêu Tiêu cười lạnh lùng, vén mái tóc rối sang bên, mắt nhìn Tưởng Tư Thừa không nói gì.

“Tôi... tôi xin lỗi, hôm ấy thực ra là tôi không định nói những câu ấy.” Anh nói.

“Vậy anh định nói câu gì?” Tiêu Tiêu lạnh lùng hỏi.

Tưởng Tư Thừa đỏ mặt không nói gì.

Tiêu Tiêu mở cửa làm động tác mời về.

Tưởng Tư Thừa vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Sao thế? Muốn tôi giở tuyệt chiêu thật à?” Tiêu Tiêu cười rất không nghiêm túc.

Tưởng Tư Thừa nhìn chăm chú vào Tiêu Tiêu một lát, sau đó quay người đi ra cửa. Tiêu Tiêu trút được gánh nặng, đang định đóng cửa lại, thì bỗng dưng cánh cửa bị Tưởng Tư Thừa giữ lại, “Thực ra, điều mà tôi muốn nói là, tôi... tôi thực sự hơi thích cô”, anh khẽ nói.

Cánh tay của Tiêu Tiêu cũng sững lại, thế là cánh cửa bị Tưởng Tư Thừa đẩy trở lại. Anh dốc hết can đảm nhìn thẳng vào Tiêu Tiêu. Đầu tiên thì Tiêu Tiêu hơi sững sờ, sau đó thì bật cười, cô bám tay vào cửa, nheo mày cười, “Sao cơ?”.

“Tôi nói là tôi thích cô!” Tưởng Tư Thừa nhắc lại, ánh mắt tuy bối rối nhưng sáng rực, hệt như hai ngọn đuốc thấp sáng, chiếu đỏ cả khuôn mặt anh.

Tiêu Tiêu lặng lẽ nhìn Tưởng Tư Thừa trong giây lát, sau đó cười ngật ngèo.

Đây là lần đầu cô bị thất bại trước anh trong cuộc đấu mắt.

Tiếng cười của cô khiến anh cảm thấy mình thật thảm hại, trong lòng anh không chỉ bối rối mà còn cảm thấy xấu hổ và giận dữ vì bị chế nhạo. Có lẽ mình đã bị trúng tà! Cô ấy vẫn đang cười nhạo anh, nhưng anh không muốn bỏ đi như thế. Anh mím môi đứng yên nhìn cô.

Cuối cùng thì Tiêu Tiêu cũng thôi cười, sau đó tiếp tục quay sang nhìn thẳng vào mắt anh, “Sau đó thì sao?”.

Cô ta lại tiếp tục trêu chọc mình! Nhìn thấy cái cười ẩn chứa trong ánh mắt của Tiêu Tiêu, vẻ mặt Tưởng Tư Thừa bỗng trở nên cứng nhắc, anh im lặng không nói.

Nhìn dáng vẻ lúng túng của Tưởng Tư Thừa, ý định trêu chọc trong lòng Tiêu Tiêu lại càng nổi lên, “Anh thích tôi thật à?”.

Tưởng Tư Thừa trịnh trọng gật đầu.

“Thế thì được, nếu anh đã thích tôi thì hãy hôn tôi đi.” Tiêu Tiêu ghé mặt lại phía Tưởng Tư Thừa, “Nào, hôn đi chứ. Hãy bằng sự chân thành của anh”.

Tưởng Tư Thừa khó khăn nhìn cặp môi gần trong gang tấc của cô, tim anh bỗng nhảy lên loạn xạ.

“Thưa cảnh sát Tưởng, tôi biết trái tim anh rất khỏe, nó đập rất rộn rã, nhưng anh có thể làm nó chậm hơn được không?” Tiêu Tiêu cười nói và càng ghé sát mặt một cách bốn cọt hơn.

Tưởng Tư Thừa bất ngờ giữ chặt đôi vai đang tiến lại gần của Tiêu Tiêu, xấu hổ và tức giận nói, “Cô...”.

Tiêu Tiêu cười nhạo, “Tôi làm sao? Tôi vốn là một cô gái rất bừa bãi, không phải anh không rõ điều đó!”. Quả nhiên, chiêu này rất có hiệu quả đối với những người đàn ông kiêu như Tưởng Tư Thừa. Có điều đuổi anh ta đi như vậy thì cũng thật đáng tiếc, một chàng trai thú vị như vậy bây giờ đâu có dễ dàng tìm được!

“Nào, hôn đi! Nếu anh dám hôn tôi thì tôi sẽ làm bạn gái của anh!” Tiêu Tiêu chắc chắn Tưởng Tư Thừa sẽ không dám, có đánh chết anh ta cũng không dám.

Đôi lông mày của Tưởng Tư Thừa càng chau lại, anh mắt dường như cũng tóe lửa.

Lúc ấy Tiêu Tiêu mới thu lại động tác của mình, cười chế nhạo, “Nếu đã không hôn thì mời cảnh sát Tưởng về đi. Tôi thực sự không có thời gian chơi trò tình yêu tuổi học trò với anh đâu. Chẳng phải anh cũng đã từng nói rằng, tôi là một cô gái rất tùy tiện đó sao. Tôi cần đàn ông chứ không phải...”.

“Cô nói lời thì phải giữ lời đấy nhé!” Đột nhiên Tưởng Tư Thừa cắt ngang lời cô. Tiêu Tiêu sững người, “Sao cơ?”, và chưa kịp phản ứng thì bỗng cảm thấy bàn tay của Tưởng Tư Thừa đặt trên vai mình xiết chặt, rồi cô bị anh kéo mạnh vào lòng, ngay sau đó cặp môi anh bập mạnh vào môi cô. Đúng vậy, đó không phải là một nụ hôn, mà là một cú bập mạnh, hơn thế còn rất mạnh nữa. Đôi môi của Tiêu Tiêu bị bập mạnh trong khi không chút phòng bị, đầu lưỡi cũng bị vập mạnh khiến cô cảm thấy có mùi tanh tanh ngọt ngào của máu, tiếp sau đó là một cơn đau rát, còn đôi môi của Tưởng Tư Thừa đã rời ra từ lúc nào. Lúc này Tiêu Tiêu mới hiểu ra rằng, vì sao ban nãy Tưởng Tư Thừa nói câu ấy, cô tức giận ngẩng đầu lên nhìn, thấy ánh mắt anh đang cười cười pha chút ranh mãnh. Tưởng Tư Thừa buông tay, mặt vênh lên nói, “Cô nói lời phải giữ lời đấy!” và không chờ Tiêu Tiêu trả lời, quay người bước xuống cầu thang. Mãi cho tới khi ra khỏi tòa nhà, anh mới đi chậm lại và đưa tay sờ lên đôi môi bỏng rát, lúc này anh mới cảm thấy đau.

Khi Trương Tĩnh Chi đến chỗ hẹn, xem đồng hồ thì thấy mình đã đến sớm một tiếng. Trong lòng cảm thấy hơi bức mình, cô tự mắng mình là đồ vô tích sự, không thể kìm nén được tình cảm. Rồi sau đó cô lại cảm thấy trách Tiêu Tiêu, nếu không phải vì cô ấy cứ giục đi thì cô đã không tới sớm thế này. Nếu Ông Dụ Hàm mà biết chuyện này không biết anh ta sẽ chế nhạo cô thế nào. Anh ta đã từng nói, qua thời gian con trai và con gái đến chỗ hẹn thì có thể biết được mối quan hệ chủ độ và bị động của họ. Ai là người đến sớm hơn thì người ấy là kẻ bị động. Tuy con người Ông Dụ Hàm chẳng ra sao, nhưng kể ra những lời anh ta nói cũng có lý, Trương Tĩnh Chi phải thừa nhận điểm này. Bộ quần áo mà Tiêu Tiêu cho Trương Tĩnh Chi mượn rất khiêu khích, từ lúc xuống xe, cô đã phát hiện ra rằng, rất nhiều người đã phải quay đầu lại nhìn khi cô đi qua, cô cảm thấy hơi căng thẳng, không hiểu họ quay đầu nhìn vì thấy đẹp hay vì thấy nó kỳ dị. Vốn định đi loảng quảng đâu đó một chút cho hết khoảng thời gian còn lại, nhưng cảm thấy mặc bộ đồ này đi lại không tiện, cô chỉ còn cách tới ngồi ở quán cà phê đối diện. Vị trí này khá tốt, có thể quan sát được nhà hàng đối diện để khi Dương Lôi xuất hiện cô có thể nhìn thấy ngay. Chờ Dương Lôi tới sau đó mình sẽ vào, Trương Tĩnh Chi nghĩ, như thế vừa thể hiện sự e dè, vừa chứng tỏ cô là một cô gái rất đúng giờ. Anh chàng Ông Dụ Hàm cũng đã nói rằng, phần lớn đàn ông đều thích những cô gái đúng giờ. Uống xong một tách cà phê, Trương Tĩnh Chi cảm thấy hơi buồn ngủ, đêm qua vì lo cho Sở Dương hầu như cô đã phải thức suốt đêm, và bây giờ thì cơn buồn ngủ đã kéo đến, thêm vào đó điệu nhạc dặt dìu khiến cô không cưỡng được nhắm mắt mơ màng. Đột nhiên cảm thấy có ai đó ngồi xuống phía đối diện, cô vội vàng mở mắt ra và giật thót mình, Dương Lôi đang nhìn cô với nụ cười rất dịu dàng. Trương Tĩnh Chi thấy vô cùng bối rối, vội vàng ngồi thẳng dậy, miệng lắp bắp, “Anh... anh đến từ khi nào vậy?”. Dương Lôi cũng ngây người, rồi sau đó mỉm cười, “Nếu anh không đến thì chẳng phải sẽ thất hẹn sao? Em đến từ lâu rồi à?”. “Không ạ.” Trương Tĩnh Chi vội vàng nở một nụ cười dịu dàng. “Em cũng vừa mới tới thôi”, nói xong cô lập tức thấy hối hận, vừa rồi suýt nữa mình đã ngủ thiếp đi, như thế rõ ràng là đã nói dối. May mà Dương Lôi đã không tóm lấy chỗ sơ hở của cô. Trương Tĩnh Chi lấy lại tinh thần, hơi liếc nhìn tách cà phê trước mặt, cảm thấy hơi lạ lùng là vì sao Dương Lôi lại biết cô ở đây. Nhìn thấy vẻ mặt ấy của Trương Tĩnh Chi, Dương Lôi khẽ mỉm cười, nói, “Tĩnh Chi này, bình thường nhìn em như vậy, anh không nghĩ là cũng có lúc em lại nhầm lẫn thế”. “Sao cơ?” Đây mới là lúc Trương Tĩnh Chi thấy mơ hồ nhất. Dương Lôi chỉ về phía đối diện, “Cô gái hồ đồ ạ, cô đã vào nhầm cửa rồi. May mà anh đứng ngoài nhìn thấy em, anh cũng không nghĩ là có thể ăn gì đó ở đây được”. Cô không vào nhầm cửa, cô đã chủ động vào quán cà phê này. Trương Tĩnh Chi nghĩ, vấn đề này rất khó giải thích, hoặc là công nhận mình hồ đồ hoặc là nói thẳng với Dương Lôi rằng vì mình không muốn là người tới chỗ hẹn trước nên đã tránh sang đây.

“Đi thôi.” Dương Lôi đứng dậy, trả tiền cà phê cho Trương Tĩnh Chi. Trương Tĩnh Chi vội mặc áo khoác. Nhìn thấy cách ăn mặc của cô, mắt Dương Lôi sáng bừng lên, khen thật lòng, “Rất đẹp!”.

Trương Tĩnh Chi cảm thấy mặt nóng ran, không biết nên trả lời thế nào. Theo cách của người phương Tây thì nên nói một câu cảm ơn, nhưng người Trung Quốc thì lại phải nói là đâu có, đâu có. Đang cân nhắc xem nên thế nào thì đã thấy Dương Lôi khoác tay cô rất tự nhiên và kéo cô đi ra ngoài.

Chết rồi, chết rồi. Trương Tĩnh Chi cảm thấy như ngất xỉu, chẳng nhẽ bộ quần áo này của Tiêu Tiêu lại có sức hấp dẫn đến thế? Đây không phải là lần đầu tiên ăn cơm với Dương Lôi, nhưng được anh ta nắm tay thì đúng là lần đầu!

Trương Tĩnh Chi nhanh chóng đi đến một quyết định: Nói gì thì nói, không trả lại Tiêu Tiêu bộ quần áo này nữa!

Tiêu Tiêu đã không hề biết rằng, chỉ một câu “Rất đẹp” của Dương Lôi đã cướp mất bộ quần áo ấy của mình. Lúc đó cô vẫn đang ngồi nhấm nháp cam ở nhà, những giọt nước cam chua chua ngọt ngọt thấm vào vết thương trên môi, làm cô xót tới mức chỉ còn cách ôm miệng mà kêu lên “Ôi cha!” và lăm bằm chửi rửa Tướng Tư Thừa.

Dương Lôi và Tĩnh Chi ăn cơm xong lại tiếp tục đến rạp xem phim. Khi Dương Lôi nói đưa Trương Tĩnh Chi về thì cũng đã hơn mười giờ.

“Có mệt không?” Dương Lôi hỏi. “Nếu không mệt chúng ta cùng đi bộ một lát.”

Trương Tĩnh Chi không hề thấy mệt, chỉ có điều đôi boots của Tiêu Tiêu hơi cao, không thích hợp lắm với việc đi tản bộ. Nhưng trong giờ phút này thì dù có phải đi cả kheo cũng không thể nói là mệt được. Nghiến răng lắc đầu, cô khẽ đáp, “Em không mệt”.

Dương Lôi mỉm cười, hai người cùng đi về phía nhà của Trương Tĩnh Chi. Cô nhắm tính khoảng cách đường, may mà cũng không xa lắm, đi một lúc sẽ tới, chỉ nhìn thì đẹp nhưng dùng từ lại rất bất tiện, nó vừa rộng lại vừa ngắn, gió cứ thế mà lùa vào bên trong.

Đường phố mùa đông không có nhiều người, hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng còn bao lâu nữa là sẽ về đến nhà. Đúng lúc ấy thì điện thoại của Dương Lôi đổ chuông. Anh cúi đầu nhìn số máy hiển thị trên màn hình, vẻ mặt có vẻ mất tự nhiên. Sau khi Dương Lôi mở máy, Trương Tĩnh Chi nghe lồm bồm đó là giọng của một phụ nữ, hình như còn kèm theo cả tiếng khóc sụt sịt nữa.

Dương Lôi khẽ khàng an ủi mấy câu rồi tắt máy. Khi anh ta quay lại nhìn Trương Tĩnh Chi, vẻ mặt có gì đó hơi ngượng ngùng. Tĩnh Chi vội làm vẻ độ lượng, cười nói, “Anh có việc thì cứ về trước đi!”.

Dương Lôi nhìn cô, lắc đầu, “Đề anh đưa em về đã”.

Trương Tĩnh Chi biết là tâm trạng của Dương Lôi lúc này đã bị cú điện thoại vừa rồi làm ảnh hưởng, cô lờ mờ đoán được đó là điện thoại của ai, và nghĩ có lẽ lúc này cần phải thể hiện là người rất biết thông cảm với người khác, vì thế cô vội nói, “Không cần đâu, cũng sắp về tới nhà em rồi. Anh có việc thì cứ đi trước đi!”.

Dương Lôi nhìn Trương Tĩnh Chi vẻ áy náy, “Anh rất xin lỗi, anh...”.

Trương Tĩnh Chi mỉm cười, “Anh đi mau đi”.

Nhìn thấy Dương Lôi vào xe xong, lúc này Trương Tĩnh Chi mới ôm hai vai nhảy lên vài cái. Chà, lạnh thật đấy! Cô lăm bằm chửi thầm. Chẳng cần nói thì cũng biết, đó là điện thoại của bạn gái trước của anh ta, đã lấy chồng rồi, thế mà vẫn còn gọi điện thoại cho bạn trai cũ khóc lóc kể lể, chẳng hiểu thuộc dạng người thế nào nữa!

Trương Tĩnh Chi vừa lăm bằm vừa chạy chậm chậm về nhà. Nhà cô ở trong khu tập thể do cơ quan cha cô phân cho, đó là một nơi khá yên tĩnh và phải đi qua một con đường nhỏ. Vào giờ này, lại là giữa mùa đông, người trên đường lại càng ít. Trương Tĩnh Chi vừa đi vừa thấy sợ.

Vừa bước lên con phố nhỏ được mấy bước thì bỗng từ phía sau gốc cây bách một ng đàn ông nhảy ra, Trương Tĩnh Chi chưa kịp phản ứng thì người ấy giật lấy chiếc túi của cô và bỏ chạy. “Ôi, cái túi của tôi!” Trương Tĩnh Chi vội kêu lên, rồi quên cả sợ, co cổ đuổi theo.

Người kia vốn chạy nhanh hơn cô, còn cô vì vướng đôi boots cao gót, nên mới chạy được mấy bước mà hắn đã cách cô một quãng khá xa.

“Đồ khốn, trả lại túi cho tôi!” Trương Tĩnh Chi kêu lên.

Tên cướp thấy Trương Tĩnh Chi vẫn hô hoán và chạy đuổi phía sau, không ngờ cô lại to gan đến

thế. Một lát sau, Tĩnh Chi thấy tên cướp đang chạy bỗng dừng lại thì cũng sức tỉnh ra rằng, trời a, chẳng nhẽ mình vì của mà quên mất mạng sống sao, dám một mình đuổi theo cướp!

Xem ra tên cướp kia có ý định chạy ngược lại về phía cô, Trương Tĩnh Chi lập tức quay người bằng một động tác hết sức đẹp mắt rồi cầm đầu chạy ngược về. Lúc đầu là cô đuổi tên cướp, còn bây giờ thì là tên cướp đuổi cô, đúng là một tình huống hết sức nực cười, Trương Tĩnh Chi nghĩ.

Thực tế đã chứng minh rằng, tốc độ của việc chạy theo thân nhanh hơn hẳn tốc độ chạy đòi lại của!

Trương Tĩnh Chi chạy tới ngã tư đường, tới khi nhìn thấy xe cô qua lại mới dám quay đầu nhìn thì đã không thấy bóng dáng tên cướp đâu nữa. Nhìn lại con phố nhỏ mờ tối, cô không dám đi một mình ở đó nữa.

Trong túi có tiền, điện thoại, chìa khóa và mấy thứ linh tinh. Lần này thì mất hết rồi. Trương Tĩnh Chi tự an ủi, điện thoại thì cũng đã dùng được hai năm, cũng đã đến lúc thay; tiền thì cũng không có nhiều, coi như bị mất vậy, dù sao cũng còn hơn là nếu người xảy ra chuyện gì. Nhưng rồi đột nhiên cô nhớ ới một vấn đề rất nghiêm trọng, tuy những thứ trong túi không đáng mấy đồng, những còn chiếc túi thì sao? Chiếc túi ấy là của Tiêu Tiêu! Lần này để giúp cô, Tiêu Tiêu mới dứt ruột cho cô mượn chiếc túi LV đó.

Trời ơi, mất chiếc túi này thì có khác gì giết chết cô!

Làm thế nào bây giờ? Mất điện thoại thì làm sao mà gọi cầu cứu được nữa. Nhưng vừa nghĩ tới hai chữ “cầu cứu” mắt Trương Tĩnh Chi vẫn sáng lên, mình sẽ lấy cớ này gọi điện cho Dương Lô, làm sao mà anh ấy không tới cho được! Mặc kệ người yêu cũ của anh ấy, anh ấy không thể nói trong điện thoại rằng: Trương Tĩnh Chi anh đang bận, em hãy gọi 110 đi!

Khó khăn lắm cô mới tìm được một quầy tạp vụ vẫn còn mở cửa ở bên đường. Chú cửa hàng dù sao cũng là một người tốt, vừa nghe cô bị cướp, vội đẩy điện thoại cho cô dùng. Nhưng có điện thoại rồi Trương Tĩnh Chi mới nhớ ra là cô đang đứng trước một vấn đề khó khăn hơn: cô không hề nhớ số điện thoại của Dương Lô! Vì cô đã lưu số máy của anh ta trong máy của mình ngay từ đầu, mỗi khi mở màn hình thì đều hiện lên cái tên Dương Lô, còn cụ thể số điện thoại ấy thế nào thì cô lại không nhớ.

Điều khiến cho Trương Tĩnh Chi thấy bức mình nhất là, số máy của Dương Lô thì không nhớ, nhưng cô lại nhớ số máy của Ôn Dụ Hàm. Nguyên nhân hoàn toàn ngược lại, vì ghét anh ta nên cô đã không lưu số của anh ta trong máy, mỗi lần anh ta gọi đến, số của anh ta đều hiện rõ trên màn hình, nhìn mãi nên nhớ được.

Không biết có nên gọi hay không đây?

Trương Tĩnh Chi cầm điện thoại đắn đo một hồi: cứ gọi vậy, hỏi xin anh ta số máy của Dương Lô, nhưng như thế có được không nhỉ? Dù thế nào thì Ôn Dụ Hàm cũng không phải là hạng người quên mình vì người khác. Chẳng lẽ lại lừa anh ta? Nhưng để lừa được từ miệng anh ta điều gì đó thì còn khó hơn là lấy táo ra khỏi miệng khỉ!

Nhưng nếu không gọi thì sẽ bỏ lỡ mất cơ hội hiếm có này! Sẽ đánh mất chiếc ví của Tiêu Tiêu thực sự! Trương Tĩnh Chi nghiêng rằng bấm số máy của Ôn Dụ Hàm.

Hai hôm nay Ôn Dụ Hàm bị cảm, tuy không phải là bệnh gì lớn, những triệu chứng cũng khá nghiêm trọng, thế nên hai hôm nay anh không đến chốc giận tìm vui ở chỗ Trương Tĩnh Chi. Ăn tối xong, uống chút thuốc, anh lên giường đi ngủ. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn thấy đó là một số máy lạ, anh cau mày nhắc máy lên, “A lô”.

Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói rất dịu dàng của Trương Tĩnh Chi, “A lô, xin chào. Có phải là anh Ôn Dụ Hàm không? Tôi là Trương Tĩnh Chi đây”.

Trương Tĩnh Chi không hề biết rằng mình có một cái tật, hễ cứ làm việc gì hơi mờ ám là lại căng thẳng, vì thế mà ngữ điệu rất khác với lúc thường, người khác nghe thì thấy rất lạnh lùng dịu dàng.

Thực ra dịu dàng thì cũng tốt, chỉ có điều cần phải xem đó là đối tượng nào. Đối với Ôn Dụ Hàm, kể từ khi hai người bóc trần bộ mặt thật của nhau ở nhà hàng đến giờ, trước mặt anh ra Trương Tĩnh Chi chẳng cần phải giữ gìn hình ảnh thực nữ của mình nữa. Khi tâm trạng tốt thì lớn tiếng to giọng gọi anh ta là Ôn Dụ Hàm, còn khi tâm trạng không tốt thì gọi thẳng là “anh họ Ôn”, hôm nay bỗng dừng lại từ tốn nhỏ nhẹ, Tĩnh Chi thì không cảm thấy điều đó, nhưng

Ông Dụ Hàm thì thấy có gì đó bất ổn.
Vì cảm nên giọng của Ông Dụ Hàm hơi khàn, “Sao hôm nay bỗng nhiên lại nhớ đến mà gọi điện cho tôi thế?”
“Hi hi, không có việc thì không gọi điện được sao?” Trương Tĩnh Chi cố tình kéo dài câu chuyện để nghĩ cách làm thế nào để chuyển chủ đề tới số điện thoại của Dương Lôi một cách thật tự nhiên.
Người chủ cửa hàng tạp vụ nhìn Trương Tĩnh Chi với vẻ ngạc nhiên, bụng nghĩ, không biết cô bé này có đúng là bị cướp không? Nếu đúng như vậy thì sao lại không báo cảnh sát, ngược lại còn nói chuyện cà kê với người khác?
“Tôi thực sự rất nhạy cảm với những con số, chỉ cần nhìn qua là nhớ ngay số điện thoại, còn anh?” Trương Tĩnh Chi vòng vèo về chuyện những con số.
“Cũng được đấy, có lẽ là do liên quan đến tính chất công việc. Muốn nhớ thì cũng sẽ nhớ được thôi.” Ông Dụ Hàm đáp.
“Thế sao? Tôi không tin, anh gạt tôi. Tôi chưa gặp ai có thể nhớ con số tốt hơn tôi!” Khi nói câu này, chính Tĩnh Chi cũng cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên.
Ở đầu dây bên kia, Ông Dụ Hàm dường như cũng nhìn thấy được vẻ mặt ấy của Trương Tĩnh Chi, vì thế anh khẽ cười.
Nghe tiếng cười của Ông Dụ Hàm, Tĩnh Chi thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng nghĩ đến chuyện mình phải cầu cứu anh ta nên không tiện bộc lộ ra, mà đành tiếp tục giọng nói ngọt ngào, “Có muốn tôi thử anh không?”
Ông Dụ Hàm với chiếc gối dựng đứng lên kê phía sau lưng, khuôn mặt bất giác nở nụ cười, “Được, cô thử đi!”
“Ừ, được rồi. Số chứ mình thư nhân dân của anh!”
Ông Dụ Hàm dừng trong giây lát, sau đó đọc số chứng minh thư của mình, rồi cười nói, “Chắc cô định biết ngày sinh của tôi chứ gì?”
Trương Tĩnh Chi hầu như không mấy để ý vào câu trả lời của Ông Dụ Hàm, mà chỉ nghĩ cách làm sao chuyển chủ đề câu chuyện sang số điện thoại của Dương Lôi.
“Thế còn số điện thoại của tôi thì sao? Nói mau, không được nghĩ!”
Ông Dụ Hàm cười một tiếng, lập tức đọc ra số máy của Tĩnh Chi!
Trương Tĩnh Chi lại giả vờ hỏi số máy của Giang Tiểu Nhược, sau đó đột nhiên hỏi, “Thế còn của Dương Lôi?”, hỏi xong thì hồi hộp chờ câu trả lời của Ông Dụ Hàm.
Lần này thì ở đầu dây bên kia yên lặng một hồi. Tĩnh Chi cảm thấy lòng bàn tay nhom nhóp, cô giữ chặt lấy ống nghe của chiếc điện thoại với vẻ rất bức bối.
“Ha ha, anh thấy chưa, anh đã không nhớ được nhé! Tôi biết ngay là anh không thể nhớ được mà!” Trương Tĩnh Chi vẫn chưa chịu thôi mà định dùng kế khích tướng.
Đầu dây bên kia vẫn im lặng, đúng lúc Tĩnh Chi đang sốt ruột thì Ông Dụ Hàm bật cười.
Trương Tĩnh Chi bất giác thở phào một cái.
Ông Dụ Hàm đáp bằng một giọng bốn cọt, “Trương Tĩnh Chi, cô đang định giở chiêu gì thế?”
Trương Tĩnh Chi vẫn giả bộ, “Anh nói gì?”
“Cô quên lần đầu tôi nhìn thấy cô là lúc cô đang làm gì à?” Anh ta cười bằng giọng rất không thân thiện, “Trương Tĩnh Chi, con người cô có một cái tật, hễ làm việc gì không phải là lại tỏ ra rất lịch sự, nói năng cũng rất ngọt ngào. Nói một cách đơn giản, hễ cô càng giả dối trong lòng thì vẻ ngoài lại càng tỏ ra hiền thực, dịu dàng!”
“Anh mới chính là người giả dối!”
Ông Dụ Hàm cười gằn, “Không sao, giả dối có gì là không tốt, tôi thì lại thích người con gái bụng nghĩ một đằng làm một nẻo như cô đấy! Nói đi, rốt cuộc là cô muốn gì?”
Trương Tĩnh Chi thấy, nếu anh ta đã hiểu rõ thì chỉ bằng nói thẳng ra, “Tôi cần số điện thoại của Dương Lôi”.
“Cô mà lại không có số điện thoại của anh ta?” Ông Dụ Hàm cười lạnh lùng, “Bây giờ cô đang gọi điện ở đâu vậy? Đây không phải là số máy của cô”.
“Thôi được, tôi đã bị mất máy, vì thế cũng mất luôn cả số của Dương Lôi, anh có thể cho tôi số điện thoại của anh ấy được không?”
“Không thể được!” Ông Dụ Hàm trả lời rất dứt khoát, “Cô cảm thấy là tôi có thể cho cô được à? Giờ này rồi mà còn tìm anh ta có việc gì?”

Trương Tĩnh Chi thấy cách này không xong, nên không cần phải lấy lòng anh ta nữa, vì thế cô cũng đáp bằng giọng ương bướng, “Việc gì đến anh? Không nói thì thôi!”.

“Muộn như thế này rồi mà cô còn ở đâu thế?” Anh ta vẫn hỏi.

Trương Tĩnh Chi tức giận cúp ngay máy, lăm bắm, “Việc gì đến anh!”, rồi quay đầu lại thì thấy người chủ cửa hàng đang nhìn cô bằng ánh mắt rất ngạc nhiên, đồng thời cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình rất không con gái, nên mỉm cười một cách ngượng ngùng.

“Có đúng là cô bị cướp thật không?”, người chủ cửa hàng hỏi, vẻ hoài nghi.

Trương Tĩnh Chi ủ rũ gật đầu, nghĩ tới tổn thất ngày hôm nay không khỏi cảm thấy xót ruột.

“Thế mà cô vẫn còn tâm trạng gọi điện nói những chuyện linh tinh khác được sao?” Người chủ cửa hàng xem đồng hồ: ba mươi phút.

110 đến rất nhanh, chỉ sau khi Trương Tĩnh Chi gọi điện mười phút. Một viên cảnh sát khoảng ba mươi tuổi hỏi Tĩnh Chi mấy câu, cô kể lại vắn tắt sự việc xảy ra, rồi miêu tả về hình dạng của tên cướp.

“Cái gì, gần một tiếng đồng hồ rồi? Sao bây giờ cô mới báo cảnh sát?” Viên cảnh sát có dáng người thấp lùn hỏi với vẻ ngạc nhiên. Trương Tĩnh Chi trợn mắt, làm sao tôi có thể kể ý định tạo tình huống anh hùng cứu mỹ nhân cho các anh biết được! Kết quả không những không tìm được anh hùng mà còn bị gấu chó vả cho hai cái! Đồng thời cô cũng cảm thấy hơi bất bình, lẽ ra phải trách cảnh sát các anh vì sao không bám đảm tốt trật tự trị an, để xảy ra cướp giật như thế này, chứ sao lại trách tôi là báo cảnh sát muộn?

Tuy nhiên, có những lời ở một số trường hợp không tiện nói ra, ví dụ như bạn không thể nói với vị bác sĩ đang nhổ răng cho bạn rằng, y thuật của ông ta không tốt.

Vì vậy Tĩnh Chi chỉ còn biết mỉm cười e thẹn với mặt viên cảnh sát.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của cô, mấy nhân viên cảnh sát cũng không nỡ quở trách cô “Vừa rồi chắc sợ lắm, đến nỗi quên cả báo cảnh sát đúng không?”.

Trương Tĩnh Chi không biết nên trả lời thế nào, vì vậy chỉ còn biết mỉm cười, “Liệu có tìm lại được chiếc túi không?”.

Viên cảnh sát thấp lùn nhìn Trương Tĩnh Chi, “Nếu cô báo sớm hơn một chút, thì rất có thể chúng tôi đã tóm được hắn. Đã gần một tiếng đồng hồ, chắc hắn cũng đã bỏ chạy tới tận chỗ nào rồi!” Nhìn mặt Trương Tĩnh Chi có vẻ nhăn nhó, anh ta bèn hỏi với vẻ quan tâm, “Trong túi có nhiều tiền không?”.

“Tiền thì không nhiều, nhưng chiếc túi đó thì lại rất đáng giá!”

“Nhưng cô nói xem, một cô gái sao lại ăn mặc như thế này, khoác chiếc túi đắt tiền như vậy đi ngoài đường vào lúc khuya khoắt thế làm gì? Lên xe đi, chúng ta sẽ tìm thử hướng hắn chạy xem. Có một số tên cướp, chỉ lấy tiền và điện thoại ở trong túi, rồi đem ném túi lại ở các thùng rác.”

Trương Tĩnh Chi vội lên xe theo cảnh sát, bụng thầm cầu cho tên cướp kia không phải là người biết phân biệt đồ, sẽ đem vứt chiếc ví đó vào thùng rác. Mấy người lần theo hướng tên cướp bỏ chạy, lục tìm tất cả thùng rác bên đường, cuối cùng thì tìm thấy chum chìa khóa với cái ví bẹp của Trương Tĩnh Chi cùng với mấy thứ linh tinh, chỉ riêng cái túi Lv của Tiêu Tiêu là không thấy đâu. Sự thực đã chứng minh, kẻ cướp bây giờ cũng rất biết thời thượng!

Trương Tĩnh Chi ngồi xe của cảnh sát 110 về nhà, mẹ của cô phù phục ở ban công, đã gần mười hai giờ rồi mà vẫn không thấy con gái về, gọi điện thì không liên lạc được, bà lo lắng đứng ngồi không yên. Nhìn thấy Tĩnh Chi bước ra khỏi xe cảnh sát, bà lập bắt gọi chồng khi ấy đang ngồi trong phòng khách, “Bố nó ơi, may ra đây đi!”.

Bố của Tĩnh Chi đang ngồi xem bộ phim Đông Phương bất bại có diễn viên Lâm Thanh Hà đóng, lại đúng vào hồi gay cấn nhất, nghe thấy vợ gọi như vậy thì âm ừ nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Ông già chết giẫm kia, mau lên chứ, nếu không tôi đập vỡ chiếc ti vi ra cho mà xem!”

Trương Tĩnh Chi xuống khỏi xe, nói một vài câu với mấy nhân viên cảnh sát, họ nói sẽ cố gắng truy bắt tên cướp kia, nếu có tin tức gì sẽ lập tức báo cho cô, nghe vậy cô liền cúi người chào cảm ơn. Đúng lúc cô đang định bước lên gác thì nhìn thấy chiếc xe của Uông Dụ Hàm đang lao đến vội vàng.

Bố của Tĩnh Chi vội chạy đến bên cạnh vợ và cúi đầu nhìn xuống, ông không thấy được cảnh

khiến cho bà vợ kêu thất thanh mà chỉ thấy cánh tay của cô con gái rượu đang bị một chàng trai giữ chặt lấy. Cô con gái hình như có ý vùng ra, nhưng chàng trai kia giữ rất chặt, hai người đang khê tranh luận điều gì đó.

Hai ông bà già đưa mắt nhìn nhau, và đều thấy ánh mắt nghi ngại trong đôi mắt của đối phương.

“Anh buông tay ra!” Trương Tĩnh Chi cố gắng hạ thấp giọng, mắt nhón nhác nhìn xung quanh, sợ làm kinh động đến hàng xóm một lần nữa, “Này, anh chàng họ Uông kia, anh có bị thần kinh không đấy, đêm hôm khuya khoắt sao lại lên cơn như vậy!”.

Phải, nếu không có bệnh sao mình lại ra nông nổi như này chứ? Uông Dụ Hàm tức giận nghĩ. Vừa nãy sau khi gọi trở lại theo số máy mà Tĩnh Chi sử dụng lúc đó, anh mới viết được rằng, đó là số của một cửa hàng tạp vụ. Sau khi tới nơi anh được người chủ cửa hàng ấy kể lại mới biết rằng Tĩnh Chi vừa bị cướp. lúc đó anh cảm thấy như bị ai đó gõ vào đầu một cái rất mạnh. Tuy lý trí nói với anh rằng, nếu cô còn tâm trí nói chuyện vòng vèo để xin số máy của Dương Lôi thì chắc cũng không có gì nghiêm trọng lắm, nhiều nhất cũng chỉ là một phen hú hồn và mất chút tiền bạc là cùng. Nhưng không hiểu sao anh vẫn thấy trong lòng rất rối ren, quên cả việc vừa uống thuốc cảm, mồ hôi đang toát ra, mặc vội chiếc áo khoác, anh lái xe đi tìm cô.

Thế mà không ngờ cô lại còn dám hỏi anh có bị thần kinh không!

Uông Dụ Hàm sa sầm mặt xuống, mắt như muốn tóe lửa, anh cũng hạ thấp giọng tới mức có thể và tức giận nói, “Nếu không muốn gây phiền phức cho mọi người thì theo tôi lên xe ngay!”. Vì sao cô lại phải theo anh ta lên xe! Bình thường đã quen với vẻ nho nhã ôn tồn của anh ta, bây giờ đột nhiên thấy đáng điệu ấy, Tĩnh Chi thấy chột dạ, nói thế nào cô cũng nhất quyết không chịu lên xe cùng anh ta.

“Đêm khuya rồi, có chuyện gì thì mai hãy nói!” Tĩnh Chi ra sức giằng tay khỏi Uông Dụ Hàm, nhưng rõ ràng là sức của cô kém hơn hẳn anh.

Cơn giận dữ của Uông Dụ Hàm càng bốc lên, anh kéo mạnh tay cô về phía mình, rồi sau đó bế thốc ngang người cô.

“Anh...” Tĩnh Chi không ngờ Uông Dụ Hàm lại cương quyết ngoan cố như vậy, đang định chống cự thì chợt nhìn thấy chiếc xe đạp của chị Diệp hàng xóm đi làm về đang đi đến, bụng thầm kêu lên: Chết rồi, phen này thì danh tiếng trong trắng tiền tan mất rồi! Chị Diệp là ai nào? Một chiếc loa nổi tiếng của cả khu tập thể! Ngày mai cả khu này sẽ biết giữa đêm hôm khuya khoắt cô và một người đàn ông lạ mặt đang bám riết lấy nhau.

Cái khó ló cái khôn, Trương Tĩnh Chi đã học được từ Tiêu Tiêu không ít chiêu, cô rúc cả đầu vào trong lòng của Uông Dụ Hàm, hai tay vòng lấy cổ anh ta, nấp thật kỹ vào trong người anh. Với cách ăn mặc ấy, lại thêm tư thế ấy dưới ánh đèn mờ ảo, cô tin rằng người hàng xóm sẽ không nhận ra mình!

Uông Dụ Hàm đang cảm thấy kỳ lạ cho hành động của Tĩnh Chi thì tiếp ngay sau đó thấy một người phụ nữ đi xe đạp ngang qua, anh bỗng hiểu ra vì sao thái độ của Tĩnh Chi thay đổi nhanh như vậy.

Đáng tiếc là trò ấy của cô đã không thắng được anh.

Uông Dụ Hàm mỉm cười, rồi dùng một giọng đặc âm mũi, hỏi với vẻ vô cùng dịu dàng, “Tĩnh Chi, em sao thế? Tĩnh Chi?”.

Giọng nói ấy to cũng không to, bé cũng không bé, chứa đầy tình cảm quan tâm sâu sắc, chị Diệp đã nghe rất rõ như vậy.

Và cuối cùng thì chiếc xe đạp ấy cũng có phần chao đảo.

Tĩnh Chi lập tức run lên, cô đã hiểu dụng ý xấu xa của Uông Dụ Hàm. Trong cơn tức giận, cô đưa rằng cắn vào ngực anh một cái, dù có cắn chết anh ta cũng đáng! Tĩnh Chi nghĩ.

Nhưng đáng tiếc là quần áo mùa đông rất dày, dù cho răng của Tĩnh Chi có sắc đến mấy thì cũng chỉ cắn được vào lớp áo khoác của Uông Dụ Hàm. Nhưng cô vẫn không chịu, vẫn dồn hết sức vào chiếc áo khoác ấy, khiến hàm răng của cô kêu lên ken két.

Hơi thở nóng hổi của cô khiến Uông Dụ Hàm thấy buồn buồn, nhìn vẻ liều lĩnh của Tĩnh Chi anh không khỏi buồn cười, “Trương Tĩnh Chi này, cô tuổi tuất hay sao thế? Nào buông ra đi, cô đúng là...”.

Uông Dụ Hàm đột nhiên im bặt, Trương Tĩnh Chi cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy anh ta đang nhìn về phía cửa cầu thang, mặt dần dần nở nụ cười bối rối.

Trương Tĩnh Chi giật mình, ngẩng phắt đầu lên, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của bố cô ở cửa cầu thang, phía sau là khuôn mặt rất khó phân biệt là vui hay buồn của mẹ.

“Bố...” Trương Tĩnh Chi cúi đầu chào, vì quá bất ngờ và sợ hãi nên quên cả việc nhảy xuống khỏi lòng của Ông Dụ Hàm.

Ông Dụ Hàm nhanh nhẹn cất tiếng chào, “Cháu chào bác trai, bác gái!”.

“Đêm khuya rồi mà còn làm trò gì thế, có mau về đi không!” Bố của Tĩnh Chi giận dữ quát.

Ông Dụ Hàm vội đặt Tĩnh Chi xuống, nhìn hai ông bà già với vẻ sợ sệt.

Trương Tĩnh Chi lườm Ông Dụ Hàm một cái, rồi quay người bước lên cầu thang, đi được vài bước thấy anh ta vẫn đứng nguyên tại chỗ, bèn giận dữ nói, “Anh còn không về đi à!”.

Ông Dụ Hàm không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cô, khiến Trương Tĩnh Chi càng xấu hổ và tức giận, nhưng vì trước mặt bố mẹ nên cô không tiện vạch trần bản chất tà ác của anh ta, mà chỉ còn biết giết chết anh ta bằng ánh mắt.

“Vào cả nhà đi rồi nói chuyện!” Bố của Tĩnh Chi giận dữ nói.

Ông Dụ Hàm vội vàng mỉm cười gật đầu về lễ phép với bố Tĩnh Chi, rồi sau đó lại quay sang mỉm cười với mẹ cô và đi theo lên cầu thang, bất chấp sự đe dọa của Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi bấm môi mở cửa. Bố của cô đã kịp thời ra hiệu bằng ánh mắt với mẹ cô ở góc ngoặt của cầu thang. Thế nào, điệu bộ vừa rồi của tôi đủ nghiêm rồi chứ?

Mẹ cô đáp lại bằng một động tác chiến thắng: Rất thành công!

Kể từ khi bước vào nhà, vẻ mặt của Tĩnh Chi rất khó coi. Liếc nhìn thấy Ông Dụ Hàm tỏ vẻ một chàng trai tốt, cứ cười tí mắt trả lời tất cả những câu hỏi của hai ông bà già, cô chỉ muốn xông đến lột bỏ vẻ cừu non của anh ta ra cho bố mẹ cô xem và nói rằng: Bố mẹ nhìn đây, anh chàng này là một con sói đột lột cừu đấy!

Bố Tĩnh Chi giữ vẻ của một bậc phụ huynh, chau mày hỏi Tĩnh Chi, “Sao về muộn thế? Đến điện thoại cũng không gọi về nhà, như thế còn ra gì nữa không?”.

Tĩnh Chi chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Ông Dụ Hàm giải thích, “Cháu xin lỗi, thưa hai bác, cháu đã suy nghĩ không được thấu đáo. Lần sau cháu sẽ đưa Tĩnh Chi về sớm hơn”.

Trương Tĩnh Chi lườm anh ta một cái, bụng nghĩ, dù anh có nói đỡ cho tôi, tôi cũng không cảm ơn anh đâu!

“Nhà cháu chắc không ở đây?” Mẹ Tĩnh Chi hỏi với vẻ mặt rất hiền từ, trong bụng thầm nghĩ, câu này càng nhìn lại càng thấy ư, vóc dáng cũng rất được, rất có khí chất, nói năng cũng nhã nhặn lễ phép.

Ông Dụ Hàm nở nụ cười ngượng ngùng, gật đầu đáp, “Vâng ạ, một mình cháu làm việc ở đây thôi ạ”.

“Ông Dụ Hàm, anh nên về thôi, cha mẹ em còn phải nghỉ ngơi.”

Tĩnh Chi chưa dứt lời thì đã bị mẹ bat đầu một cái, “Con bé này, sao lại nói như vậy!”, sau đó bà quay sang cười với Ông Dụ Hàm về xin lỗi, “Từ nhỏ nó đã được tôi chiều chuộng quen, cháu đừng nghĩ gì nhé!”.

Ông Dụ Hàm mỉm cười nhìn Trương Tĩnh Chi và không nói gì.

Mẹ của Tĩnh Chi lại lân la hỏi sang những chuyện khác của Ông Dụ Hàm. Anh ta tỏ ra là người rất dễ chịu, mỉm cười trả lời tất cả những câu hỏi của mẹ Tĩnh Chi. Miệng anh ta mới khéo làm sao, câu nào cũng rất lễ độ từ tốn, khiến mẹ Tĩnh Chi rất vui. Lúc đầu Tĩnh Chi đã định sử dụng cách không hợp tác, không bạo lực, đóng vai người ngoài cuộc quan sát ba người: bố, mẹ cô và Ông Dụ Hàm. Sau đó thấy tình hình có vẻ không ổn, nên nhân lúc rót nước cho Ông Dụ Hàm đã ngồi xuống bên cạnh anh ta và kéo tay anh ta, khẽ nài nỉ, “Anh mau về đi, bây giờ cũng rất khuya rồi, chẳng phải anh đang bị cảm sao?”.

Ông Dụ Hàm quay sang cười với cô, khẽ trả lời, “Em tiễn anh về, thì anh sẽ về”.

Để tổng được vị khách không mời mà đến này thì đừng có nói là tiễn ra cửa, dù có tiễn đến tận nhà Tĩnh Chi cũng bằng lòng. Cô tiễn Ông Dụ Hàm xuống cầu thang với tâm trạng nơm nớp, sợ rằng anh ta sẽ sinh chuyện khác, không ngờ đến lúc đó không những anh ta không gây khó dễ gì cho cô mà còn khẽ hỏi, “Bị cướp ở đâu?”.

Trương Tĩnh Chi sững người giây lát rồi trả lời, “Ở con phố trước mặt”.

“Người không bị sao chứ?”

Trương Tĩnh Chi phì cười, “Tôi thì có thể bị làm sao, tôi chạy nhanh lắm!”. Ngẩng đầu lên nhìn

thấy mũi của Ông Dụ Hàm đỏ ửng, và nghĩ đến việc anh ta vẫn đang bị cảm, trong lòng cô không khỏi cảm thấy áy náy. Biết rằng anh ta vội vã chạy đến là vì lo cho mình, nên nhân lúc Ông Dụ Hàm lên xe, cô khẽ nói, “Về nhà anh nên uống nhiều nước và nghỉ ngơi cho tốt, có vậy thì mới nhanh khỏi”.

Ông Dụ Hàm mỉm cười lắc đầu không nói gì.

Khó khăn lắm mới đuổi được Ông Dụ Hàm về, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy bố mẹ đang ngồi đưa mắt nhìn cô. Cô lập tức cảm thấy nguy hiểm cận kề, vội giơ tay nói, “Con có quyền giữ im lặng!”, rồi bỏ chạy vào phòng mình.

Gieo phịch người xuống giường, cô cảm thấy mệt mỏi rã rời, nhấc chiếc điện thoại lên định gọi cho Tiêu Tiêu, nhưng chợt nghĩ rằng thời gian không còn sớm nữa, chắc Tiêu Tiêu cũng đã ngủ rồi nên lại đặt máy xuống, nằm trên giường suy nghĩ mông lung. Giá mà buổi tối nay người vội vã đến với cô là Dương Lôi thì tốt biết bao! Nhưng cô cũng thấy con ng Ông Dụ Hàm thật ra cũng rất tốt, tuy miệng lưỡi của anh ta có phần đáng ghét, nụ cười trên môi có phần đáng ghét và cả chuyện anh ta nhìn thấu tâm địa cô cũng có phần đáng ghét...

Thực ra lúc đó Tiêu Tiêu vẫn chưa ngủ. Môi cô bị anh chàng Tưởng Tư Thừa vấp vào rất đau, đến giờ vẫn bồng rập. Tiêu Tiêu đưa tay lên sờ môi, trước mắt hiện lên khuôn mặt đỏ bừng của Tưởng Tư Thừa. Trong lòng cô cảm thấy hơi buồn bực, không hiểu có phải vì nguyên nhân đã lâu rồi không có bạn trai hay không, mà hễ cứ nghĩ tới anh chàng Tưởng Tư Thừa ấy lòng cô lại thấy có chút xao xuyến!

Cô bé Sở Dương đã chuyển đi, có lẽ cũng đã đến lúc tìm bạn trai rồi. Ngủ một mình đúng là có phần cô đơn lạnh lẽo thật.

Chương năm:

Không trở thành hoa khô thì làm một loài hoa đại

Buổi sáng, vừa tới công ty, Polly đã phát hiện ra ngay môi của Tiêu Tiêu có vấn đề, không đỏ tươi như mọi khi, chỉ cần bôi một chút son môi là đã như hoa anh đào, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn cắn một cái.

Một lúc sau mới bắt được Tiêu Tiêu ở nhà vệ sinh, nhìn thấy đôi môi hơi mọng của mình trong gương, Polly ra sức mím lại, nhưng vẫn không hề thấy có chút sức sống nào. Nhìn sang Tiêu Tiêu, Polly hỏi về bí mật: “Người đẹp ơi, truyền cho bí quyết làm thế nào đi? Nhìn tự nhiên lắm, khiến mình ghen đến chết mất!”.

Tiêu Tiêu ngạc nhiên chưa hiểu Polly muốn nói tới điều gì.

Polly lại cứ tưởng Tiêu Tiêu cố tình giả bộ ngốc nghếch, lờm cô một cái vẻ không vừa lòng, “Mình đang nói tới việc cậu đánh môi rất đẹp, đừng nói là đàn ông, ngay cả mình nhìn thấy cũng còn muốn cắn cho một cái. Sao cậu nhỏ nhen thế, nói cho mình bí quyết đi!”.

Tiêu Tiêu thấy đúng là dở khóc dở cười. Bí quyết ư? Cậu cũng hãy đi tìm một anh chàng liều lĩnh và để anh ta bập môi vào mà xem! Cứ để bập mạnh tới mức sưng lên thì khắc thấy căng mọng thôi mà.

“Bí quyết gì đâu, tối hôm qua mình không cẩn thận nên bị vấp và sưng lên thôi!” Tiêu Tiêu nói với vẻ rất không hào hứng.

Polly ngạc nhiên nhìn Tiêu Tiêu, rồi đột nhiên cười với vẻ ranh mãnh sau khi đã hiểu ra sự việc. Tiêu Tiêu nhìn mà cũng thấy nổi cả da gà. Polly nháy mắt, “Hi hi, người đẹp ơi, mình biết rồi, hi hi...”.

Nhìn vẻ mặt ấy của Polly, Tiêu Tiêu biết ngay là cô bạn đồng nghiệp đã nghĩ méo mó, nhưng cũng chẳng hơi đâu bào chữa, cô cười một cách bí hiểm, “Ừ, lần này thì biết rồi chứ gì. Nếu cậu cũng muốn có được hiệu quả như vậy, cậu phải... chụt chụt...”.

Tiêu Tiêu đẩy cửa bước ra, để lại Polly một mình với câu hỏi, không biết có phải là vì bạn trai của mình quá dịu dàng và thiếu phần mãnh liệt không?

Vừa qua Tết, công việc rất bừa bộn, Phương Nghi đang bàn chuyện hợp tác với mấy công ty nước ngoài. Những công việc cụ thể phải chờ Tiêu Tiêu kiểm tra và đối chiếu xong mang đến cho Phương Nghi. Mới có một ngày không đi làm mà các tài liệu cần chờ xử lý đã xếp hàng thành một đống cao như núi.

Nhìn đống tài liệu ở trước mắt, Tiêu Tiêu thở dài, kiểm được đồng tiền từ túi của các ông chủ quả là không dễ chút nào! Gần hết giờ làm thì nhận được điện thoại của Tĩnh Chi, tự nhiên lại mời cô đi ăn cơm, khiến cô không hiểu đầu cua tai nheo là gì. Nghĩ một hồi, Tiêu Tiêu đoán, chắc là chuyện của Dương Lôi và Tĩnh Chi hôm qua tiến triển rất nhanh chóng, nếu không thì đã chẳng có chuyện cô bạn này rút ruột ra mời cơm mình!

Khi tới nhà hàng, vừa nhìn thấy nụ cười của Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu bỗng cảm giác thấy một luồng gió lạnh thổi bên mình, cô nhìn Tĩnh Chi nghi hoặc, “Tĩnh Chi, sao mình thấy nụ cười của cậu đáng sợ đến thế?”.

Tĩnh Chi càng nở nụ cười ngọt ngào hơn, không đợi Tiêu Tiêu nói lập tức gọi mấy món mà Tiêu Tiêu rất thích ăn. Tiêu Tiêu vội đưa tay ngăn lại, “Bỗng nhiên ăn cần thế này, không phải có chuyện dối trá thì cũng là muốn trấn lột gì đây! Cậu hãy khai mau, lại sắp có việc gì nhờ vả đến mình phải không?”.

Tĩnh Chi đâu có nhờ vả gì nữa, chỉ là muốn dỗ dành Tiêu Tiêu, sau đó lựa thời cơ nói về chuyện bị cướp mất cái ví. Nhưng thấy Tiêu Tiêu cảnh giác như vậy, đành cười khan, “Mình là con người như thế sao? Mình nhớ cậu mà”.

“Nhớ mình?” Tiêu Tiêu sững sốt, “Buổi chiều hôm qua cậu vừa mới cướp sạch mọi thứ ở nhà mình, thế mà không biết ngượng, lại còn nói là nhớ mình?”. Nói xong thì đưa tay với túi giấy bên cạnh Tĩnh Chi.

Tĩnh Chi vội giằng lại, “Đừng có nhìn, mọi thứ đều ở trong đó cả đấy”.

Tiêu Tiêu không hiểu, “Cậu mang gì tới thế, sao lại không cho mình xem?”.

Tĩnh Chi cười với Tiêu Tiêu, “Tối qua mình gặp cướp”.

Tiêu Tiêu nghe xong sững người, ngạc nhiên nhìn Tĩnh Chi một hồi lâu rồi mới định thần lại, “Gặp cướp mà cậu vẫn vui vẻ như thế sao? Không cần phải hỏi, nhìn cậu không sao thì chắc là anh bạn đẹp trai đó đã cướp sạch đẹp của cậu chứ gì?”.

“Cướp của!” Tĩnh Chi đau khổ nói.

Tiêu Tiêu thấy có một dự cảm không lành, “Cướp cái gì? Đừng có nói với mình rằng chúng đã lột sạch mọi thứ trên người cậu đấy nhé!”.

“Không phải như vậy” Tĩnh Chi nói, “Nhưng hẳn đã cướp mất cái túi của mình rồi”.

Tiêu Tiêu nghĩ: Nói mới buồn cười chứ, không cướp túi thì còn gì gọi là cướp. Cướp một chiếc túi cũng không có gì là lớn, ít ra thì người không bị làm sao là tốt rồi. Nghĩ thế cô liền cười an ủi Tĩnh Chi, “Thôi, mất cái túi có đáng gì, cậu không bị làm sao là tốt rồi. Điều đấy chứng tỏ cậu vẫn thuộc loại bọn cướp để cho an toàn đấy. Nhưng mà sao cậu lại gặp bọn cướp? Chẳng phải cậu đi gặp anh chàng đẹp trai đó sao?”.

Tĩnh Chi nhìn Tiêu Tiêu vẻ tán thành.

Tiêu Tiêu đột nhiên hiểu ra, vội đưa tay lên bịt miệng, “Trời ơi, cái túi của tôi, cái túi của tôi, cái túi LV của tôi!”.

Nhìn thấy Tĩnh Chi gật đầu, Tiêu Tiêu chỉ muốn xông tới bóp cổ cô.

“Mình sẽ đền, nhất định mình sẽ đền.” Tĩnh Chi vội nói, “Từ ngày hôm nay mình sẽ để giành tiền, nhất định mình sẽ đền cho cậu!”.

Tiêu Tiêu hít một hơi dài cố gắng trấn tĩnh, sau đó nói vẻ dứt khoát, “Từ lần sau mà mình còn cho cậu mượn đồ nữa, mình sẽ đi đầu xuống đất!”.

Tĩnh Chi nhìn Tiêu Tiêu với vẻ rất tội nghiệp, “Dù cậu có đi đầu xuống đất thì cậu vẫn cứ là Tiêu Tiêu!”.

“Trương Tĩnh Chi!” Tiêu Tiêu nghiêng răng kêu lên.

“Có!” Tĩnh Chi lập tức giơ tay lên, cười khan mấy tiếng.

Cũng bởi vì đêm qua bị cướp mất điện thoại mà sáng nay khi ra khỏi nhà, Tĩnh Chi đành phải dùng chiếc điện thoại của mẹ thả ra. Lúc này, đột nhiên nhạc chuông kêu lên ỉn ỏi, âm thanh điếc tai thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trong nhà hàng. Tĩnh Chi cảm thấy hơi ngượng, càng cố gắng càng móc nó ra khỏi túi thì tay chân lại càng trở nên luống cuống, mãi cũng không lấy ra được.

Tiêu Tiêu thấy vậy, liền cầm lấy cái túi trong tay Tĩnh Chi, rồi vừa chậm rãi đưa mắt nhìn những người xung quanh vừa lấy chiếc điện thoại đó ra khỏi túi, động tác trông cao quý chẳng khác một nữ hoàng.

Trương Tĩnh Chi phải thầm kêu lên: Đúng là người đẹp, hơn nữa lại còn là một người đẹp có khí chất rất tao nhã, cho dù tay có cầm hòn đá thì cũng vẫn rất thời thượng!

Nhận điện thoại, thì ra là mẹ của Tĩnh Chi đang muốn biết hành tung của con gái. Bị mẹ hỏi đến phát phiền, lại thấy Tiêu Tiêu đang nhìn cô và cười với vẻ rất đắc ý, Trương Tĩnh Chi liền tiện tay ném ngay chiếc điện thoại cho Tiêu Tiêu, “Mẹ mình đang định giới thiệu bạn trai cho cậu”.

Thực ra lúc đó mẹ Trương Tĩnh Chi đang truy vấn cô về tình hình của Uông Dụ Hàm, đột nhiên ở đầu dây bên kia bà nghe thấy con gái nói như vậy, rồi sau đó là giọng của Tiêu Tiêu, thế là bà lập tức chuyển chủ đề câu chuyện, nói với Tiêu Tiêu là sẽ giới thiệu bạn trai cho cô thật.

Một lúc sau, Tiêu Tiêu mới chấm dứt được câu chuyện với mẹ Trương Tĩnh Chi, đến cả Tiêu Tiêu cũng ngạc nhiên, “Câu nói xem, mẹ cậu lấy đâu ra mà biết lắm chàng trai chưa lấy vợ đến thế? Chỉ một lúc mà đã nói tới bốn, năm chàng!”.

Trương Tĩnh Chi trề môi, “Cậu nghĩ xem, hàng ngày đi làm, mỗi khi ngồi với mấy bà già khác thì mẹ mình sẽ làm gì nào? Thì cũng chỉ toàn chuyện nhà bà con, họ hàng, bạn bè nào có con trai con gái chưa lấy vợ lấy chồng chứ còn gì nữa. Mẹ mình còn nói, đó là thông tin hai chiều, là nhập kho dữ liệu.”.

Tiêu Tiêu cũng cảm thấy buồn cười và chỉ còn biết lắc đầu.

Khi nhìn thấy Tưởng Tư Thừa đứng trước cửa nhà mình, Tiêu Tiêu không khỏi ngạc nhiên, nhưng cũng lờ mờ cảm thấy đó là chuyện nằm trong dự liệu của cô.

Tưởng Tư Thừa đứng dựa vào tường, hai tay đút vào túi quần, cúi đầu nhìn xuống sàn, không rõ đang suy nghĩ điều gì. Hôm nay anh ta không mặc sắc phục cảnh sát, mà mặc một bộ sắc

phục cao cổ, trông không chỉ rất oách mà còn khiến người ta có cảm giác rất oai nghiêm. Ánh điện cầu thang lơ mờ đã khiến bóng anh trông mềm mại hơn hẳn và có phần giống với bức tranh cắt dán ngày xưa.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tưởng Tư Thừa ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Tiêu, ánh mắt ấy có phần hơi bối rối, rồi sau đó anh lập tức đứng thẳng người lại, miệng há ra nhưng không biết nên nói gì.

Thực ra anh ta cũng rất thú vị đấy chứ, Tiêu Tiêu nghĩ. Cô mỉm cười và hỏi rất tự nhiên, “Anh tới khi nào vậy?”.

“Mới tới được một lát.” Tưởng Tư Thừa nói, thực ra anh đã tới từ lâu và cứ đứng đợi cho đến tận bây giờ.

Tiêu Tiêu cười nói, “Đưa điện thoại của anh đây”.

Tưởng Tư Thừa hơi ngó người ra, không rõ Tiêu Tiêu hỏi đến điện thoại của mình làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy điện thoại ra đưa cho cô. Tiêu Tiêu bấm số, một vài giây sau điện thoại của cô đổ chuông, sau đó cô đưa trả lại máy cho Tưởng Tư Thừa, “Lần sau nên gọi điện thoại trước cho tôi”.

Tưởng Tư Thừa xấu hổ cười, mặt thoắt đỏ bừng lên.

“Có gì vào nhà nói!” Tiêu Tiêu mở cửa.

Có thể do sớm đã chán ghét những trò chơi tình yêu giấu giếm giếm giếm thời thiếu niên, nên bây giờ tình yêu của Tiêu Tiêu rất thẳng thắn và đơn giản, cô biết rõ mình muốn gì, cũng biết rất rõ có thể lấy được những gì từ đàn ông. Kiểu tình yêu ấy khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ. Tất nhiên nếu kéo dài thì sẽ cảm thấy tẻ nhạt, vì thế cô thường thay đổi những người đàn ông tẻ nhạt ngay trong thời gian còn “bảo hành”, có lúc thì là cô chủ động chia tay, cũng có lúc thì là do đối phương chủ động chia tay.

Cũng có lẽ do may mắn, cũng có thể là do cô có cái nhìn sáng suốt nên ít ra đến tận bây giờ vẫn chưa có người đàn ông nào để lại cho cô những mối họa sau khi chia tay. Bởi tất cả đều là những người trưởng thành, lúc mới bắt đầu họ đều nói rất rõ điều kiện, nên khi chia tay đều cảm thấy bình thường.

Tiêu Tiêu biết có rất nhiều người coi thường lối sống của cô, nhưng cô chẳng thèm để ý đến điều đó. Cô nghĩ, chuyện giữa đàn ông và đàn bà là sự tự nguyện của cả hai bên, nếu anh ta chưa có vợ, và cô cũng chưa có chồng thì dù hai người có ở cùng nhau cũng không đến nỗi bị nâng lên về mặt đạo đức. Còn rốt cuộc giữa hai người là tình yêu hay là dục vọng thì chẳng cần phải làm quá rõ ràng.

Tưởng Tư Thừa có cảm tình với cô, cô cũng không ghét anh ta, hai người gắn bó, cùng động viên an ủi nhau, chuyện này chẳng có gì là xấu. Chỉ có điều Tiêu Tiêu dẫn đo, anh ta là một người đàn ông nội tâm và hay xấu hổ, không biết có theo kịp trò chơi lạc thú giữa đàn ông và đàn bà chốn đô thành không?

Nhưng Tưởng Tư Thừa đang ngồi yên lặng trong chiếc sofa kia, trông thật hấp dẫn. Tiêu Tiêu nghĩ, chắc chắn là do lâu ngày cô không nói chuyện yêu đương với đàn ông nên mới có cảm giác ấy.

Coi như giúp anh ta trưởng thành vậy, Tiêu Tiêu động viên mình, đàn ông mà, dù thế nào cũng cần phải có thời gian lớn lên.

Chỉ có hai người với nhau, khó tránh khỏi mất tự nhiên, hơn nữa hai người cũng chưa quen biết nhau nhiều lắm. Tiêu Tiêu sử dụng mánh lối của mình, cố tình không mở miệng trước mà cứ lặng lẽ ngồi im xem Tưởng Tư Thừa sẽ nói như thế nào.

Tưởng Tư Thừa cũng thấy, cứ ngồi im như thế cũng không phải là cách hay, liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu và lờ mờ hiểu được ý đồ của cô, thế nên quyết định phá tan sự im lặng bằng câu, “Sao không thấy bạn cùng phòng với cô đâu?”.

Tiêu Tiêu cười, “Anh đến tìm tôi hay là tìm bạn cùng phòng với tôi?”.

Tưởng Tư Thừa bẽn lễn, “Tìm cô!”.

Tiêu Tiêu cười, “Vây, anh hỏi bạn cùng phòng với tôi làm gì?”.

Tưởng Tư Thừa cứng họng không biết phải trả lời thế nào. Bình thường anh không phải là người ngốc nghếch, nhưng không hiểu sao cứ hễ nhìn thấy cô thì đầu óc anh lại trở nên chậm chạp, chỉ còn biết trơ mắt lên nhìn cô trêu chọc, tuy vẻ ngoài có phần tức giận, nhưng trong lòng anh lại thấy rất ngọt ngào.

“Tối hôm qua anh đã thể hiện không được tốt cho lắm.” Tiêu Tiêu rót một cốc nước rồi mang đến đặt trước mặt Tưởng Tư Thừa, “Nhìn xem, anh đã bập vào tôi như thế này đây”. Nói rồi cô vênh cằm lên, chìa môi cho anh xem, “Anh nhìn xem, sưng đến mức nào rồi?”.

Tiêu Tiêu chỉ định chuyển chủ đề sang câu chuyện khác nhẹ nhàng hơn, chứ không có ý cámcố anh, nhưng với câu nói đó lại thêm động tác ấy, trong con mắt của Tưởng Tư Thừa nó đã được hiểu khác hẳn.

Nhìn vào đôi môi mọng đỏ của Tiêu Tiêu, Tưởng Tư Thừa chỉ tiếc là không thể lập tức giữ chặt lấy đôi môi mềm mại ấy bằng đôi môi của mình. Ý nghĩ ấy mạnh đến mức khiến anh nháy bật khỏi ghế, nhìn Tiêu Tiêu với khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai...

Tiêu Tiêu cũng giật nảy mình trước phản ứng ấy của Tưởng Tư Thừa, cô ngửa cổ lên nhìn anh, “Trên ghế có dính à?”.

“Không... không có.” Tưởng Tư Thừa đáp, “Tôi đói rồi, buổi tối tôi vẫn chưa ăn cơm”.

“Đói rồi?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên hỏi, “Đói rồi thì phải nhảy khỏi sofa sao? Lý do này xem ra rất khiên cưỡng!”. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh ta, Tiêu Tiêu liền nghĩ tới lý do khác khiến anh ta như vậy và càng cảm thấy buồn cười, nhưng không có ý vạch trần lời nói dối ấy mà cũng đứng lên theo, “Thế thì thật là xin lỗi, chỗ tôi bây giờ không có gì. Bây giờ cũng chưa muộn, hay là anh ra ngoài ăn chút gì đó đi”.

Nói xong thì làm điệu bộ tiễn khách.

Nhìn Tiêu Tiêu đang cười khúc khích, Tưởng Tư Thừa thấy hơi tức giận, rõ ràng là chuyện gì cô ấy cũng biết, nhưng cứ giả bộ không hiểu, người như cô ấy đúng là khiến người khác tức điên.

Nhưng cô vẫn giữ nguyên kiểu cười ấy, như thể muốn xem một mình anh độc diễn màn kịch này. Đầu óc Tưởng Tư Thừa đột nhiên lóe lên suy nghĩ, vì sao giữa hai người, cô ấy luôn là người đứng bên quan sát và cười nhạo? Chính là cô đã làm anh xao xuyến, thế mà bây giờ lại mỉm cười nhìn anh lún sâu xuống đó. Cô, đúng là rất đáng ghét!

Đột nhiên Tiêu Tiêu cảm thấy cánh tay mình bị tóm lấy, thế rồi Tưởng Tư Thừa kéo cô đến trước mặt anh. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt vẫn nở nụ cười đẹp đến mê hồn.

Đôi môi của Tiêu Tiêu bị bập sừng mọng lên, Tưởng Tư Thừa cũng không hơn gì. Vành môi anh rất đẹp, hơi mím lại, mang vẻ cương nghị vốn có. Không khí xung quanh như bị nén lại, nhịp thở của Tưởng Tư Thừa trở nên rối loạn, đôi môi của Tiêu Tiêu mỗi lúc một tới gần.

Tiêu Tiêu bật cười, cảnh tượng này hoàn toàn không xa lạ đối với cô, rất nhiều đàn ông khi hôn đều thích cúi đầu xuống, tưởng rằng khi che được ánh sáng trước mặt của phụ nữ thì sẽ có thể trở thành chúa tể của phụ nữ.

Nhưng, mặc dù Tiêu Tiêu đã có cả hàng ngàn nước tính cho một ván cờ thì vẫn có một nước sai. Cô đưa tay định gạt Tưởng Tư Thừa đang sát lại gần thì không ngờ động tác của anh lại cương quyết mạnh mẽ đến thế, anh tóm chặt tay cô và áp nó lên ngực mình, đôi môi nhanh chóng áp lên đôi môi cô.

Đây là lần thứ hai anh chủ động hôn cô.

Tiêu Tiêu lập tức ý thức được rằng, cô hoàn toàn không hiểu gì về người đàn ông này, vốn cho rằng, cùng lắm anh ta cũng chỉ hôn một cách ngượng ngáp, nhưng không ngờ nụ hôn của anh ta lại cuồng nhiệt đến thế, dường như nó đã làm người ta tan chảy.

Sự nồng nhiệt có thể bù đắp cho sự chưa thuần thục về kỹ năng. Tiêu Tiêu không nén được phải thào lên rằng, đúng là biết người biết ta thì mới trăm trận trăm thắng, mình đã phạm phải điều kiêng kỵ lớn của nhà binh!

Tiêu Tiêu không còn kháng cự nữa mà vòng tay ôm lấy cổ Tưởng Tư Thừa. Khi nụ hôn ấy kết thúc thì cả hai đều thở hổn hển, sắc mặt của Tưởng Tư Thừa càng đỏ hơn và ánh mắt của Tiêu Tiêu càng long lanh hơn.

Tiêu Tiêu hơi kiễng chân lên và tiếp tục hôn nhẹ lên cổ của Tưởng Tư Thừa, hài lòng nhìn sắc mặt của Tưởng Tư Thừa đang tiếp tục đỏ thêm, rồi sau đó khẽ cắn vào tai anh hỏi, “Sao vậy?”

Tim của Tưởng Tư Thừa vẫn còn đập rộn ràng, không hiểu sự dũng cảm vừa rồi từ đâu tới, chỉ sợ hành động của mình xúc phạm tới Tiêu Tiêu, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiêu Tiêu thì hình như cô ấy không hề tức giận, vì thế trong lòng anh thấy rất vui. Bây giờ nghe cô hỏi vậy thì càng thấy trong lòng như đang nở hoa. Anh càng ôm Tiêu Tiêu vào lòng chặt hơn, rồi khẽ nói, “Có sao đâu, chỉ vì anh rất thích em mà thôi. Liệu em có cảm thấy anh rất buồn cười không?”.

Tiêu Tiêu cười không thành tiếng, co người lại như con mèo trong lòng Tưởng Tư Thừa. Đôi vai của anh rất rắn chắc, giang rộng ra ôm chặt lấy cô. Tiêu Tiêu cảm thấy trong lòng càng thêm xao động, thậm chí muốn anh ôm cô chặt hơn nữa, hoặc là phải có hành động tiếp theo ở mức cao hơn.

Nhưng Tưởng Tư Thừa rất biết thế nào là đủ, anh chỉ muốn ôm cô như thế này mãi, cả đời này kiếp này.

Tiêu Tiêu đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên mái tóc phía sau gáy của anh, rồi thỏ thẻ bên tai anh, “Không thể cứ đứng mãi thế này được, phải làm sao bây giờ?”. Rồi cô đưa môi hôn lướt lên cổ anh, mỗi một lần đôi môi cô chạm lên da thịt anh, Tiêu Tiêu đều cảm thấy rõ người anh run lên.

“Anh đói rồi”, Tưởng Tư Thừa nói, giọng anh khàn đặc hẳn đi. Tiêu Tiêu nở nụ cười mê hồn, khẽ hỏi, “Anh muốn ăn gì nào?”.

Giờ phút ấy, trong hoàn cảnh ấy, câu trả lời đạt tiêu chuẩn nhất chỉ có một, đó là Em!

Tiêu Tiêu nghĩ, khi đã nói tới những lời này rồi thì người đàn ông ấy nhất định sẽ phải bế cô lên.

Nhưng Tưởng Tư Thừa vội rời khỏi Tiêu Tiêu như bị điện giật, anh lùi lại mấy bước rồi ngồi xuống ghế, làm ra vẻ rất thoải mái, sau đó đột nhiên nói, “Cùng anh đi ăn chút gì đó nhé”.

Tiêu Tiêu hơi sững người.

Tưởng Tư Thừa vội nói, “Em đi thay đồ đi, mặc nhiều áo vào, anh sẽ đưa em đi ăn”.

Tiêu Tiêu nhìn Tưởng Tư Thừa ngồi ngay đơ trên ghế, không dám xê dịch, đột nhiên cô bật cười, gật đầu, không nói gì, quay người đi vào phòng trong thay quần áo. Khi khép cửa phòng, cô nói nửa cười nửa không, “Có thể em sẽ hơi lâu một chút đấy, nhà vệ sinh ngay bên cạnh, nếu cần anh có thể vào đó”.

Nghe những lời này sắc mặt Tưởng Tư Thừa càng đỏ, anh nhìn cô mỉm cười một cách cứng nhắc và lắc đầu. Nhưng ngay sau khi Tiêu Tiêu khép cửa lại, anh nhảy bật lên khỏi ghế, chạy vội vào nhà vệ sinh, mở vòi nước xối lên mặt tới tấp.

Tưởng Tư Thừa nhìn gương mặt đỏ lựng đầm nước của mình trong gương, tức giận tới mức chỉ muốn đập đầu vào tường. Đúng là xấu hổ quá đi, nhất định là cô ấy đã phát hiện ra, sao mình lại có thể như thế được nhỉ? Tưởng Tư Thừa tự nhủ.

Phạm Tiểu Quyên miêng ngậm chiếc ống hút, ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế xoay của cửa hàng Kentucky, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra dòng người vội vã với đủ dáng vẻ bên ngoài, sau đó lại quay vào nhìn Sở Dương đang ngồi trước mặt.

“Sở Dương, cậu nói xem, nụ hôn đầu có mùi vị như thế nào?” Phạm Tiểu Quyên đắn đo cả buổi chiều cuối cùng cũng thốt ra câu mà cô rất muốn hỏi.

Sở Dương ngẩng đầu lên khỏi các dòng quảng cáo đầy hết các trang báo, nhìn người bạn tốt Phạm Tiểu Quyên đã từng bị cô bán đứng với ánh mắt ngỡ ngàng không hiểu.

Phạm Tiểu Quyên thấy Sở Dương nhìn mình bằng ánh mắt ấy thì có phần lúng túng, sau đó trừng mắt lên nói, “Mình đang hỏi cậu, nụ hôn đầu có mùi vị thế nào?”

Sở Dương ngẩn người ra, mùi vị của nụ hôn đầu ư? Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp Phương Nghi, nụ hôn mơ hồ, qua quýt, còn cả chiếc mắt kính áp tròng ngậm trong miệng bị mất, hơn hai trăm đồng, đã không còn nữa.

Sở Dương suy nghĩ một lát, sau đó trả lời, “Rất đau lòng!” (^^)

Trong chốc lát Phạm Tiểu Quyên không hiểu rõ lời của Sở Dương, nghĩ chắc câu nói ấy ẩn chứa một ý tứ rất sâu xa, nên cúi đầu ngẫm nghĩ, càng nghĩ thì lại càng cảm thấy rất có lý. (=))

Sở Dương không mấy để ý đến Phạm Tiểu Quyên, tiếp tục lần tìm mục cho thuê nhà trên báo. Thời gian gần đây, giá cả nhà cửa đắt đỏ một cách đáng sợ, đối với một học sinh bình thường chưa có thu nhập ổn định như cô, muốn thuê được một căn phòng riêng chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày, vì thế, dù không muốn thì cũng phải tìm người thuê cùng.

Phạm Tiểu Quyên như nhớ ra chuyện gì, ghé sát đầu lại hỏi, “Tối qua cậu có xem chương trình thời sự không?”. Sau khi rất hài lòng thấy Sở Dương lắc đầu, cô bèn nói một cách rất hào hứng, “Cha của Hà Ý Dương được ra rồi đấy!”.

Thấy Sở Dương vẫn không có phản ứng gì, Phạm Tiểu Quyên rất ngạc nhiên, “Sở Dương, đừng

có nói với mình là cậu không biết cha của Hà Ý Dương là ai đấy?”.

Sở Dương nghĩ thầm trong bụng, tôi đã quen Hà Ý Dương từ khi cậu ta mặc quần thủng đít mà lại không biết cha cậu ta là ai sao? Cô gập tờ báo lại về lãnh đạm, “Mình biết, hồi đầu nhà bà mình và nhà cậu ta ở cùng một khu, nhưng sau này nhà cậu ta phát tài và chuyển đi nơi khác”.

“Hèn nào mà hai người bọn cậu thân nhau đến như vậy.” Phạm Tiểu Quyên nói với vẻ ngưỡng mộ, “Mình vẫn thắc mắc không biết vì sao cậu ấy lại đối xử với cậu tốt như vậy, hai người đúng là đôi bạn thanh mai trúc mã!”.

Sở Dương mỉm cười, không dám nói là thanh mai trúc mã, nhưng hồi còn nhỏ cô cũng đã từng chọc cho cậu ra phải khóc mấy lần. Mặc dù anh ta hơn cô hai tuổi, lần nào cũng là mẹ cậu ta lôi cậu ta đến nhà cô trong trạng thái khóc khóc mếu mếu. Hồi ấy, miệng lưỡi mẹ cậu ta rất sắc nhọn, vẻ ngoài cũng không an nhàn quý phái như bây giờ, giọng điệu lần nào cũng như lần nào, với một âm phổ thông đặc sệt địa phương, “Mẹ Sở Dương này, bà nhìn xem con gái bà đã đánh thẳng con tôi thế nào, thật chẳng ra thế thống gì! Không biết ở đâu ra một đứa con gái ngỗ ngược đến thế, bà có dạy được con không thế?”.

Mẹ Sở Dương chỉ còn biết giữ nụ cười cầu hòa. Sở Dương trừng mắt nhìn Hà Ý Dương, Hà Ý Dương bèn cố nín khóc và giằng khỏi tay mẹ, sán lại bên cạnh Sở Dương với vẻ thật tội nghiệp, rồi lấy lòng cô, “Sở Dương, cậu chơi với mình nhé. Mình sẽ cho cậu tất cả số kẹo mút của mình!”. Mẹ của Hà Ý Dương trợn trừng mắt lên trước câu nói của thằng con vô tích sự, còn mẹ của Sở Dương thì mỉm cười đắc ý.

Sở Dương cảm thấy Hà Ý Dương hồi còn nhỏ có phần ngốc nghếch. Cậu ta thường đem những đồ ăn ngon đến cho Sở Dương, rồi thường giữ chặt miệng túi của mình và bảo Sở Dương đoán xem trong đó có những gì, còn cậu ta vênh khuôn mặt béo tròn lên với vẻ đắc ý rằng, “Mình sẽ không nói cho cậu biết là mình có quýt đâu. Cậu đoán xem là thứ gì nào, nếu đoán đúng mình sẽ cho cậu!” (^ ^)

Nhưng không hiểu vì sao, anh chàng ngốc nghếch ấy luôn có thành tích học tập tốt hơn hẳn Sở Dương. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này Sở Dương liền cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Dần dần tất cả đều lớn lên, cô không còn bắt nạt được anh nữa, nhưng anh thì vẫn thích mang những thứ ăn ngon ở nhà mình đến cho cô ăn, thích thành cái đuôi của cô. Sau đó, cha anh càng lên chức quan to thì nhà anh lại càng chuyển xa hơn, còn anh thì đã từ một cậu bé hay khóc nhè trở thành một chàng trai thâm trầm ít nói, và ngày càng thay đổi nhiều hơn. Chỉ duy nhất một điều không hề thay đổi ở anh, đó là lòng tốt đối với cô.

Hôm Sở Dương chuyển khỏi nhà Tiêu Tiêu, Hà Ý Dương đã nói với cô rằng, anh thích cô, từ nhỏ anh đã rất thích cô. Anh đã nghĩ kỹ rồi, dù người nhà không thích cho anh ở bên cô thì anh vẫn nhất định sẽ ở bên cô.

Sở Dương trầm ngâm một hồi, sau đó ngẩng đầu lên, nói với anh bằng một giọng rất bình thản và có phần tàn nhẫn rằng, “Chúng ta vẫn chỉ nên làm bạn của nhau. Tình bạn quan trọng hơn tình yêu. Làm bạn thì chẳng ai để ý đến chúng ta, như vậy tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhàng”.

Hà Ý Dương giữ chặt lấy cánh tay cô khi cô đang quay người định bỏ đi, đôi mắt anh đỏ lên, anh không chấp nhận điều đó nhưng cũng không thể thốt ra thành lời mà chỉ cắn chặt vành môi của mình. Sở Dương mỉm cười rất dịu dàng rồi đưa tay tát khẽ vào má anh, “Đừng cắn môi nữa, mạnh chút nữa là đứt môi đấy. Giữa chúng ta chỉ có thể là tình bạn, đó là ranh giới cuối cùng”.

Anh đáp, “Giữa mình và cậu không thể là tình bạn được”.

Sở Dương đáp, “Thế thì cậu cứ về và suy nghĩ đi, khi nào có thể coi mình là bạn thì hãy tới tìm”.

Sau đó Sở Dương quay người bỏ đi. Cô biết Hà Ý Dương vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhìn theo cô, nhưng cô không thể quay đầu lại được, nếu quay đầu thì con đường ấy sẽ đầy chông gai.

“Này!” Phạm Tiểu Quyên đưa tay ra huơ huơ trước mặt Sở Dương, “Mình chịu cậu rồi, nói thế nào mà ngây người ra ngay được thế?”

Sở Dương không trả lời, cúi đầu xuống tìm căn nhà thích hợp trên mặt báo.

Phạm Tiểu Quyên nói, “Mẹ cậu còn sốt sắng chuyện tìm bạn trai cho cậu nữa không?”

Sở Dương gật đầu. Kể từ lúc cô quay về nhà, không biết mẹ cô đã dẫn biết bao nhiêu chàng trai ưu tú về nhà rồi.

“Đó cũng là chuyện cậu tự chuốc lấy. Hà Ý Dương là một đối tượng rất tuyệt, nếu cậu dặt về nhà để mẹ cậu biết, chắc chắn mẹ cậu sẽ vui như mở cờ. Như vậy mẹ cậu cũng bớt việc, cậu cũng không phải nhọc lòng, tốt quá còn gì!”.

Lần này thì đến cả ngẩng đầu lên Sở Dương cũng không thềm, cô bình thản đáp, “Mẹ mình đã nói rồi, sông sâu còn có sào dò, những chuyện này không thể tùy tiện được, vì thế Hà Ý Dương là không thể được”.

Thực ra mẹ của Sở Dương không biết, dù bà có đồng ý đi chẳng nữa thì giữa Sở Dương và Hà Ý Dương cũng không thể được. Sở Dương không muốn nói tới nguyên nhân, ngay cả nghĩ tới cũng không muốn nghĩ.

Phạm Tiểu Quyên nghe xong cứ trề môi ra, “Nghe nói Hà Ý Dương còn có một người anh trai, tính khí không hề giống với cậu ấy chút nào, rất đẹp trai, nhưng hình như đã ra nước ngoài lâu rồi. Cậu có biết người anh trai của Hà Ý Dương không?”.

Hai anh em nhà họ Hà, Hà Ý Dương và Hà Ý Khiêm. Ý Khiêm thì không chút khiêm tốn, còn Ý Dương thì lại không chút khoe khoang. Xem ra cha mẹ họ đã không có mắt nhìn, đến cái tên đặt cho còn mà cũng đặt chẳng thích hợp chút nào.

Phạm Tiểu Quyên vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng thiếu nữ, cô ngênh mắt lên hỏi, “Sở Dương, mình hỏi cậu, anh trai Hà Ý Dương là người như thế nào?”.

“Có thể coi là đồ khốn!” Sở Dương cúi đầu xuống tờ báo, khẽ thốt ra mấy từ đó, vì giọng cô rất khẽ nên Phạm Tiểu Quyên không nghe rõ, cô ghé sát mặt lại hỏi, “Sao?”.

Sở Dương cười khan, đẩy Phạm Tiểu Quyên ra, “Cậu vô duyên quá đấy! Hồi nhỏ thì anh ta sống cùng bà ngoại, khi trở về thì cả nhà anh ta đã chuyển đi, mình làm sao mà biết được anh trai của Hà Ý Dương như thế nào!”.

Phạm Tiểu Quyên có vẻ thất vọng, tiếp tục cầm lon coca lên uống.

Hà Ý Dương gửi tin nhắn đến, “Mình bằng lòng quay về vị trí là bạn bè của nhau”.

Tâm trạng của Sở Dương đã có vẻ khá hơn, cô nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ đi gặp Phương Nghị rồi, cô gấp tờ báo lại chuẩn bị đi. Thấy thế, Phạm Tiểu Quyên vội vàng kêu lên, “Cậu thật sự phải đi gặp cái gã Phương Nghị đấy sao?”.

Sở Dương đứng lại, nhìn thấy vẻ hoảng hốt lo lắng của Phạm Tiểu Quyên, cô đáp, “Cậu đã cung cấp mọi điều của mình cho anh ta, mình mà không không tới đó thì còn biết làm gì được?”.

Phạm Tiểu Quyên gật đầu về áy náy, nhưng rồi lập tức nhớ đến chuyện chính Sở Dương đã bán đứng cô trước, nên đáp lại, “Chính là cậu đã bán đứng mình trước chứ! Bọn họ như vậy, mình vừa nhìn thấy đã sợ rồi, nên họ hỏi gì thì mình trả lời cái ấy. Cậu đừng tới đó nữa, bọn họ và chúng ta không cùng một thế giới đâu!”.

Sở Dương không để ý tới Phạm Tiểu Quyên nữa mà đi thẳng ra cửa.

Phạm Tiểu Quyên đuổi theo đến cửa, nói một câu mà đến cô cũng cảm thấy mâu thuẫn, “Sở Dương này, cậu không yêu anh ta đấy chứ? Tuy anh ta có ngoại hình rất khá, nhưng lớn tuổi, hơn nữa lại có hoàn cảnh phức tạp như vậy, cậu chớ có hồ đồ đấy!”.

Yêu là gì nhỉ? Sở Dương mỉm cười, “Cậu mau về nhà đi, mình không sao đâu, cậu cứ yên tâm”.

Khi Tiêu Tiêu từ phòng của Phương Nghị về phòng mình thì thấy Sở Dương ngồi ở đó. Liếc mắt nhìn cách ăn mặc của Sở Dương, liền cảm thấy tâm trạng nặng nề cũng biến mất.

Sở Dương nghe tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Tiêu ôm một cặp tài liệu trong lòng, đang đứng dựa vào cửa nhìn mình mỉm cười.

Sở Dương trề môi, “Nhìn chị kìa, có đến mức cười như thế kia không? Em vốn định tới đây thăm dò xem, liệu chỗ chị có thể thu nạp một nạn dân như em nữa không. Bây giờ thì em đã rõ rồi, nhìn thấy chị cười như vậy thì chắc chắn chị đã nuốt trôi anh chàng cảnh sát đó rồi. Xem ra em không thể tìm được chỗ dung thân ở chỗ chị nữa rồi.

Tiêu Tiêu cầm cặp tài liệu đập khế lên đầu Sở Dương, cười và mắng, “Cái đồ không biết thế nào là lớn bé! Em mà cũng còn nói ra câu đấy sao, đừng có học Trương Tĩnh Chi đấy!”.

Sở Dương cười, bà chị của cô quả là bị oan, chị ấy chỉ nói rằng dán thương cho viên cảnh sát ấy quá, rơi vào tay Tiêu Tiêu thì có tới tám, chín phần mười là phải chấp nhận mạo hiểm.

Tiêu Tiêu hất cằm, “Đến tìm anh ta à?”.

“Anh ta nói, tối nay phải đi tham gia một cuộc gặp gỡ cá nhân, muốn em đi cùng.”

“Em mặc như thế này sao?” Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng của Sở Dương, một chiếc áo len thô, một chiếc quần bò cũ, một đôi giày thể thao, chẳng có vẻ gì là của một người tới dự buổi gặp mặt riêng cả. Tiêu Tiêu thấy có phần không hiểu, giữa một bầu yêu tình quý quái trong buổi gặp mặt ấy, tự nhiên lại tòi ra một quả dưa chuột non choẹt này, chẳng hiểu điều mà Phương Nghị cần chính là sự đối nghịch rõ ràng như vậy.

“Thôi, em phải đi giải quyết công việc đây!” Sở Dương thở dài đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên quay người lại nhìn Tiêu Tiêu và nói với vẻ hết sức nghiêm chỉnh, “Phải rồi, chị em bảo em nói với chị, đừng chỉ có biết lau súng cho cảnh sát Tưởng, cẩn thận súng cướp cò đấy!” (=)))

Nói xong cô đóng cửa rất mạnh, lập tức một tiếng keng keng vang lên ngay ở phía sau lưng cô, chiếc cặp tài liệu va vào cửa. Giọng nói của Tiêu Tiêu vọng ra từ sau khe cửa, “Đồ nhãi con, sớm muộn gì chị cũng cho em biết tay!” (^ ^)

“A Ngũ này, mày nói xem, con gái ở nước ngoài thì có gì hay?” Hoàng Phi vỗ vai chàng trai bên cạnh.

Chàng trai được gọi là A Ngũ lắc lắc ly rượu vang trong tay mỉm cười không trả lời.

Hoàng Phi trề môi, mỉm cười vẻ gian xảo, ghé sát lại,, “Nhóc này, khôn hồn thì hãy khai thật ra, đã có bạn gái chưa?”.

“Anh xéo đi!” A Ngũ cười, đấm Hoàng Phi một cái, nhìn đồng hồ, “Anh Hai, chúng ta xuống đi, Anh Cả sắp tới rồi đấy!”.

“Anh Cả tới thì tự khắc lên. Phải rồi, mày chưa biết là Anh Cả tìm cho chúng ta một bà chị dâu như thế nào đâu nhỉ. Tao thật sự không hiểu Anh Cả nghĩ gì nữa. Tao hỏi anh ấy, mày có biết anh ấy trả lời thế nào không?”.

“Thế nào?” A Ngũ khẽ cười hỏi.

Hoàng Phi cười khùng khục, “Anh Cả nói, con bé ấy đã khiến cho anh ấy cảm thấy sự rung động hồi còn trẻ, thế mà con bé ấy thì chẳng khác gì một quả dưa chuột xanh!”.

A Ngũ vẫn lắc ly rượu trên tay, khước môi trề xuống, “Anh Hai này, anh nói xấu chị dâu, cẩn thận Anh Cả mà nghe thấy thì sẽ lột da anh ra đấy!”.

“Không thể nào có chuyện đó được!” Hoàng Phi cười, “Anh Cả sẽ không bao giờ vì con bé đó mà làm khó dễ chúng ra đâu, mày có tin không!”.

“Không tin!” Từ ngoài cửa vang lên tiếng nói lạnh lùng của Phương Nghị.
Nụ cười trên môi Hoàng Phi bỗng tắt ngấm, quay đầu lại thì thấy Phương Nghị đang đứng ở cửa, cười hích hích, A Ngũ vội đứng dậy đón.

“Anh Cả!” A Ngũ cất tiếng chào, giọng run run.

Phương Nghị vỗ mạnh vào vai A Ngũ, “Thằng lỏi, rần rỏi lên không ít nhỉ!”.

Khi ra đi, A Ngũ mới chỉ là một thiếu niên nhỏ thó, bây giờ đã trở thành một chàng trai cao lớn rần rỏi, thời gian sáu năm cũng đủ tạo ra không ít thay đổi lớn lao.

Hoàng Phi nhìn thấy Sở Dương đi theo Phương Nghị lên gác, sợ rằng luận điệu “quả dưa chuột xanh” vừa rồi đã bị cô nghe thấy nên nhìn Sở Dương với vẻ lo lắng, cười và hỏi bằng một câu lấy lòng, “Hi hi, chị dâu, hôm nay chị dâu mặc đẹp quá!”.

Sở Dương mặc một bộ tiểu lễ bằng lụa màu mực xanh, trước ngực có mấy nếp gấp xếp tự nhiên, để lộ ra một vẻ tinh nghịch trên nền của sự trang nhã. Đây là bộ trang phục mà Phương Nghị đã phải dùng biện pháp cưỡng ép đưa cô đi mua. Đã quen mặc quần bò với áo len thô, vì thế Sở Dương cảm thấy rất khó chịu, với cách ăn mặc cũ, mỗi một bước Sở Dương có thể leo lên ba bậc cầu thang, bây giờ thì ngược lại, chỉ có thể rón rén leo từng bậc cầu thang một. Cô thật sự không hiểu, vì sao giữa mùa đông mà lại cứ phải ăn mặc như thế này, đúng là không bình thường!

A Ngũ nghe tiếng ngẩng đầu lên nhìn Sở Dương, bất giác sững sờ trong giây lát. Hoàng Phi vỗ mạnh vào vai A Ngũ, “A Ngũ, không mau chào chị dâu đi à?”, nói rồi đưa mắt ra hiệu với A Ngũ.

A Ngũ đưa mắt nhìn Sở Dương, ánh mắt bộc lộ những sắc thái tình cảm rất phức tạp, hai môi

cắn vào nhau, mãi cũng không cất tiếng.

Phương Nghị cảm thấy bầu không khí có điều gì đó bất ổn, nhú mào lại, nhìn Sở Dương rồi lại quay sang nhìn A Ngũ.

Hoàng Phi thì cứ tưởng là A Ngũ quá chăm chú vào việc quan sát Sở Dương, sợ A Ngũ sẽ nói ra những lời dắc tội, vội kéo vai A Ngũ lại và giới thiệu với Sở Dương, “Hi hi, chị dâu, đây là cậu A Ngũ, tên thật là Hà Ý Khiêm, vừa từ Canada về, vẫn còn chưa quen với sự chênh lệch về thời gian nên có phần ngơ ngác. Nhưng chị chớ bị hấn lừa nhé, hấn là xấu bụng lắm đấy, mấy năm qua hấn đã làm hỏng không ít đời các cô gái Canada đâu!”.

Cuối cùng thì A Ngũ cũng đã có phản ứng, anh ta gật đầu chào Sở Dương, vành môi đẹp trẻ xuống nở một nụ cười có phần chế nhạo với Sở Dương.

Sở Dương lạnh lùng liếc nhìn người ấy, rồi đi thẳng đến salon và ngồi xuống, cúi người tháo đôi giày đang đi ném xuống rồi xoa xoa đôi chân bị đồ giày cao gót đáng ghét làm cho bị đau.

Nhìn điệu bộ của Sở Dương, Phương Nghị cũng cảm thấy buồn cười, rồi trước sự ngạc nhiên đến mức chỉ còn biết há hốc miệng nhìn của Hoàng Phi, anh bước tới bên cạnh Sở Dương, quỳ xuống, xỏ lại đôi giày vào chân cô, cười nói, “Chịu khó một chút, ít nhất thì cũng phải chú ý giữ gìn hình ảnh chứ!”.

Hoàng Phi lấy tay bịt mắt, miệng kêu lên, “Em không nhìn thấy gì đâu, em không nhìn thấy gì đâu đấy!”.

Phương Nghị quay lại cười và mắng Hoàng Phi, “Thằng lỏi kia, có im miệng ngay đi không!”.

“Được rồi, được rồi, bọn em đi, bọn em đi!” Hoàng Phi kéo khuỷu tay Hà Ý Khiêm lôi ra ngoài, “Nhìn thấy chưa, Anh Cả mới chính là điển hình của việc có người yêu thì quên hết bạn bè đấy! Cậu từ xa về, anh ấy không hề nói đến chuyện ôn lại tình cảm anh em với cậu mà chỉ biết xót xa chăm sóc cho chị dâu, ha ha...”.

Hà Ý Khiêm vẫn cười nhạt nhìn Phương Nghị và Sở Dương, ánh mắt lạnh tới rợn người.

“Các cậu cứ ra ngoài đi loanh quanh chút đi, đã lâu rồi A Ngũ mới về, Hoàng Phi hãy đưa cậu ấy đi đây đó đi, lát nữa anh sẽ tới”, nói rồi Phương Nghị quay lại nói với Sở Dương, “Em cứ chờ ở đây, sẽ không có ai lên đâu, nếu thấy chán thì có thể sang thư phòng bên cạnh mà đọc sách, ông nội của Hoàng Phi cất giữ rất nhiều cuốn sách hay đấy”.

Sở Dương gật đầu nhìn theo bóng Phương Nghị khuất dần ở góc cầu thang, nhưng cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của Hà Ý Khiêm vẫn như đang xuyên lên da thịt, cô ngồi xuống định thần trong giây lát, tiện tay vớ lấy chiếc gối bên cạnh ném xuống, miệng thốt lên, “Đồ khốn!”, rồi sau đó như bị rút hết mọi sức lực, cô ngã xuống ghế, thân hình bắt đầu khẽ rung lên.

Tiếng nhạc dịu dàng, tiếng nói cười từ dưới gác văng vẳng vọng lên. Cánh cửa phòng bỏ ngõ, giống như miệng của một chiếc động sản sùng xuất hiện một con thú ăn thịt người. Sở Dương đưa mắt nhìn lên, cảm thấy hơi hoang mang, cô nhắm mắt lại, dựa mình vào ghế nhưng cũng không sao tĩnh tâm được. Cô đứng dậy, định đóng cửa lại. Nhưng tay cô vừa đặt lên nắm đấm thì lập tức cánh cửa bị đẩy ngược trở lại.

“Định chạy trốn à?” Hà Ý Khiêm cười lạnh lùng.

Sở Dương giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, mắt mở to nhìn Hà Ý Khiêm đóng cửa lại, cô bất giác lùi lại phía sau.

Khuôn mặt Hà Ý Khiêm nở nụ cười đầy vẻ nhạo báng, tay giữ chặt lấy Sở Dương đúng lúc cô lùi về phía sau.

“Buông tay ra!” Sở Dương giận dữ kêu lên.

“Buông tay?” Hà Ý Khiêm cười lạnh lùng, mặc cho Sở Dương vùng vẫy, anh ta đẩy mạnh cô áp vào cửa, rồi giang tay quây lại, ánh mắt lộ vẻ giận dữ, môi vẫn giữ nụ cười lạnh lùng, “Nhóc con, cô đã lớn thật rồi, cô đã lớn thật sự rồi!”.

Sở Dương cắn chặt vành môi, đẩy cánh tay của Hà Ý Khiêm. Nhưng dường như cánh tay ấy được đóng chặt vào cánh cửa, dù cô có gắng hết sức nó cũng không hề di chuyển.

Sở Dương rít qua kẽ răng, “Anh hãy bỏ tay ra!”.

Nhưng Hà Ý Khiêm vẫn không thèm để ý đến lời của cô.

Sở Dương tức giận nhìn trừng trừng vào Hà Ý Khiêm. Vẻ mặt của Hà Ý Khiêm cũng đầy vẻ dữ dằn, ánh mắt của cả hai người như những con thú chỉ muốn cắn xé đối phương ngay lập tức.

Nhưng Hà Ý Khiêm là người lấy lại trạng thái trước tiên, anh ta chớp mắt, thay vẻ dữ dằn trong ánh mắt, nhìn Sở Dương với cái nhìn đầy nhạo báng, “Màn kịch này chắc là cô chuẩn bị lâu lắm rồi phải không? Lần này gặp tôi ở đây chắc hẳn là cô cảm động lắm nhỉ?”.

Sở Dương cười khinh mạn, như thể vừa nghe xong một câu chuyện tiểu lâm bạc nhất.

Nhìn thấy mái tóc ngắn của Sở Dương, Hà Ý Khiêm ngây ra một chút, rồi cười chế nhạo, tay đưa ra nghịch mái tóc của cô, “Ồ, đã cắt tóc rồi à?”.

Sở Dương nghiêng đầu, tránh bàn tay của Hà Ý Khiêm với vẻ ghê tởm. Hà Ý Khiêm chau mày lại, rồi sau đó co lại thành nắm đấm vung về phía Sở Dương, cuối cùng rơi xuống cánh cửa gỗ, và kêu lên một tiếng.

Sở Dương cười lạnh lùng, “Anh buông tay ra, nếu không thì tôi kêu lên đấy!”.

“Kêu lên?” Hà Ý Khiêm nhạo báng, “Ở đây ư? Kêu gì nào, rằng tôi thất lễ với cô chăng? Kêu lên đi, ở phía dưới đang có rất nhiều người đấy, để tôi xem cô có thể cầu cứu được những ai nào?”.

Sở Dương vẫn lạnh lùng nhìn anh ta, một hồi lâu không ai nói câu gì mà chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng. Đột nhiên Sở Dương kêu thất thanh, “A...”.

Hà Ý Khiêm giật mình nhìn Sở Dương, không ngờ cô kêu lên thật. Sở Dương nhân lúc Hà Ý Khiêm đang sững sờ, vội đẩy mạnh tay anh ta ra, ra sức đẩy mạnh cánh cửa, chạy ra ngoài.

Lúc ấy ở phía dưới, Hoàng Phi bị các bề trên vây lấy đến phát phiền, A Ngũ vừa thấy ở bên cạnh, thế mà thoát một cái đã biến đi đâu mất. Đang định đến bên nói với Phương Nghi mấy câu thì lại thấy Phương Nghi bị chính cha của mình tóm lấy. Từ trước đến nay, Hoàng Phi luôn rất sợ cha, vì thế chỉ còn biết đi loanh quanh. Đang suy nghĩ xem A Ngũ có thể biến đi vào chỗ nào thì lại nhìn thấy cô gái mà người bạn thân thiết nhất của mẹ giới thiệu cho hôm nào đang trong một dáng điệu hết sức phong tình.

Hoàng Phi thích con gái đẹp, điều ấy không sai, nhưng lại không thích các cô gái đẹp có quan hệ với những người trong gia đình. Nhìn thấy cô gái ấy đang đi lại phía mình, Hoàng Phi vội quay người đi lên gác, nhưng khi vừa bước lên chỗ chiếu nghỉ thì bỗng nghe có tiếng kêu thất thanh.

Sau khi xông ra khỏi cửa, Sở Dương lập tức bỏ chạy xuống dưới, có lẽ vì cuống quýt nên cô quên mất là mình đang mặc một bộ lễ phục lộng lẫy chứ không phải là chiếc quần bò như mọi khi. Cô chỉ nghe tiếng váy chấm gối kêu soạt một tiếng, toàn thân cô lập tức lộn nhào xuống.

Hoàng Phi không kịp nghĩ gì, vội đỡ lấy người đang lăn xuống theo bản năng. Thần kinh vận động của Sở Dương rất phát triển, nên cô theo đà nhanh chóng tóm lấy cánh tay của Hoàng Phi, không những cả người ngã vào lòng của Hoàng Phi mà cô còn xô cả Hoàng Phi vào góc chiếu nghỉ.

Bình một cái, Hoàng Phi rấn chắc đã trở thành một chiếc đệm thịt, cổ họng anh ra lập tức phát ra tiếng kêu “Ồi”, rồi tiếp sau đó, cái giọng run run vì đau ấy tiếp tục thốt ra mấy từ, “Đồ nhóc thối tha!”.

Phương Nghị nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Sở Dương, vội chạy từ phòng khách lớn tới.

Đầu tiên Hoàng Phi nhìn thấy Hà Ý Khiêm mặt xám ngoét đứng ở phía trên, quay đầu lại thì thấy Phương Nghị vẻ mặt lo lắng đứng ở bên dưới, cảm thấy hình như có điều gì đó bất ổn, nhưng lúc đó rất khó nói là gì. Định thần lại thì thấy Sở Dương vẫn đang được mình ôm chặt vào lòng, chợt nhớ ra, chết rồi, đó là chị dâu!(^^)

Trong cơn cuống quýt, Hoàng Phi vội đẩy mạnh Sở Dương ra, động tác ấy khiến những ai nhìn thấy lúc đó đều trở mắt.

Sở Dương vẫn còn chưa kịp thở phào một cái, thì đã thấy mình bị Hoàng Phi đẩy mạnh ra, chân đập mạnh vào lan can của cầu thang đầu đếng, rồi lại tiếp tục bị văng xuống.

Chết rồi, phen này nếu không chết thì cũng sẽ gãy chân. Cái cầu thang đáng ghét, chiếc váy cũng thật đáng ghét, và cả tên Hoàng Phi nữa, tất cả thật đáng ghét! Sở Dương thảm rửa, chỉ còn biết trông chờ vào Phương Nghị mà thôi.

Trong giây phút được Phương Nghị đỡ, Sở Dương đã phải thảm thốt lên lời cảm tạ trời đất.

“Sao thế?” Phương Nghị khẽ hỏi.

Sắc mặt Sở Dương hơi tái, cô khẽ lắc đầu.

Sau khi đẩy Sở Dương ra chỉ một giây, Hoàng Phi lập tức thấy hối hận, sợ chẳng may Sở Dương có làm sao thì Anh Cả sẽ không để yên! Khi nhìn thấy Phương Nghị đã ôm được Sở Dương rồi, anh ta vội sán xuống hỏi, “Không sao chứ? Vừa rồi có chuyện gì mà kêu lên như vậy?”.

Sở Dương đưa mắt nhìn, thấy người vây xung quanh mỗi lúc một nhiều, xấu hổ cười đáp, “Xin lỗi, vừa rồi tôi nhìn thấy một con gián, sợ quá nên kêu lên thôi. Thật sự xin lỗi”.

Phương Nghị cũng cười và nói với mọi người, “Nữ sinh viên nhát gan, đến một con gián mà cũng sợ đến thế đấy!”.

Mọi người thấy không có việc gì nghiêm trọng cũng cười thân thiện rồi tản ra. Có người nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Phương Nghị khi ôm Sở Dương lúc nãy, đùa trêu hai người mấy câu.

“Gián à?” Vẻ mặt Hoàng Phi nghi hoặc, nhà của mình mà có gián sao?

Phương Nghị liếc nhìn Hoàng Phi, rồi ngược mắt nhìn lên Hà Ý Khiêm, ánh mắt dần trở nên

lạnh lùng xem chút nghi hoặc.

Hà Ý Khiêm vịn tay vào lan can đứng như phỗng, ánh mắt rời từ người Sở Dương lên mặt Phương Nghị, cặp môi mím lại trắng nhợt.

“Ai da” Sở Dương kêu khẽ trong lòng Phương Nghị, Phương Nghị cúi nhìn thấy cô đang định xoa lên gót chân trái, giờ đã sưng đỏ lên, to hơn hẳn chân bên phải.

“Đừng có sờ vào đó!” Phương Nghị vội kêu lên, “Hãy thử vận động cổ chân xem liệu có đi được không!”.

Sở Dương thè lưỡi thử cử động chân trái, tuy vẫn đau nhưng cảm giác vẫn vận động được, xem ra chỉ bị bong gân đôi chút, không ảnh hưởng gì tới xương.

Phương Nghị cũng thở phào nhẹ nhõm bế Sở Dương đi ra ngoài. Hoàng Phi liếc nhanh Hà Ý Khiêm một cái, không kịp nói gì vội chạy theo sau Phương Nghị. Tới bệnh viện, sau khi khám sơ bộ, bác sỹ cho đi chụp phim, cuối cùng kết luận là bị bong gân, lúc đó Phương Nghị mới thật sự yên tâm, về mặt khi nhìn Hoàng Phi cũng đỡ khó coi hơn.

Hoàng Phi cảm thấy rất oan uổng và càng cảm thấy thối thía với câu nói: “Có vợ thì quên mẹ”. Ngay cả mẹ mà cũng còn quên thì đừng nói đến những người anh em như mình.

“Anh Cả, em thực sự không cố ý đẩy con nhóc đó, à không phải thế, là chị dâu. Em không cố ý đẩy chị ấy đâu ạ!” Hoàng Phi nói về khổ sở.

Phương Nghị nhìn Hoàng Phi không nói gì, rồi mặc cho Sở Dương phản đối bế thốc cô lên và đưa ra xe. Hoàng Phi vội chạy ra mở cửa sau xe để Phương Nghị đặt Sở Dương vào, rồi chủ động ngồi vào vị trí lái xe.

“Hai người ra đi, tôi muốn thay quần áo!” Đột nhiên Sở Dương lên tiếng. Phương Nghị hơi ngây người ra, sau đó lập tức hiểu ngay rằng, Sở Dương sợ người nhà biết chuyện cô ở bên ngoài như thế nào, nhất là những chuyện liên quan đến mình, nên lặng lẽ nhìn Sở Dương, Sở Dương cũng nhìn trả lại không chút sợ hãi.

Hoàng Phi liếc trộm đôi trai gái ấy từ chiếc gương hậu, sợ Anh Cả nổi nóng với mình nên vội cúi thấp đầu xuống nhìn vào chiếc vô lăng một cách tội nghiệp.

“Xuống xe!” Phương Nghị gầm lên với Hoàng Phi, rồi mở cửa xe bước xuống trước, Hoàng Phi cũng lập tức xuống theo.

Thực sự trong lòng Sở Dương không hề muốn phương Nghị đưa mình về. Chiếc xe sang trọng cộng thêm con người chướng mắt này chắc chắn sẽ mang tới phiền hà cho cô khi đi vào sân của khu tập thể. Nhưng cô biết, cứ theo như cách thể hiện vừa rồi của Phương Nghị, nếu không để cho anh ta đưa cô về thì dù có bóp chết cô anh ta cũng có thể làm (^ ^).

Sở Dương chợt nhớ tới câu mà Trương Tĩnh Chi từng nói, “Làm người chó nên cố chấp, khi cần nhượng bộ thì nên nhượng bộ. Cho dù có muốn đá người ta thì cũng phải lùi về sau một bước, như thế khi giơ chân mới có thể có một cú đá mạnh”.

Khi Trương Tĩnh Chi nói câu này thì Tiêu Tiêu đang kẹp một miếng thuốc bạc hà tằm tằm cười, rồi sau đó bổ sung một câu, “Vừa phải còn được, mạnh quá hóa thân!”. Nhìn thấy Sở Dương và Tiêu Tiêu đều tròn mắt lên nhìn mình thì cười hì hì và giải thích, “Nói một cách đơn giản hơn thì đó là hảo hán không so đo thiệt thòi trước mắt”.

Sở Dương không thể cưỡng lại Phương Nghi, hơn nữa chân của cô thực sự khá đau nên đành để anh bế khỏi xe. Lần này thì Hoàng Phi tỏ ra biết điều hơn hẳn, ngồi ở xe chờ một cách ngoan ngoãn chứ không chạy lăng xăng sẵn đón nữa.

Nhấn chuông cửa, không ngờ người ra mở cửa lại là mẹ của Tĩnh Chi, Sở Dương sững người, vội thốt lên, “Bác!”.

Mẹ của Tĩnh Chi nhìn thấy Sở Dương được một người đàn ông bế đứng ngay sau ô cửa cũng sững người, nhưng ngay lập tức vui vẻ nhường lối cho họ bước vào nhà, rồi quay đầu gọi với vào trong, “Mẹ Sở Dương, mau ra xem Sở Dương đã về rồi này!”.

Mẹ của Sở Dương đang dọn dẹp trong bếp, nghe thấy tiếng chị chồng gọi rất vui vẻ, trong bụng cũng thấy lạ, Sở Dương về thì về chứ sao lại phải gọi toáng lên như vậy.

“Sao cơ...”, mẹ Sở Dương vừa đi ra vừa hỏi, nhưng chưa hết câu thì sững người lại và trân trân nhìn cảnh tượng Phương Nghi bế Sở Dương trên tay, sau đó lại liếc nhìn sang vẻ mặt vui vẻ của bà chị chồng. Bà thấy hối hận, tự trách mình ban nãy đã dùng giọng châm chọc để hỏi về chuyện nửa đêm Tĩnh Chi được một chàng trai lạ mặt bế về.

Thật ra cũng không thể trách bà được, nếu có thì đó là trách chị Diệp hay tọc mạch. Nếu không phải là chị ta cứ kéo bà lại để kể về cảnh chị ta nhìn thấy buổi tối hôm ấy thì bà đã không hỏi chị chồng về chuyện đó vào bữa ăn như vậy. Bây giờ thì hay rồi, đúng là “cười người hôm trước, hôm sau người cười”.

Mẹ Tĩnh Chi thì cảm thấy nổi ấm ức nén chịu mãi trong lòng cuối cùng cũng được trút ra. Vừa rồi mợ còn nói, nào là thanh niên bây giờ càng ngày càng to gan lớn mật, không suy tính trước sau về những việc mình làm. Thậm chí còn nói rằng, con gái phải quản thật nghiêm, nếu không thì người ta cười cho. Mẹ của Tĩnh Chi đã rất tức giận, trong bụng đã nghĩ, con gái tôi thì làm sao? Chẳng qua cũng chỉ là ôm nhau với bạn trai của nó có một chút ở dưới sân khu tập thể - bà đã tự gán cho Ông Dụ Hàm là bạn trai của Tĩnh Chi – có đáng để cho các người nói thế không? Bây giờ thì hay rồi nhé, con gái của họ không chỉ được đàn ông bế, mà hơn nữa còn bế thẳng về nhà nữa kìa!

“Hãy đặt tôi ngồi xuống!” Sở Dương chỉ tay xuống ghế nói. Phương Nghi cẩn thận đặt Sở Dương xuống ghế, sau đó mới đứng dậy, lễ phép chào mẹ Sở Dương, “Chào cô!”.

Mẹ Sở Dương lúng túng ậm ừ một tiếng. Tuy lúc thường bà hay coi việc tìm cho con gái một người đàn ông tử tế là mục tiêu hàng đầu trong cuộc sống của mình, nhưng khi có một chàng trai xuất hiện bên con gái thực sự thì bà lại thấy luống cuống, và phản ứng đầu tiên là định tát cho con gái mình một cái tát, sau đó nhiech mồm, “Con nhóc, mày đã đưa người về nhà như thế à? Sao không báo trước để mẹ còn chuẩn bị về tâm lý”.

Tĩnh Chi lúc đó đang xem cha và cậu chơi cờ trong thư phòng, nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn liền chạy ra xem có chuyện gì. Khi thấy Phương Nghi, cô cũng sững người lại, trong bụng nghi hoặc không hiểu vì sao Sở Dương lại đưa anh ta về nhà.

Phương Nghi gật đầu với Tĩnh Chi thay cho lời chào.

Mẹ Sở Dương nhìn Phương Nghi vẫn chưa kịp định thần lại. Bà luôn mơ tưởng đến chuyện sớm tìm cho con một nơi gửi gắm suốt đời, nhưng khi “nơi gửi gắm suốt đời” ấy xuất hiện trước mặt, thì lại phát hiện ra rằng, mình chưa thể chấp nhận chuyện đó ngay lập tức. Nhìn bề ngoài, nơi gửi gắm ấy đẹp tới mức có vẻ hơi quá xa xỉ. Vì thế, mẹ Sở Dương cứ ngây người ra nhìn chẳng khác gì cảnh tượng Ngô Mạnh Đạt ôm hài nhi nhìn Chí Tôn Bảo thẳng thiên trong Đại Thoại Tây Du, chỉ thiếu một câu thốt lên là, “Lão Công, ra mà xem Thượng đế này”!

Tĩnh Chi có vẻ bình tĩnh hơn, cô nghĩ Sở Dương không thể trắng trợn đưa Phương Nghi về như

thể được, cô liếc mắt nhìn thì thấy Sở Dương chỉ đi một chiếc giày.

“Chân sao thế?” Tĩnh Chi hỏi.

Lúc ấy Sở Dương cảm thấy bà chị họ của mình vô cùng đáng yêu, vội nói, “Em không cần thận nên bị trẹo chân, đau chết đi được”.

Nói xong miệng cứ xuýt xoa, còn trong bụng đang nghĩ cách xem, nếu mẹ hỏi Phương Nghi là ai thì sẽ phải trả lời như thế nào. Nếu giới thiệu là chú Phương thì Phương Nghi sẽ phản ứng ra sao nhỉ? (*khổ thân anh Nghi quá ^^*)

Lúc đó mẹ Sở Dương mới chú ý đến cổ chân của con gái đã bị sưng vù lên như móng giò, bà vô cùng xót xa, vội bước đến ngồi xuống bên con gái hỏi, “Sao lại thế này? Liệu xương có bị gãy không?”

“Mẹ, con không sao đâu, con đã đi khám bác sỹ rồi”, Sở Dương đáp.

Mẹ Tĩnh Chi tỏ ra bình tĩnh hơn, bà mời Phương Nghi ngồi xuống và nói, “Cám ơn anh đã đưa Sở Dương về”, rồi bà lấy ấm pha trà và vờ như vô tình, hỏi, “Anh là...?”

Sở Dương giật mình, cứ lo chuyện gì thì chuyện ấy đến, nên vội nói, “Bác, bác rót giúp cháu trà đi!”.

Phương Nghi đón tách trà, cảm ơn và đáp một cách lịch sự, “Cháu họ Phương, Sở Dương thực tập ở công ty cháu. Hôm nay công ty tổ chức tiệc hàng năm, Sở Dương bị trẹo chân trong khi chuẩn bị hội trường. Cháu cảm thấy rất áy náy vì chuyện này.”

Nghe thế Sở Dương ngây người ra, không ngờ Phương Nghi lại nhanh trí và phối hợp nhịp nhàng với cô như vậy.

Tĩnh Chi cũng thầm khen và bất giác đưa mắt nhìn Phương Nghi.

“Thì ra là như vậy!”. Mẹ của Tĩnh Chi không giấu nổi sự thất vọng, nụ cười trên miệng cũng tắt ngấm, nhưng lập tức lấy lại tinh thần, nói với vẻ không mấy thiện cảm, “Anh Phương này, Sở Dương nhà chúng tôi là con gái, sao các anh lại sai nó như con trai thế, leo lên lại trèo xuống, lần này thì bị như vậy, nếu lần sau bị nặng hơn liệu các anh có chịu trách nhiệm được không? Không lẽ thực tập sinh thì không phải là người? Các anh bóc lột người quá đáng đấy!”

Trên mặt Phương Nghi nở nụ cười nhạt nhưng vẫn lắng nghe với vẻ lễ độ, thỉnh thoảng lại gật đầu đồng ý. Mẹ Sở Dương mải lo cho con gái nên chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến việc trách móc Phương Nghi. Sở Dương thấy bà bác cứ trợn mắt trợn mũi lần tới Phương Nghi, bèn đưa mắt ra hiệu cho Tĩnh Chi, ý muốn nhờ cô tìm cách đưa bà ra chỗ khác.

“Mẹ...” Tĩnh Chi gọi rồi lôi tay mẹ, “Mẹ đừng nói nữa, không ai muốn xảy ra chuyện này đâu”.

Mẹ Tĩnh Chi phẩy tay cô, có ý muốn bảo Tĩnh Chi không được xen vào, vẫn tiếp tục trách Phương Nghi, “Anh nói đi, Sở Dương nhà chúng tôi vì làm việc cho các anh nên mới bị như thế, các anh có định bồi thường không? Tiền chữa trị, tiền đi làm, tiền chăm sóc và cả tiền bồi thường về tinh thần nữa...”.

Sở Dương ngớ người ra nhìn bà bác, còn Tĩnh Chi lấy tay che mặt với vẻ bất lực, đúng lúc ấy thì nghe thấy tiếng mợ cô từ phía sau, “Đúng thế, cậu nói xem, cậu định bồi thường thế nào?”

Chà, đúng là không hổ chị chồng em dâu!

Ngày hôm sau, khi nghe Tĩnh Chi kể lại rằng mẹ và mợ cô đòi Phương Nghi bồi thường về mặt tinh thần cho Sở Dương, Tiêu Tiêu thấy thật khó mà tưởng tượng ra cảnh một người vốn dĩ hết sức nghiêm túc như Phương Nghi khi phải đối diện với hai người phụ nữ trung niên so đo mặc cả ấy sẽ phải như thế nào. Cô liếc trộm vào phòng làm việc của Phương Nghi rồi khẽ hỏi Tĩnh Chi, “Sau đó thì sao? Đừng nói với mình là mẹ cậu móc được tiền từ túi Phương Nghi đấy nhé!”

Tĩnh Chi phì cười, “Họ ấy ư? Họ ít nhiều cũng thừa hưởng đôi chút tinh thần đấu tranh của bà mình. Cậu tưởng ông chủ cậu là người tốt đến thế chẳng? Chỉ mấy câu thôi là anh ta đã khiến hai bà già ấy đi chỗ khác rồi. Hai bà già lẩm cẩm thì lại cứ tưởng mình đang thả cần câu dài để bắt được con cá lớn. Ai ngờ, cá thì chẳng câu được, mà ngược lại vớ phải một hà bá cắn không buông!”.

Tĩnh Chi không có ấn tượng tốt đẹp về Phương Nghi, vì vậy lời lẽ cũng có phần cay nghiệt.

Tiêu Tiêu cười, “Cậu đang ở chỗ làm phải không? Nói như vậy không khéo đồng nghiệp nghe thấy thì bộ mặt thật của cậu sẽ bị vạch trần đấy!”

Ở đầu bên kia Tĩnh Chi cười đắc ý, “Hi hi, mình đang trong nhà vệ sinh, không có ai đâu”.

“Cậu trốn vào nhà vệ sinh chỉ để buôn với mình chuyện này à?” Tiêu Tiêu hỏi, mắt nhìn đồng hồ, cô bạn này đã dây cà dây muống gần hai mươi phút rồi. Mặc dù công việc hôm nay không nhiều lắm nhưng cũng không có nghĩa là cô có nhiều thời gian để buôn dưa lê với Tĩnh Chi như vậy.

Ở đầu bên kia giọng Tĩnh Chi sôi sục, “Tất nhiên không chỉ để nói một chuyện đó. Mình đang nấu hết ruột gan đây này, bọn mình sắp thay sếp rồi”.

“Là vị chủ nhiệm biến thái không lấy được chồng đó ư?”

“Nếu là chị ta thì đã tốt! Không phải chị ta, mà là người trên chị ta nữa”.

Tiêu Tiêu mỉm cười với vẻ không thiện chí cho lắm, rồi đưa mắt nhìn xung quanh và hạ giọng nói, “Thay sếp của chị ta thì có gì mà cậu phải kích động thế? Hơn nữa, cách nói của cậu, còn có người đàn ông khác dám ở trên chị ta cơ à?”

Tĩnh Chi biết Tiêu Tiêu cố tình bóp méo những lời của cô, liền cười mắng, “Mình nói tới người đàn ông ở vị trí trên cô ta! Đồ quý a, lúc nào cậu cũng nghĩ tới chuyện bậy bạ! Cậu họ “dê” hay sao thế hả?”

“Mình họ Tiêu đích thực đấy chứ!” Tiêu Tiêu cố nhịn cười, trả lời một cách nghiêm túc.

“Mình không rồi hơi đầu khấu với cậu nữa, chắc cậu không thể đoán được ai sẽ về chỗ bọn mình đâu!” Tĩnh Chi nói với giọng phần nộ.

Nghe giọng rít qua kẽ răng của Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu chỉ muốn phì cười. Cô biết Tĩnh Chi luôn phải cố làm ra vẻ thực nữ ở nơi làm việc chắc là rất khổ sở, cô cũng đoán được rằng chỉ khi nói chuyện với cô, Tĩnh Chi mới không hề giấu giếm che đậy như vậy, vì thế cô cười hỏi, “Chắc không phải là Ông Dụ Hàm đấy chứ?”

“Cậu thông minh tới mức khiến mình phải ghen tị!” Tĩnh Chi nói.

Tiêu Tiêu không ngờ được rằng đó là Ông Dụ Hàm, chỉ tiện mồm nói một câu như vậy, ai dè lại đúng, thảo nào mà hôm nay Tĩnh Chi cứ dưng dưng như lên cơn phong giật.

“Cầu xin Thượng đế che chở cho cậu!” Tiêu Tiêu cười, “Mình thực sự chịu rồi đấy, mình còn phải làm việc kéo lát nữa yêu tinh hà bá lại đòi mình nộp báo cáo phân tích. Nói chuyện sau nhé!”. Nói xong cô liền gác máy luôn.

“Chẳng có chút nghĩa khí gì cả!” Tĩnh Chi tức giận nói, quay người lại nhìn mình trong gương, gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh, “Trời ạ, sao mình lại cảm thấy kích động thế nhỉ?” Tĩnh Chi lẩm bẩm, cảm tưởng như sắp cắn xé người khác. May mà tóc dài, chứ nếu không chắc sẽ dựng đứng cả lên, nếu vậy trông cô chắc chẳng khác gì con gà chọi! (=)))

Chỉ là Ông Dụ Hàm thôi mà, cần gì phải đến mức ấy!

Cũng không thể trách Tĩnh Chi sao lại có phản ứng gay gắt đến vậy, vì quả thực cô không hề có chút chuẩn bị gì về tâm lý. Buổi sáng vừa đến cơ quan, Tiểu Vương ở bàn đối diện đã cho cô biết tin tức vĩa hè sốt dẻo mới ra lò rằng: sếp trên đã thay, đó là một nhân tài trẻ tuổi của giới tiền tệ, mà nghe nói lãnh đạo phải bỏ khá nhiều tiền ra mới mời về được.

Tĩnh Chi nghe thấy rất phấn chấn. Tuy nói rằng cô chỉ là một viên chức quèn, dù thay sếp là ai chẳng nữa cũng chẳng ảnh hưởng đến cô, nhưng Tiểu Vương đã thổi phồng nhân vật thần

bí ẩn quá mức khiến cô không khỏi nhen lên mộng thiếu nữ trong lòng. Dù cô đã có mục tiêu là Dương Lôi, nhưng điều ấy cũng không ngăn cản cô có những thần tượng khác.

Thấp thỏm chờ mong nhân tài trẻ tuổi ấy xuất hiện, mãi đến gần trưa mới thấy trưởng phòng “Bạch Cốt Tinh” kéo đôi giày cao gót bầy phân bước vào. Chị ta vỗ tay hai cái, rồi nói bằng một giọng ngọt như mía lùi, “Các đồng nghiệp, tôi xin giới thiệu, đây là Tổng Giám đốc mới của bộ phận chúng ta”.

Tĩnh Chi vội cùng mọi người đứng lên và nhoẻn một nụ cười rất đúng kiểu về phía người đàn ông đứng sau “Bạch Cốt Tinh”. Chỉ mới thoáng nhìn, cô đã lập tức thấy trời đất tối sầm. Giọng the thé chói tai của “Bạch Cốt Tinh” không còn thấy đâu nữa, những âm thanh xung quanh cô như biến mất, chỉ còn một khuôn mặt đặc ý của Uông Dụ Hàm.

Miệng nở nụ cười lãnh đạm, Uông Dụ Hàm tỏ vẻ chân thành nghe những lời giới thiệu của “Bạch Cốt Tinh”. Khi đi đến bên Tĩnh Chi, khóe miệng của anh ta nhếch lên, gật đầu có ý chào cô.

Tĩnh Chi không thể nào tưởng tượng được rằng, tài năng trẻ mà cô dài cổ ngóng đợi cả nửa ngày lại chính là anh ta. Trong lòng cô không chỉ có sự thất vọng tràn trề mà còn có cảm giác bị lừa gạt, cứ như thể Uông Dụ Hàm đã lừa gạt tình cảm của cô vậy.

Anh ta đã cố ý, chắc chắn anh ta muốn nhìn thấy điệu bộ sững sờ của mình đây mà, Tĩnh Chi tức giận nghĩ. Lần ấy, sau khi xảy ra chuyện bị cướp, ấn tượng vốn có của cô đối với anh ta đã có những thay đổi lớn. Anh ta đã nhìn thấy được rằng cha mẹ cô rất thích anh ta nhưng đã không lợi dụng cơ hội để lấy lòng hai ông bà, cô tưởng rằng anh ta có chút khí chất đàn ông mà không dùng thủ đoạn bám riết lấy cô nữa, nhưng không ngờ anh ta chỉ im tiếng được mấy ngày và ngay sau đó mang đến cho cô sự ngạc nhiên bất ngờ này.

Vả nước lên mặt lấy bình tĩnh thì tiếng chuông điện thoại chột vang lên. Tĩnh Chi cầm lên xem, đó là số của Uông Dụ Hàm, cô do dự một chút rồi mới ấn nút nghe.

Giọng nói đáng ghét của Uông Dụ Hàm vang lên ở đầu dây bên kia, “Giờ làm việc không ở vị trí mà đi đâu thế hả?”

“Thưa lãnh đạo, giờ làm việc cũng có thể đi vệ sinh chứ ạ!” Tĩnh Chi uể oải đáp.

“Lâu như thế sao?”

Tĩnh Chi liếc nhìn vào gương, nhắc mình cần phải bình tĩnh. Hít một hơi thật sâu, cô khẽ đáp bằng một giọng rất dịu dàng, “Thưa lãnh đạo, tôi bí tiện, như thế không được sao?” (ôi giờ, thực nữ đây sao? =)))

Tiếng cười khẽ của Uông Dụ Hàm truyền đến, Tĩnh Chi cầm điện thoại ra xa một chút, rồi làm như Uông Dụ Hàm đang ở trước mặt, cô đập vào chiếc điện thoại mấy cái để trút cơn tức giận. Cánh cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra, một đồng nghiệp đi vào, Tĩnh Chi mỉm cười gật đầu với người ấy, rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Tôi gọi điện cho cô nhưng máy cứ bận suốt, cô đã nấu cháo bao lâu vậy?” Uông Dụ Hàm cười khẽ hỏi.

Trương Tĩnh Chi trở về vị trí của mình rồi quay đầu nhìn sang phía phòng làm việc của Tổng Giám đốc, phía sau cánh cửa lớn, Uông Dụ Hàm đang cầm điện thoại và cười nhìn cô với vẻ khoái trá. Trương Tĩnh Chi hoảng hốt tới mức vội quay đầu đi, liếc nhìn đồng nghiệp xung quanh với vẻ cảnh giác. May quá, mọi người ai cũng đều đang bận rộn với công việc của mình, vài người đang mãi tiếp khách hàng, chắc không ai để ý đến cô.

“Cách đây nửa tiếng tôi gọi cho cô, nhưng máy cô bận. Điều đó cho thấy, ít nhất cô đã buồn đưa lê nửa tiếng đồng hồ trong giờ làm việc”.

Tĩnh Chi cố nén cơn tức giận trong lòng, nói thật nhỏ, “Anh quản được tôi à?”

Uông Dụ Hàm cười, “Vừa nãy cô gọi tôi là lãnh đạo mà. Cô nói xem tôi có quyền quản cô hay không?”

Trương Tĩnh Chi tức tới mức không nói được gì nữa, nhưng không thể nào lớn tiếng tranh luận với anh ta, cô chỉ còn biết trợn mắt tự nhủ: không được nổi nóng, không được tức giận, dù sao cũng còn tốt hơn là bị “Bạch Cốt Tinh” huấn thị.

“Tôi vừa xem nội quy của công ty, trong đó viết rất rõ ràng, giờ làm việc mà gọi điện nói chuyện riêng sẽ bị phạt tiền!” Uông Dụ Hàm cười nói, nhìn thấy Tĩnh Chi quay đầu về phía mình liền cầm lấy tập tài liệu lên tay huơ huơ về phía cô, cười nói, “Nhưng cũng có điểm đáng được biểu dương, đó là đã không dùng điện thoại của cơ quan, vẫn biết sử dụng máy cá nhân”.

Tĩnh Chi nhìn thấy khuôn mặt toét toét của Uông Dụ Hàm từ xa, tức đến mức chỉ muốn đá anh ta vài cái. Nếu đủ can đảm thì cô đã xông tới, đập vỡ tan cánh cửa kính phòng làm việc, sau đó giẫm chân lên khuôn mặt nhàu nhĩ đáng ghét của anh ta, quát to lên rằng, “Này, người họ Uông kia, bà cô này không thèm làm ở đây nữa. Anh nhảy việc, tôi cũng sẽ nhảy!”. Nhưng đáng tiếc là cô lại không có can đảm. cô không có dũng khí. Nhảy việc không khéo lại thành ngã xuống nước, bởi vì thời buổi này kiếm việc thật không dễ dàng.

Cô rất muốn đập vỡ chiếc điện thoại của anh ta nhưng lại không dám làm nên chỉ còn biết dùng bút viết nguệch ngoạc xuống giấy. Cô tưởng tượng tờ giấy ấy chính là gương mặt của Uông Dụ Hàm. “Thôi, không trêu cô nữa. Tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm, được chứ?” Uông Dụ Hàm mỉm cười, coi như đã bỏ qua cho Tĩnh Chi.

Tĩnh Chi điều chỉnh lại tâm trạng, lịch sự đáp, “Không cần đâu. Cảm ơn!”

“Thật chứ?”

“Vâng” Tĩnh Chi gật mạnh, sợ rằng giọng nói của mình không đủ dứt khoát.

Uông Dụ Hàm cười, “Cứ suy nghĩ thêm đi, nếu đồng ý, tôi sẽ giúp cô”.

“Không cần đâu”.

“Không hối hận!”

Tĩnh Chi rất cương quyết, “Không hối hận!”

“Ha ha, thế thì được rồi. Nhưng có điều này tôi phải cho cô biết”

Uông Dụ Hàm hạ giọng, “Trưởng phòng của cô đã đứng sau lưng cô nửa ngày rồi đấy!”

Tĩnh Chi vội quay người lại, đối diện thẳng với gương mặt được trang điểm rất kỹ của “Bạch Cốt Tinh”.

“Trương Tĩnh Chi, trong giờ làm việc mà gọi điện thoại nói chuyện riêng lâu như vậy, xem ra cô rồi rã quá nhỉ?” “Bạch Cốt Tinh” kéo dài giọng, dù nghe kiểu gì cũng không thấy chút thân thiện trong giọng nói.

Tĩnh Chi mỉm cười ngượng ngập, chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng tiếp theo của “Bạch Cốt Tinh”, “Nói chuyện riêng trong giờ làm việc trừ một trăm đồng tiền thưởng!”, dứt lời chưa chờ phản ứng của Tĩnh Chi, chị ta đẩy cửa nhắc đôi giày cao gót đi ra.

Trương Tĩnh Chi sững người, cậu Vương ở bàn đối diện nhìn sang vẻ thông cảm, rồi liếc nhìn bóng “Bạch Cốt Tinh”, hạ giọng nói, “Bà chị ơi, hôm nay sao thế? Em đã nhắc bà chị mãi rồi, sao lại không để ý thế?”

Đúng thế! Sao cô lại không để ý đến lời cảnh báo của Tiểu Vương nhỉ? Hơn nữa, đây cũng gọi là nói chuyện riêng ư? Tĩnh Chi đưa mắt nhìn về phía phòng làm việc của Uông Dụ Hàm. Dường như anh ta cũng cảm nhận được ánh mắt của Tĩnh Chi nên ngẩng đầu lên cười với cô, sau đó lại cúi xuống chăm chú vào đám tài liệu trước mặt.

Trời ạ! Tĩnh Chi bỗng sực tỉnh, hai người nói chuyện điện thoại, dựa vào đâu mà chị ta chỉ phạt cô, còn anh ta không bị chút tổn thất nào? Như thế còn gì là công bằng nữa!

Từ trước đến nay, chưa bao giờ Tĩnh Chi nghĩ rằng cố gắng làm việc để được thăng quan tiến chức, cô thuộc loại người đến giờ thì tới, hết giờ thì về. Cô cảm thấy Uông Dụ Hàm chắc sẽ gây khó dễ cho mình, nên quyết không để cho anh ta có cơ hội đấy. Chờ đến khi Uông Dụ Hàm ngẩng đầu nhìn sang căn phòng lớn bên ngoài thì chỗ của cô đã trống không từ bao giờ.

Ngày đầu sắp mới đến làm việc, cả phòng ai cũng bận rộn hoặc giả vờ bận rộn, chỉ riêng chỗ của Tĩnh Chi là trống đến tức mắt.

“Bạch Cốt Tinh” đang giới thiệu công việc cho Uông Dụ Hàm thì phát hiện thấy Tổng Giám đốc đang ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, sắc mặt có vẻ u ám. Nhìn theo ánh mắt của Tổng Giám đốc thì thấy đó chính là chỗ ghế trống của Trương Tĩnh Chi, cô chợt hiểu ra vì sao Tổng Giám đốc có vẻ không vui như vậy. Thái độ, đó chính là vấn đề thái độ! Tuy không phải là ra về sớm, nhưng hành động hết giờ làm việc là ra về ngay lập tức của cô ta rõ ràng thể hiện sự không tôn trọng đối với Tổng Giám đốc.

Xem ra phạt một trăm đồng là còn ít!

Mãi cho đến tận giờ ăn tối, cơn tức giận trong lòng Tĩnh Chi vẫn chưa nguôi ngoai. Mặt cô sừng lên cứ như bị người ta quẹt tiền không bằng. Cô chỉ ăn qua loa cho xong bữa. Mẹ cô nhìn thấy con gái không vui, hỏi thì sợ chạm vào kho thuốc súng, nếu không hỏi thì trong lòng thực sự không yên tâm. Cuối cùng cũng không nén được, bà lấy khuỷu tay huých chồng, mắt ra hiệu: Hỏi xem, rốt cuộc có chuyện gì?

Bố Tĩnh Chi thì khỏi phải nói, từ hồi còn trẻ đã hết lòng phục vụ vợ, nên chỉ cần bà đưa mắt một cái thì dù là kho thuốc súng cũng cứ xông vào.

"Ừm, ừm...", bố Tĩnh Chi hắng giọng, "Con gái, hôm nay sao vậy, khó chịu ở đâu à?"

"Con không sao", Tĩnh Chi trả lời bằng một câu uể oải, nhìn thấy mẹ vẫn còn chờ câu trả lời của mình, bèn thở dài nói, "Hôm nay con xui xẻo, mất một trăm đồng!"

"À mất tiền chứ gì? Vậy mà bố cứ tưởng có việc gì to tát cơ!"

Bố cô thở phào, vung tay rõ mạnh, "Đừng tức giận nữa, bố sẽ bù cho con, con cứ vào lấy ở túi áo của bố!"

"Đó không phải là vấn đề tiền nong, mà là..." Đây là chuyện không thể nói rõ ràng với bố mẹ được. Tĩnh Chi nghĩ, cố nén nửa câu còn lại, đẩy bát cơm ra, "Con no rồi, bố mẹ cứ ăn đi!"

Mẹ cô nhìn theo con gái, nói với chồng bằng giọng chắc chắn, "Đây nhất định không phải là vấn đề tiền nong!"

Bố cô cũng có vẻ trầm ngâm, gật đầu đáp, "Đúng vậy! À, mẹ nó này, lần sau bà xào rau cho bớt dầu một chút, tôi thấy..."

Mẹ Tĩnh Chi trừng mắt lườm chồng một cái...

"Ngon, ngon lắm!", bố Tĩnh Chi vội đáp, "Thơm quá, chỉ sợ ăn nhiều sẽ béo mất!" (^^)

Ngày hôm sau, vừa đến cơ quan, Trương Tĩnh Chi đã bị "Bạch Cốt Tinh" cho gọi ra và nói xa xôi rằng, là con gái thì cần phải cố gắng phấn đấu ra sao, rồi thì cần phải giành nhiều thời gian cho công việc như thế nào, cần phải có lý tưởng và hoài bão, không nên đến đâu biết đến đấy, không nên suốt ngày chỉ nghĩ đến việc đầu cơ kiếm lợi, Thượng đế rất công bằng, thành công sẽ đến với những người cố gắng vươn lên.

Tĩnh Chi nghe mà càng thấy rầu rượi, bụng nghĩ, tôi có trêu ghẹo ai đâu? Tôi cũng có kêu rằng Thượng đế không công bằng đâu? Tôi hoàn thành công việc sớm, hết giờ thì về, như thế chẳng nhẽ cũng là sai? Rõ ràng là mục "Bạch Cốt Tinh" này cố ý gây khó dễ cho mình.

Và tất nhiên, mọi nỗi ầm ức ấy đều trút cả lên đầu Ông Dụ Hàm, mặc dù anh ta cũng rất ầm ức. Tức không chịu được, Tĩnh Chi lại lẩn vào trong nhà vệ sinh dọi điện cho Tiêu Tiêu, hỏi với giọng nặng nề, "Nếu cậu rất ghét một người, thì làm thế nào khiến cho người ấy sống cũng không bằng chết?"

Tiêu Tiêu cười, "Đàn ông hay phụ nữ?"

Tĩnh Chi ngó ra, "Thì có gì khác đâu?"

"Tất nhiên là có chứ", Tiêu Tiêu cười, "Nếu là đàn ông thì cách thức trả thù tốt nhất là làm cho người ấy yêu mình, sau đó thì ngược đãi anh ta cho chết đi sống lại".

"Nếu là phụ nữ thì sao?" Tĩnh Chi hỏi, khuôn mặt của "Bạch Cốt Tinh" thoáng hiện ra trước mắt cô.

"Thế thì hãy làm cho người đàn ông của người đó yêu mình... ha ha... rồi thì hành hạ cho người ấy chết đi sống lại!"

Chẳng hiểu đây là thứ lý luận chó chết gì không biết! Tĩnh Chi chửi, nói như vậy, nếu muốn trả thù Ông Dụ Hàm thì phải làm cho anh ta yêu mình? Vừa mới nghĩ vậy, Tĩnh Chi đã rùng cả mình, cô đưa tay làm dấu thánh trước ngực, sau đó chấp hai tay lại cầu khẩn, "A di đà Phật!" (;;)

Khó khăn lắm cũng tới được ngày cuối tuần.

"Lát nữa chờ tôi rồi cùng về!" Ông Dụ Hàm nói trong điện thoại.

Trương Tĩnh Chi cẩn thận quan sát phía sau, may quá, không thấy "Bạch Cốt Tinh". Chắc chắn là mình không bị phạt tiền, cô bèn đáp bằng một giọng đắc ý, "Xin lỗi, tôi đã hẹn với bạn trai đi ăn và dạo phố rồi!"

Ông Dụ Hàm phì cười trong điện thoại, cứ như đã nhìn thấu hết thủ đoạn của Tĩnh Chi. Tĩnh Chi cảm thấy mặt mình hơi nóng, "Có gì đáng cười đâu?"

Ông Dụ Hàm thôi cười, không để ý gì đến lý do của Trương Tĩnh Chi, nhắc lại một lần nữa, "Lát nữa đợi tôi rồi cùng về!"

"Dựa vào đâu?" Tĩnh Chi bất giác cao giọng, nhìn thấy Tiểu Vương bàn đối diện ngạc nhiên nhìn mình, vội cười ngượng ngùng, sau đó hạ giọng nói dần từng tiếng, "Còn khuya nhé!"

"Được thôi, nếu cô không muốn, thế thì chỉ còn cách cưỡng chế thôi. Coi như là làm thêm vậy, may quá, tôi lại đang có quyền trong tay".

Tĩnh Chi cũng không chịu lép vế, "Làm thêm thì làm thêm, tất cả cùng làm, có sao đâu!"

Ông Dụ Hàm cười, “Ai bảo là mọi người đều làm thêm, tôi chỉ giữ một mình cô làm thêm thôi. Có cần tôi tuyên bố với mọi người không?”

Tĩnh Chi thực sự cảm thấy bất lực trước sự vô sỉ của Ông Dụ Hàm, bụng nghĩ, sao lại có người mặt dày đến thế? Tĩnh Chi hít một hơi thật sâu, cuối cùng quyết định tạm thời dùng thái độ thỏa hiệp, nên đành nói như hụt hơi, “Thôi được, khỏi cần nói nữa, tôi chờ anh là được chứ gì!” Giờ tan ca đã qua, Tĩnh Chi ít khi làm thêm giờ, cũng không biết tan ca mà chưa về thì cần phải làm gì, nên hết sờ thứ này lại mân mê thứ khác, làm ra vẻ như đang làm thêm giờ thật. Trong bụng cô thầm rửa Ông Dụ Hàm tới cả ngàn lần. Bất một người đã làm xong phần việc của mình làm thêm giờ, như thế chẳng phải rất rõ ràng là muốn làm khó cho người khác sao?

“Này!” Tiểu Vương gọi cô từ bàn đối diện.

Tĩnh Chi ngẩng đầu lên không hiểu.

Tiểu Vương cười ranh mãnh, “Chị cũng làm thêm à?”. Thấy Tĩnh Chi vẫn nhìn mình ngơ ngác, Tiểu Vương bèn đưa tay chỉ xung quanh. Lúc ấy Tĩnh Chi mới phát hiện ra, phòng làm việc lẽ ra đã trống không từ lâu thì bây giờ vẫn trong tình trạng bận rộn. Mĩ nữ nọ, người đẹp kia, lại có cả “Bạch Cốt Tinh” nữa vẫn chưa về, tất cả đều đang làm thêm giờ!

“Bây giờ thì rõ rồi chứ?” Tiểu Vương cười hì hì, liếc trộm về phía phòng làm việc của Ông Dụ Hàm, khẽ nói, “Đều là vì anh ấy. Nhìn xem, đó chính là lực hấp dẫn đấy!”

Cơ quan của Tĩnh Chi vốn có ít “mì chính cánh”, bây giờ các chàng trai đã về bớt nên chỉ còn lại các cô gái.

“Thế nào, bà chị, bà chị cũng có ý kiến gì chẳng?”

Bây giờ cô chỉ thấy buồn cười. Liếc nhìn vào phòng làm việc của Ông Dụ Hàm thì thấy một đồng nghiệp bê một tách cà phê đang gõ cửa phòng anh ta. Cô không nghe được cuộc đối thoại giữa hai bên, chỉ thấy Ông Dụ Hàm mỉm cười rất dịu dàng với người ấy. Người đồng nghiệp đặt tách cà phê lên bàn làm việc của anh ta, cười và nói mấy câu gì đó, khuôn mặt thoát ửng hồng rồi mới quay người bước ra.

Người đồng nghiệp ấy bước ra chẳng được bao lâu thì một người khác lại bước vào. Lần này không phải là cà phê mà là một món điểm tâm gì đó. Ông Dụ Hàm cũng mỉm cười dịu dàng như vậy, có vẻ muốn từ chối, nhưng món điểm tâm ấy vẫn được đặt lên bàn của anh ta.

Tĩnh Chi cũng cảm thấy hơi đói, cô phủ phục trên bàn một lát, bỗng nhiên cảm thấy mình ngốc hết chỗ nói, bây giờ mình cứ bỏ về, xem Ông Dụ Hàm có đuổi kịp không?

Đúng lúc cô khoác túi lên đang định đi thì Ông Dụ Hàm bước ra.

“Tổng Giám đốc Ông, anh nhìn mọi người tích cực như thế này thì anh cũng nên có chút ghi nhận gì chứ nhỉ?” Một người cầm đầu, thế là mọi người hòa theo.

Ông Dụ Hàm cũng rất dứt khoát, “Được, tôi mời mọi người đi ăn!”

Tĩnh Chi sững người, tay cầm túi xách vẫn chưa hiểu là có chuyện gì, thì đã bị các đồng nghiệp huyên náo nhộn nhịp kéo lên xe.

Mọi người hò hét đòi sắp khao, nhưng đến khi gọi món thì chẳng ai chịu, nhất là các cô gái, ai cũng tỏ ra rất lịch sự từ tốn, ngoài mấy món rau, sa lát ra chẳng còn món gì khác. Tĩnh Chi có cảm tưởng như mình đang đi ăn cùng mấy nhà sư trong chùa, bởi chỉ có họ mới ăn những món chay tịnh ấy.

Ngoài hai người đàn ông, còn lại là cả một bầy yến oanh. Nhìn cả phòng toàn thấy mắt thanh mây liễu, Tĩnh Chi khẽ thì thầm với Tiểu Vương, “Mùa xuân đến rồi!”

Tiểu Vương vừa nhấp một ngụm trà lên miệng, nuốt nửa thì phì ra. Cậu ta nhìn xung quanh, thấy những lời Tĩnh Chi quả không sai, vì thế đã gạt đầu tán thưởng lời của cô.

Tĩnh Chi vẫn nhớ chuyện bị phạt một trăm đồng mấy hôm trước, cảm thấy nhân từ với kẻ thù là tàn bạo với bản thân. Vì thế cô quyết định cầm thực đơn lên chọn những món bản thân thèm từ lâu mà không dám ăn.

Tiểu Vương thấy thế không khỏi giật mình, vội đưa tay xuống gầm bàn làm động tác tỏ ý tán phục Tĩnh Chi. Thấy Tĩnh Chi không có phản ứng gì bèn ghé sát tai cô thì thầm, “Chị quả xứng là anh hùng!”

Trong lúc chờ món ăn được bê ra, mọi người trò chuyện râm ran, chủ đề câu chuyện tự nhiên quay về Ông Dụ Hàm.

“Sếp ơi, anh đã có bạn gái chưa?” Một đồng nghiệp mạnh dạn hỏi, thay cho suy nghĩ của tất cả mọi người, ngay cả Tĩnh Chi lúc ấy đang cúi đầu uống trà cũng phải ngẩng đầu lên liếc nhìn

Ông Dụ Hàm, tai động lên hiệu kỳ chờ nghe câu trả lời của anh ta. Ông Dụ Hàm cười, mắt đảo một vòng, “Câu hỏi này rất khó trả lời”. Mọi người nhao nhao, “Sếp ơi nói đi mà, có gì xấu hổ đâu!”

Tĩnh Chi bỗng cảm thấy trong lòng rất hồi hộp, bàn tay tự nhiên giữ chặt lấy cái cốc, chỉ sợ trong lúc cao hứng, Ông Dụ Hàm sẽ nói bừa câu gì đó.

Ông Dụ Hàm vẫn cười, ánh mắt dừng lại ở chỗ Tĩnh Chi, rồi sau đó lại dời đi, hướng về các cô gái khác đang hồi hộp lắng nghe, “Nói như thế nào nhỉ? Tôi đã từng theo đuổi một người, nhưng hình như cô ấy không thích tôi!”

“Sếp, anh lừa chúng tôi chứ gì, làm gì có cô gái nào từ chối được anh?”

“Tôi không lừa mọi người đâu, thật đấy.” Ông Dụ Hàm thôi cười, nói với vẻ rất nghiêm túc, “Không những cô gái ấy từ chối, mà ngay cả vẻ mặt cũng không bao giờ tươi tỉnh với tôi”. Mọi người đều ngó ra. “Bạch Cốt Tinh” lập tức đứng dậy, cười lấy lòng, “Tổng Giám đốc Ông, nếu thế thì cô ta là người không có mắt!”

Ông Dụ Hàm mỉm cười không nói.

Một người nào đó hưởng ứng, “Bỏ qua một người đàn ông tốt như sếp thì thế nào cũng có lúc cô ta phải khóc!”

Cũng có người cười nói, “Hay lắm, ha ha, như thế chúng ta sẽ có cơ hội rồi. Chúng ta cần phải cảm ơn cô gái ngốc nghếch ấy!”

Tĩnh Chi cảm thấy không thể nghe thêm được nữa, cô sợ mọi người tiếp tục bàn tán luận tội cô thành kẻ đáng bị trời tru đất diệt. Cô lạnh lùng nhìn Ông Dụ Hàm, cảm thấy anh ta thật vô duyên, cái trò trẻ con ấy chẳng có gì là hay ho.

Cô lén tìm một góc khuất gọi điện cho Dương Lôi. Ở đầu dây bên kia Dương Lôi dịu dàng cười, hỏi cô ăn có ngon không?

Tĩnh Chi không nén được lắc đầu, hạ giọng ca cẩm, “Chẳng có gì ngon cả, hơn nữa cả một đám đông ồn ào, khiến em nhức hết cả đầu”.

Dương Lôi cười, “Đều là đồng nghiệp cả, chịu khó một chút, đừng tỏ ra không hòa đồng với mọi người. Chịu khó thêm chút nữa. Ăn xong rồi gọi điện cho anh, anh sẽ tới đón em”.

Nghe xong những lời đó, những khó chịu trong lòng cô tan biến hết, nụ cười đã xuất hiện trên môi. Cô khẽ nói, “Không cần anh đến đón em đâu. Em sẽ tự đón xe về được mà!”

“Thôi mà, đừng nói nhiều nữa, em ra ngoài hít thở một chút rồi trở lại bàn ăn đi. Một lát nữa anh tới đón em” Dương Lôi nhẹ nhàng.

Tĩnh Chi không nói nữa, tắt điện thoại và quay trở lại phòng thì phát hiện chỗ ngồi đã trống đi rất nhiều. Ông Dụ Hàm không có ở đó, “Bạch Cốt Tinh” cũng không, ngay cả mấy nữ đồng nghiệp mồm mép nhất ngày hôm nay cũng không còn ở đó.

“Mọi người đâu cả rồi?” Tĩnh Chi hỏi Tiểu Vương.

Tiểu Vương cười, “Sếp đi thanh toán, còn các cô gái của chúng ta thì đang tạo điều kiện cho sếp tình cò gặp riêng”.

Tĩnh Chi ngó người, chẳng nhẽ chỉ một lúc như vậy mà cũng phải tình cò gặp riêng mấy lần thì mới được sao? Ngồi cùng trong phòng cả một buổi tối mà cũng không đủ sao?

Chị Lý đã có chồng, nhìn thấy Tĩnh Chi vẻ ngơ ngác, bất giác phì cười, “Không hiểu phải không? Chưa đọc tiểu thuyết bao giờ à? Tất cả các nhân vật chính chẳng phải đều gặp riêng nhau giữa chừng bữa ăn và nói với nhau mấy câu riêng tư đó sao?”

“Bọn họ thực sự dám yêu đương nơi làm việc ư?” Tĩnh Chi ngạc nhiên hỏi, bọn người ấy thực sự cần tình yêu chứ không phải là bánh mì?”

Chị Lý bĩu môi, “Có gì mà không dám?”

“Đó là chuyện kiêng kỵ cơ mà?”

“Hi hi, có nói thì cô cũng không hiểu được. Lương tháng của bọn họ là bao nhiêu? Còn lương tháng của Tổng Giám đốc là bao nhiêu? Theo đuổi được anh ta thì dù có phải nghỉ làm cũng có sao đâu. Anh ta sẽ nuôi được cô!”

Tĩnh Chi lắc đầu, cảm thấy không hiểu, chẳng lẽ “Bạch Cốt Tinh” cũng có suy nghĩ đó? Mấy ngày trước chị ta còn dạy mình là phải phấn đấu vươn lên cơ đấy.

Ăn cơm xong lại có người đòi đi uống nước. Ánh mắt của Ông Dụ Hàm lướt qua người Tĩnh Chi, rồi mỉm cười lắc đầu, “Mọi người đi đi, ngày mai tôi còn có việc, tôi không thể đi được”.

Dương Lôi đã đợi ở bên ngoài, nhìn thấy Ông Dụ Hàm cũng có mặt ở đó, anh hơi sững người lại, sau đó bước đến chào. Những người khác bây giờ mới nhìn thấy Dương Lôi, thấy anh đẹp trai tuấn tú, mấy cô bạn đồng nghiệp của Tĩnh Chi cứ ngây người nhìn. Tĩnh Chi thấy thế lại càng thêm đắc ý. Nói với đồng nghiệp một vài câu xong, cô kéo Dương Lôi đi. Có ai đó nói sau lưng cô, “Này người đẹp, chớ có người yêu mà quên bạn là không được đâu nhé!” Mọi người đều cười ồ. Tĩnh Chi đỏ mặt, Dương Lôi khẽ vỗ vào tay cô rồi nói với Ông Dụ Hàm, “Chúng tôi về trước. Lần sau cùng đi chơi nhé”.

Ông Dụ Hàm gật đầu cười khiên cưỡng.

“Ông Dụ Hàm đã bỏ chỗ làm cũ, và bây giờ là sếp của em” Sau khi xuống tàu điện, không hiểu vì sao Tĩnh Chi rất muốn giải thích với Dương Lôi lý do vì sao Ông Dụ Hàm cũng có mặt.

Dương Lôi mỉm cười dịu dàng và đưa tay khẽ vuốt mái tóc của Tĩnh Chi, “Ngốc ạ!”

Tĩnh Chi thấy mặt nóng ran, khẽ đáp một cách điệu đà, “Em ngốc chỗ nào?”

Dương Lôi không nói, nắm tay Tĩnh Chi đi về phía trước.

Trong lòng Tĩnh Chi dâng lên một niềm hạnh phúc ngọt ngào, mặc cho Dương Lôi nắm tay cô dắt đi. Cô thích được nghe Dương Lôi gọi cô là đồ ngốc, cô cảm thấy trong cách gọi ấy chứa đựng một tình cảm yêu chiều khó gọi thành lời.

Khi xuống hết cầu thang, Dương Lôi dừng lại, khẽ cười và hỏi Tĩnh Chi, “Có chuyện gì vui mà em cứ cười một mình suốt đường đi thế?”

Lúc ấy Tĩnh Chi mới nhận ra Dương Lôi đã nhìn thấy cô cười suốt đường đi, cô đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống đáp, “Em có cười đâu!”

Dương Lôi cười, nhìn thấy Tĩnh Chi cúi đầu chẳng khác gì một cô gái nhỏ, bỗng cảm thấy lòng se lại, anh đưa tay nắm chặt cả hai bàn tay lạnh giá của Tĩnh Chi, khẽ gọi, “Tĩnh Chi”.

Tĩnh Chi chúm chím cười, ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô đỏ bừng trông thật đáng yêu dưới ánh đèn đêm mờ ảo.

Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng ấm áp của Dương Lôi khi nhìn mình, Tĩnh Chi nghĩ, chắc anh ấy sẽ hôn mình bây giờ, cô thấy trái tim mình đập rộn rã, ánh mắt trở nên bối rối. Mọi người thường nói khi hôn phải nhắm mắt lại nhưng nếu bây giờ nhắm mắt lại thì có chứng tỏ mình quá chờ đợi không? Dương Lôi sẽ nghĩ như thế nào? Liệu anh ấy có cười mình không?

Đúng lúc cô đang tự hỏi mình như vậy thì đôi môi của Dương Lôi đã nhẹ nhàng khẽ chạm dịu dàng lên môi cô rồi dừng lại trong giây lát. Sau đó anh lập tức ngẩng đầu lên.

Ôi, đã hết rồi sao? Đôi mắt của Tĩnh Chi không nén nổi sự thất vọng. Dương Lôi thì lại có vẻ rất vui, “Em mau lên nhà đi!”

“Vâng” Tĩnh Chi gật đầu, nhưng vẫn đứng yên, mắt nhìn thẳng vào Dương Lôi.

Dương Lôi cười, đưa tay khẽ véo lên mũi Tĩnh Chi, “Đồ ngốc!”

Lúc ấy Tĩnh Chi mới phát hiện ra rằng, mình chẳng khác gì một cây si, vì thế cô càng xấu hổ. Cô quay người bước mấy bước, nhưng bỗng đột ngột dừng lại, khẽ nói với Dương Lôi, “Anh mau về đi, sắp hết xe rồi đấy. Mau đi đi. Để em nhìn anh về trước đã”.

Dương Lôi mỉm cười với cô, gật đầu rồi quay người bước đi.

Nhìn theo bóng Dương Lôi mờ dần, Tĩnh Chi nhảy lên và hô khẽ, “Yes!”

“Phấn khích đến thế sao?” Bỗng một giọng nói chế nhạo vang lên, Tĩnh Chi quay người lại thì thấy Ông Dụ Hàm bước ra từ bóng tối với nụ cười châm biếm trên môi. Anh ta kéo dài giọng, “Đừng nói với tôi đây là nụ hôn đầu của cô đấy nhé. Thật chẳng ra sao!”

Tĩnh Chi không ngờ Ông Dụ Hàm xuất hiện ở đây, cô cảm thấy ngượng ngùng xen lẫn giận dữ. Cô cắn môi, mắt nhìn trừng trừng Ông Dụ Hàm.

Ông Dụ Hàm bước tới trước mặt Tĩnh Chi, nhìn thấy vẻ dữ dằn trên mặt cô, cười khan mấy tiếng, vừa như chế nhạo cô vừa như chế nhạo chính mình, sau đó nói, “Hừ, đúng là một nụ hôn trong sáng. Liệu có hương vị của thiên sứ không? Thế nào? Cô cảm thấy ra sao? Chắc bây giờ tim đang rộn rã lắm nhỉ?”. Ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô, rồi dừng lại giây lát trên đôi môi cô, trong đôi mắt chất chứa một tâm trạng khó tả. Rồi sau đó anh ta lại nhìn thẳng vào mắt cô, chế nhạo, “Nếu tôi đoán không nhầm, trong lòng cô đang rất thất vọng đúng không?”

“Anh đúng là thần kinh!” Tĩnh Chi gầm lên.

Ông Dụ Hàm cười nhạo báng, “Đúng đấy, đúng là thần kinh, hơn nữa còn nặng là đàng khác!”

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Ông Dụ Hàm, Tĩnh Chi sững người. Cô cảm thấy hôm nay Ông Dụ Hàm có điều gì đó không bình thường. Không lẽ anh ta bị kích động khi chứng kiến cảnh mình

và Dương Lôi hôn nhau? Cô nhìn anh vẻ không hiểu, trên mặt Uông Dụ Hàm là nụ cười rất mơ hồ, lòng cô lại bùng lên giận dữ.

Có một số điều có lẽ cũng phải nói thẳng ra! Tĩnh Chi cố nén cơn giận dữ, đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng thì thấy chiếc xe của Uông Dụ Hàm, liền tóm lấy áo của anh ta kéo về phía chiếc xe.

Uông Dụ Hàm không nói gì, mặc cho Tĩnh Chi lôi đi.

“Lên xe!” Tĩnh Chi cố hạ giọng, tức giận nói.

Uông Dụ Hàm lái xe rời khu tập thể, tới một góc phố rồi từ từ dừng lại.

Bỗng nhiên Uông Dụ Hàm trở nên trầm ngâm không nói câu nào, không chế nhạo cũng như không trêu chọc nữa, chỉ ngồi yên lặng như đang suy nghĩ điều gì. Tĩnh Chi cảm thấy mình có phần hơi quá đáng, có thể lúc thường bị Uông Dụ Hàm bắt nạt quen rồi, nay bỗng nhiên thấy anh ta trong trạng thái ấy thì không khỏi ngạc nhiên. Chợt nhớ đến lời của Tiêu Tiêu, “Yêu một người chẳng có gì là sai”, lòng cô mềm lại, lời lẽ cũng nhún nhún hơn, “Anh cảm thấy thế hay lắm sao? Bình thường công việc rất bận rộn, tôi tưởng anh không rảnh rỗi như thế! Anh thấy trêu chọc tôi thì thích thú lắm hả?”

Uông Dụ Hàm không nói gì mà chau mày nhìn cô.

Tĩnh Chi không để ý đến phản ứng đó của Uông Dụ Hàm, cô cúi đầu nói như chỉ cho mình nghe, “Tôi chẳng cảm thấy chuyện đó có gì thú vị cả. Tôi rất mệt mỏi, chẳng khác gì một con chuột suốt ngày bị con mèo lùng sục, lúc nào cũng nơm nớp. Tôi...”, nói đến đây cô dừng lại, cân nhắc xem nên tiếp tục nói câu gì, “Bây giờ tôi và Dương Lôi đang rất tốt, vừa nãy anh cũng nhìn thấy đấy. Tôi mong rằng anh không quấy rầy cuộc sống của tôi nữa. Có thể anh sẽ nói, yêu một người không có gì sai, nếu như không phải là anh lừa. Tôi có trêu chọc gì anh đâu? Đúng vậy, tôi giả tạo, bất nhất, nhưng tôi đâu có làm gì ảnh hưởng đến anh? Dựa vào đâu mà anh tự cho rằng anh nhìn thấu tôi? Anh giỏi thật đấy! Tôi sợ anh rồi, như thế chưa được hay sao?”

Uông Dụ Hàm im lặng một lát, rồi đột nhiên khẽ cười thành tiếng, “Một đoạn tự bạch rất dài, nói như vậy tôi thực sự là đáng sợ quá! Tôi rất áy náy về điều này, tôi rất tiếc!”

Tĩnh Chi nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Uông Dụ Hàm, hy vọng thấy ở anh một chút chân thành. Nhưng đáng tiếc là cô không nhìn thấy điều đó. Cũng có thể, đối với kiểu người này thì không có gì để nói nữa.

Tĩnh Chi thở dài, “Thôi, tôi chẳng còn gì để nói nữa. Anh thích thế nào, xin cứ việc. Xin lỗi, tôi chẳng thể nào chơi trò đó với anh được nữa. Tôi sẽ xin thôi việc, như thế là được chứ gì?”

Không hiểu sao trong đầu cô bất chợt nảy ra câu: Không thể làm chuột cho mèo vờn mãi. Tĩnh Chi đưa tay đặt lên nắm đấm cửa xe, bỗng khuỷu tay cô bị Uông Dụ Hàm giữ lại. Anh cười lạnh lùng, “Không cần phải như thế đâu! Tôi đã làm gì để đến nỗi cô căm ghét tôi đến thế?”

Tĩnh Chi quay đầu lại nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng chờ nghe anh ta nói tiếp.

“Chắc cô không nghĩ là tôi đã vì cô mà bỏ việc chỗ làm cũ chứ?” Khóe miệng Uông Dụ Hàm trễ xuống.

Tĩnh Chi lạnh lùng nói, “Không phải là tốt nhất!”

Một không khí yên lặng đáng sợ bao trùm trong xe.

Uông Dụ Hàm đặt tay lên vô lăng, cúi đầu, rất lâu sau mới khẽ thốt ra một câu, “Hôm nay đúng là một ngày đáng để kỉ niệm”.

Tĩnh Chi nhìn về phía anh ta, không hiểu hàm nghĩa trong câu nói đó.

Uông Dụ Hàm mỉm cười với cô, nhưng sắc mặt có vẻ mệt mỏi, chẳng khác gì những đấu sĩ tham chiến nhiều năm, thân thể đã rời rạc nhưng mãi vẫn chưa nhìn thấy ánh sáng của chiến thắng. Anh tự châm biếm, “Hôm nay là sinh nhật của tôi, và cô đã giúp tôi có được một sinh nhật thật khó quên!”

Tĩnh Chi giật mình, đột nhiên hiểu ra rằng vì sao hôm nay Uông Dụ Hàm tìm đủ mọi cách giữ cô ở lại. Thì ra là như vậy! Trong lòng cô chợt dậy lên một cảm giác áy náy.

“Sao anh không nói sớm?” Tĩnh Chi hỏi.

“Nói gì cơ? Nói rằng hôm nay là sinh nhật tôi, tôi chỉ muốn cô cùng ăn cơm sao?” Anh nhếch mép, “Nói thế thì cô sẽ cùng ăn với tôi chứ?”

Cô không nói được câu gì. Cô không biết, nếu hôm nay anh nói rõ ràng với cô thì cô sẽ làm thế nào. Có thể cô sẽ không tới, có thể cô vẫn từ chối.

Uông Dụ Hàm cười nói, “Thôi mà, đừng áy náy nữa, hãy nghĩ là không thành được người yêu

của nhau thì cũng không đến nỗi trở thành kẻ thù của nhau. Chẳng nên nghĩ đến chuyện thôi việc làm gì, với trình độ như cô, muốn lừa để có công việc như bây giờ cũng không dễ đâu. Từ nay về sau, tôi không trêu đùa cô là được chứ gì. Sau buổi tối hôm nay, chúng ta thực sự sẽ không còn gì lằng nhằng với nhau nữa, như thế cô bằng lòng rồi chứ?”

Tĩnh Chi không biết nên nói gì, trong lòng cô thấy rất bối rối.

Uông Dụ Hàm cười nói tiếp, “Nể mặt bạn bè với nhau một thời gian, hãy tặng tôi một món quà sinh nhật đi. Coi như là kỉ niệm, được không? Nhìn cô kìa, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng kẻ gian như vậy. Dù thế nào thì cô cũng nên vuốt ve đôi chút trái tim bị rỉ máu của tôi chứ? Chỉ một nụ hôn thôi được không?”

“Sao?” Tĩnh Chi như không hiểu anh ta nói gì, cô ngây người nhìn Uông Dụ Hàm. Uông Dụ Hàm thôi cười, gương mặt chăm chú tới mức khiến cô lo ngại.

Tĩnh Chi không biết nên trả lời thế nào, trống ngực cô cũng đập mỗi lúc một nhanh hơn. Nhìn thấy gương mặt của Uông Dụ Hàm ghé sát đến, cô bất giác co người lại, nhưng vì cô ngồi sát cửa xe nên không thể tránh được nữa.

Tĩnh Chi cảm thấy chưa bao giờ bối rối như lúc này, cô định đẩy Uông Dụ Hàm ra thì đã bị anh ta tóm lấy và kéo vào lòng.

“Này, anh...” Uông Dụ Hàm nghiêng đầu cúi xuống hôn, Tĩnh Chi chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như dồn hết lên đầu, và như có một tiếng nổ vang lên khiến cô muốn ngất xỉu.

Dường như dài bằng cả một thế kỷ, và dường như ngắn như một thoáng sao băng. Cuối cùng anh ta cũng rời môi cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt sáng long lanh, rồi lại hôn nhẹ lên môi cô và khẽ nói, “Ồi, cực cực, như thế mới gọi là hôn, hiểu chưa?”

Uông Dụ Hàm khẽ cười vừa đắc ý, vừa thỏa mãn, nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán của Tĩnh Chi, “Đồ ngốc, cô có hiểu thế nào là tình yêu không? Hãy nghe tiếng đập của con tim mình đi. Vừa dồn dập vừa bối rối đúng không? Chỉ có trái tim là chân thật nhất, nó không biết nói dối. Lúc này khi anh ta hôn, cô có cảm giác xốn xang như thế không?”

Lúc ấy Tĩnh Chi mới sực tỉnh, cô đẩy mạnh Uông Dụ Hàm ra, ánh mắt cũng không còn bối rối nữa. Cô lạnh lùng đáp, “Xin lỗi, vừa rồi tôi cứ nghĩ một điều rằng, có phải hôm nay anh quên đánh răng không nhỉ? Bởi mùi của anh kém hẳn Dương Lô. Phải rồi, vừa này tôi quên nói một câu, lý do tôi không thích anh còn là vì anh quá tự phụ! Thôi, bây giờ anh không sao rồi chứ? Liệu giữa chúng ta đã có thể đặt dấu chấm hết chưa nhỉ?”

Nụ cười trên môi Uông Dụ Hàm trở nên ngượng ngập, nhưng anh lập tức lấy lại vẻ bình thường, “Có thể được rồi. Tôi rất vừa lòng”.

Tĩnh Chi lạnh lùng liếc anh một cái rồi mở cửa xe bước xuống.

Uông Dụ Hàm gọi theo, “Này...”

Tĩnh Chi dừng lại, “Thưa Tôn gia, còn có chuyện gì nữa thế?”

Uông Dụ Hàm nhếch mép về cot nhả, “Tôi chỉ muốn nói với cô rằng, lần sau chớ có cái gì cũng tin. Cô quả là rất dễ lừa. Tôi nói, hôm nay là sinh nhật tôi, thế mà cô cũng tin, đúng là ngốc tới mức đáng yêu. Sao không nghĩ xem, có nên tin vào lời của đàn ông không?”

Tĩnh Chi ngây người, sau đó cúi xuống nhìn vào Uông Dụ Hàm trong xe, nở một nụ cười duy nhất với anh trong tối hôm nay, “Tôi cũng có điều này muốn nói với anh, anh đúng là đồ khốn!”

Cánh cửa xe bị đóng sầm một cái rất mạnh. Tĩnh Chi đi được mấy bước rồi dừng lại, quay đầu nhìn chiếc xe của Uông Dụ Hàm vẫn đứng nguyên tại chỗ. Cô quay trở lại bằng những bước đi rất yếu điệu, rồi đặt chiếc túi lên đầu xe, nhẹ nhàng nhấc tà váy, sau đó giơ chân đá mạnh vào cánh cửa xe mấy cái rồi mới phúi tay, cầm túi lên vênh mặt bỏ đi không thèm nhìn Uông Dụ Hàm thêm một lần nào nữa. (=)), bó tay với nàng Tĩnh Chi, trẻ con quá thể!

Đó là kết cục của việc đắc tội với phụ nữ! Uông Dụ Hàm nở một nụ cười đau khổ, mắt nhìn theo bóng Tĩnh Chi khuất dần, rồi sau đó mới gục đầu xuống vô lăng. Đúng lúc ấy điện thoại trong túi anh rung lên, dồn dập và kiên trì.

Chương 6: Quên đi hình tượng, quyết đấu một phen

1.

Tĩnh Chi bị Uông Dụ Hàm chọc giận, lại chạy đến chỗ Tiêu Tiêu để ca thán. Khi kể đến chuyện

cô bị Uông Dụ Hàm lừa và ép hôn, cô nghiến răng kèn kẹt, kích động đến mức tay chân vung hết cả lên. Qua lời kể của cô, Uông Dụ Hàm chẳng khác gì một địa chủ ác bá, lừa gạt ức hiếp cả đàn ông lẫn đàn bà trước đây.

Tĩnh Chi mãi mê tổ khổ cho tới khi khát khô cả cổ mới dừng lại uống một ngụm nước, nhân tiện chờ xem phản ứng của Tiêu Tiêu thế nào.

Tiêu Tiêu đang đắp dưa chuột lên mặt nhưng vẫn rất chăm chú lắng nghe, nhìn thấy Tĩnh Chi liếc nhìn mình với ánh mắt có vẻ bất bình, vội nắm tay lại vung lên và hô, “Đánh đổ địa chủ ác bá Uông Dụ Hàm! Giải phóng cho Trương Tĩnh Chi phải chịu đau khổ, ức hiếp của chúng ta!”

Trương Tĩnh Chi nghe mà phát ngất, gieo mình đánh phịch một cái xuống ghế, bất lực rên lên, “Mình phải xin nghỉ việc mất thôi...”.

Bày tay của Tiêu Tiêu run lên, những miếng dưa chuột vừa dán xong lập tức rơi xuống, “Cậu muốn xin thôi việc?”.

Chưa bao giờ Tĩnh Chi quyết tâm đến thế, “Ừ, sĩ khả sát bất khả nhục! Mình không tin là mình, Trương Tĩnh Chi này lại không tìm được việc làm khác!”.

“Tiền cậu góp để mua túi trả mình được bao nhiêu rồi?”

“Cái đó thì...” Ngọn lửa hùng hục của Tĩnh Chi lập tức bị dập tắt, cô nhìn Tiêu Tiêu với ánh mắt ngượng ngùng, “Cậu nói xem, chiếc túi hai chục ngàn đồng thì khác chiếc túi hai trăm đồng ở chỗ nào? Chẳng phải cũng chỉ dùng để đựng đồ thôi sao! Hơn nữa...”.

“Dừng lại! Mình chỉ cần cái túi LV của mình thôi! Chưa có đủ tiền thì cậu hãy ngoan ngoãn chờ đấy!” Tiêu Tiêu nghiến răng nói, “Đừng có nói là Uông Dụ Hàm ép hôn cậu một cái, dù anh ta có dùng bạo lực với cậu, thì cậu cũng vẫn cứ phải đi làm ở đó cho mình!”.

Tĩnh Chi muốn khóc mà không khóc nổi, “Tiêu Tiêu, cậu có lòng thông cảm với mình không đấy!”.

Tiêu Tiêu nhướn lông mày, “Không có!”.

Tĩnh Chi kéo vạt áo của Tiêu Tiêu nài nỉ vẻ đáng thương, “Vậy, tối nay cậu hãy mời mình đi ăn một bữa cơm đi, coi như an ủi mình một chút!”.

“Xin lỗi, buổi tối 3528 bảo mình đi ăn cùng anh ấy rồi.”

“Cậu đúng là có người yêu thì quên mất bạn!”

“Ha ha, cậu nói rất đúng!”

Tĩnh Chi đành phải nhượng bộ, quyết giở bài đáng thương đến cùng, “Thôi được, cậu cứ đi đi, mình sẽ ở nhà đợi cậu, mình sẽ ngồi như thế này đợi đến khi cậu về!”.

Tiêu Tiêu cười ranh mãnh, “Ha ha, đúng là rất xin lỗi, buổi tối hôm nay cậu không thể ở lại đây được”.

“Hả? Vì sao?” Tĩnh Chi kêu tướng lên.

“Vì mình và anh ấy sẽ có một đêm tuyệt vời ở bên nhau. Một đêm rất tuyệt vời, cô em, cô có hiểu không? Cả một đêm đấy, chắc cậu không muốn quan sát để học tập chứ?”.

Tĩnh Chi gần như phát điên lên.

Gần đây Tưởng Tư Thừa được thăng chức, các đồng nghiệp nhao nhao đòi anh khao, không thể tránh được, anh đành nhận lời. Anh vốn cũng không định bảo Tiêu Tiêu đi cùng, nhưng cuối cùng không thể chống cự nổi trước đòi hỏi của các đồng nghiệp, vì nhiều người đã biết anh có một cô người yêu xinh đẹp, nên cứ nhất định đòi anh mời cô tới dự cùng, họ còn nói rằng, nếu không đưa cô ấy đi thì chứng tỏ anh không có thành ý và coi thường anh em.

Thực ra Tiêu Tiêu cũng không muốn xen vào chuyện này, cô luôn nghĩ rằng, tình yêu chỉ là chuyện của hai người, tốt nhất không nên xen vào các mối quan hệ công tác của đối phương, để sau này nếu có chia tay nhau thì cũng không để lại phiền phức gì cho mình. Nhưng khi nghe thấy Tưởng Tư Thừa ấp a ấp úng nói ra yêu cầu đó, thì cô lại thấy không nỡ từ chối.

Sau khi tìm hết cách để mời cô bạn Trương Tĩnh Chi lì lợm ra khỏi cửa, Tiêu Tiêu sửa soạn trang điểm xong thì cũng là lúc Tưởng Tư Thừa đến.

“Thế nào?” Tiêu Tiêu cười, đi một vòng trước mặt Tưởng Tư Thừa, “Như thế này chắc sẽ không đến nỗi làm mất mặt anh chứ?”.

Bây giờ, khi đứng trước Tiêu Tiêu, Tưởng Tư Thừa không đến nỗi căng thẳng tới mức miệng ngậm hột thị nữa, nhưng cái tật đỏ mặt thì vẫn không thay đổi, nhất là khi trong lòng đang có ý nghĩ gì đó thì lại càng đỏ gay gắt.

Tiêu Tiêu thấy thế bèn cố ý trêu anh, “Thế nào, có được hay không thì anh cũng phải nói một câu đi chứ. Dù sao thì cũng là lần đi gặp mặt các đồng nghiệp của anh cơ mà!”.

Tưởng Tư Thừa lo ngại đưa mắt nhìn về phía cửa, may quá, cửa đã được đóng kín rồi. Thấy vậy, anh liền đưa tay kéo Tiêu Tiêu lại gần và hôn một cái rất nhanh lên môi cô.

Tiêu Tiêu thấy anh chàng cảnh sát bây giờ đã dám chủ động hôn mình như vậy, liền đưa tay nắm lấy cổ áo của Tưởng Tư Thừa, khẽ cười, “Được lắm, anh dám lên xâm phạm em à, xem ra gan cũng không đến nỗi bé đâu nhỉ!”.

Tưởng Tư Thừa xấu hổ cười hì hì, mặt lại đỏ bừng lên, nhưng ngay sau đó lại cúi xuống hôn cô cái nữa mới kéo tay cô, “Đi thôi, chúng ta là chủ, không nên để cho khách phải chờ.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu cùng ăn cơm với nhiều cảnh sát như vậy, tuy cũng biết rất rõ, sau giờ làm việc thì họ cũng chỉ là những người bình thường, cũng biết cười đùa, đồng thời cô cũng thấy được sự thân thiện mà họ dành cho cô, tình cảm ấy giống như sự nâng niu đối với một chiếc bình quý. Mặc dù vậy, cô vẫn không khỏi cảm thấy đôi chút thiếu tự nhiên khi ngồi cùng họ. Cô không sao hiểu được, mình không phạm tội, không thể nói là có tật giết mình, nhưng sao lại cứ thấy nơm nớp thế?

Tưởng Tư Thừa cũng cảm thấy sự thiếu tự nhiên của Tiêu Tiêu nên cứ luồn tay xuống dưới gầm bàn nắm lấy bàn tay cô và khẽ giữ nó trong tay mình.

Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn xung quanh, sợ có ai đó nhìn thấy, cô định rút tay về, nhưng không ngờ Tưởng Tư Thừa lại không chịu buông ra. Cô quay sang nhìn thì thấy anh đang nghe Đội trưởng của anh nói gì đó với vẻ mặt hết sức chăm chú nghiêm túc.

Người đội trưởng hình như uống hơi nhiều, “Cậu Tưởng này, cố làm cho tốt nhé. Cậu chính là niềm tự hào của Thủ trưởng đấy!”.

Tưởng Tư Thừa trịnh trọng gật đầu, miệng đáp vâng vâng, nhưng bàn tay thì vẫn luồn qua gầm

bàn nắm lấy bàn tay Tiêu Tiêu. Bàn tay của Tiêu Tiêu chẳng thể nào khỏe được như bàn tay của Tướng Tư Thừa, vì thế cô không cố rút tay về nữa. Thấy vậy, Tướng Tư Thừa cũng không giữ chặt như trước nữa mà chỉ khẽ nắm lấy.

Tiêu Tiêu cúi đầu xuống, cổ giấu nụ cười tủm tỉm, bàn tay khẽ đặt lên đùi Tướng Tư Thừa.

Tướng Tư Thừa nâng chén chúc rượu Đội trưởng, ngụm rượu trong miệng chưa kịp nuốt xuống thì đã bị sặc, khiến anh ho sặc sụa đến đỏ cả mặt.

“Cậu Tướng này, tửu lượng cũng phải luyện dần đi đấy!” Đội trưởng nói với giọng của người từng trải.

“Vâng, vâng!” Tướng Tư Thừa đỏ mặt gật đầu, tay vẫn giữ chặt lấy bàn tay của Tiêu Tiêu dưới gầm bàn.

Con người này thật buồn bĩnh. Tiêu Tiêu bất lực, chỉ còn biết đưa mắt lườm và thì thầm vào tai anh ta. “Anh mà còn không chịu buông tay em ra, mọi người sẽ nhìn thấy đấy. Anh định để em bụng đói trở về ư?”.

Tướng Tư Thừa nhìn thấy Tiêu Tiêu dùng tay trái gõ gõ lên bàn an và nhìn anh bằng cái nhìn rất tội nghiệp mới giật mình rút tay lại.

Mọi người đều rất vui vẻ và nhiều người trong số họ uống khá nhiều, nhất là Đội trưởng, khi tàn tiệc phải có người dìu mới đi được. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Tiêu Tiêu không nén được quay sang nói với Tướng Tư Thừa, “Các anh đều uống say như thế này mà còn dám đứng ở ngã tư đường kiểm tra những người khác được à?”.

Tướng Tư Thừa cười ngượng ngùng, “Đó chỉ là trong lúc vui thôi”.

Tiêu Tiêu thấy Tướng Tư Thừa như vậy, chỉ còn biết bất lực nói, “Được rồi, để em đưa anh về!”.

Nhưng Tướng Tư Thừa từ chối và cứ một mực đòi đưa Tiêu Tiêu về. Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ, anh uống rượu mà lại còn cứ đòi đưa em về, rồi sau đó thì sao? Anh sẽ về bằng cách nào? Liệu em có thể để anh xuống giữa đường để anh bắt xe về được không?

“Thôi mà, để em đưa anh về, em sẽ lái xe, không sao đâu.”

“Không!” Tướng Tư Thừa kiên quyết, “Anh đưa em về!”.

Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn Tướng Tư Thừa, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô nhếch môi cười, không còn kiên quyết như trước nữa, “Được rồi, anh đưa em về!”.

Khi về đến chỗ của Tiêu Tiêu thì cơn ngà ngà của Tướng Tư Thừa cũng đã qua. Anh xuống xe đứng nhìn Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu đi mấy bước, quay lại nhìn thấy Tướng Tư Thừa vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô cười nói, “Anh đưa em lên nhà đi. Ngồi một lát rồi hãy về, hơn nữa cũng chưa muộn lắm đâu”.

Khuôn mặt của Tướng Tư Thừa lại đỏ bừng lên, anh do dự một chút mới bước lên khoác tay Tiêu Tiêu.

Bàn tay Tướng Tư Thừa nóng bỏng, Tiêu Tiêu cúi đầu tủm tỉm cười không nói mặc cho Tướng Tư Thừa dặt lên gác.

Cánh cửa phòng đóng lại sau lưng, không rõ ai là người hôn trước, đều là người đã trưởng thành, lại chuyển choáng men rượu, vì thế chỉ vừa mới chạm vào mà cả hai đã như hai cục nam

châm. Khi nụ hôn đã đến lúc cuồng nhiệt, Tiêu Tiêu thì thầm, “Bế em vào đi”.

Nhịp đập con tim của Tưởng Tư Thừa càng gấp gáp và gần như không kiềm chế được nữa, không chỉ có tay chân mà ngay cả đầu óc anh cũng không chịu nghe theo sự điều khiển.

Chiếc giường rất mềm mại, cả hai người ngã xuống và đều run như lên cơn sốt.

Đôi môi của Tưởng Tư Thừa lướt trên làn da trắng nõn của Tiêu Tiêu càng khơi thêm ngọn lửa trong lòng. Tiêu Tiêu cảm thấy một nỗi khát khao rất khó gọi tên, cô đưa tay ôm chầm lấy Tưởng Tư Thừa.

Bỗng người Tưởng Tư Thừa rung lên, anh đưa tuya vội chộp lấy bàn tay của Tiêu Tiêu, giọng anh khản đặc, “Đừng, anh sẽ không kìm chế được mất!”.

Tưởng Tư Thừa khẽ rên lên một cách đau khổ, rồi đột nhiên giữ chặt lấy tay của Tiêu Tiêu, ôm chặt cô vào lòng, “Đừng cố động đây... Anh xin em!” Giọng anh run run, “Để anh ôm một lát như thể này, chỉ một lúc là sẽ qua thôi.”

Đúng vậy, anh yêu cô, vì thế càng tôn trọng cô. Anh cũng biết, làm tình với người mình yêu chẳng có gì là tội lỗi, nhưng anh không muốn như vậy, cô rất đáng để anh nâng niu che chở.

Anh vùi đầu vào vai cô, khổ sở nên ham muốn đang bùng cháy mà không dám động đây, chờ cho cơn kích động lui dần.

Cô nhìn về phía sau, ánh sáng ngoài cửa sổ lọt qua tấm rèm mỏng tràn vào, không phân biệt được đó là ánh trăng hay ánh đèn. Nhiệt độ trong phòng dần dần hạ xuống, nhưng trong lòng cô thì lại rất rối ren. Nhiệt độ cơ thể của anh rõ ràng là thấp hơn lúc trước rất nhiều, nhưng vẫn nóng tới mức cô không dám chạm vào.

Một lúc sau, Tưởng Tư Thừa mới thở ra một hơi dài và buông Tiêu Tiêu ra. Khi ngồi dậy và nhìn vào đôi mắt đang nghĩ ngợi của Tiêu Tiêu, Tưởng Tư Thừa cười, mắt thoát đờ trở lại.

Tiêu Tiêu cũng cười rồi đứng dậy vào nhà vệ sinh tắm rửa, khi cô quay ra thì đã thay chiếc váy ngủ ngắn bằng lụa.

Tưởng Tư Thừa nhìn cô không nói gì, trong lòng anh hơi băn khoăn, anh nghĩ có lẽ sự kích động vừa rồi của mình đã làm cô giận.

“Tiêu Tiêu, anh...”.

Tiêu Tiêu cười ngăn những lời sau của anh lại, rồi ngồi xuống bên cạnh anh, “Em buồn ngủ rồi, anh nên làm gì nhỉ?”.

Tưởng Tư Thừa cười ngắt, đưa tay với chiếc chăn đắp cho Tiêu Tiêu, rồi như sợ chưa đủ kín lại ra sức lên chặt xung quanh rồi sau đó mới khẽ khàng nằm xuống phía sau lưng cô, ôm cô vào lòng, khẽ nói, “Em ngủ đi, để anh trông cho em ngủ xong thì anh sẽ về”.

Tiêu Tiêu trầm ngâm một lát, rồi nói, “Nếu không muốn ngủ ở đây anh có thể ngủ ở phòng bên cạnh”.

Tưởng Tư Thừa ậm ừ rồi nói, “Em cứ ngủ đi, đừng để ý đến anh. Một lát nữa anh sẽ về”.

Tiêu Tiêu không nói gì nữa, trong lòng cô đang rất bồn chồn.

Một lúc sau, lại nghe thấy Tưởng Tư Thừa nói, “Tiêu Tiêu, khi nào có thời gian hãy đi gặp cha

anh, được không?”.

Một hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời của Tiêu Tiêu, Tưởng Tư Thừa ngẩng đầu lên, trong bóng đêm đôi mi dày của Tiêu Tiêu che rợp đôi mắt và che đi tất cả.

Trông cô ngủ rất ngon. Tưởng Tư Thừa cười đau khổ.

“Đồ quý a”, anh khẽ nói và hôn nhẹ lên khóe môi cô. “Hãy lấy anh nhé, được không em?” Anh hỏi rồi đột nhiên khẽ cất tiếng cười, “Em mà còn dám trêu anh nữa, sẽ có một ngày anh sẽ cho em biết sự lợi hại của anh. Ngốc ạ!”.

Tưởng Tư Thừa rón rén ngồi dậy, trước khi ra khỏi phòng còn quay đầu lại nhìn Tiêu Tiêu, cô ngủ rất ngon lành, thân hình mảnh dẻ vẫn giữ nguyên tư thế như lúc trước. Anh mỉm cười, trông ngủ rất ngoan hiền.

Cánh cửa khẽ đóng lại, tiếng khóa khẽ vang lên, nhưng vì giữa đêm thanh vắng lên nghe rất rõ, những âm thanh ấy giống như những tiếng gõ vào cõi lòng.

Sáng sớm, mới chừng sáu rưỡi, bảy giờ thì tiếng chuông điện thoại ở đầu giường của Tiêu Tiêu đã vang lên, cô lười lười mấy câu rồi mới nhắc máy lên.

Ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Tĩnh Chi, “Này người đẹp hãy gọi anh chàng cảnh sát của cô dậy đi!”.

“Trương Tĩnh Chi, cậu đúng là đồ biến thái!” Tiêu Tiêu gầm lên. Suốt đêm qua hầu như cô không ngủ được, mãi đến gần sáng mới chợp mắt được một lúc thì lại bị Tĩnh Chi đánh thức.

Trương Tĩnh Chi có phần ngạc nhiên và tức giận, cô hơi sững người, rồi đột nhiên hỏi, “Tiêu Tiêu, cậu sao thế?”.

Tiêu Tiêu cũng ngẩn người ra, đúng thế, mình làm sao vậy, sao lại tức giận như vậy chứ? Chẳng nhẽ chỉ vì chuyện bị Tĩnh Chi đánh thức?

Trương Tĩnh Chi dường như đã tìm ra đáp án, cô cười khúc khích và ranh mãnh hỏi, “Mình biết rồi, có phải anh chàng cảnh sát ấy không đạt tiêu chuẩn phải không?”

Nói xong Tĩnh Chi đắc ý cười, nhưng một hồi lâu mà vẫn không thấy Tiêu Tiêu nói gì. Cô cảm thấy hơi lạ, trước đây vào những lúc như thế này đã nghe thấy Tiêu Tiêu lên tiếng rồi, hôm nay không rõ là vì sao nữa?

“Anh chàng cảnh sát ấy không có ở đó à?”

“...”

“Tiêu Tiêu?” Tĩnh Chi cảm thấy hơi lo lắng.

Lúc ấy Tiêu Tiêu mới thực sự định thần lại, cô vói về lãnh đạm, “Anh ta không có ở đây, Mình chuẩn bị cho anh ta đi tàu suốt!”.

“Sao?” Tĩnh Chi cảm thấy có điều bất ổn, mới chỉ qua có một đêm “tuyệt vời” mà đã cho anh ta “đi tàu suốt” sao? Chẳng lẽ anh ta thực sự có điểm nào đó không được? Nhưng cô cũng lờ mờ cảm thấy tâm trạng của Tiêu Tiêu có gì đó không được ổn.

“Ừ, thấy vô vị thì thay thôi.” Tiêu Tiêu đáp.

Tĩnh Chi im lặng một lát, "Tiêu Tiêu, cậu sao thế? Có chuyện gì à?"

"Mình thì có chuyện gì được. Cậu không muốn ngủ nhưng mình thì muốn ngủ. Thôi nhé!".

Tĩnh Chi nhìn chiếc điện thoại trong tay, hơi sững người trong giây lát. Tiêu Tiêu nói không sao, nhưng chắc chắn là đã có chuyện!

Gác máy rồi nhưng Tiêu Tiêu vẫn thấy không yên tâm, sợ Tĩnh Chi vô duyên lại gọi lại, cô giật dây điện thoại, tắt di động. May mà cũng là ngày cuối tuần, chắc sẽ không có ai đến tìm cô. Nhưng cô đã đánh giá thấp Trương Tĩnh Chi. Cô nằm xuống nhưng không sao ngủ được. Đúng lúc ấy thì có tiếng đập cửa ầm ầm, Tiêu Tiêu cầm đồng hồ lên xem thì vẫn chưa đến tám giờ.

Trương Tĩnh Chi xách lên hai túi sữa đậu nành, thấy Tiêu Tiêu đang trừng mắt nhìn mình và không có ý định đóng cửa, liền phì cười giơ chân đá về sau, cánh cửa được đóng lại. Cô đặt sữa và đồ ăn sáng xuống bàn ăn, quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Tiêu và chặc lưỡi mấy tiếng.

"Nhìn xem, quầng mắt thâm đen cả rồi, đêm qua không ngủ à?"

"Đã biết là đêm qua mình không ngủ mà lại đến tìm mình sớm thế làm gì?".

"Vì muốn tốt cho cậu. Chúng ta đã ngủ cùng bốn năm rồi, mình còn lạ gì cậu!" Tĩnh Chi cười, "Nói đi, anh chàng cảnh sát ấy như thế nào?".

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi không nói gì, sau đó tiến thẳng đến lục lấy điện thoại của Tĩnh Chi trong túi cô.

"Này, cậu làm gì thế?" Tĩnh Chi ngạc nhiên.

Tiêu Tiêu tìm một hồi trong danh bạ cũng không thấy số điện thoại của Uông Dụ Hàm, "Số điện thoại của Uông Dụ Hàm là bao nhiêu?".

"Cậu định làm gì?" Tĩnh Chi cảnh giác hỏi.

"Có việc. Nói nhanh, đừng nhiều lời nữa".

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Tiêu, Tĩnh Chi tưởng cô có việc thật, nên không kịp nghĩ đọc ngay số điện thoại của Uông Dụ Hàm cho cô.

Tiêu Tiêu bấm số, ở đầu dây bên kia vọng lại giọng trầm trầm của Uông Dụ Hàm, "A lô", xem ra anh ta cũng đang ngủ.

"Uông Dụ Hàm phải không?" Tiêu Tiêu hỏi.

"Phải", Uông Dụ Hàm nghe thấy đó không phải là tiếng của Tĩnh Chi, ngạc nhiên hỏi lại, "Cô là ai?".

"Tôi là Tiêu Tiêu. Cô Tĩnh Chi nhà anh đang lên cơn điên ở nhà tôi đây này. Đề nghị anh hãy tới và đưa cô ấy đi ngay, nếu không tôi sẽ đưa cô ấy đến trạm thu dung động vật quý hiếm bây giờ!"

"Tiêu Tiêu, cậu đúng là đồ đáng ghét!" Tĩnh Chi tức giận kêu lên, giật lấy chiếc điện thoại trong tay Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu ngã xuống ghế, cười nhìn Tĩnh Chi cầm chiếc điện thoại với vẻ căng thẳng.

"Trương Tĩnh Chi, hãy coi chừng cô bạn của cô. Các cô có đùa gì cũng xin đừng kéo người khách vào, và càng không nên quấy rầy việc nghỉ ngơi của người khách." Ông Dụ Hàm lạnh lùng nói, "Cô rồi rồi lắm à?"

Hỏi xong không chờ Tĩnh Chi trả lời, anh ta tắt máy ngay lập tức.

Nhìn thấy nét mặt Tĩnh Chi biến sắc, Tiêu Tiêu xích lại gần hỏi, "Sao thế, Tĩnh Chi?"

Lúc ấy Tĩnh Chi mới trấn tĩnh lại, mỉm cười vô hồn đáp, "Không có chuyện gì đâu, chỉ là bị chó cắn một nhát thôi".

Tiêu Tiêu nhú mày không nói gì nữa.

Tĩnh Chi đẩy Tiêu Tiêu về phía nhà vệ sinh, "Mau vào rửa soạn một chút đi, khó khăn lắm mới có một ngày cuối tuần không có việc gì, chúng ta đi dạo phố đi!".

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi không chút kiêng dè, "Đi dạo phố cũng không có vấn đề gì, nhưng cậu hãy đưa ví tiền ra cho mình xem đã. Rốt cuộc là cậu có mang tiền hay không? Mình có thể cùng đi ăn, cùng đi chơi, cùng dạo phố nhưng không thể đi cùng với người không mang tiền theo!".

Đường phố cuối tuần rất đông người, xe pháo qua lại như mắc cửi. Chiếc xe phía trước luôn cản trở chiếc xe của Tiêu Tiêu. Tĩnh Chi chờ sốt ruột, cứ luôn mồm lẩm bẩm, "Mau vượt qua đi! Vượt đi!"

"Vượt ư?" Tiêu Tiêu chỉ vào đuôi chiếc xe phía trước cho Tĩnh Chi xem, "Nhìn xem trên đó viết gì đi!".

Tĩnh Chi nhìn và thấy rất thú vị, bởi ở đuôi của chiếc xe ấy là dòng chữ: Hãy coi tôi là chiếc đèn đỏ!

Cả hai cùng cười một hồi, Tĩnh Chi đột nhiên hỏi, "Anh chàng cảnh sát ấy sao vậy?"

Tiêu Tiêu im lặng một lúc, nhìn thấy đường vẫn tắc, tiện tay châm một điếu thuốc, vừa hút được một hơi thì Tĩnh Chi giằng lấy.

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi mỉm cười, "Cậu nói xem khi đàn ông và phụ nữ ở bên nhau họ sẽ muốn gì?"

"Muốn gì?"

"Hừ, ăn cướp còn chia ra làm cướp đồ, cướp người. Cậu nói xem, khi đàn ông và phụ nữ ở bên nhau thì sao?"

Tĩnh Chi bỗng cảm thấy câu hỏi này có phần hơi khó trả lời, tuy có vẻ đơn giản, nhưng ngẫm nghĩ thì không biết nên trả lời như thế nào.

Tiêu Tiêu phì cười, "Muốn tiền, muốn tình. Cậu thấy có đúng không?"

Tĩnh Chi gật đầu.

"Mình chỉ có thể cho anh ta tình, nhưng anh ta lại không cần. Cậu nói xem sẽ phải làm gì đây?"

"Nhưng anh ấy đối với cậu rất tốt."

"Chính là vì anh ta đối với mình rất tốt. Tĩnh Chi này, chúng ta không nói những lời không thật nhé, cậu có tin là có một người nào đó đối tốt với một người khác mà không có điều kiện gì không? Còn mình thì không tin! Cho dù hôm họ có nói ra những lời to tát thế nào thì nhất định họ cũng phải có mục đích!".

"Tiêu Tiêu..." Tĩnh Chi định phản bác lại lời của Tiêu Tiêu nhưng không biết nên nói gì.

"Anh ấy muốn có tình yêu, nhưng mình lại không có những thứ đó!"

Chiếc xe phía trước cuối cùng cũng đã nhúc nhích, xe của Tiêu Tiêu cũng tiến lên theo.

Tĩnh Chi nghĩ một lát rồi nói, "Tiêu Tiêu, những lí sự ấy của cậu méo mó rồi. Bỏ lỡ một người yêu cậu như thế, cậu sẽ phải hối hận cho mà xem. Hơn nữa, cậu không cần phải lừa dối bản thân làm gì, cậu có dám nói là cậu không chút rung động trước anh ấy không?".

"Tất nhiên là có rung động, nếu không thì sao mình lại lừa anh ấy lên giường. Đúng thế, anh ấy là một người đàn ông tốt, nhưng lại không hợp với mình. Có lẽ với mình phần nhiều anh ấy cũng chỉ cảm thấy say mê thôi. Với các chàng trai trẻ, sự rung động nhất thời cũng là điều bình thường. Anh ấy sẽ trưởng thành lên."

Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn Tĩnh Chi mỉm cười, "Cậu chớ có thuyết giáo mình, trước tiên cậu hãy làm rõ những vấn đề của mình đi đã".

Tĩnh Chi không nói gì, lặng lẽ nhìn ra khung cảnh ngoài cửa xe.

Cả hai cùng trầm ngâm một lúc lâu, rồi bất chợt Tiêu Tiêu kêu lên, "Tĩnh Chi, nhìn kia, Sở Dương!".

Tĩnh Chi nhìn theo phía tay chỉ của Tiêu Tiêu, bên lề đường cách đó không xa, Sở Dương đang giằng co với một người đàn ông trẻ. Chân của Sở Dương chưa lành hẳn, bước đi hãy còn khập khiễng, cô định lách qua người đàn ông kia mấy lần, nhưng lần nào cũng bị người đàn ông ấy ngăn lại. Những người qua đường tò mò nhìn hai người, miệng cười đầy vẻ thiện chí, có lẽ họ đều nghĩ đó là một đôi tình nhân đang hờn dỗi nhau.

"Không phải là Hà Ý Dương." Tiêu Tiêu nói.

Tĩnh Chi gật đầu, đúng là không phải Hà Ý Dương, nhưng nhìn rất quen, không nhớ là đã gặp ở đâu đó. "Bóp còi đi", cô nói.

Tiêu Tiêu bóp còi. Tĩnh Chi vươn người, gọi với ra, "Sở Dương!"

Chiếc xe phía trước tưởng rằng Tiêu Tiêu bóp còi giục họ, thế là vội vàng bật đèn xanh nhường lối, đâm vào chiếc xe ở phía trước nó.

Tiêu Tiêu lấy tay che mặt, "Ồn góc, có phải là giục anh đâu!".

Sở Dương giật mình cũng đưa mắt nhìn về phía họ, thấy Tĩnh Chi, vẻ mặt của cô lộ rõ sự mừng rỡ, gạt mạnh tay người đàn ông kia rồi khập khiễng chạy đến. Anh ta định ngăn lại, nhưng chỉ được mấy bước thì Sở Dương đã ra tới đường, hình như anh ta sợ Sở Dương xảy ra chuyện nên đành dừng lại.

Sở Dương lên xe, Tĩnh Chi hỏi, "Người ấy là ai vậy?".

Sở Dương nhìn về phía bóng người ấy vẫn còn đang đứng bên đường, lạnh lùng nói, "Đồ thần

kinh".

"Sao?", Tĩnh Chi cau mày, "Sao có thể nói như thế được?". Cô trừng mắt đang định hỏi thì Tiêu Tiêu đã thấy Sở Dương không muốn nhắc đến chuyện này nên đưa tay vỗ vào vai Tĩnh Chi và nói chen vào, "May quá, phen này chúng ta phải làm thịt chị em một trận mới được. Trưa nay chúng ta sẽ ăn một bữa thật ngon".

"Vì sao phải làm thịt mình?" Tĩnh Chi hỏi với vẻ ngây ngô.

Tiêu Tiêu và Sở Dương nhìn nhau cười, rồi lại nhìn về phía Tĩnh Chi, ánh mắt nói lên rất rõ, "Không làm thịt cậu thì làm thịt ai!".

Tĩnh Chi chấp nhận, "Được rồi, làm thịt thì làm thịt. Cậu hãy nhìn về phía trước và lái xe cẩn thận, kéo lại đâm vào cột đèn đỏ đó".

Đang nói vậy thì điện thoại của Tiêu Tiêu vang lên, cô liếc mắt nhìn nhưng vẫn để yên không mở máy.

Tĩnh Chi ngạc nhiên, "Này người đẹp, làm người không nên như thế, dù có bỏ người ta thì cũng phải nói cho rõ ràng!".

Tiêu Tiêu cười, "Cậu thì biết cái gì, làm gì thì cũng phải xem xét trước".

Tĩnh Chi quay lại, thấy Sở Dương nhìn hai người bằng ánh mắt ngạc nhiên, uể oải nói, "Nhìn cái gì mà nhìn! Có nói thì nhóc con cũng không hiểu được đâu! Chân tay đã không được nhanh nhẹn thì cũng đừng chạy lung tung mới phải chứ? Bữa trưa muốn ăn gì nào? Xem ra mấy ngày nghỉ ngơi ở nhà béo ra đấy chứ nhỉ, ăn bớt một chút là được, kéo lại phải giảm béo đấy!"

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi dở khóc dở cười, không hiểu cậu ta làm chị kiểu gì thế không biết!

Tiếng chuông kêu một hồi thì tắt, một lát sau thì có tiếng chuông tin nhắn, Tiêu Tiêu nhìn lướt qua, vẫn là tin nhắn của Tưởng Tư Thừa. "Bữa trưa phải ăn cơm, đừng có bỏ bữa đấy. Buổi chiều có bận không? Đi chơi cùng anh nhé!".

Sở Dương vốn không thích đi dạo phố, lại thêm cái chân đau chưa khỏi hẳn. Sau khi ăn trưa xong thì bảo Tiêu Tiêu đưa cô về thẳng nhà, sau đó Tiêu Tiêu và Tĩnh Chi dạo phố cả buổi chiều, mãi tới tối ăn xong mới quay về.

Trong khoảng thời gian ấy có mấy lần điện thoại của Tiêu Tiêu đổ chuông nhưng cô làm như không nghe thấy. Sau cùng Tĩnh Chi không thể để yên được nữa, cô hỏi, "Rốt cuộc là cậu đã nói với người ta chưa? Trước đây cậu chia tay cũng đâu có không dứt khoát như vậy? Nếu đã muốn thay người ta thì cứ nói thẳng ra, đừng cứ lằng nhằng mãi thế!"

Tiêu Tiêu tiện tay với một đôi bột cao cổ từ trên giá hàng xuống, trả lời với vẻ chẳng mấy chú tâm, "Như thế có nghĩa là, với mỗi một đối tượng thì phải dùng những cách thức khác nhau, cậu có hiểu không? Cô em ạ, nghệ thuật cao nhất của việc chia tay là, rõ ràng cậu đã thay lòng đổi dạ, nhưng lại khiến cho đối phương phải nghĩ rằng đó là lỗi của anh ta, anh ta đã không tốt và vì thế không đổ trách nhiệm về cho cậu và cũng không đến quấy quả cậu nữa!".

Không hiểu đó là thứ lý luận gì nữa! Tĩnh Chi tức giận nhìn Tiêu Tiêu. Chia tay là chia tay, cần gì phải nhiều lý sự thế.

Tiêu Tiêu nhếch mép cười và lắc đầu rồi đặt đôi bột xuống, quay đầu bỏ đi. Tiếng chuông điện thoại cũng đã thôi reo, Tiêu Tiêu liếc nhìn danh sách những cuộc gọi nhớ rồi dứt khoát tắt máy.

"Này." Tĩnh Chi nhìn về mặt bất cẩn của Tiêu Tiêu, quyết định không khuyên giải nữa, tức giận lầu bầu, "Mình mặc kệ cậu. Sẽ có lúc cậu sẽ phải khóc cho mà xem!".

Đưa Tĩnh Chi về nhà xong, Tiêu Tiêu cũng về nhà ngay. Quả nhiên Tưởng Tư Thừa đang chờ cô ở chân cầu thang. Sau khi xuống xe, cô giả bộ ngạc nhiên, "Sao anh lại ở đây?"

Tưởng Tư Thừa có vẻ không vui, "Sao em lại không nghe điện thoại?".

"Điện thoại ư?" Tiêu Tiêu mỉm cười, "Anh gọi điện thoại cho em à? Trên đường rất ồn, em không nghe thấy, sau đó thì lại hết pin". Nói rồi nhét mấy túi đồ mới mua vào lòng Tưởng Tư Thừa, "Thôi nào, đi lên đi".

Tưởng Tư Thừa không nói gì, ôm đồng hồ đi lên theo Tiêu Tiêu.

Sau khi vào nhà và đặt đồng hồ xuống, Tưởng Tư Thừa đột nhiên hỏi, "Em giận phải không?".

"Giận á?" Tiêu Tiêu quay lại nhìn Tưởng Tư Thừa vẻ ngạc nhiên, rồi sau đó cười thành tiếng, Anh nói gì vậy? Em rất ổn mà, giận gì mới được chứ?"

Tưởng Tư Thừa giận dữ nhìn Tiêu Tiêu, nhưng rồi dần dần thấy mềm lòng lại, anh ôm cô vào lòng, khẽ nói, "Tiêu Tiêu, ngày hôm nay anh đã gọi cho em mấy lần, em đều không nghe, anh cảm thấy có điều gì đó bất an".

Tiêu Tiêu ngây người một lát, sau đó quay lại, véo lên mũi Tưởng Tư Thừa nói, "Anh là đàn ông cơ mà, sao lại cả nghĩ thế? Em đã nói là em không nghe thấy rồi mà!".

Tưởng Tư Thừa cười ngượng ngùng rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Tiêu Tiêu nghiêng người về sau tránh nụ hôn ấy rồi chau mày nói, "Anh không muốn thì đừng có mà quyến rũ em!"

Tưởng Tư Thừa ngó người, mặt thoát đỏ bừng, trả lời, "Này, sao em lại thiếu lương tâm thế nhỉ?".

Tiêu Tiêu khẽ cười, đưa ngón tay trở ra nâng cằm Tưởng Tư Thừa lên, nheo mắt nhìn anh, rồi nói nửa đùa nửa thật, "Ngoan, em sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa. Tối nay ở lại chứ?".

Tưởng Tư Thừa cười thành tiếng rồi lại ôm Tiêu Tiêu vào lòng. "Lại đùa rồi, sẽ có ngày em bị cuốn vào những trò đùa ấy đấy!"

Tiêu Tiêu ngoan ngoãn để cho Tưởng Tư Thừa ôm, ánh mắt ẩn chứa một tâm trạng phức tạp, cô im lặng không nói gì.

Sáng thứ hai, Tĩnh Chi vừa đến chỗ làm đã bị các đồng nghiệp trêu. Tiểu Vương trề môi với cô từ bàn đối diện nhưng thấy cô vẫn cúi đầu sửa soạn lại mấy thứ trên bàn, cậu ta không nén được bèn đưa tay ra huơ huơ trước mặt cô rồi hỏi với giọng láu lỉnh, "Này, người đẹp, "chiếc đùi gà" thế nào?".

Tĩnh Chi ngẩng đầu lên, bất giác nhìn về phía phòng làm việc của Uông Dụ Hàm. May quá, không có ai ở đó.

"Bà chị nhìn gì thế?" Tiểu Vương cũng nhìn theo về phía đó, chẳng có gì.

Tĩnh Chi vội che giấu, "Không có gì, sợ bị lãnh đạo bắt được lại bay mất một trăm đồng thì gay!".

Tiểu Vương phì cười vội rút tay lại, "Nhìn xem, vẫn chưa đến giờ làm việc, đừng có như thỏ đế!".

Tám giờ bốn mươi phút, Ông Dụ Hàm đẩy cửa bước vào, một cuộc họp diễn ra như thường lệ. Anh không dài dòng như những người tiền nhiệm mà chỉ bằng mấy câu vắn tắt phân công các việc chính, những điều cần chú ý trong thực hiện. Sau khi nói xong quay sang hỏi Bạch Khiết, "Cô có ý kiến gì không?".

Bạch Khiết chính là "Bạch Cốt Tinh" theo cách gọi của Tĩnh Chi. Chị ta chỉ khoảng hai tám, hai chín tuổi và có đầy đủ những đức tính tốt đẹp của một phụ nữ hiện đại.

Ánh mắt của Bạch Khiết liếc nhìn mọi người một lượt, khi đến Tĩnh Chi thì dừng lại trong giây lát và nói với vẻ lạnh lùng, "Tôi không có ý kiến gì, chỉ duy nhất một điều, mọi người cần chú ý hơn về thái độ của mình trong công việc. Tuy nhiên chúng ta không phải là nhân viên đứng quầy, nhưng cũng có những lúc đối diện với khách hàng. Hình ảnh của các nhân sẽ đại diện cho tập thể. Tôi không hy vọng sẽ lại nhìn thấy ai đó tán gẫu trong giờ làm việc!"

Tĩnh Chi bĩu môi, không hiểu sao cô lại cảm thấy những lời nói này là nhắm vào cô, tuần trước chẳng phải đã phạt cô rồi sao?

Họp xong thì ai bận việc của người ấy. Lần này thì Ông Dụ Hàm nghiêm chỉnh thật sự, suốt buổi sáng không hề có động tĩnh gì. Có mấy lần Tĩnh Chi không nén được đưa mắt nhìn về phòng làm việc của anh. Những lúc ấy, Ông Dụ Hàm nếu không phải là cúi đầu xuống bàn xem gì đó thì cũng là trao đổi bàn bạc với Bạch Khiết.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn phía dưới, Tĩnh Chi vừa ngồi xuống thì Tiểu Vương bê khay đến ngồi cũng, "Tìm được anh chàng đẹp trai ấy ở đâu vậy?"

Tĩnh Chi ngẩng lên liếc nhìn cậu ta, vừa mấp máy môi chưa kịp nói thì mấy người đồng nghiệp khác cũng ào đến rồi nhao nhao lên, "Đúng thế! Không ngờ cơ nhóc này dám giấu chúng tôi kiếm được một anh chàng đẹp trai thế! Mau khai thật đi!"

Nhìn mấy cô bạn đồng nghiệp mắt sáng rực quây xung quanh, Tĩnh Chi rùng cả mình, bụng nghĩ, nếu Dương Lôi ở đây thì chắc sẽ bị bọn họ nuốt sống mất.

Tiểu Vương dường như quên là chính mình vừa khơi ra chuyện này, nhìn các cô gái cứ như đang phát cuồng cả lên, mặt anh chàng lộ vẻ coi thường, "Hì hì, nhìn mấy người kia, đúng là... Thế mà suốt ngày cứ luôn mồm nói, đàn ông đừng chỉ chú trọng đến hình thức của phụ nữ mà phải xem xét nội tâm như thế nào! Bây giờ thì xem xem các người đang nhìn gì nào?".

Tất cả đều trở mắt. Tiểu Vương đưa tay ôm ngực làm điệu bộ bị trúng đạn rồi ngã về phía Tĩnh Chi.

Tĩnh Chi tránh người, "Ngã về đâu thế?".

Tiểu Vương phì cười, vội ngồi ngay ngắn lại.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì Bạch Khiết bê hai khay đồ ăn đi ngang qua, thế là tất cả im bật. Một động nghiệp tên là Tiểu Miêu nhìn theo bóng Bạch Khiết, thở dài, "Chắc là mang cho Tổng giám đốc Uông, đúng là khâm phục dũng khí của Trưởng phòng Bạch!"

Một bà chị lớn tuổi hơn đập vào Tiểu Miêu, "Đi đi, cô cũng phải mang đồ ăn đến cho Tổng giám đốc Uông đi, anh ta sẽ không thể mang đồ của cô đi được đâu!".

"Tôi ư? Tôi xin hàng!" Tiểu Miêu cười đáp.

Tĩnh Chi cũng nhìn theo Bạch Khiết với ánh mắt thần thờ, nhưng khi nghe Tiểu Miêu nói là không dám, cô nhìn quanh một lượt, rồi đột nhiên cười nói, "Một mình cậu thì không dám, nhưng mấy người các cậu cùng đi là được thôi mà! Hơn nữa cũng cần phải quan tâm đến lãnh đạo một chút chứ, xem chị ta có dám nói gì không? Các cậu không thể cứ ngồi ngây ra ở đây và để cho một mình chị ta có cơ hội được, đúng không?"

Chỉ một câu nói ấy cả cô đã làm thức tỉnh những người trong mộng, mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau trao đổi trong giây lát, rồi cùng nhất trí với nhau không được ăn thì cũng phải đập đổ. Thế là tất cả cùng đứng dậy chuẩn bị đồ ăn mang đi.

Tĩnh Chi không quên dặn với theo, "Mua nhiều món một chút, thế nào cũng có món anh ta thích ăn, kéo anh ta lại có lý do!".

Một cô gái đã chuẩn bị xong, khi đi ngang qua Tĩnh Chi, hỏi, "Sao cậu lại không đi?".

Tĩnh Chi cười nhẹ nhàng, "Mình không đi, nếu không bạn trai của mình lại giận".

Tiểu Vương nhìn bàn ăn vừa mới đây còn ồn ào đông đúc, rồi lại nhìn Tĩnh Chi một lát, sau đó chặc lưỡi, "Bà chị này, chị quả là lợi hại đấy!".

Uông Dụ Hàm đón hộp cơm từ tay Bạch Khiết, vừa nói xong mấy câu cảm ơn và chưa kịp mở ra xem Bạch Khiết mua gì về thì lại có người mang cơm đến, hơn nữa lại không chỉ là một người, chỉ một loáng, trên bàn của Uông Dụ Hàm đã xếp đầy hộp cơm.

Uông Dụ Hàm nhìn đủ loại hộp cơm trên bàn, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực, không hiểu các cô gái ngày nay như thế nào nữa!

"Sếp, sợ anh ăn một hộp không đủ nên em mang thêm cho anh một hộp nữa."

"Đúng thế, cũng không biết là anh thích ăn đồ chay hay đồ mặn, vì thế mỗi người chúng em mang đến một chút."

"Sếp..."

Uông Dụ Hàm dở khóc dở cười, như thế này đúng là quá đáng rồi. Anh nhìn về phía các cô gái, không thấy bóng dáng Tĩnh Chi đâu, nhưng rồi anh nghĩ chắc chắn cô sẽ không tham gia vào trò này, e rằng có trốn cũng không kịp. Ý nghĩ này khiến lòng anh không khỏi có cảm giác trống trải.

Tiểu Vương cầm chiếc cốc nhìn cảnh tượng ồn ào trong phòng Tổng giám đốc và hạ giọng thì thào, "Nhiều như vậy liệu Tổng giám đốc có tiêu hóa hết được không? Chị nghĩ xem chúng ta có nên mang vào ít nước uống không. Không thể để Tổng giám đốc nghẹn được, đúng không?".

Tĩnh Chi hỏi, "Cậu có ý đồ gì vậy?".

"Nếu đã là lấy lòng sếp thì tất cả mọi người đều cùng làm. Nếu chúng ta không vào, e rằng không ổn."

Tĩnh Chi cười nhạt, hất cằm nói, "Đồng chí Vương này, cậu hãy nhìn cho kỹ, nhìn thật kỹ vào đi!".

Tiểu Vương không hiểu, nhưng cũng làm theo, Ôn Dụ Hàm nửa cười nửa không, nhưng trên khuôn mặt trắng trẻo không giấu được một bóng đen.

"Hãy nhìn vào phần móng của sếp ấy." Tĩnh Chi cười chế nhạo, "Không thấy nó vừa đỏ vừa sưng lên sao, thế mà cậu lại còn dám đòi vào đó nữa à?".

Tiểu Vương chợt hiểu ra, cúi đầu nghĩ một lúc, cuối cùng khẽ lắc đầu. Ninh sếp thì có thể, nhưng nếu ninh quá mức thì thà đừng ninh còn hơn, nếu không biết mà cứ cố chưa biết chừng có thể sẽ bị một cú đá.

Tĩnh Chi cứ đứng ngoài quan sát với vẻ thờ ơ như vậy, nhìn thấy vẻ bị dồn nén hiếm thấy trên khuôn mặt của Ôn Dụ Hàm, một nụ cười nhạt chợt xuất hiện trên môi cô.

Bất chợt ánh mắt của Ôn Dụ Hàm liếc về phía cô, thế là mắt của hai người đụng nhau, Tĩnh Chi đáp lại bằng cái nhìn khiêu khích. Ôn Dụ Hàm hơi sững lại một lúc, khóe môi lập tức trễ xuống, rồi rời ánh mắt ra chỗ khác với vẻ bình thản.

Nói tóm lại, trong cuộc chiến phản kích tự vệ giữa mèo với chuột ấy, thì lần đầu tiên chuột đã thành công. Tuy chiến dịch này hơi nhỏ, nhưng chuột đã chuyển từ thế phòng thủ sang thế tiến công, và điều đó mang ý nghĩa lịch sử rất trọng đại.

Tuy nhiên, Tĩnh Chi vẫn không ý thức được về bước chuyển biến như một dấu mốc ấy.

Có lẽ Ôn Dụ Hàm thì đã ý thức được điều đó, chỉ có điều anh không hề để lộ ra. Sau khi đưa mắt nhìn về phía Tĩnh Chi, anh nở một nụ cười mê hồn rồi cảm ơn lòng thành của tất cả các cấp dưới.

Thời gian gần đây, tâm trạng của Phương Nghị rõ ràng là rất không tốt. Đến cả Polly, một người vô tâm nhất cũng cảm thấy điều đó. Khi mang tài liệu đến cho Tiêu Tiêu, Polly khẽ dò hỏi cô có biết chuyện gì không. Gần đây không xảy ra khủng hoảng tài chính, không hiểu vì sao mặt ông chủ cứ sa sầm xuống như bị người khác quyt tiền không bằng!

Tiêu Tiêu mỉm cười lắc đầu, chuyện của ông chủ tốt nhất là đừng có tọc mạch, nhận bao nhiêu lương thì làm bấy nhiêu việc, lo thay cho người ta làm gì.

Cầm bản hợp đồng đã chỉnh xong, Tiêu Tiêu tới phòng của Phương Nghị và khẽ gõ cửa. Bên trong vọng ra tiếng nói trầm khàn của Phương Nghị, "Mời vào".

Trong phòng vẫn chưa bật đèn. Tiêu Tiêu hơi ngạc nhiên, mắt cô chưa kịp làm quen với bóng tối.

Hai tay Phương Nghị đút vào túi quần, đứng lặng bên khung cửa sổ, nhìn xuống đường phố nhộn nhịp vừa lên đèn, cái bóng cao to của anh trong vùng sáng mờ ảo trông thật buồn và cơ đơn.

Một Phương Nghị như vậy Tiêu Tiêu chưa nhìn thấy bao giờ. Do dự giây lát, Tiêu Tiêu bật đèn lên, "Thưa Tổng giám đốc Phương, tôi để bản kế hoạch hợp đồng với Vạn Xương ở đây nhé".

Phương Nghị không quay người lại, gật đầu đáp, "Cứ để ở đó đi".

Tiêu Tiêu đặt giấy tờ lên bàn xong, nhìn phía sau Phương Nghị một lần nữa, cố nén sự ngạc nhiên trong lòng, bình tĩnh nói, "Tổng giám đốc Phương, nếu không có việc gì nữa tôi về phòng đây".

"Ừ."

Tiêu Tiêu quay người đi, nhưng bỗng nhiên tiếng của Phương Nghị, "Chờ một chút".

Phương Nghị quay người nhìn Tiêu Tiêu, trầm ngâm trong giây lát rồi đột nhiên hỏi, "Cô quen với Sở Dương bao lâu rồi?".

Cô quen với Sở Dương bao lâu rồi ư? Khóe miệng Tiêu Tiêu nở nụ cười, bất giác trả lời với một giọng bồn chồn, "Cách đây mấy năm tôi có gặp cô ấy, nhưng nếu nói là quen chính thức thì hình như còn muộn hơn anh mấy ngày".

Phương Nghị không để ý đến vẻ chế nhạo trong giọng nói của cô, hỏi tiếp, "Sớm nhất là khi nào?"

Tiêu Tiêu suy nghĩ trong giây lát. Lần đầu gặp Sở Dương có lẽ là khi cô bé ấy mới vào đại học năm thứ nhất. Tỉnh Chi đã mời cô đến nhà cô ấy ăn cơm và Tiêu Tiêu đã gặp Sở Dương ở đó. "Khoảng sáu năm trước."

Đôi mắt thâm trầm của Phương Nghị đột nhiên lóe sáng, "Khi đó cô ấy như thế nào?"

Sở Dương lúc đó ư? Tiêu Tiêu cố nhớ lại. Trong ấn tượng thì đó là một cô bé có mái tóc chấm ngang lưng, ít nói và điều khiến cô chú ý nhất là cái tên kỳ quặc của cô bé.

Tiêu Tiêu cân nhắc cách dùng từ, sau đó mới trả lời Phương Nghị, "Nói theo cách bây giờ thì rất là chất!".

Đúng thế, rất chất. Ánh mắt lạnh lùng, rất không tương xứng với tuổi của cô bé. Tiêu Tiêu luôn có cảm giác rằng, ánh mắt ấy không nên có ở một cô gái trong một gia đình bình thường, bởi nó chứa đựng đầy vẻ cảnh giác và thờ ơ với mọi người.

Nhưng sau này, khi gặp lại Sở Dương, Tiêu Tiêu không chỉ không cảm thấy sự lạnh lùng trong tính cách mà còn thấy cô bé đã thay đổi rất nhiều, ít nhất thì cũng đã gần với những người cùng tuổi hơn, mặc dù cô có những suy nghĩ rất khác thường.

"Thời gian ấy có phải là đã có chuyện xảy ra với cô ấy không?", Phương Nghị hỏi, giọng có phần khàn đặc.

Tiêu Tiêu ngẩn người, không hiểu vì sao Phương Nghị lại hỏi như vậy và cũng không hiểu tại sao anh ta lại chú ý đến quá khứ của Sở Dương như vậy.

Phương Nghị cười khan, "Hình như trước đó cô ấy không phải như vậy. Một cô gái nhí nhảnh sao bỗng nhiên lại thay đổi? Chẳng phải cô chơi rất thân với chị của Sở Dương sao, cô ấy không nói gì à?"

Tỉnh Chi đã nói với Tiêu Tiêu về chuyện này. Lúc ấy Tỉnh Chi đã liến thoắng nói rằng vì kết quả thi lên lớp của Sở Dương không tốt, vì thế bị sốc và khiến cho tâm trạng đã có những thay đổi, qua được thời gian đó là mọi chuyện sẽ lại ổn.

Bây giờ đột nhiên lại nghe Phương Nghị hỏi như vậy, Tiêu Tiêu chột dạ, sao anh ta lại có thể biết rõ những chuyện trước đây của Sở Dương thế nhỉ? Chẳng nhẽ anh ta đã ngầm điều tra về Sở Dương? Nhưng vì sao anh ta lại phải điều tra về cô bé ấy?

Trăm ngàn câu hỏi lướt qua trong đầu Tiêu Tiêu, nhưng cô không để lộ ra ngoài, mà bình thản nhìn Phương Nghị rồi cười đáp, "Chuyện này thì tôi không biết. Có lẽ từ nhỏ tính của cô ấy đã như vậy rồi. Tổng giám đốc Phương, anh hỏi tôi nhiều câu như thế với vai trò gì vậy? Là bạn trai của Sở Dương hay là ông chủ của tôi?"

Phương Nghị thấy Tiêu Tiêu hỏi lại mình những câu hỏi đúng như lần trước mình đã hỏi cô ấy nên mỉm cười xí xóa, biết cô không muốn nói nhiều nên cũng không làm khó cho cô nữa.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Phương Nghị nhắc mấy, xua tay với Tiêu Tiêu ý nói cô có thể lui ra.

Tiêu Tiêu cười lịch sự quay người đi. Khi ra tới cửa thì nghe thấy tiếng nói rất dịu dàng của cô thư ký trong điện thoại, "Tổng giám đốc Phương, có anh Hà muốn gặp anh, anh ấy nói đã có hẹn trước với anh".

Phương Nghị im lặng một lát rồi lạnh nhạt nói, "Cho anh ta vào".

Tiêu Tiêu mở cửa ra ngoài, trong lòng có phần thấy bất an, Tổng giám đốc Phương và Sở Dương, không hiểu giữa bọn họ rốt cuộc là có chuyện gì? Anh Hà, chẳng nhẽ đó lại là Hà Ý Dương?

Tiêu Tiêu cố ý đi chậm lại và dừng lại ở hành lang cho đến khi tiếng chuông ở đầu thang máy lenh keng vang lên. Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, một người đàn ông trẻ bước từ trong đó ra, đi sát qua Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cảm thấy người ấy rất quen mặt, như đã gặp ở đâu đó rồi. Trong khoảng khắc bước vào phòng làm việc của mình, cuối cùng cô đã nhớ ra, đó chính là người đàn ông đã giằng co với Sở Dương ở trên đường mà cô nhìn thấy hôm trước. Với vai trò là một người bạn, Tiêu Tiêu quyết định sẽ nói lại chuyện này với Trương Tĩnh Chi hoặc Sở Dương. Cân nhắc một hồi lâu, cô quyết định gọi thẳng điện thoại cho Sở Dương.

"Có khả năng Tổng giám đốc Phương đang điều tra em". Tiêu Tiêu vừa nói vừa lựa chọn từ, "Có lẽ là về chuyện sáu năm trước, năm em thi trung học ấy".

Đầu dây bên khi im lặng đến đáng ngờ, dường như đến cả hơi thở Sở Dương cũng không thấy đâu, Tiêu Tiêu bỗng cảm thấy rất lo lắng.

Một hồi lâu sau, Sở Dương dường như mới khôi phục lại sinh khí, cô cười lạnh lùng, dường như chẳng có chút chú tâm gì tới cái tin vừa được nghe.

Tiêu Tiêu rất sáng suốt giữ sự im lặng.

Sau khi dứt tiếng cười, Sở Dương hỏi, "Chuyện này chị đã nói với chị của em chưa?".

"Chưa", Tiêu Tiêu luôn rất hiểu Tĩnh Chi, nhìn vẻ bề ngoài thì cô có vẻ rất chín chắn, nhưng thực ra lại là người rất dễ kích động, nhiều khi chỉ vì một chuyện nhỏ cô cũng làm ầm ĩ lên. Hơn nữa cô lại là người không đủ bình tĩnh, ít nhất cũng là kém bình tĩnh hơn Sở Dương.

"Còn nữa, hiện tại có một người đàn ông họ Hà đang ở trong phòng làm việc của Phương Nghi." Tiêu Tiêu lại nói, "Chị nghĩ em biết người ấy là ai".

"Vâng, em biết rồi." Sở Dương trả lời bằng một giọng bình thản không chút lo lắng, "Chuyện này chị đừng nói với chị em nhé".

Tiêu Tiêu cân nhắc một lúc, rồi do dự hỏi, "Em có thể giải quyết chuyện này một mình được sao?"

Nếu không thể thì cô cũng sẽ không thể giấu Tĩnh Chi, nếu không, sớm muộn gì mọi người cũng biết chuyện. Nếu Sở Dương xảy ra chuyện thật, cho dù có trách nhiệm hay không thì Tĩnh Chi cũng sẽ giận lây sang cô ngay cả khi Tĩnh Chi cũng không muốn như vậy.

Tình bạn dù có thân thiết thì cũng không nên đụng chạm với tình thân, tốt nhất là cả hai ngang bằng nhau, Tiêu Tiêu rất hiểu điều đó.

Sở Dương suy nghĩ rồi khẽ đáp, "Được ạ", tuy giọng rất khẽ nhưng đầy vẻ chắc chắn.

"Thế thì được, coi như chị không biết chuyện của em."

Sở Dương lại im lặng một lát rồi nói, "Cảm ơn chị, chị Tiêu Tiêu."

Vứt chiếc điện thoại sang bên, Sở Dương nằm vật xuống giường, toàn bộ sức lực của cơ thể dường như đã bị cú điện thoại vừa rồi mang đi hết.

Vì sao đã lâu như vậy rồi mà mọi người vẫn không chịu buông tha cho cô? Anh ta cũng đã rong chơi ở nước ngoài sáu năm rồi, vì sao lại quay về, khi về rồi thì sao lại không chịu buông tha cô?

Vì sao Phương Nghi lại điều tra chuyện sáu năm trước? Đúng vậy, tinh khôn như Phương Nghi sao lại không thể phát hiện ra sự khác thường giữa cô và Hà Ý Khiêm cho được? Không hiểu anh ta muốn có một kết cục như thế nào nữa? Cô đã ngoan ngoãn nghe lời như thế rồi mà sao anh ta vẫn chưa vừa lòng? Vì sao đến cả quyền lãng quên cô cũng không có? Bọn họ muốn cô phải thế nào đây?

Một hồi lâu sau sức lực mới trở lại đôi tay của cô, cô từ từ nắm nó lại thành nắm đấm, mỗi lúc một chặt, đến mức các đốt xương như muốn vỡ vụn ra.

Sở Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã bắt đầu tối hẳn. Tiếng chuông điện thoại bàn reo lên, mãi sau cô mới nhắc máy. Đầu dây bên kia truyền sang tiếng nói sang sảng của mẹ cô, "Con nhỏ này, sao mãi mới nghe điện thoại thế hả? Tối nay bố mẹ mày phải tiếp khách. Mấy bà lại cứ lôi mẹ đi chơi bài, tối nay mẹ không về. Nói với bà nội là mẹ làm thêm giờ".

Đầu dây bên kia còn có cả tiếng xoa mặt chườm và cả giọng một ai đó giục, "Chị Trần, chị có chơi hay không thế?"

"Có chứ, tôi tắt máy đây. Ngoan, nhớ lời mẹ nhé, mẹ mà thắng sẽ dành tiền sắm của hồi môn cho con!" Mẹ cô nói xong vội gác máy.

Sở Dương cầm điện thoại ngăn người trong giây lát, bà nội từ trong bếp đi ra, "Sở Dương, điện thoại của ai đấy?"

"Của mẹ cháu", Sở Dương đáp, "Bố mẹ cháu có việc, buổi tối không về ăn cơm."

"Chuyện gì không biết nữa? Bà nấu cơm rồi, sao bây giờ mới nói!" Bà cầu nhàu.

Sở Dương ngó người ra, rồi như bỗng nhớ ra điều gì, cô vơ vói chiếc di động, xỏ giày rồi chạy đi, "Bà cứ ăn cơm trước đi nhé, tối nay cháu cũng có việc, cháu ra ngoài đây!".

"Này..." Bà chưa kịp nói hết câu thì đã thấy cô cháu gái co cẳng chạy, thế là chỉ còn biết lăm bắm một mình, "Chẳng còn ai chịu ăn với bà già này nữa. Hừ, con với chả cháu, đều là lũ vô dụng!"

Sở Dương gọi taxi đến thẳng chỗ Phương Nghị làm. Ngẩng lên nhìn ánh đèn rọi ra từ tầng cao nhất của tòa nhà, cô lấy máy ra gọi cho Phương Nghị, nói với vẻ rất hào hứng, "Anh đoán xem em đang ở đâu?".

Phương Nghị nghe hỏi vậy ngẩn người ra, rồi sau đó đứng dậy ra khỏi ghế, bước đến bên cửa sổ, nhìn từ trên cao xuống, bóng của Sở Dương ở phía đối diện trông thật bé nhỏ, chắc chắn cô không nhìn thấy anh mà chỉ ngẩng mặt lên hươ hươ tay về phía anh.

Sở Dương nói giọng vui vẻ, "Nhìn thấy chưa? Ở nhà chẳng có ai nấu cơm cho em ăn. Em đói rồi, anh đưa em đi ăn đi, em muốn được ăn một bữa thật ngon!".

Rồi sợ rằng Phương Nghị không nhìn thấy cô, Sở Dương còn nhảy lên hươ tay rồi rít về phía anh. Vì khoảng cách khá xa không nhìn thấy nét mặt, nhưng nghe giọng nói cũng thấy được sự vui vẻ của cô. Nhìn kỹ dáng vẻ của cô thì có lẽ chân cô cũng đã khỏi hẳn.

"Được rồi, ăn một bữa thật ngon!" Phương Nghị đáp, khuôn mặt ưu tư của anh nở một nụ cười.

Hà Ý Khiêm ngồi ở bàn đối diện có vẻ không hiểu, cũng bước tới bên cửa sổ nhìn xuống, nét mặt của anh ta biến sắc.

Phương Nghị liếc nhìn khuôn mặt của Hà Ý Khiêm, đưa tay vỗ vai anh rồi hạ giọng nói, "A Ngũ, quá khứ đã trôi qua rồi, việc gì mà cứ phải theo đuổi mãi".

"Đại ca!" Hà Ý Khiêm ngẩng đầu lên, ánh mắt chứa đầy phẫn uất và không cam chịu, "Cô ấy không giống như những người con gái trước đây của anh. Cô ấy khác hẳn những người khác, cô ấy...", Hà Ý Khiêm đưa tay giữ ngực, "Cô ấy đã ở đây tám năm nay rồi! Tám năm! Từ hồi em còn là một đứa trẻ, em đã thích cô ấy. Anh bảo em hãy bỏ đi, không phải là em không muốn, nhưng em không thể!".

Ánh mắt của Phương Nghị dần trở lên lạnh giá, vành môi mím lại thành một đường thẳng.

Hà Ý Khiêm nhìn trả không chút e sợ.

Rất lâu sau, khóe môi của Phương Nghị mới nở nụ cười lạnh lùng, nhấc tay khỏi vai Hà Ý Khiêm và bình thản nói, "Cậu nói như vậy với anh sao?".

Đôi môi của Hà Ý Khiêm run run, giọng nói khản đặc, "Đại ca, anh hãy buông tha cô ấy, được không? Em nghe Anh hai nói rồi, cô ấy không hề tự nguyện, cô ấy...".

Phương Nghị phóng ánh mắt về phía Hà Ý Khiêm khiến anh ta im bật. Phương Nghị lạnh lùng nói, "Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy. Tôi không muốn vì đàn bà mà ảnh hưởng đến tình huynh đệ. Nếu cậu còn gọi tôi là đại ca thì hãy thôi ngay ý định đó đi!".

Phương Nghị cầm áo khoác bước ra ngoài. Sở Dương vẫn chờ ở phía dưới, cô nhóc này không có tính nhẫn nại, chắc sẽ nóng ruột đây.

"Cậu có thể chờ một lát rồi hãy xuống". Phương Nghị bình thản nói.

Những đường gân xanh trên trán Hà Ý Khiêm bỗng chốc nổi lên, anh ta cất tiếng gọi, "Đại ca!".

Phương Nghị dừng lại ở giữa cửa.

"Anh hãy tác thành cho em, được không, đại ca." Hà Ý Khiêm nói với vẻ khó khăn.

Phương Nghị quay đầu lại nhìn Hà Ý Khiêm, cười nhạt, "A Ngũ này, Hoàng Phi chưa nói với cậu à, tôi đã đưa Sở Dương về nhà tôi rồi. Tôi chưa bao giờ coi cô ấy giống như những người con gái trước đây". Dừng lại một lát, Phương Nghị tiếp, "A Ngũ, giữa anh em ta cái gì cũng có thể nhường cho nhau, chỉ riêng đàn bà là không thể!".

Hà Ý Khiêm đờ đẫn nhìn theo Phương Nghị sải bước bỏ đi, bàn tay nắm chặt run run, khuôn mặt thanh tú méo mó vì giận dữ.

Quả nhiên là Sở Dương không có tính kiên nhẫn chút nào, nhìn thấy xe của Phương Nghị vừa ra khỏi tầng hầm, cô liền bước tới, chau mày đưa tay về phía trước mặt Phương Nghị, "chỉ phí cho tiền xe lúc đến đây đây, anh nhìn đây này!"

Phương Nghị nhìn chiếc hóa đơn Sở Dương đưa cho mà không biết phải làm thế nào, lúc này cô ấy huơ tay về phía anh, thì ra là để cho anh nhìn thấy cái này.

"Đưa thẻ ATM cho thì em không chịu, lại cứ kéo nheo mấy đồng nhỏ mọn này." Phương Nghị cười nói, "Lên xe đi, muốn ăn gì nào?".

Sở Dương đi vòng qua đầu xe, đúng lúc ấy thì nhìn thấy Hà Ý Khiêm từ trên gác xuống và cũng đang nhìn về phía cô. Sở Dương ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Hà Ý Khiêm không chút lẩn tránh, ánh mắt lộ vẻ chế nhạo và khinh mạn.

Hà Ý Khiêm tối sầm mặt đứng nhìn chiếc xe của Phương Nghị lướt đi.

Xe của Phương Nghị tiến vào sân nhà họ Phương mới dừng lại. Phương Nghị nhìn sang Sở Dương, thấy cô vẫn ngây người ra, môi trề xuống, bèn đưa tay nâng cằm cô lên, "Đang suy nghĩ gì thế?".

Sở Dương như sực tỉnh, bất giác thu mình tránh bàn tay của Phương Nghị nhưng không kịp, bất giác kêu lên, "Này!".

Phương Nghị cảm thấy có điều gì khác thường, bèn cố xoay mặt cô lại nhìn, quả nhiên phát hiện thấy dưới cằm cô có hai vết mờ mờ.

"Có chuyện gì thế?" Phương Nghị sa sầm mặt hỏi.

Sở Dương lắc đầu, "Bị va ấy mà. Nói là đi ăn, sao lại đưa em về nhà anh?".

Phương Nghị chau mày hỏi Sở Dương, biết rõ là cô đang nói dối, vết tím ấy không thể là do va chạm mà là vết bị véo thì đúng hơn. Người ấy lúc đó chắc hẳn đã dùng rất nhiều sức lực. Trong lòng Phương Nghị bùng lên ngọn lửa giận dữ, anh chau mày rồi lại giãn ra, cười nhạt, nói, "Xuống xe đi. Em sẽ được thử tài nghệ của mẹ anh, anh đoán em chẳng có chút hứng thú nào

với các loại đại tiệc đâu. Mẹ anh rất ít khi vào bếp, lát nữa em phải giả bộ đáng thương một chút".

Cha của Phương Nghị vẫn vắng nhà như mọi khi. Mẹ của Phương Nghị tỏ ra rất vui khi thấy Sở Dương đến. Vừa nghe thấy Phương Nghị nói Sở Dương đói, lập tức vào bếp ngay.

"Muốn ăn gì thì nói với bác. Bác ít khi để cho người khác biết tài nghệ của mình, nhưng hôm nay nhất định phải cho cháu được biết thế nào là món ăn bí truyền của nhà họ Phương!"

Sở Dương có phần bẽn lễn, vội nói, "Thưa bác, món gì cũng được. Cháu không kén ăn đâu!"

Bà Phương cười vui vẻ, "Không kén ăn là tốt!", rồi quay người cười với Phương Nghị, "Không kén ăn thì dễ vỗ béo lắm!".

Sở Dương chẳng biết nói sao, nhìn dáng người mảnh mai của bà Phương bụng nghĩ, thế mà bà ấy còn nói làm cho người khác béo lên. Nhưng cũng không hẳn như vậy, Sở Dương liếc trộm Phương Nghị một cái, quả là bà ấy đã chăm con trai rất tốt.

Phương Nghị hiểu được những suy nghĩ của Sở Dương, anh cười, "Đừng có nhìn anh, thân hình của anh không phải do mẹ anh tạo ra đâu. Bà sợ dầu mỡ khói bếp làm xấu khuôn mặt nên rất ít khi tự tay nấu ăn cho anh, vì thế chưa được coi là mẹ hiền đâu!".

Bà Phương cười lườm con trai một cái rồi lại nhìn sang Sở Dương, "Sở Dương hơi gầy nhưng dáng người cao ráo, dễ làm cho béo lên!".

Sở Dương gật đầu theo, không ngờ bà Phương lại nói tiếp, "Có béo thì mới sinh được nhiều baby".

Sở Dương ngớ người, mặt đỏ bừng lên. Phương Nghị thì phì cười, vỗ vào đầu cô một cách trêu mếu, "Sau này mà mẹ anh có nói gì thì em cũng đừng có mà gật đầu ngay như thế nghe chưa!".

Bà Phương cười hì hì đeo tạp dề và bắt tay vào nấu nướng, người giúp việc trong nhà cũng vội tới giúp một tay. Phương Nghị thấy Sở Dương vẫn đứng ngây ra ở đó bèn vạt khế vào hông cô, bị cô trừng mắt lườm cho một cái. Phương Nghị bèn hạ giọng, "Em cũng đi theo vào mà học một chút đi, món ăn bí truyền của nhà họ Phương chỉ truyền cho con dâu chứ không truyền cho con gái đâu!".

Các món ăn của nhà họ Phương đúng là danh bất hư truyền, Sở Dương cũng không khách sáo và ăn khá nhiều khiến bà Phương rất vui và luôn tay gấp thức ăn cho cô.

Phương Nghị ngược lại ăn không nhiều, hầu như anh chỉ ngồi cười nhìn mẹ chăm sóc cho Sở Dương.

"Sở Dương này, bác nghe Phương Nghị nói cháu sắp tốt nghiệp đại học rồi phải không?" Bà Phương cười hỏi.

Sở Dương nuốt vội miếng ăn trong miệng, gật đầu.

"Thế thì tốt lắm! Tốt nghiệp xong là có thể cưới được rồi. Khi nào thì tiện cho bố mẹ cháu nhất, để cho hai nhà gặp nhau bàn chuyện sau này? Bác thì thấy cưới vào mùa xuân là tốt nhất, nhưng sợ rằng lúc đó cháu chưa tốt nghiệp. Đầu mùa thu thì cũng rất tuyệt, tháng chín nhé, lúc ấy thời tiết không nóng cũng không lạnh.

Nét mặt Sở Dương đầy vẻ lúng túng, còn bà Phương thì vẫn say sưa, bà quay lại nhìn Phương Nghị, anh vẫn lặng lẽ cười. "Cưới xong là có thể đẻ con được rồi, mua thu có bầu, đến mùa xuân năm sau là sinh, cũng không nóng, không lạnh..."

"Đừng để ý đến mẹ anh, cứ ăn cơm đi!" Phương Nghị nói.

Sở Dương nghĩ, như thế thì làm sao mà tôi nuốt nổi? Mẹ anh đã nói tới cả chuyện sinh con rồi, khéo mà tôi ăn xong là con đã vào đại học rồi ấy chứ! Đúng là không dễ gì ăn không của người khác!

Phương Nghị chỉ cười, "Ăn đã no chưa?"

Sở Dương lúng túng nhìn bà Phương, gật đầu.

Phương Nghị không để ý đến mẹ, kéo Sở Dương đứng dậy ra ngoài rồi khẽ nói, "Đi thôi, để anh đưa em về, nếu muộn mẹ em lại trách em."

Sở Dương cảm thấy như thế không được lễ phép cho lắm, nên quay người lại nói với bà Phương, "Thưa bác, cháu..."

Bà Phương vẫn đang say sưa nói về vấn đề trí thông minh của trẻ, "Nhưng người ta lại nói sinh trẻ vào mùa đông thì thông minh hơn. Nhưng như thế thì phải tận tới mùa đông sang năm mới được bế cháu nội. Hay là bây giờ các con cố gắng đi, xem xem liệu tới mùa đông năm nay thì có kịp không. Không sao đâu, mùa xuân này cưới, lúc ấy vẫn chưa rõ bụng. Này, thằng lỏi kia, con đưa Sở Dương đi đâu đấy?".

Sở Dương ra khỏi nhà Phương Nghị chẳng khác gì người chạy nạn, ngồi trên xe rồi mà trống ngực vẫn còn đập thành thịch. "Mẹ anh đáng sợ thật đấy, còn kinh khủng hơn cả mẹ em!"

Phương Nghị cười, đưa tay vò mái tóc của Sở Dương, "Ngốc ạ, bây giờ thì đã hiểu vì sao anh thường không dám về nhà rồi chứ!".

Sở Dương gật đầu, tỏ sự thông cảm một cách sâu sắc.

Chương bảy Che đậy cuộc sống buồn thảm

Thứ sáu, Tiêu Tiêu bận túi bụi suốt cả buổi chiều, cuối cùng cũng coi như đã giải quyết xong mọi công việc. Ngẩng đầu lên xoa cái cổ mọi nhừ, đúng lúc ấy Polly gõ cửa bước vào, “Này người đẹp, nghỉ chưa, cho mình đi nhờ với”.

Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ nghỉ. Đẩy các thứ trên bàn vào một góc, cô thở phào nhẹ nhõm nói, “Cũng may mà ông chủ không có ở đây. Thôi nghỉ! Về thôi”.

Polly cười hì hì chờ Tiêu Tiêu thu dọn đồ đạc, rồi nói cho có chuyện, “Này người đẹp, sao dạo này không thấy cái chàng cảnh sát ấy đến đón vậy?”

Tiêu Tiêu liếc cô bạn, đáp, “Anh ấy bận”.

Thực ra không phải là Tưởng Tư Thừa bận, mà là cô “bạn”. Tiêu Tiêu luôn miệng nói là bạn để tránh gặp Tưởng Tư Thừa đã mấy ngày nay. Cô luôn nghĩ cách đặt bài ngựa với anh, nhưng mãi vẫn tìm không được một cơ hội thích hợp và một lý do hợp lý. Chà, Tiêu Tiêu thở dài, bụng nghĩ từ sau sẽ không bao giờ đùa giỡn với những chàng trai thực long như thế nữa, bởi khi chia tay sao mà phiền phức khó khăn đến thế, chẳng như các chàng trai trước đây, chỉ cần nói một câu, “Gần đây em rất bận, ít liên lạc thôi”, thế là đối phương liền hiểu ra ngay câu nói đó mang thông điệp gì.

Hai người từ trên gác xuống, chưa ra khỏi cửa thì từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe màu bạc đang đậu trước cửa tòa nhà. Cánh cửa xe mở ra, không ngờ người bước xuống lại là Tưởng Tư Thừa. Anh vừa đi mấy bước thì cô gái ngồi trong xe gọi lại. Cô gái ấy thò đầu ra cười khúc khích rồi nói với Tưởng Tư Thừa mấy câu gì đó. Và hình như Tưởng Tư Thừa cũng cười, rồi làm động tác như vỗ vào đầu cô ta, sau đó đẩy cô ta vào trong, và đứng đấy nhìn theo cho mãi tới khi chiếc xe khuất hẳn mới quay người đi vào cổng.

Tiêu Tiêu đã nhìn thấy tất cả cảnh tượng ấy, nét mặt cô nửa cười nửa không. Thực ra trong lòng cô đã có sẵn nghi vấn, chỉ có điều cảnh tượng vừa rồi, khẳng định sự suy đoán của cô mà thôi. Cũng có thể, nó cho cô một lý do tốt hơn.

Polly nhìn thấy tình hình bất ổn, không dám nói gì, chỉ e hèm mấy tiếng rồi nói, “Ai da, mình chột nhớ là còn có mấy việc khác, mình không đi nhờ xe của cậu nữa, cậu cứ về trước đi”.

Nói xong, Polly bỏ đi theo một hướng khác, chỉ còn Tiêu Tiêu đứng lại mình. Tưởng Tư Thừa thực sự không nhìn thấy Tiêu Tiêu, anh rút điện thoại ra gọi cho cô, ngay lập tức nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu ngay phía sau. Anh quay người lại thì thấy Tiêu Tiêu đang cầm điện thoại và nhìn anh cười. Tưởng Tư Thừa bỗng trở nên rất thiếu tự nhiên, hỏi, “Hết giờ làm rồi à?”

Tiêu Tiêu gật đầu.

Anh bước tới định choàng vai cô, “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm đã nhé!”

Tiêu Tiêu khéo léo tránh bàn tay của anh, rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Bàn tay Tưởng Tư Thừa bị hẫng giữa chừng, anh ngậy người nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ ngờ ngác

Tiêu Tiêu bình thản nói, “Em đi lấy xe cái đã, anh chờ một chút nhé”. Nói xong không cần để ý đến Tưởng Tư Thừa, quay người bỏ đi.

Khi Tiêu Tiêu lái xe tới thì trên mặt Tưởng Tư Thừa đang rạng rỡ nụ cười, không chờ cô nói, anh mở cửa xe và ngồi vào. Xe chạy dần ra đường phố, Tiêu Tiêu chăm chú nhìn về phía trước và không nói cái nào. Tưởng Tư Thừa chốc chốc lại quay sang nhìn cô, khéo môn thỉnh thoảng lại trề xuống. Cuối cùng Tưởng Tư Thừa đã phá tan sự im lặng, anh hỏi Tiêu Tiêu, “Có phải vừa rồi em đã nhìn thấy gì đó không?”

Tiêu Tiêu liếc nhanh về phía anh, đáp, “Nhìn thấy cái gì cơ?”

Tưởng Tư Thừa mỉm cười, quay người ghé sát lại chỗ Tiêu Tiêu, lộ rõ vẻ tinh nghịch như trẻ con, “Tiêu Tiêu, em đang ghen đấy à?”.

Tiêu Tiêu thở dài nghĩ, sao bây giờ lại có người đàn ông như anh ta nhỉ? Chắc là số lượng những người như vậy còn ít hơn cả gấu trúc!

Tưởng Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu không chịu trả lời, cho rằng mình đã đoán đúng, nét mặt thoáng hiện vẻ vui mừng, bèn cười giả thích, “Anh chỉ đi nhờ xe của Tư Diễm đến đây thôi, cô ấy là...”.

“Chúng ta chia tay nhau đi”. Đột nhiên Tiêu Tiêu ngắt lời anh, giọng cô bình thản, không hề cảm thấy sự kích động trong đó.

Tướng Tư Thừa như bị giội một gáo nước sôi, anh sững sờ trong giây lát, nhưng liền sau đó cười, nói, “Ngốc ạ, không nghĩ em cũng có lúc trẻ con như vậy. Ha ha, không hỏi anh xem chuyện như thế nào thì đã rồi. Người vừa nãy em nhìn thấy ở cổng là Tư Diễm, cô ấy là em gái của anh. Em mà cũng ghen với cô ấy, nếu chuyện này mà Tư Diễm biết được thì không biết cô ấy sẽ cười anh bao lâu!”.

Nhưng Tiêu Tiêu vẫn bình thản và nhắc lại một lần nữa, “Chia tay nhau thôi!”.

Nụ cười trên môi Tướng Tư Thừa dần nguôi tắt, thay vào đó là vẻ nghi ngờ nặng nề. An him lẳng nhìn cô. Đèn đỏ rồi sau đó chuyển sang đèn xanh, chiếc xe từ từ trườn về phía trước, tốc độ rất chậm.

Trong xe không khí im lặng bao trùm, cả hai đều trầm ngâm. Lòng Tướng Tư Thừa trĩu nặng, anh quay đầu ngáy người nhìn ra ngoài cửa xe, một hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi, “Vì sao?”

Tiêu Tiêu mỉm cười nhạo báng, ánh mắt lướt nhanh trên khuôn mặt Tướng Tư Thừa, “Một cảnh sát giao thông quen, chỉ mới trực ở ngã đường có mấy ngày đã được điều động, thế rồi bỗng chốc được thăng chức. Quá nhanh, còn hơn cả đi cầu thang máy! Em không hỏi thì chắc rằng anh sẽ luôn giấu em phải không?”

Nghe cô nói như vậy, nét mặt Tướng Tư Thừa đã lấy lại phần nào sinh khí, anh hỏi lại, “Chỉ vì chuyện này sao?”.

“Chắc hoàn cảnh nhà anh tốt lắm? Bây giờ còn được gọi là người của Thủ trưởng cũ, xem ra gia thế không tồi đâu nhỉ?” Tiêu Tiêu cười lạnh lùng, “Em gái anh có thể lái một chiếc xe hàng triệu đồng như vậy, thế mà anh trai lại hàng ngày ngồi trên xe của người khác. Thưa cảnh sát Tướng, anh nắm trái cuộc sống của thường dân thấy thế nào?”.

“Tiêu Tiêu, không phải là anh cố tình giấu em!” Tướng Tư Thừa vội giải thích.

“Thưa cảnh sát Tướng, gia đình anh đã mua cho anh loại xe nào vậy?” Tiêu Tiêu hỏi nửa nạc nửa mỡ, “Còn có điểm này em không hiểu, các công tử con nhà quan các anh thường nếu không là quan chức thì cũng đội lốt danh nghĩa khác để làm ăn, còn anh chui vào hàng ngũ cảnh sát của nhân dân chi vậy?”

Nghe những lời nhạo báng của Tiêu Tiêu, nét mặt của Tướng Tư Thừa hơi biến sắc, anh mím môi, những nếp nhăn trên mặt hằn lên, anh cũng đáp rất lạnh lùng, “Tìm chỗ nào đó dừng xe lại”.

Tiêu Tiêu cười nhạt, “Sao bộ mặt thật của công tử lộ ra rồi à?”.

Tướng Tư Thừa thở dài, dịu giọng nói, “Khi trạng thái tinh thần không tốt thì không nên lái xe”.

Tiêu Tiêu chế nhạo, “Có phải là em cũng phải tỏ ra như công chúa Lọ Lem khi được hoàng tử lựa chọn mới là đúng?”

Nên làm thế nào nhỉ, hay là giả bộ cảm động tới mức không nói nên lời? Thật nực cười, thế mà khi đi ăn cơm với anh, tôi đã phải cân nhắc lựa chọn nơi ăn cả ngày, chỉ vì sợ lương của anh không đủ, sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Hóa ra tôi toàn là lo hão!”

“Tiêu Tiêu!” Tướng Tư Thừa không dừng được cắt ngang lời cô, “Em đừng có cái kiểu vừa vào cuộc đã đập chết tươi người khác như vậy! Hãy nghe anh nói mấy câu được không? Anh không hề có ý giấu gì em, cũng không cảm thấy có trở ngại giữa hai chúng ta. Anh không hề lớn lên bên cạnh bố, vì thế anh không trải qua cuộc sống cậu ấm cô chiêu mà em nói tới, nói một cách chính xác thì nó cũng xa lạ đối với anh, anh đã không giả vờ như vậy! Bố anh đúng là có ý định sắp xếp cuộc sống cho anh, nhưng anh không muốn. Vì vậy anh luôn cố gắng thoát khỏi sự khống chế của ông. Anh đã vật lộn vươn lên trong mấy năm trời, từ khi mới nhập ngũ cho tới chuyện đi học, rồi sau đó vô có trở thành cảnh sát giao thông. Nhưng bây giờ thì anh đã hiểu ra rằng, anh không thể thoát khỏi sự khống chế của bố anh. Có một số việc chẳng cần ông ấy phải đích thân làm thì đã có người khác làm thay. Con đường anh đi sớm đã được họ chuẩn bị sẵn rồi. Dù anh có cố hăng đến mấy để rẽ sang một lối khác thì cũng không thể thoát khỏi con đường lớn mà ông đã chọn cho anh!”

Nói đến câu cuối cùng giọng của Tướng Tư Thừa gần như khản đặc. Những lời này anh đã nén trong lòng quá lâu rồi nhưng mãi chẳng tìm được người để thổ lộ. Cũng có người cho rằng anh có phúc mà không biết, nhưng có mấy ai biết được, anh không hề muốn tất cả những thứ đó một chút nào.

Chiếc xe sau cùng dừng lại bên đường, anh nhìn cô bằng ánh mắt rất thiết tha.

Trong lòng Tiêu Tiêu rất rối ren. Cô biết anh không phải là cậu ấm cô chiêu, ngay từ đầu tôi đã

biết rõ như vậy. Khi anh thực sự phơi bày ruột gan của mình ra cho cô xem thì cô đã do dự, nếu bỏ qua một con người như anh liệu sau có hối hận không? Không phải là vì gia thế của anh mà chính là con người chân thành trong anh, một con người như vậy liệu sau này có xuất hiện trong cuộc đời của cô nữa không?

Câu nói của Tĩnh Chi lại vang lên bên tai cô: Tiêu Tiêu, liệu cậu có chơi được cả đời này không? Chẳng nhẽ cậu không có ý định tìm cho mình một người đàn ông tốt và ổn định cuộc sống? Có những người mà nếu ta bỏ qua sẽ không bao giờ trở lại nữa, cậu hiểu không?

Lúc ấy cô cười và nói rằng Tĩnh Chi cố làm ra vẻ sâu sắc, chuyện của mình còn chưa rõ lại đi dạy người khác. Cô sẽ không cô đơn đến già đâu, chờ đến khi chơi đủ rồi khắc sẽ lấy chồng, lấy một người thích hợp để sống với họ cả đời, hơn nữa còn sinh con để cái và sống một cuộc đời bình lặng. Và điều kiện duy nhất chính là không quá yêu đối phương.

Quá yêu thì sẽ tính toán cái được và cái mất, mới bị tổn thương chồng chất và đánh mất bản thân trong cái gọi là tình yêu. Vì thế, cô sẽ không yêu một người mà không tính toán cân nhắc như trước nữa, sẽ không đem trao trái tim vào tay một người khác nữa.

Tưởng Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu không nói gì thì rất ảm ức, “Anh cũng đã nói từ lâu sẽ đưa em tới gặp cha anh, nhưng chính em luôn nói rằng bận và không chịu đi. Ngay từ lúc mới bắt đầu anh cũng không hề nghĩ đến chuyện giấu giếm em điều gì”.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Tưởng Tư Thừa, đôi mắt sâu thẳm dường như không thấy đáy, thoáng để lộ sự phức tạp và sau cùng là vẻ lạnh lùng, “Không phải tất cả mọi người đều thích trở thành cô gái Lọ Lem, đôi giày thủy tinh ấy khi đi cũng chẳng dễ dàng chút nào. Chúng ta vẫn nên chia tay thôi. Ở bên anh, em cảm thấy rất mệt mỏi và chẳng hề vui vẻ”.

Anh rất tốt, đúng là rất tốt, nhưng chính vì anh rất tốt nên càng không thể ở bên anh.

Tưởng Tư Thừa như bị sét đánh, anh nhìn Tiêu Tiêu, không tin vào tai mình. Anh đã phải nói tới mức ấy, thế mà vì sao cô ấy vẫn cứ kiên quyết đòi chia tay? Là việc vô tình giấu giếm gia thế của anh? Chính cô cũng chưa bao giờ nói với anh về gia đình đó thôi!

Chẳng nhẽ chỉ vì tội danh không đáng có đó mà cô muốn chia tay với anh? Ngay cả đến lời giải thích của anh mà cô cũng không chịu chấp nhận? Rõ ràng mới mấy ngày trước họ vẫn ngọt ngào với nhau, vì sao đột nhiên lại thay đổi như vậy?

Không hiểu phụ nữ nghĩ gì nữa? Sao họ lại bất thường đến thế, tới mức không thể tin được.

Đôi mắt của Tưởng Tư Thừa dần chuyển sang giận dữ, anh thở dài, cố nén giận, nói với giọng ừ ừ, “Em có thể có lý hơn được không. Anh yêu em, điều này thì có liên quan gì đến gia đình anh?”

Tiêu Tiêu cười lạnh lùng, “Cảnh sát Tưởng, có thể là anh đã ngây thơ, nhưng tôi không thể cũng ngây thơ như anh. Đề nghị anh xuống xe, tôi còn có những việc khác, tôi không có thời gian lồi thồi với anh nữa đâu!”.

Sắc mặt Tưởng Tư Thừa đanh lại, anh nghiêng chặt răng tới mức không thể tiếp tục nói nên lời. Có một lúc, Tiêu Tiêu đã nghĩ, không hiểu anh ấy có tức quá mà đánh mình hay không nhỉ? Nhưng cô vẫn thẳng người, lạnh lùng nói, “Xuống xe!”.

Tưởng Tư Thừa nghiêng chặt răng bước xuống xe, động tác cứng như một người máy. Nhìn từ phía sau thì biết anh đã bị Tiêu Tiêu làm cho tức giận đến run cả người. Tiêu Tiêu nhấn mạnh ga, chiếc xe đi sát bên người Tưởng Tư Thừa. Qua kính chiếu hậu, thân hình cứng đờ của Tưởng Tư Thừa mỗi ngày một thu nhỏ lại cho tới khi khuất hẳn.

Có một số người nếu đã bỏ qua thì không bao giờ tồn tại nữa. Nhưng lạ lùng thay, có một lớp sương mù bao phủ khiến nước mắt Tiêu Tiêu nhòe đi. Cô đưa tay gạt nước mắt một cách kiên cường, cố mở to mắt và tập trung vào lái xe. Phải, cô biết rằng, có một số người nếu bỏ qua rồi thì chẳng còn gì tồn tại nữa, nhưng dù sao như thế vẫn còn tốt hơn là đánh mất trái tim mình. Tình yêu của đàn ông thì kéo dài được bao lâu? Ở đâu thực sự tồn tại những lời thề non hẹn biển, biển cạn đá mòn, rồi nào là lâu dài mãi mãi, đời đời kiếp kiếp? Tất cả đều chỉ là những lời lừa gạt của đàn ông đối với phụ nữ, hoặc là của phụ nữ với chính mình mà thôi, để rồi đến cuối cùng chỉ là một câu “Xin lỗi.”

Cuối cùng Sở Dương cũng chuyển ra ở một mình đúng như mong muốn. Căn phòng ấy tuy không to, nhưng gần trường và tiền thuê cũng không hề rẻ. Mẹ cô thì chẳng muốn chút nào, nhất là khi nhìn thấy Hà Ý Dương chuyển nhà giúp cô, đôi mắt

bà cứ như hai mũi dao sắc nhọn ném về phía Hà Ý Dương.
Hà Ý Dương bê cho Sở Dương một hòm sách, không chỉ đôi chân mềm nhũn mà bụng cũng thấy lo lắng, anh khẽ hỏi cô, “Vì sao mẹ của cậu lại cứ nhìn mình bằng ánh mắt ấy? Mình đâu có lỗi gì với bà!”

Sở Dương nhìn mẹ đang ở trên ban công, gắng sức đeo túi da đựng quần áo lên trên vai, đáp, “Mình đoán có lẽ mẹ mình sợ là hai chúng ta sẽ ở chung với nhau”.

Hà Ý Dương đỏ mặt, mỉm cười và tiến đến bên đường vẫy taxi. Để được rẻ hơn, Sở Dương đã thuê một căn phòng cũ nát và ở chỗ không có thang máy. Căn phòng ấy ở tầng trên cùng. Hà Ý Dương ném vội chiếc hòm xuống ngay khi vừa bước vào phòng, thở phà phò như trâu kéo cày. Sở Dương ném chiếc túi xuống đất, phúi tay nói, “Cứ để đây đã, ngày mai sẽ bảo Tiểu Quyên đến thu dọn giúp. Cậu đã phải vất vả suốt cả ngày rồi, tối nay mình sẽ mời cậu ăn cơm”.

Hà Ý Dương cười, “Không cần đâu, cậu hãy để tiền đó mà trả tiền phòng đi! Tìm thấy việc làm thêm rồi sao?”.

Sở Dương lắc đầu, “Không sao đâu, mình cũng có một chút tiền riêng, đủ để khao cậu. Hơn nữa, tối nay mình vẫn còn việc phải nhờ đến cậu, vì vậy nhất định mình phải mời cậu một bữa ra trò mới được”. Hà Ý Dương nhìn Sở Dương, không biết cậu trở nên khách sáo với mình từ bao giờ? Trước đây cậu coi thường coi mình là nhân lực lao động miễn phí cho cậu, cậu có bao giờ mời mình ăn cơm đâu?

Sở Dương như đọc được những suy nghĩ ấy của Hà Ý Dương liền nói, “Đúng là có việc thật hơn nữa còn rất phiền phức nữa”. Nói rồi cô gật đầu, “Chỉ có cậu mới giúp được mình”.

Hà Ý Dương giật mình, anh cũng đoán được phần nào chuyện đó, anh đứng thẳng dậy và nhìn Sở Dương, “Anh ta đã tìm cậu, đúng thế không?”.

Sở Dương không nói gì, mà ngồi xuống lật những cuốn sách trong hòm.

“Đồ khốn, để mình đi gặp anh ta!” Hà Ý Dương gầm lên, quay người đi ra cửa. Sở Dương vội túm lấy vạt áo của anh, ngẩng đầu nhìn anh lạnh lẽ. Anh mắt Hà Ý Dương tóe lửa, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, dần giọng, “Mình biết ngay là anh ta về thì chẳng có chuyện gì tốt mà!”.

“Cậu biết đến đâu rồi?” Đột nhiên Sở Dương hỏi.

“Sao cơ?” Hà Ý Dương ngăn người.

Sở Dương bình tĩnh nói, “Mình hỏi cậu đã biết được đến đâu?”.

Hà Ý Dương nhìn Sở Dương, mắt hơi đỏ, rồi đột nhiên giơ tay đấm mạnh vào tường, anh không còn là một thiếu niên hiền lành nữa, anh khẽ nói, “Mình đã biết tất cả rồi”.

Sở Dương đứng dậy, lấy tấm khăn giấy từ trong túi ra ủ lên tay Hà Ý Dương, “Thực ra cậu chẳng biết gì cả. Hãy tự bôi thuốc vào, đừng quên đến chỗ mình, mình có việc cần nhờ đến cậu. Đừng có đến tìm người khác để tính sổ làm gì, như thế là không sáng suốt, và cũng không mang lại điều tốt cho mình đâu”.

Hà Ý Dương đứng ngây ở cửa một lát rồi mới quay người bước xuống cầu thang.

Sở Dương ngồi thần người trên sàn nhà, cô cũng không rõ làm như thế này có đúng hay không. Liệu có coi đây là việc dành cho mình một đường rút hay không nhỉ? Hà Ý Dương sẽ giúp cô, điểm này thì cô không hề nghi ngờ, nhưng liệu có thể giấu được hai người khác không? Và rồi giấu được trong bao lâu? Bọn họ đều không phải là những ngọn đèn tiết kiệm dầu!. Càng nghĩ, đầu óc cô càng bấn loạn, Sở Dương lắc đầu, thôi dứt khoát không thêm nghĩ nữa, đến đâu hay đến đó vậy!

Tháng ba tới rất nhanh, kết quả thi đều được thể hiện rõ trên nét mặt của mỗi thí sinh. Kết quả của Sở Dương cũng khá tốt. Không rõ vì cô là người có chỉ số thông minh cao hoặc thuộc nhóm người có duyên với các kỳ thi, mà từ nhỏ đến giờ, mặc dù không mấy chăm chỉ nhưng kết quả thi của cô bao giờ cũng nổi trội, vì vậy bà chị họ Tĩnh Chi gọi cô là “Cái máy thi”.

Nhưng, chỉ riêng kỳ thi trung học năm ấy đã không như vậy, và chuyện ấy đã khiến cho tất cả mọi người không tin được. Thậm chí bà nội còn cho rằng, chắc thầy cô đã tính nhằm kết quả thi của cháu bà. Chỉ có mẹ cô có vẻ sáng suốt hơn cả, bà vuốt ve mái tóc cô an ủi, ai cũng có lúc sa lầy, dù có như vậy cũng đừng nên nản lòng, sau này cố gắng là được.

Thực ra thì trong lòng cô rất rõ, đó không phải là sa lầy, cũng không phải là sự bất thường. Phạm Tiểu Quyên nhìn thấy kết quả tốt đẹp của Sở Dương, nhớ đến việc mấy hôm trước mình đã lao động không công cho bạn, nên cứ nhất định đòi Sở Dương phải khao. Tất nhiên là Sở

Dương chẳng đời nào đồng ý, cô đang rất eo hẹp về tiền nong. Phạm Tiểu Quyên lau bầu mếu rồi ngồi xuống bên cạnh nhưng cô vẫn chưa chịu, giằng lấy những cuốn sách trong tay Sở Dương, nhìn bìa của chúng rồi ngạc nhiên kêu lên, “Sao cậu lại còn đọc sách tiếng Anh? Nhiều nhất cũng chỉ là nói mấy câu thôi mà, đọc những cái này làm gì? Sao không mau chuẩn bị ôn chuyên ngành đi?”.

Giọng của Phạm Tiểu Quyên tuy không lớn nhưng vì xung quanh rất yên tĩnh, trong phòng chỉ có khoảng ba chục người đang ôn bài, vì vậy trừ một người đang nằm ngủ gục xuống bàn, còn hai mươi chín người khác quay sang nhìn cô với vẻ bất mãn.

Sở Dương vội nắm tay lôi Phạm Tiểu Quyên lúc đó đang tiu nghỉu chạy ra ngoài, ra tới cửa rồi cô mới nói với vẻ bức dọc, “Bà ơi là bà, chắc hôm nay bà sẽ được lên BBS của trường cho mà xem, miệng lưỡi của bọn con trai trường mình độc đến mức nào bà còn chưa rõ sao? Không biết có ai đó mang điện thoại theo không, nếu có ai đó quay được một đoạn vừa rồi thì cậu sẽ được nổi tiếng cho mà xem!”.

Phạm Tiểu Quyên thè lưỡi, “Chẳng sao, mình trong sáng đáng yêu thế nào, thì cho dù có bị quay cũng không sao, ai bảo cậu không mời mình ăn cơm”.

Thấy điệu bộ của Phạm Tiểu Quyên như vậy, Sở Dương chẳng còn biết làm gì, sao lại có người vô tâm vô tính đến như vậy. “Đi thôi, mình mời cậu ăn cơm là được chứ gì! Kéo cậu lại lau bầu mếu, chẳng qua cậu cũng chỉ dọn nhà giúp mình chứ gì đâu! Cậu nhìn lại mình xem, có nhất thiết phải tính toán kỳ kèo đến mức ấy không?”

Phạm Tiểu Quyên cười hì hì, “Cậu định đãi mình món gì vậy? Mình muốn được ăn ở nhà hàng bên ngoài trường”.

Suốt bốn năm ăn cơm nhà bếp, các sinh viên thường gọi đó là cơm cho lợn, vì thế khi có cơ hội được đi ăn ở ngoài là ai cũng rất vui.

“Không vấn đề gì!” Sở Dương đáp, “Nhà hàng Vân Thôn đối diện cổng phía Bắc của trường. Cứ yên tâm đi, mình sẽ mua cho cậu hai suất, một suất ăn, một suất đồ đi!”.

Ăn tối xong, cả hai đều quay về trường, Sở Dương muốn về để ôn tiếng Anh, Phạm Tiểu Quyên thì muốn một mực đòi cùng mình đi nghe giờ giảng buổi tối. Sở Dương hỏi, “Buổi tối các cậu cũng có giờ giảng à?”.

Phạm Tiểu Quyên nheo mắt cười, “Môn chung tự chọn ấy mà”.

Sở Dương càng ngạc nhiên, thường thì ngay từ năm thứ hai hầu hết các sinh viên đã học xong học phần các môn chung tự chọn, thế mà sao mãi tới khi sắp tốt nghiệp rồi Phạm Tiểu Quyên mới học những môn này?

Sở Dương hỏi, “Cậu chưa học đủ các phần học à?”.

Phạm Tiểu Quyên cười trả lời, “Đủ thì đủ rồi, nhưng giờ giảng này là của một thầy giáo cực đẹp trai, các nữ sinh trong trường đều mê tít thò lè”. Vừa nói cô vừa làm động tác trên cổ, “Từ năm thứ nhất cho đến năm thứ tư, tất cả đều xin chết như ngả rạ, Mà buổi tối cậu có việc gì đâu, cùng đi với mình đi, đảm bảo cậu sẽ không phải hối hận đâu!”.

“Đúng là vô vị!”.

“Đi nào”, Phạm Tiểu Quyên lắc lắc người Sở Dương nhõng nhẽo. Sở Dương rung mình, vội đẩy tay cô bạn ra, “Mình vẫn để sách trong phòng tự học”.

“Mình sẽ cùng tới đó lấy sách với cậu, sau đó cậu cùng tới giảng đường nghe giảng với mình, được không? Nếu tới muộn sẽ không còn chỗ đâu!”

Lúc đó họ cũng đã tới gần phòng tự đọc, vì bị Phạm Tiểu Quyên bám chẳng lấy nên Sở Dương tức mình nói mấy câu nặng lời, nhưng sau đó nhìn thấy Phạm Tiểu Quyên bặm môi không nói gì, cô cũng cảm thấy mình quá lời với bạn, đang định nói mấy câu xin lỗi thì đã thấy mắt Phạm Tiểu Quyên sáng bừng lên, rồi sau đó nói với một giọng vô cùng phấn chấn, “Sở Dương, nhìn xem kìa, một anh chàng đẹp trai với một chiếc xe hạng sang kìa!”.

Sở Dương cũng đưa mắt nhìn về phía Phạm Tiểu Quyên chỉ, trước giảng đường là một chiếc xe sang trọng màu bạc, một chàng trai đứng đặt tay lên chiếc xe, tay áo sơ mi vén lên, để lộ cổ tay đẹp đẽ, giữa các ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc.

Mặt Sở Dương bỗng chốc biến sắc, vội đưa tay kéo Phạm Tiểu Quyên nấp sau bức điện thoại.

“Sao thế?” Phạm Tiểu Quyên hỏi, tỏ ý không hiểu.

Sở Dương ngăn người ra, “Để mình nghĩ đã, hay là mình cùng đi xem anh chàng đẹp trai ấy với”.

cậu nhí?” Phạm Tiểu Quyên mừng rơn. Sở Dương vội giữ cô lại, nói tiếp, “Nhưng mình nhớ ra một số việc, mình phải gọi điện về nhà, cậu tới phòng tự học lấy sách vở giúp mình, mình sẽ ở đây gọi điện”.

“Cậu không định đuổi khéo mình đi rồi giờ trò đấy chứ?”

Phạm Tiểu Quyên nhìn Sở Dương vẻ nghi ngờ, “Thế đi động của cậu đâu? Vì sao lại phải dùng điện thoại công cộng?”.

“Điện thoại của mình hết pin rồi!”

“Thế thì dùng của mình là được chứ sao, này cầm lấy!”

Phạm Tiểu Quyên lấy điện thoại ra đưa cho Sở Dương một cách hào phóng.

“Mình có việc này không muốn cho cậu nghe thấy, cậu hãy đi lấy sách hộ mình đi. Mau lên, nếu muộn là không được ngồi ở đây đâu đâu!”

Nghe nói có chuyện cần phải giấu cô, Phạm Tiểu Quyên nhìn Sở Dương vẻ bất mãn và trề môi ra, “Xì! Việc gì mà phải giấu người ta, mình đi là được chứ gì! Cậu hãy chờ mình ở đây nhé!

Đừng có bỏ chạy đấy, nếu không mình sẽ rút hết sách của cậu cho mà xem!”

“Ừ mình biết rồi, cậu đi mau đi!”

Phạm Tiểu Quyên chạy về phía giảng đường, khi ngang qua chiếc xe sang trọng kia, bước chân cô chậm hơn một chút, rồi cố làm ra vẻ vô tình nhìn vào chiếc xe, nơi đó có một người đàn ông còn rất trẻ, vẻ mặt tuấn tú, đang ngược đôi mắt có cặp mày dài nhọn, đôi mi ướt, nhìn lơ lảo, thỉnh thoảng lại rít một hơi thuốc, rồi sau đó lại đặt khuỷu tay lên cửa xe.

“Ồ, đúng là đẹp trai thật!” Phạm Tiểu Quyên kêu lên, “Không hiểu anh ta đang chờ cô sinh viên nào, đúng là cứ như trúng kịch và tiểu thuyết tình yêu vậy, lãng mạn hết chỗ nói!”.

Hà Ý Khiêm cũng có cảm giác thấy ánh mắt của cô nữ sinh ấy và ánh lạnh lùng nhìn cô, cặp môi khẽ nhếch lên vẻ chế nhạo, rồi quay đầu tiếp tục nhìn về phía cổng của giảng đường.

Anh đã điều tra ra khoa mà Sở Dương theo học, rồi sau đó tình cờ hỏi đúng một cô bạn cùng lớp với Sở Dương và người ấy rất nhiệt tình nói cho anh biết rằng, Sở Dương đang trên giảng đường tự học, rồi còn sẵn sàng đưa anh đi tìm cô. Thế nên, Hà Ý Khiêm mới chờ Sở Dương ở đây. Nếu cô ấy đã tránh mình thì mình sẽ tới tìm cô ấy, Hà Ý Khiêm nghĩ.

Thỉnh thoảng lại có một vài cô sinh viên đi ngang qua, người thì rất mạnh dạn, người thì có vẻ e thẹn, nhưng ai cũng đưa mắt nhìn anh, và anh đều mỉm cười với vẻ chế nhạo, rít một hơi thuốc rồi búng tàn thuốc ra ngoài cửa xe, trong lòng nghĩ, vì sao Sở Dương chưa bao giờ nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ.

Nếu Sở Dương mà cũng nhìn mình như vậy, dù chỉ là một thoáng thì mình cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Trêu chọc, tinh nghịch, giận dữ, phẫn nộ, buồn rầu, bất cần, ghét bỏ... tất cả đều có, chỉ duy nhất sự yêu quý ngưỡng mộ là không.

Lúc ấy, Hà Ý Khiêm mười sáu tuổi, ngang bướng cứng đầu vừa từ nơi khác chuyển về sống với bố mẹ. Bố mẹ đối xử rất tốt với anh nhưng cũng rất khách sáo. Có những khi, thậm chí quan sát rất kỹ sắc mặt của anh, chỉ sợ làm điều gì đó khiến anh tổn thương, chứ không hề tự nhiên và thoải mái như đối với đứa em ruột của anh.

Từ đáy lòng, Hà Ý Khiêm rất hâm mộ cậu em trai.

Một buổi sáng, trong lúc đang ngủ rất say, anh nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên cậu em trai của mình rất to, vốn dĩ anh không để ý đến, nhưng thấy đó là giọng của một cô gái vừa cao vừa thanh, nên dù anh đã kéo chăn trùm đầu thì tiếng gọi ấy vẫn cứ dội vào tai anh. Anh rất tức giận, bật dậy, tiến đến bên cửa sổ, kéo rèm nhìn xuống và thấy cô ở dưới sân.

Cô ngồi trên một chiếc xe đạp như con trai, ngẩng đầu lên phía cửa sổ của em trai anh gọi to, “Lợn ngốc Hà Ý Dương! Dây chưa? Nếu cậu không mau ra là mình đi trước đấy!”.

Lúc ấy cô vừa trải qua sinh nhật lần thứ mười hai, mới bắt đầu bước vào tuổi dậy thì, người cao ngổng lên. Mái tóc dài được tết một cách tự nhiên buông trước ngực, đường nét trên khuôn mặt vẫn chưa lớn hết, trông vẫn rất ngơ ngác và trẻ con. Chỉ duy đôi mắt là sáng đến khác thường.

Lúc ấy anh đã nghĩ, một con bé ngốc nghếch và hoang dại như vậy sao lại có thể có mái tóc dài đến thế? Nghe thấy tiếng anh mở cửa, cô quay đầu nhìn lại phía anh, hơi sững sờ trong giây lát, rồi sau đó lập tức mỉm cười, để lộ hàm răng đều đặn. Nụ cười ấy rất rạng rỡ, rất dịu dàng, khiến câu càu nhàu trên môi anh không thể bật ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cười rạng rỡ, “Ồ, là Hà

Ý Khiêm? Anh là con lớn của nhà bác Hà đúng không? Anh còn nhớ em không? Trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi!".

Anh gật đầu.

Những lời sau đó của cô càng rành rọt hơn, "Em là Sở Dương, Phùng Trần Sở Dương, anh nhớ đấy nhé...Từ nay em sẽ bảo vệ cho anh, nếu Hà Ý Dương bắt nạt thì anh hãy đến tìm em, cậu ấy không thắng được em đâu!".

Cô ấy sẽ bảo vệ cho anh?

Chàng thiếu niên mười sáu tuổi đứng bên cửa sổ tầng hai, bất giác bật cười.

Phạm Tiểu Quyên thu dọn sách vở của Sở Dương, quay trở lại bộ điện thoại thì thấy cô vẫn đứng ở đó trong bóng tối.

"Chơi trò trốn tìm à?"

Sở Dương dường như đang trốn ai đó, vội đưa mắt nhìn xung quanh một cách cảnh giác, rồi kéo Tiểu Quyên đi về phía giảng đường.

Phạm Tiểu Quyên là một cô gái tâm hồn đơn giản, mặc dù cô cũng lờ mờ cảm thấy Sở Dương có điều gì đó không bình thường, nhưng cô không suy nghĩ nhiều, mà vẫn tiếp tục nói với Sở Dương về chàng thanh niên bảnh trai ngồi trong chiếc xe, rồi còn chỉ cả cho cô nhìn.

Sở Dương có vẻ rất nôn nóng, "Đi nhanh lên, chẳng phải cậu nói rằng, đi muộn thì sẽ không còn chỗ đó sao?"

Tiểu Quyên lấy điện thoại ra xem giờ, kêu lên một tiếng rồi vội kéo Sở Dương chạy về phía trước, "Mau lên, không kịp thật rồi. Tất cả đều tại anh chàng đẹp trai ấy khiến mình mới mất nhiều thời gian đến thế!".

Mấy dãy đầu bàn của giảng đường, quả nhiên đã ngồi đầy những nữ sinh, đủ màu đủ sắc, khiến Sở Dương nhìn thấy cũng hoa cả mắt. Phạm Tiểu Quyên vội tìm một vị trí gần phía trước, còn Sở Dương thì lùi lại ngồi ở dãy sau cùng, dù sao cô cũng chẳng có tâm trạng nào mà nhìn thầy giáo đẹp trai ấy, ngồi ở dãy sau tranh thủ học một ít từ mới cũng tốt.

Phạm Tiểu Quyên vất vả lắm mới tìm được hai ghế, quay đầu lại nhìn thì đã chẳng thấy đâu, tức đến mức chỉ còn biết giậm chân. Biết rằng Sở Dương chắc chắn là ngồi ở dãy sau, nên cô định đi tìm bạn, nhưng rồi lại sợ, nếu rời đi thì người khác sẽ tranh mất chỗ, vì thế cứ đắn đo cân nhắc mãi.

Cô gái bên cạnh đứng lên nhường lối cho cô vào, không thể kiên nhẫn thêm được nữa, "Rốt cuộc là bạn có đi vào hay không?"

"Có, có, tớ vào đây!" Phạm Tiểu Quyên cuống quýt đáp, trong khi vẫn vờn cổ ngo nghiêng tìm Sở Dương. Giảng đường rất đông người, Sở Dương lại ăn mặc không nổi chút nào, vì thế tìm một hồi lâu vẫn không thấy, Tiểu Quyên đành thất bại ngồi xuống, đúng lúc đó thì lại thấy Trương Tĩnh Chi đang tiến vào cửa.

Lúc đầu thì Tiểu Quyên thấy ngạc nhiên, nhưng sau đó thì cô thấy rất mừng.

"Rốt cuộc là bạn có vào không?" Cô gái bên cạnh lại hỏi về bức dọc.

"Có chứ!" Tiểu Quyên nguyền cô ta một cái, bụng nghĩ giục cái gì mà giục lắm thế, rồi đưa tay vẫy Trương Tĩnh Chi, "Chi Tĩnh Chi, ở đây có ghế này!".

Trương Tĩnh Chi nghe tiếng gọi quay lại nhìn, rồi vội quay người rút cổ định bỏ đi.

Phạm Tiểu Quyên cứ ngỡ Tĩnh Chi không nghe thấy tiếng nên lại càng gọi to hơn, "Chi Tĩnh Chi...".

Cả một hội trường đông đúc yên lặng trong giây lát.

Đầu tiên họ nhìn Phạm Tiểu Quyên, sau đó thì đưa mắt nhìn người mà cô gọi.

Phạm Tiểu Quyên cũng không ngờ mình lại gọi to đến như vậy, vì thế khi nhìn thấy ánh mắt mọi người đổ dồn về phía mình, cô đã ngáy người ra, mặt đỏ bừng lên và vội ngồi xuống.

Trương Tĩnh Chi cũng ngán người ra và cảm thấy ánh mắt của mọi người phất chốc bồng đổ dồn về phía mình, những ánh mắt ấy như muôn vạn mũi kim đâm vào phía sau lưng cô. Vì muốn đến nghe giờ giảng của Dương Lôi, song lại không muốn mọi người biết mình không phải là sinh viên, cô đã phải cố công tìm một chiếc áo sơ mi màu sẫm hời còn đi học cùng một chiếc quần bò và một đôi giày thể thao cho có vẻ trẻ trung, nhưng không ngờ vì thế mà trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Đúng lúc đang tức và ngạc nhiên thì bỗng nhiên từ phía cuối giảng đường, một tiếng huýt sáo

rõ to vang lên.

Rõ ràng là tiếng huýt sáo ấy nhằm vào cô!

Trước đây cũng từng có người huýt sáo như thế với Tiêu Tiêu trong lớp học. Phản ứng của Tiêu Tiêu lúc ấy là bước tới hất cằm lên hỏi, “Ai huýt sáo đấy? Đứng dậy! Nếu có gan làm thì có gan đứng dậy xem!”

Đúng là hồi ấy Tiêu Tiêu rất ngổ ngáo!

Nhưng bây giờ phải làm gì nhỉ! Tĩnh Chi không lấy đâu ra can đảm như Tiêu Tiêu. Bỏ đi giả như không có chuyện gì, hay là cũng đưa mắt tìm người gọi Trương Tĩnh Chi như tất cả mọi người? Cô cảm thấy rất mâu thuẫn. Có rất nhiều ý nghĩ lướt nhanh trong đầu, cuối cùng cô đã bất chấp tất cả tiến về phía Phạm Tiểu Quyên.

Giảng đường đã trở lại vẻ huyền ảo như lúc đầu, Tĩnh Chi thầm thở phào một cái. Nét mặt của Phạm Tiểu Quyên đầy vẻ áy náy, cô cúi đầu chào, “Chị Tĩnh Chi, em xin lỗi, em thực sự không cố ý”.

Tĩnh Chi thực sự là giả tạo, mặc dù trong lòng nghĩ khác nhưng miệng vẫn nở nụ cười rất điệu dàng, “Không sao, em đâu có cố ý. Hơn nữa chuyện này thì có gì đâu, mọi người cũng đâu biết Trương Tĩnh Chi là ai, hì hì...”.

Phạm Tiểu Quyên gật đầu, “Sao chị lại tới đây, chị tìm Sở Dương à? Em và cô ấy bị lạc nhau”. Tĩnh Chi cũng tát nước theo mưa, vội gật đầu, “Ừ, chị đi qua đây, nghe nói nó đang lên lớp vì thế vào tìm nó”.

Phạm Tiểu Quyên chột dạ, chị ấy tinh thật đấy, đến cả chuyện mình lôi Sở Dương tới để nhìn thầy giáo đẹp trai ấy mà cũng biết. “Không biết cậu ấy ngồi ở đâu rồi, điện thoại của cậu ấy lại hết pin, chẳng có cách nào gọi được. Chị tìm cậu ấy có việc gì không, có cần em tìm cậu ấy giúp cho không?”

Tĩnh Chi vội vã từ chối lòng tốt của Phạm Tiểu Quyên, “Không sao đâu, không cần phải vội. Cứ nghe giảng đi đã, hơn nữa chị cũng không có việc gì”. Sợ khó giải thích về chuyện mình ngồi nghe giảng ở đó nên cô vờ hỏi, “Hôm nay các em học môn gì thế? Có hay không? Đúng là tuyệt thật đấy, cảnh tượng và không khí này lại khiến chị nhớ tới những ngày tháng còn ngồi ghế nhà trường, phải rồi, chị sẽ ngồi nghe giảng lại vậy”.

“Môn Lịch sử Văn hóa phương Tây, giảng viên là một thầy rất đẹp trai!” Phạm Tiểu Quyên đáp khẽ, “Hì hì, bọn em đều tới để được nhìn thấy thầy ấy đấy!”.

Nghe những lời nói về việc Dương Lôi được các học sinh hâm mộ như thế ở trường đại học này, trong lòng Tĩnh Chi rất đặc ý, nhưng lại cũng cảm thấy một mối lo ngại mơ hồ. Sự cuồng nhiệt của các nữ sinh này Tĩnh Chi rất rõ. Nhớ lại hồi mình còn là sinh viên, cô cũng đã từng có những từng cảm đối với các thầy giáo đẹp trai như họ bây giờ. Tiêu Tiêu thì lại càng cuồng nhiệt và bạo dạn hơn. Nghĩ đến Tiêu Tiêu, Tĩnh Chi bất giác đưa mắt quan sát các nữ sinh ngồi xung quanh, cô thực sự sợ có những mầm mống nguy hại giống như Tiêu Tiêu. Nhìn hết một lượt cô tạm thời yên tâm, tuy cũng có không ít các cô nữ sinh xinh đẹp, nhưng quả là không có ai xinh đẹp nổi trội như Tiêu Tiêu. Tĩnh Chi chợt cảm thấy thật buồn cười, không hiểu mình đã quá lo xa hay không, Tiêu Tiêu là một yêu tinh mấy trăm năm mới có, lấy đâu ra mà nhiều đến thế.

Lớp học bỗng chốc yên lặng, Tĩnh Chi ngẩng đầu lên thì thấy Dương Lôi tay kẹp sách đang bước vào lớp, khi tới bên bục giảng, anh đặt cặp sách xuống, từ từ cài chiếc micro vào cổ áo sơ mi rồi mới nhìn xuống phía các sinh viên. Thực ra là Trương Tĩnh Chi và Dương Lôi cùng đến đây, nhưng vừa nãy trong phòng uống nước của giáo viên

Tĩnh Chi đã nói rằng, cô cần phải tìm chỗ ngồi cho mình và không muốn ảnh hưởng tới việc giảng bài của Dương Lôi. Dương Lôi mỉm cười, đành phải nghe theo sự sắp xếp của cô và bước vào lớp học muộn hơn cô một ít. Nhìn thấy Trương Tĩnh Chi lẫn vào đám nữ sinh, Dương Lôi không nén được, mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Nụ cười mỉm ấy của anh khiến cho nữ sinh ngồi phía dưới lập tức ngáy người. Bài giảng của anh rất đặc sắc, hơn nữa những người đến nghe bài giảng phần nhiều là các fan hâm mộ, vì thế mà không khí lớp học khá sôi nổi. Trên bục giảng, Dương Lôi dường như đã biến thành một

con người khác, rất hóm hỉnh, lời nào cũng như châu như ngọc.

Tĩnh Chi ngồi mà ngây ngất mơ màng, trong giờ phút ấy, cô không thể phân biệt nổi, đâu mới là Dương Lôi thực sự.

Khi giờ giảng tiến hành được một nửa thì đã có sinh viên bắt đầu chuyển câu hỏi lên, hoặc đưa ra quan điểm của mình trước những vấn đề Dương Lôi giảng. Mỗi lần nhận được câu hỏi, anh đều đọc to lên cho cả lớp nghe rồi đưa ra lời giải đáp của mình.

Lại một mẫu giấy khác được chuyển lên, Dương Lôi mở ra nhưng không đọc nó ngay mà miệng chỉ cười tủm tỉm. Có học sinh hét lên từ phía dưới, “Thưa thầy, thầy đọc lên đi, đó là vấn đề gì ạ?”.

Tĩnh Chi cũng cảm thấy rất tò mò, không hiểu đó là vấn đề gì? Không lẽ nó đã khiến cho anh không thể trả lời được?

Dương Lôi vẫn mỉm cười, cầm mảnh giấy lên liếc nhìn một lần nữa, “Câu hỏi này chẳng hề liên quan gì đến Lịch sử Văn hóa phương Tây cả. Xem ra bạn sinh viên này rất quan tâm đến đời sống cá nhân của tôi”.

Thế là tất cả sinh viên ngồi dưới đều cười ồ cả lên và thi nhau hỏi, rốt cuộc đó là câu hỏi gì.

Dương Lôi vẫn cười, rồi ra hiệu cho các sinh viên trật tự, sau đó đọc to một cách thoải mái câu hỏi ghi trên mảnh giấy, “Xin hỏi thầy giáo thầy thích kiểu con gái như thế nào? Thầy có thể cho chúng em biết điều này được không?”.

Nói đến chủ đề này, hầu hết các nữ sinh đều rất chăm chú, Tĩnh Chi cũng thấy hồi hộp chẳng kém, cô định nhìn anh nhưng lại cảm thấy xấu hổ, thế là giả bộ nói chuyện với Phạm Tiểu Quyên như không có chuyện gì.

Phạm Tiểu Quyên thì chẳng còn tâm trí nào để nghe chuyện nữa, vội đưa tay xua xua, “Chị, lát nữa hãy nói, nghe xem ông thầy đẹp trai này trả lời như thế nào đã!”.

“Biết trả lời câu hỏi này thế nào nhỉ...” Dương Lôi cười, ánh mắt lướt qua người Trương Tĩnh Chi, “Tôi thích những cô gái có mái tóc dài”.

Phạm Tiểu Quyên hồi hộp chờ câu trả lời của thầy giáo, nhưng vừa nghe xong câu đầu tiên lập tức ỉu xiu, phủ phục ngay xuống bàn. Mái tóc dài, chỉ riêng điều đầu tiên ấy thôi cô đã bị lọt sản rồi! Thôi, chẳng cần nghe câu tiếp theo làm gì nữa!

Cô ghé tai sát xuống bàn và bỗng nghe thấy có tiếng động, cô tò mò thò tay vào ngăn bàn thì động phải một sợi kim loại, đó là một đồ vật giống như chiếc lồng con.

“Cái gì thế này? Không biết ai để quên ở đây nhỉ?” Tiểu Quyên khẽ lăm lăm, tay lôi vật đó ra khỏi ngăn bàn, đúng là một chiếc lồng con thật, một chiếc lồng con bằng kim loại, bên trong còn có một con chuột bạch tí xíu, đang ngước đôi mắt tròn ngơ ngác lên nhìn Tiểu Quyên.

Tiểu Quyên chợt thấy lông ở bàn tay mình dựng lên, chẳng kịp nghĩ ngợi gì cuống quýt đẩy vội chiếc lồng sang cho người bên cạnh.

Chiếc lồng rơi xuống đùi của Tĩnh Chi. Đúng lúc ấy thì cửa lồng bật ra, con chuột lập tức nhảy ra khỏi đó, nó không hề biết sợ người, ngồi chễm chệ trên đùi của Tĩnh Chi.

Trên bục giảng Dương Lôi nói đến đoạn, cô gái mà anh thích có lúc giống như một con mèo.

Tĩnh Chi xấu hổ mỉm cười, thầm nghĩ, mình giống mèo khi nào nhỉ? Đúng lúc ấy thì thấy Phạm Tiểu Quyên đẩy sang phía mình vật gì đó, cô cúi đầu xuống thì lập tức đối diện với đôi mắt có vẻ đang rất hưng phấn của con chuột bạch.

Tĩnh Chi như bị điện giật, dờ ra trong giây lát, tiếp theo sau đó kêu thất thanh, “ối” một tiếng và nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi, chồm lên chiếc bàn phía sau, mà không kịp nghĩ gì đến chuyện giữ gìn hình ảnh của một thực nữ nữa. Các bàn ở dãy sau của giảng đường có bậc thường cao hơn dãy trước một bậc. Không thể không nói rằng, Tĩnh Chi là người rất có sức bật, thoát một cái cô đã nhảy lên chiếc bàn rất cao ấy.

“Chuột...”, Tĩnh Chi kêu lên thất thanh. Nói thật là Tĩnh Chi còn cuống hơn cả Phạm Tiểu Quyên, có lẽ không ai thăm hại hơn cô lúc đó. Tất cả mọi người trong lớp đều trở mắt nhìn Trương Tĩnh Chi: mái tóc dài, mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, cùng chiếc quần bò, đôi chân dài đi giày thể thao, có tới chín phần giống với những điều thầy Dương vừa nói về người bạn gái của mình, hơn nữa thầy còn nói là thầy thích những cô gái giống như mèo, thế là ông trời lập tức cho một con chuột xuống cho thầy. Tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này thật khó lòng mà tưởng tượng nổi, sao mà lại trùng hợp đến thế! Ngay cả Dương Lôi cũng ngây người ra, trong giây lát quên mất việc quan tâm xem cô có làm sao không.

Buổi tối ấy, Trương Tĩnh Chi suốt đời không thể quên, lúc đầu là “Sự kiện gọi tên” của Phạm Tiểu Quyên rồi sau đó thêm sự kiện con chuột của chính cô, khiến cho Trương Tĩnh Chi sau ba năm tốt nghiệp đại học lại nổi tiếng một nữa ở trường đại học H, và lập tức được xem là chủ đề nóng bỏng trên BBS của trường đại học H ngay trong tối ấy. Nghe nói có tới hàng ngàn người bị thu hút vào mục tin đó, rồi tất cả đều đi xem cô nữ sinh viên Trương Tĩnh Chi ấy ở đâu trong phạm vi toàn trường. Nhưng đáng tiếc là, tìm mãi mà chẳng thấy cô gái đó ở đâu. Sau khi chuyện xảy ra, theo tiết lộ của những người biết rõ tình hình, thì cô gái ấy đã tốt nghiệp từ ba năm trước rồi.

Tất nhiên, Trương Tĩnh Chi đã không biết được những chuyện sau đó. Sở Dương thì lờ mờ nghe nói đến chuyện đó, có điều cô không mấy hứng thú đối với những chuyện như vậy, cô chỉ biết rằng kể từ sau đó, cô không bao giờ còn có can đảm tới nghe giờ giảng của Dương Lôi nữa. Sau khi hết giờ, Tĩnh Chi đứng chờ Dương Lôi ở cổng trường, cô vẫn còn chút xấu hổ, cô đỏ mặt nói với Dương Lôi, “Em xin lỗi”.

Dương Lôi chỉ cười, “Chuyện ấy thì có gì mà phải xin lỗi”.

Tĩnh Chi vẫn đỏ mặt, bụng lại nhớ đến chuyện Dương Lôi nói cô giống mèo. Trước khi đọc tiểu thuyết cô thường thấy những người phụ nữ được ví với mèo, cô không ngờ rằng cũng sẽ có một ngày mình cũng được ví như vậy. Hơn hai mươi tuổi, lần đầu tiên có người nói cô giống mèo.

Mở miệng mấy lần, cuối cùng dốc hết can đảm cô mới khẽ thốt ra được câu, “Em giống mèo thật à?”.

“Sao cơ?” Dương Lôi ngó người.

Tĩnh Chi cười ngượng ngùng, cúi đầu đi về phía trước mấy bước, rồi dừng lại hỏi Dương Lôi, “Anh thấy em giống mèo ở điểm nào?”.

Dương Lôi có vẻ thẳng thốt, dường như anh đang nghĩ tới tận đâu đâu, mãi một hồi lâu mới định thần lại và chỉ mỉm cười dịu dàng không trả lời. Tĩnh Chi thấy hối hận, cảm thấy mình đã đưa ra câu hỏi quá thẳng thắn, còn Dương Lôi vốn là người rất nội tâm. Nếu đưa câu hỏi này ra với Uông Dụ Hàm thì anh ta thế nào cũng liền thẳng đưa ra một lô những đáp án rất hoang đường. Với Dương Lôi tất nhiên là anh không tiện nói rồi.

Tĩnh Chi mỉm cười, vẫn chưa hết xấu hổ về câu hỏi của mình. Cô cố tình để cho Dương Lôi đi ở phía sau, còn mình thì chậm rãi đi trước và tập trung giữ cho dáng người đi thật cân bằng.

Dương Lôi ngẩng lên nhìn dáng người cao ráo của Tĩnh Chi ở phía trước, ánh mắt anh xa xăm dường như xuyên qua cơ thể cô tới người con gái trước đây thích tung tăng, buồn vui thất thường, đó là cô gái thích mặc những bộ quần áo thoải mái, hay nhõng nhẽo, khi khóc thường chùi hết nước mắt nước mũi vào ngực anh một cách không e dè.

Đúng vậy, Tĩnh Chi không giống mèo. Dương Lôi rất rõ điều đó. Nhưng không hiểu vì sao khi kể về người con gái trong tâm tưởng của mình, mắt anh nhìn Tĩnh Chi nhưng miệng lại nói về cô gái giống như mèo ấy.

Vì sao vẫn chưa thể quên? Anh không sao hiểu nổi.

Tĩnh Chi thấy Dương Lôi không có phản ứng gì, liền quay người lại nhìn anh, Dương Lôi đã tụt lại ở phía sau khá xa và đang ngậy người nhìn cô. Cô khẽ cười hỏi, “Sao vậy?”.

Dương Lôi lắc đầu, “Không sao cả” và trả lời Tĩnh Chi bằng nụ cười bình thản.

Không hiểu vì lạnh hay vì bị con chuột bạch làm cho sợ quá mà sang hôm sau Tĩnh Chi liên tục bị hắt hơi. Tới phòng làm việc, nước mắt nước mũi cứ giàn giụa, khiến cho Tiểu Vương cười trêu, rồi hỏi có phải vì khi tới chỗ hẹn quá chú ý đến chuyện giữ gìn vẻ đẹp mà bị lạnh phải không.

“Chắc là cậu bị bạn gái đá cho rồi phải không? Sao lại có vẻ oán than chị em phụ nữ thế nhỉ? Tôi trêu cậu hay ghẹo cậu? Cậu không những không thông cảm mà lại còn châm biếm đả kích tính tích cực của tôi trong tình yêu. Liệu cậu có còn chút tình đồng nghiệp nào không hả? Hay là cậu thấy tôi chưa lấy được chồng thì mừng đây?”.

Tiểu Vương bị dồn cho không nói được nữa, tức quá chỉ còn biết trừng mắt lên nhìn Tĩnh Chi. Tĩnh Chi vẫn còn định tiếp tục giơ nanh vuốt ra với Tiểu Vương, nhưng lại sợ nước mũi chảy ra, và như thế quả là chẳng còn hình tượng gì nên mới thôi.

Một lát sau, Tiểu Vương hết cơn giận, nhìn vẻ khổ sở của Tĩnh Chi, khẽ hỏi, “Chị đã uống thuốc

chưa?”.

Tĩnh Chi vợ nắm giấy ăn bịt lên mũi, lắc đầu. Sáng nay đi làm vội, hơn nửa lúc ấy triệu chứng cũng không nặng như bây giờ nên cô không mấy chú tâm.

Tiểu Vương thở dài, ái ngại trước vẻ khổ sở của Tĩnh Chi, “Thôi được, nề tình hữu nghị giữa chúng ta, trưa nay tôi sẽ đi mua thuốc giúp cho chị!”.

“Xin cảm ơn! Với lòng tốt ấy của cậu, chắc chắn trưa nay ra khỏi cửa cậu sẽ gặp được một cô gái đẹp hơn cho mà xem!”

Tiểu Vương cười đau khổ, vẻ mặt không mấy tự nhiên, “Gặp cô gái đẹp gì nữa chứ, xin bà chị tha cho em nhờ!”.

Bạch Khiết từ phòng làm việc của Ông Dụ Hàm bước ra, lúc lắc cặp mông đi qua chỗ của Tĩnh Chi, cau mày liếc nhìn cô một cái. Tĩnh Chi cũng tỏ vẻ không sợ, bụng nghĩ, gì thì tôi cũng là người ốm vẫn cố đi làm, chị cũng chẳng thể vì tôi hắt hơi mấy cái mà trừ tiền thưởng của tôi được!

Không ngờ, chỉ một lát sau Bạch Khiết đã bước tới, cầm một lọ thuốc cảm dạng viên nang ném xuống bàn làm việc của cô, lạnh lùng nói, “Mau uống thuốc đi!”.

Tĩnh Chi nhìn đám thuốc trên bàn, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Khiết, lần đầu tiên cô cảm thấy chị ta cũng không đến nỗi đáng ghét như cô vẫn nghĩ. Đúng lúc cô cảm thấy trong lòng có đôi chút xúc động, thì nghe thấy Bạch Khiết nói tiếp, “Nước mắt nước mũi cứ chảy lung tung, chẳng ra thể thống gì cả, ảnh hưởng cả đến ginh ảnh bộ phận chúng ta!”.

Tĩnh Chi nổi đóa lên, nhưng rồi cô nén và thề lưỡi cười, trong lòng nghĩ, tôi biết ngay mà, chị đâu có tốt bụng đến thế!

Bạch Khiết cũng không nói gì nữa, trước lúc đi mắt lại liếc nhìn về phía phòng làm việc của Ông Dụ Hàm, anh cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Tĩnh Chi nhìn cách hai người đi mắt lại mà rung cả mình, trong bụng thầm chửi cả hai: Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người mà cả hai người dám liếc mắt đưa tình cho nhau như vậy, đúng là chẳng còn chút nhân cách nào!

Ánh mắt của Ông Dụ Hàm rời khỏi Bạch Khiết chuyển sang Tĩnh Chi, nhưng cố làm ra vẻ không nhìn cô, rồi sau đó lại tiếp tục đọc tài liệu trong tay, Bạch Khiết cũng thôi cười, lạnh lùng liếc nhìn Tĩnh Chi một cái, sau đó trở về chỗ của mình.

Tiểu Vương thấy Tĩnh Chi nghiêng răng ken két, lo lắng hỏi, “Người đẹp ơi, chị không sao đấy chứ?”.

“Chẳng sao cả!” Tĩnh Chi giận giữ trả lời, rồi bẻ lấy hai viên thuốc cho vào miệng, nói úp úp mở mở, “Đây là thuốc của “Bạch Cốt Tinh” đưa cho tôi đấy, nếu mà lát nữa tôi có chuyện gì thì cậu nhớ làm chứng cho tôi nhé!”.

Nói xong cô dốc một ngụm nước vào miệng, ngửa cổ cho thuốc trôi xuống, trông chẳng khác gì anh hùng đang đi vào cõi chết.

Không phải là thuốc độc, uống vào quả là có tác dụng ngay, chưa đến trưa thì các triệu chứng cảm đã giảm đi hẳn, chỉ có điều tác dụng phụ của nó gây buồn ngủ. Tĩnh Chi nghi ngờ, không biết đây có phải là thuốc giảm cảm không nhỉ? Tại sao mà hiệu quả của nó còn hơn cả thuốc ngủ?

“Chị ta quả là chẳng tử tế gì!” Tĩnh Chi lẩm bẩm, như thể cô đã hoàn toàn nhìn thấy lòng da tối tăm của Bạch Khiết, chị ta đã cố tình lừa cho cô uống thuốc, rồi chờ khi cô díp mắt lại sẽ nhảy ra túm lấy tóc cô và trừ tiền thưởng. Đúng rồi, chắc chắn là vì như vậy. Nhất định không để âm mưu của chị ta biến thành hiện thực. Cô sẽ không ngủ gật cho mà xem!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tĩnh Chi không sao cưỡng được cơn buồn ngủ, đầu cô nặng chịch và gật liên hồi. Tiểu Vương thực sự không nén được nữa, khẽ nói, “Người đẹp, chị nên xin phép về nhà nghỉ đi, đừng cố nữa”.

Tĩnh Chi ngẩng đầu sang nhìn Tiểu Vương ở phía đối diện, ánh mắt thần thờ, khó khăn lắm mới tập trung được trên người cậu ta.

“Về đi, để tôi xin phép đưa chị về.” Tiểu Vương nói, mắt nhìn Tĩnh Chi thương hại.

Phải mất mấy giây sau, Tĩnh Chi mới hiểu được những lời của Tiểu Vương. Cô cố gắng mở to đôi mí mắt nặng trĩu, nói một cách kiên quyết, “Không, hôm nay mình nhất quyết không xin nghỉ, mình nhất định không để cho kế hoạch của Bạch Khiết thành công!”, nói xong cô cẩn thận đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, rồi ghé sát về Tiểu Vương dặn “Nếu tôi không thể chịu

được mà gục xuống đây, cậu nhất định không định nói là tôi ngủ, mà nhất quyết phải nói là tôi bị ngất, nghe rõ chưa?”. Ngủ thiếp đi và ngất đi, tính chất của hai sự việc này hoàn toàn khác hẳn nhau!

Tiểu Vương dờ khóc dờ cười nhìn Tĩnh Chi, bây giờ là thời đại nào mà chị ấy còn sử dụng chiêu thức ấy!

Ông Dụ Hàm đang xem tài liệu về khách hàng thì Bạch Khiết gọi điện đến, cười hỏi, “Sư huynh, thế nào, thấy xót chưa?”.

Ông Dụ Hàm đưa mắt nhìn về khổ sở của Tĩnh Chi ở phía ngoài, hơi chau mày lại, “Cô đưa cho cô ấy loại thuốc cảm nào vậy?”.

Bạch Khiết phì cười, “Dù là loại thuốc nào uống vào cũng đều gây buồn ngủ. Nhìn kìa, xót ruột rồi! Thế nào, có cần để tôi cho cô ấy nghỉ không, để cô ấy về nhà nghỉ ngơi?”.

Ông Dụ Hàm trầm ngâm không nói, ánh mắt lại làm như không chú ý lướt nhanh qua người Tĩnh Chi.

Bạch Khiết cười, “Sư huynh, anh quyết tâm theo đuổi tình yêu văn phòng hả? Đó là điều kiêng kỵ rất lớn đấy! Hơn nữa người ta đã có bạn trai rồi, anh cẩn thận mất cả tiền lẫn tình đấy!”. Ông Dụ Hàm bình thản hỏi, “Cô lấy đâu ra lắm lời thế?”.

Khác hẳn với phong cách của người phụ nữ mạnh mẽ ngày thường, ở đầu dây bên kia Bạch Khiết cố nén cười.

“Gần như vậy mà cũng gọi điện thoại nội bộ làm gì, có việc sao không tới nói trực tiếp?” Ông Dụ Hàm hỏi.

“Đến đó ư? Sư huynh, đừng tưởng tôi không nhìn thấy dụng ý xấu xa của anh, anh lại định lấy tôi làm con bài chứ gì? Nhân duyên của tôi cũng đã đủ kém lắm rồi, không lẽ anh còn muốn thêm mũi kim đâm vào tôi để tôi thành nhím à?”

Ông Dụ Hàm khẽ cười, “Ngay từ đầu tôi đã nói rõ với cô rồi còn gì!”.

“Sư huynh này, chúng ta là người sáng suốt, không nên nói những lời bừa bãi. Có cần tôi giúp anh một tay không?”

“Với điều kiện gì?” Ông Dụ Hàm hỏi.

“Ha ha, sư huynh này, nghe anh nói mới thấy lạ làm sao. Anh là sư huynh của tôi, cần gì phải nói tới điều kiện, nghe nó tầm thường thế nào ấy!” Bạch Khiết cười khúc khích.

“Chính vì tôi là sư huynh của cô, nên mới biết rõ rằng, cô không bao giờ thực hiện những vụ giao dịch lỗ vốn. Nói đi!”

Bạch Khiết im lặng một lát, sau đó khẽ đáp, “Nghe nói các sếp trên rất coi trọng anh, họ cũng đã sớm có sự sắp xếp đối với anh, anh đến chỗ chúng tôi cũng chỉ là tạm thời, đúng thế không?”.

Ông Dụ Hàm không phủ định, mà chỉ lạnh lùng, “Sau đó thì sao?”.

“Vị trí của anh bây giờ nhất định phải có người thay thế.”

“Ừ, đúng thế.”

Bạch Khiết lấy hơi, rồi nói thẳng, “Sư huynh, anh có thể giúp tôi không?”.

Ông Dụ Hàm trầm ngâm, Bạch Khiết thì thấy lo lắng. Mặc dù cô tự thấy mình có đủ năng lực để ngồi ở vị trí đó từ lâu rồi, nhưng cầu xin Ông Dụ Hàm giúp đỡ coi như là việc vận động theo mối quan hệ tình cảm cá nhân. Nếu anh ta nhận lời thì còn được, nhưng nếu không nhận lời thì đúng là vừa mất công vừa vô duyên!

“Thực ra”, Ông Dụ Hàm nói, “cô có thể giúp được gì cho tôi? Vì tất cả vẫn đang trong tay tôi, dù là tôi mượn có công việc để đến gần cô ấy cũng được, hoặc không theo đuổi cô ấy cũng được, hoàn toàn không cần nhờ đến cô”.

Nghe Ông Dụ Hàm nói như vậy, Bạch Khiết thấy lạnh cả người. Nhưng lời đã nói ra như vậy rồi, chẳng thể thu lại được, đành phải liếc một phen thôi. Nghĩ thế cô đáp, “Vì rằng anh không thể làm như vậy! Những người ngoài kia đều không ngốc, anh cần phải chú ý đến tiếng tăm của mình. Cho dù anh chẳng cần để ý đến mình thì cũng phải nghĩ cho cô ấy. Tình yêu văn phòng không phải là thứ dễ chơi đâu!”.

Ông Dụ Hàm cười châm biếm, “Cô định đe dọa tôi đấy à?”.

“Sư huynh”, Bạch Khiết vội nhún nhận, “người ta đang nhờ anh giúp. Dù thế nào anh cũng là sư huynh, không lẽ anh không giúp sư muội của anh một chút sao?”.

Ông Dụ Hàm khẽ cười, “Nói như thế còn nghe được”. Bạch Khiết thở phào một cái, vội hỏi, “Sư huynh, anh hãy nói thật những suy nghĩ trong lòng xem, với năng lực của tôi, liệu có đảm đương được chức vụ đó không?”.

“Sư muội của tôi đương nhiên là có thể đảm đương được!” Ông Dụ Hàm cười, “Vị trí này vốn chẳng sắp xếp cho ai đâu, trước đó tôi cũng đã đề nghị cô rồi, ít hôm nữa sẽ có người bên nhân sự đến để gặp cô, chẳng qua là cô không nén chờ được thôi”.

“Được lắm, sư huynh, anh đừng có trêu chọc tôi nữa đi.” Bạch Khiết giả bộ tức giận nói, mặc dù trong bụng thì vô cùng vui mừng.

“Ngốc ạ, sau này nên dồn nhiều tâm sức vào để nâng cao nghiệp vụ, đừng có mà dành vào việc tính kế với sư huynh nữa, nghe chưa!”

Bạch Khiết cười khúc khích, để lộ vẻ trẻ con của mình.

Tĩnh Chi đã buồn ngủ tới cực điểm nhưng lại không thể ngủ, cảm giác ấy thật khó chịu. Đúng lúc cô gần như sắp gục xuống bàn thì có người gọi cô, “Này, người đẹp, hết giờ rồi. Mọi người đều về hết cả rồi, chị không làm thêm giờ đấy chứ?”.

“Ồ!” Tĩnh Chi đứng dậy, loạng choạng đi ra ngoài.

Tiểu Vương nhìn thấy không ổn, bèn nói, “Để tôi đưa chị về, bộ dạng chị như thế này làm sao mà chen lên được xe buýt!”.

Tĩnh Chi xua tay, cảm thấy đầu nặng hết mức, “Không cần đâu, hãy mong chóng đến chỗ bạn gái cậu để chờ lệnh đi. Tôi không sao đâu mà”.

Nghe Tĩnh Chi nói như vậy, Tiểu Vương có vẻ không vui, hạ giọng đáp, “Chúng tôi đã chia tay nhau từ lâu rồi, chẳng cần chờ lệnh gì cả!”.

Tĩnh Chi vừa đi vừa hỏi, “Chiếc túi mà bữa trước nói tới ấy, đã mua chưa?”.

“Chưa.”

“Thế còn được, không thì đúng là lỗ to.”

Tiểu Vương dở khóc dở cười, nhìn thấy Tĩnh Chi đến đứng cũng còn không vững, vội đưa tay ra đỡ, “Đi nào, để tôi đưa chị về!”.

“Không sao đâu, gió mát thổi một lúc là đỡ thôi mà. Cậu mau về đi, tôi sẽ gọi bạn trai của tôi tới đón là được thôi, đây cũng là dịp tốt để anh ấy thể hiện.” Tĩnh Chi từ chối.

Thấy Tĩnh Chi một mực như vậy, Tiểu Vương cũng không nói thêm nữa, khi ra tới cổng vẫn còn lo ngại quay lại nhìn cô một lần nữa.

Tĩnh Chi lấy điện thoại ra định gọi cho Dương Lôi, nhưng suy nghĩ một lát lại thôi. Chỉ vì cảm vật mà bắt người ta mãi từ xa tít chạy tới đây liệu có phải là quá nhõng nhẽo không? Thôi tự mình về nhà vậy, nếu không được thì sẽ gọi xe về.

Ra khỏi cổng công ty, một cơn gió thổi tới, Tĩnh Chi bất giác cảm thấy không những cơn buồn ngủ không mất, ngược lại đầu như càng choáng váng hơn. Vì cô mặc hơi ít nên không khỏi cảm thấy lạnh, mới đi được mấy bước đã thấy chuyếch choạng, hoa mắt lên như có muôn ngàn con đom đóm bay trước mặt.

Tuy đầu rất nặng, nhưng cô vẫn tỉnh táo. Tĩnh Chi vội tới ngồi bên bồn hoa bên đường, trong lòng cũng thấy hơi sợ, nhỡ mà mình gục xuống, không biết có gặp được người tốt bụng sẵn sàng giúp đỡ không?

Tĩnh Chi cố gượng lấy điện thoại ra gọi cho Dương Lôi, nhân lúc còn tỉnh táo, chưa chờ người ở đầu dây kia lên tiếng thì cô đã nói ngay, “Em đang ở trước cổng cơ quan, người rất khó chịu, anh tới đón em được không?”.

Ý thức cô bắt đầu trở nên mơ hồ, Tĩnh Chi ra sức véo vào tay mình, thấy hơi hối hận vì sao lúc này không gọi 120. Trước khi ngã xuống bất tỉnh, Tĩnh Chi nhìn thấy trước mặt có một bóng người, cô đã không thể nhận rõ được người ấy là ai, chỉ ý thức được rằng người này rất đáng tin cậy, nên cô yên tâm khi ngã vào lòng anh ta.

Ông Dụ Hàm vội ôm lấy người đang ngã vào lòng mình, nhìn thấy sắc mặt cô đỏ khác thường, đưa tay sờ lên trán cô, đúng là nóng hầm hập, anh không nén được mắng, “Đồ ngốc! Ôm đến mức này rồi mà vẫn còn cố gượng!”. Rồi chẳng kịp để ý đến ánh mắt của những người đi đường, anh bế ngang người Tĩnh Chi, đặt cô vào xe của mình và lái thẳng đến bệnh viện.

Khi Tĩnh Chi tỉnh lại thì thấy mình đang ở nhà. Coi như sống lại rồi, Tĩnh Chi nghĩ. Đang vui mừng vì điều đó, cô chợt cảm thấy có gì không bình thường, vội quay đầu nhìn sang bên cạnh

và giật thót mình, một người đàn ông đang phủ phục bên cạnh giường, mặt quay ra ngoài ngủ rất ngon lành.

Tĩnh Chi vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh căn phòng. Đúng là căn phòng của cô! Cô đã ngủ mười mấy năm trong căn phòng này, không thể nào mà nhầm được. Thế thì người đàn ông này là ai nhỉ?

Dương Lô chẳng? Nhớ là lúc đó cô đã gọi cho anh. Nhưng nhìn tấm lưng này thì không phải là của Dương Lô! Không hiểu sao, càng nhìn lại càng giống với đồ khốn ấy thế nhỉ? Chết rồi, không lẽ là anh ta thật! Tay của Tĩnh Chi run lên, cô cố chống người dậy, nín thở, lén nhìn thẳng vào người kia.

Thực ra Ông Dụ Hàm ngủ không hề say, chỉ cần thấy tấm đệm giường hơi động dậy là anh đã mở bừng mắt ra và bắt gặp đúng đôi mắt mở to tròn như bi ve của Tĩnh Chi.

“Ồ, xin chào!” Ông Dụ Hàm mỉm cười, nói bằng giọng khàn đặc.

Khuỷu tay của Tĩnh Chi hơi khuyu xuống, thân hình đổ xuống lưng của Ông Dụ Hàm.

Ông Dụ Hàm đang định ngẩng lên, vừa đúng lúc Tĩnh Chi cuống quýt bò dậy, tay của cô chống lên lưng anh, thế lại ấn anh cuối xuống.

Trông bộ dạng của hai người lúc ấy thật buồn cười.

“Anh ... sao anh lại ngủ ở đây?” Tĩnh Chi lắp bắp hỏi và lùi lại phía sau.

Nhìn vẻ mặt cảnh giác của Tĩnh Chi, Ông Dụ Hàm mỉm cười hài hước, rồi ngồi dậy khỏi giường, nhìn bộ quần áo nhàu nhĩ của mình và vuốt ve chỉnh sửa lại đôi chút, sau đó mới chậm rãi nói, “Tôi đã thay quần áo ngủ cho cô, nhưng quần áo lót thì không hề động đến, cô có cần kiểm tra lại một chút không? Xem xét rốt cuộc tôi có xúc phạm đến cô không, kéo lát nữa lại khó nói cho rõ ràng. Ra khỏi cửa này rồi là tôi không chịu trách nhiệm nữa đâu đấy!”.

Sắc mặt của Tĩnh Chi thoát đỏ bừng. Đúng là cô chợt có suy nghĩ ấy thật, sợ rằng trong lúc nhập nhèm hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn vẻ thiếu ngủ của Tĩnh Chi, khéo môi Ông Dụ Hàm lại xuất hiện nụ cười chế nhạo, “Tôi đã gọi điện cho bố mẹ cô, nhanh nhất thì tối hôm nay họ mới về đến đây. Chính là họ bảo tôi đưa cô về nhà, và còn nhờ tôi chăm sóc cô một đêm, vì thế tôi mới ngủ lại đây. Tôi nghĩ rằng, chẳng nên để mình phải chịu khổ khi ngủ trên ghế suốt một đêm, cô thấy có đúng không?”.

Tĩnh Chi dờ dẩn gật đầu.

Ông Dụ Hàm phì cười, “Sau đó, bố mẹ cô đã được biết là cô chỉ bị cảm và sốt. Khó khăn lắm họ mới có một chuyến du lịch bằng tiền nhà nước, vì thế họ phải chờ du ngoạn xong mới về được. Hơn nữa cô cũng đã là người lớn, đã biết tự chăm sóc mình rồi. Thôi, tôi đã chuyển hết lời của họ cho cô rồi, nếu không tin cô có thể gọi điện để xác minh”.

Nói xong, Ông Dụ Hàm cầm chiếc áo khoác đi ra, sau đó đứng lại, nói như liệt kê công việc, “À, phải rồi, bác sĩ đã kê thuốc cho cô, tối hôm qua cô đã được truyền. Đơn thuốc ở đầu giường đấy, nhớ là phải đến tiêm ở bệnh viện đúng giờ”.

Nhìn Ông Dụ Hàm sắp sửa bước ra khỏi cửa, Tĩnh Chi vội gọi với theo, “Chờ chút đã!”.

Ông Dụ Hàm dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Tĩnh Chi cảm thấy có chút hồi hộp, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lẩm bẩm, “Sao anh lại...”.

Ông Dụ Hàm đã đoán được cô muốn hỏi điều gì, cười lạnh lùng đáp, “Là cô đã gọi điện cho tôi, nếu không tin cô có thể mở xem nhật ký các cuộc gọi”. Nói xong chẳng cần để ý đến thái độ của Tĩnh Chi, sải bước đi thẳng ra cửa.

Cùng với tiếng lạch cạch, cánh cửa được đóng lại, Tĩnh Chi thấy trống ngực đập liên hồi. Cô ngồi trở dậy mở điện thoại xem, đúng là trong nhật ký cuộc gọi hiện lên số của Ông Dụ Hàm vào lúc hơn năm giờ ngày hôm qua. Tiếp sau đó còn có hai cuộc gọi nữa và đều là của Ông Dụ Hàm gọi đến.

Đầu óc của Tĩnh Chi bỗng trở nên trống rỗng, nhớ rõ ràng là cô gọi cho Dương Lô, nhưng không hiểu sao lại bấm số của Ông Dụ Hàm? Chẳng nhẽ lúc đó đầu cô đã bị lún vì sốt cao? Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Ông Dụ Hàm, cô không khỏi cảm thấy có chút áy náy. Rõ ràng là mình gọi điện thoại cầu cứu người ta, người ta đã phải đưa mình tới bệnh viện và thức cả đêm để chăm sóc mình, thế mà ban nãy mình lại nhìn bằng ánh mắt đầy cảnh giác như vậy, đúng là đã làm tổn thương quá lớn tới người ta rồi. Thực ra, Tĩnh Chi là người rất dễ mềm lòng, càng nghĩ cô càng cảm thấy có lỗi với Ông Dụ Hàm, cô định gọi điện xin lỗi, nhưng lại không đủ can

đảm. Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng cô quyết định gửi một tin nhắn đến, như vậy cũng không cần phải đối diện và cũng dễ dàng nói ra lời xin lỗi hơn.

Trước hết gửi một tin nhắn cảm ơn xem sao đã, Tĩnh Chi nghĩ.

Nhưng tin đã được gửi đi rồi mà chờ mãi vẫn chẳng thấy hồi âm. Tĩnh Chi nghĩ, nếu mình đã làm không đúng thì cũng nên dũng cảm nhận sai lầm, nói một lời xin lỗi thì có gì đâu. Thế là cô lại gửi tiếp một tin nhắn viết, “Xin lỗi!”.

Nhưng vẫn chẳng thấy hồi âm.

Tĩnh Chi nghĩ, lần này thì có lẽ anh ta giận thật rồi.

Càng nghĩ Tĩnh Chi càng thấy lòng rối ren, thế là quyết định trùm chăn ngủ một giấc đợi sau hây tính. Khi tỉnh dậy thì đã là buổi chiều, cô chợt nhớ đến lời dặn của Ông Dụ Hàm trước lúc rời đi, vội cầm đơn thuốc bác sĩ kê cho ở đầu giường đến bệnh viện gần đó để truyền.

Truyền xong, về đến nhà thấy bụng hơi đói, mới nhớ ra cả một ngày hôm qua cô đã không hề ăn gì. Cô cố gắng trấn tĩnh bước vào bếp, cho nắm mỳ ăn liền vào trong nồi, chợt thấy rất tủi thân, thế là lại tắt bếp, quay về phòng nằm phục xuống giường khóc.

Có bố mẹ nào như thế không? Rõ ràng biết là con gái ốm mà cũng không quay về ngay, còn mãi nghĩ đến chuyện “ngao sơn du thủy”. Còn Dương Lô, rõ ràng đã là bạn trai của mình, nhưng lại rất hiếm khi chủ động gọi điện tới, mà cứ chờ cô tới tìm anh ta. Những cô gái khác luôn được người yêu chiều chuộng dỗ dành, hơi một tí là hôn vớ dĩ, còn mình việc gì phải nhất định làm ra vẻ dịu dàng hiểu biết, mà để làm cho ai xem mới được chứ?

Trên bậu cửa sổ có để một chiếc ca vát, Tĩnh Chi cầm lên xem, chắc là của Ông Dụ Hàm. Bỗng nhiên Tĩnh Chi nhớ tới từng chi tiết nhỏ giữa cô và anh. Ruột cuộc thì anh ta đã làm chuyện gì không phải với mình mà mình lại ghét anh ta đến thế? Nhưng nếu ghét anh ta thì sao tối hôm qua khi ở trong lòng anh ấy mình lại cảm thấy yên tâm như vậy? Không có lẽ trong tiềm thức sâu thẳm mình không hề ghét bỏ anh ta? Hình ảnh Ông Dụ Hàm mỗi ngày một rõ nét, mỗi lời anh nói, mỗi việc anh làm, dù chỉ là một nụ cười đầy vẻ chế nhạo cũng đều làm Tĩnh Chi nhớ rất rõ ràng. Mỗi lúc cô lại càng cảm thấy bất an hơn.

Cuối cùng, Tĩnh Chi thấy hoài nghi nghi, liệu có phải từ khi mình mới sinh ra đã có tật xấu ấy. Khó khăn lắm mới chinh phục được Dương Lô, để anh ấy trở thành bạn trai của mình, bây giờ tự nhiên lại nghĩ đến những điểm tốt của Ông Dụ Hàm, hơn nữa lại là khi đã dắc tội lớn với người ta!

Cô gọi điện cho Tiêu Tiêu, kể lể một lô một lốc về nỗi khổ của mình, rằng mình đang ốm chẳng có ai chăm sóc với vẻ rất đáng thương.

Tiêu Tiêu đáp, “Được rồi, mình nghe giọng cậu thấy vẫn khỏe. Cậu vẫn còn kêu ca được với mình thì xem ra bệnh cũng chẳng có gì nặng lắm đâu! Có phải cậu còn có chuyện khác muốn nói với mình không?”.

Tĩnh Chi ngạc nhiên, “Sao cậu lại biết mình còn có chuyện khác?”.

Tiêu Tiêu cười với vẻ coi thường, “Mình mà còn không hiểu rõ cậu hay sao? Bao giờ mà cậu chẳng nói một thôi một hồi rồi mới đi vào chuyện chính! Hơn nữa, càng là chuyện khó nói thì cậu lại càng vòng vo lâu!”.

Tĩnh Chi ngạc nhiên hỏi, “Thật thế à? Sao mình lại không biết bản thân có tật ấy nhỉ? Nhưng mình ốm thật mà, mình đã truyền hai lần rồi”.

Tiêu Tiêu đáp, “Được rồi, mình biết là cậu ốm rồi. Khi nào rồi mình sẽ tới thăm cậu. Còn có chuyện gì thì mau nói ra đi, lát nữa mình phải đi họp, mình không có thời gian nghe cậu kể khổ đâu”.

Tĩnh Chi im lặng một lát, cuối cùng dốc hết can đảm hỏi, “Tiêu Tiêu, cậu nói xem mình có giống loài hoa thủy sinh không?”.

Ngậm cả phê trong miệng Tiêu Tiêu phì cả ra, vừa cuống quýt lau tập tài liệu bị cà phê bắn lên bàn, vừa hỏi Tĩnh Chi, “Này cô em, cô có biết loài hoa thủy sinh nghĩa là gì không?”.

“Biết.” Tĩnh Chi đáp.

Tiêu Tiêu nhìn tập tài liệu bị vương bắn lắt đầu, xem ra phải soạn một bản khác rồi, “này, cậu sốt quá thành ra lẫn lộn thần rồi thì phải. Cụm từ loài hoa thủy sinh ngay cả mình cũng không còn sánh được là! Cậu làm hỏng cả tập tài liệu của mình rồi đây này, mình phải đi in bản khác đây”.

Tĩnh Chi tiu nghỉu nói, “Hừ! Mình biết là bây giờ cậu chỉ nghĩ đến chuyện ngọt ngào với viên

cảnh sát của cậu, làm gì có thời gian quan tâm đến mình nữa, để mình chết đi cho rồi! Cậu cứ việc đắm say với những điều ngọt ngào của mình đi, cẩn thận kéo chết vì chán đấy!". Nhắc đến viên cảnh sát, Tiêu Tiêu ngó người, rồi bình thản nói, "Từ nay về sau đừng nhắc đến anh ta nữa, mình đã chia tay với anh ta từ lâu rồi!".

Tĩnh Chi cũng ngăn người ra, không ngờ Tiêu Tiêu lại chia tay với anh chàng cảnh sát ấy dứt khoát như vậy. Tuy cô chỉ mới gặp Tưởng Thư Thừa có mấy lần, nhưng cũng nhận thấy anh ấy rất yêu Tiêu Tiêu, chỉ nhìn vào mắt anh ấy là nhận thấy ngay điều đó.

"Tiêu Tiêu", Tĩnh Chi quên ngay chuyện của mình, chỉ còn để tâm vào việc giáo huấn cho Tiêu Tiêu, "cậu đúng là đồ ngốc, sớm muộn gì cậu cũng sẽ hối hận cho mà xem! Một người đàn ông như vậy, có tìm khắp thế gian này cũng không thấy, cậu đã gặp được vận may lớn, mà lại cứ một mực từ chối, cậu ngốc lắm!".

Tiêu Tiêu cảm thấy chuyện này đúng là buồn cười, vì sao người ra thường không nói rõ về chuyện của mình, nhưng khi giáo huấn cho người khác thì lại sáng suốt đến như vậy. Ví dụ như đồng chí Tĩnh Chi này, cô ấy đã từ chối một thanh niên tốt như Uông Dụ Hàm, thế mà lại đi dạy bảo cô là không biết trân trọng một người tốt như Tưởng Tư Thừa.

"Cô em ạ, bây giờ tôi chẳng có thời gian nghe những lời nói thừa ấy của cô đâu, tôi phải đi dự một cuộc đàm phán rất quan trọng, nếu hôm nay mọi chuyện thành công thì cô sẽ không phải trả lại túi LV ấy nữa. Cô hãy nghỉ ngơi đi, nếu không thì sắp xếp những lời giáo huấn tôi trước đi, chờ khi gặp mặt nói cho logic nốt chút."

"Cậu..."

"Đúng là vô duyên quá đấy, cứ suy nghĩ về những vấn đề của mình đi. Cậu có thực sự thích Dương Lôi không? Và có thực sự là ghét Uông Dụ Hàm không? Cậu thích Dương Lôi ở điểm gì và ghét Uông Dụ Hàm ở điểm gì?"

Không thể không thừa nhận Tiêu Tiêu quả là cao thủ, chỉ bằng mấy câu ấy thôi cũng đã làm cho Tĩnh Chi chùng người ra!

Chương 8.

Không bao giờ nói "yêu anh nhiều lắm"

Tiêu Tiêu sắp xếp lại tài liệu xong, nhìn đồng hồ thì đã đến giờ hẹn, liền bước tới gõ cửa phòng Phương Nghị.

"Tổng Giám đốc Phương, liệu đã đến giờ tới phòng họp chưa ạ? Bên Giám đốc Lý đã tới rồi, Vạn Xương cũng đã tới dưới kia rồi."

Phương Nghị gật đầu, cầm tập tài liệu trên bàn lên và đi về phía phòng họp.

Trong phòng họp, người của hai bên đều đã đến đủ và chào nhau bằng những câu khách sáo, rồi sau đó bắt đầu vào vấn đề chính.

Đây là lần đầu tiên bàn về chuyện hợp tác với phía Vạn Xương, hai bên đều kiên quyết bảo vệ lợi ích của mình và không chịu nhượng bộ. Đại diện cho phía Vạn Xương đến thảo luận là ba người đàn ông chừng hơn ba mươi, tuy tuổi tác không nhiều nhưng tương đối già dặn, lời lẽ rất chắc chắn chặt chẽ, thái độ không cao ngạo cũng không tự ti, vừa mới bắt đầu đã biết ngay là khó thành công.

Mấy tiếng đồng hồ sau, cuộc đàm phán hầu như không có tiến triển gì.

Nhưng cả hai bên đều tỏ ra không vội vàng, ai cũng hiểu rằng đây chẳng qua chỉ là lần đàm phán đầu tiên, cái chính là thăm dò đối phương thế nào

Thời gian sắp hết, đoạn đầu của cuộc đàm phán tạm thời dừng lại, hai bên đứng dậy, đều lập tức che đậy sự gay gắt căng thẳng vừa mới xong trên bàn đàm phán và cùng khen ngợi lẫn

nhau.

Phương Nghi bắt tay một người, khen, “ Tổng Giám đốc quả là người rất biết ăn nói!”.

“ Đâu có, đâu có.” Tổng Giám đốc bắt tay Phương Nghi, nhưng mắt lại nhìn về phía Tiêu Tiêu, “Trợ lý Tiêu mới là người dù là phụ nữ cũng không chịu thua kém đàn ông, Tổng Mỗ xin bái phục!”.

Tiêu Tiêu cũng cười, “ Tổng Giám đốc Tổng quá lời rồi! Dù tôi có giỏi giang đến mấy cũng không thể nào so sánh với anh”.

Sau khi cùng Phương Nghi tiễn khách của phía Vạn Xương về, vừa vào đến phòng, Tiêu Tiêu liền nhận được điện thoại của một người đàn ông, “ Tiêu Tiêu, tối nay cùng ăn cơm được không?”.

Tiêu Tiêu cười một cách điệu đà, “ Đây là lời mời của Tổng Giám đốc Tổng của Vạn Xương hay là lời mời của A Tổng mà tôi từng biết đây?”.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia ngẫm nghĩ một lát rồi đáp, “ Là A Tổng”.

Giọng của Tiêu Tiêu thoảng như làn gió, “ Chẳng nhẽ A Tổng không biết sao? Tiêu Tiêu không thích những người đàn ông đã chia tay rồi mà vẫn cứ bám theo mãi”.

A Tổng im lặng một lát rồi sau đó khẽ hỏi, “ Chẳng nhẽ chỉ là một bữa cơm như giữa những người bạn mà cũng không được sao? Tiêu Tiêu, anh chỉ muốn làm bạn thôi mà”. Nói xong lại khẽ cười, “ Anh giống với người đàn ông cứ bám riết lấy trong quan hệ nam nữ ư?”

“ Không giống!” Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ rồi đáp. “ Thôi được, tối nay cùng ăn vậy. Đừng có nói với em bằng giọng đáng thương đó nữa, cứ như là em bỏ rơi anh không bằng!”

A Tổng nói nửa đùa nửa thật, “ Chẳng nhẽ lại không phải như vậy?”.

“ Thế chẳng nhẽ lại đúng như vậy?”

“ Thôi, không tranh cãi nữa. Tối anh sẽ đến đón em”.

“ Vâng, được!”

Buổi tối A Tổng đánh xe đến đón Tiêu Tiêu. Cô ngồi dựa vào ghế xe rất khoan khoái và thốt lên, “ Đúng là ngồi chiếc xe này dễ chịu thật! Hơn hẳn chiếc xe cũ nát của em”.

A Tổng quay lại nhìn Tiêu Tiêu, “ Anh đã tặng em xe, nhưng chính em không chịu nhận. Bây giờ thì hối hận rồi chứ?”.

Tiêu Tiêu phì cười, “ Lúc ấy em chỉ kiếm được một ít tiền, làm gì nuôi nổi xe? Chi bằng anh tặng em Nhân dân tệ có thiết thực hơn không nào! Hơn nữa, em chỉ là một con bé sinh viên mới ra trường, lại đi làm bằng chiếc xe sang trọng ở mức ấy, có khác gì dán lên mặt mình tấm nhãn được bồ bảo!”.

A Tổng nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt rất phức tạp, hỏi một cách không cam chịu, “ Vì sao lại không muốn để anh bao? Lúc ấy chẳng phải hai chúng ta đều rất vui hay sao?”.

Tiêu Tiêu cười tự nhạo báng, “ Có lẽ còn quá trẻ, lòng tự trọng mạnh hơn tất cả, ha ha!”.

A Tổng ngược lại không hề cười mà lại lặng lẽ lái xe, rồi sau đó đột ngột hỏi, “ Thế còn bây giờ thì sao?”.

“ Bây giờ ư? Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn anh ta, “ Em tự nuôi nổi mình rất tốt, cần gì phải để cho người khác nuôi? A Tổng này, sao anh lại trở nên như đàn bà vậy? Em chỉ khen cái xe của anh thôi, thế mà lấy đâu ra lắm chuyện thế! Chẳng nhẽ đàn ông nhiều tuổi cũng trở nên nhiều lời thế sao?”

Ánh mắt A Tổng rất nghiêm túc, “ Năm nay anh mới ba mươi tư, không phải là già lắm!”

“ Không già, không già, đàn ông bốn mươi mới là tuổi nở hoa. Anh cũng chỉ chồi non vừa nhú thôi!”

A Tổng cười và lắc đầu, không nói gì nữa.

Một lát sau, Tiêu Tiêu hỏi, “ Anh tới Vạn Xương từ bao giờ vậy?”

“ Anh có một ít cổ phần ở Vạn Xương, để người khác làm không bằng mình làm lấy, vì thế anh đã tới đó.” A Tổng hỏi lại, “ Ăn gì đây?”.

“ Ăn mỳ đi !” Tiêu Tiêu đáp không hề suy nghĩ.

“ Ăn mỳ?” A Tổng ngạc nhiên hỏi

Tiêu Tiêu hơi ngó người ra, rồi lập tức cười, “ Thôi vậy, đi chiếc xe này mà lại ăn mỳ cũng không tiện lắm.Chọn một chỗ nào đó cũng được”.

Lúc mới bắt đầu với Tưởng Tư Thừa, Tiêu Tiêu vẫn chưa biết về hoàn cảnh gia đình anh, nên thường cân nhắc đến khả năng kinh tế của anh, hơn nữa Tưởng Tư Thừa là người miền Bắc, thường ăn các loại mỳ, vì thế buổi tối hai người thường tới ăn mỳ ở quán mỳ bên đường. Tiêu Tiêu sợ béo, buổi tối hầu như không ăn gì, chỉ qua loa mấy miếng rồi gác đĩa, ngồi nhìn Tưởng Tư Thừa ăn một cách ngon lành.

Thì ra, có một số chuyện đã trở thành thói quen một cách rất tự nhiên từ bao giờ không biết.

Tiêu Tiêu thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, tay vạch lên kính xe những hình thù, giống như sự phức tạp, rối ren trong lòng cô lúc này. Bỗng nhiên cô cảm thấy trong lòng dậy lên một nỗi buồn khó nói nên lời. Có thể không nhìn thấy anh ấy, không nhớ anh ấy, nhưng còn thói quen thì sao? Một khi đã thành thói quen thì phải cần bao nhiêu thời gian mới sửa được đây?

A Tổng để ý thấy vẻ mặt ấy của Tiêu Tiêu, nhìn cô với vẻ suy nghĩ nhưng không nói gì mà dừng lại bên một con phố.

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ, Tiêu Tiêu và A Tổng đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, biết rất rõ cái gì nên nói và những gì không nên , chuyện gì thì có thể mang ra bàn để đưa đẩy, chuyện gì thì tuyệt đối không nên nhắc đến.

Ăn cơm xong, A Tổng lại đưa Tiêu Tiêu về. Khi xe về đến sân khu chung cư của Tiêu Tiêu, cô vẫn không có ý định xuống xe. A Tổng liếc nhìn cô, trầm ngâm giây lát rồi khẽ nói, “ Tiêu Tiêu, thế này thật không giống với phong cách của em”.

“ Sao cơ ? ” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên và cười với A Tổng bằng nụ cười mê hồn, sau đó quay lại tiếp tục nhìn chàng trai ngoài cửa xe.

Chàng trai ấy hình như cũng đã nhìn thấy Tiêu Tiêu, nhưng anh vẫn cứ đứng yên ở đằng xa, chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt ấy của chàng trai xuyên qua lớp cửa kính dày dừng lại trên mặt Tiêu Tiêu, dường như nó có sức nóng thiêu đốt người ta. Trông anh rất buồn, thậm chí quên mất cả việc giữ gìn hình ảnh. Chỉ vì yêu, một tình yêu khó nói thành lời, một tình yêu không thể tìm ra lý do, anh đã bất chấp lòng tự trọng, đứng chờ cô ở chân cầu thang.

Từ ánh mắt không hề che giấu của chàng trai, lần đầu tiên A Tổng cảm thấy mình đã già thực sự. Chỉ có người trẻ tuổi mới để lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt, một ánh mắt không chút che đậy như vậy!

Tuổi trẻ vốn là thứ quý, là thứ mà người ta có thể mang ra phung phí đến tận cùng.

Bỗng nhiên A Tổng cảm thấy vô cùng hâm mộ chàng trai kia.

Tiêu Tiêu là người lấy lại tinh thần trước, cô cười rất khéo với A Tổng, “ Cảm ơn anh đã đưa em về, em rất vui. Hẹn gặp lại anh sau”.

A Tổng khẽ cười, “ Có cần anh giúp gì không?”

“ A Tổng này, anh không còn ít tuổi nữa đâu”. Tiêu Tiêu cố ý trừng mắt nhìn A Tổng, “ Trò đùa ấy rất ấu trĩ, chẳng phải thế sao?”

“ Nhưng cũng rất có tác dụng, đúng thế còn gì?”

Tiêu Tiêu nhìn anh ta, hình như cô rất muốn biết anh ta thực sự đang nghĩ gì, đáng tiếc là lòng mi của anh ta quá rộp, không thể nào nhìn thấy đáy, “ Anh cũng biết em rồi đấy, em rất ghét hàm số tam giác phức tạp, cho dù là bắt đầu hay chia tay, cũng đều là việc giữa một người đàn ông và một người đàn bà”.

“ Đó là giữa những người đã thực sự trưởng thành”. Nói rồi A Tổng đưa mắt liếc nhanh về phía Tưởng Tư Thừa, cười châm biếm, “ Xem ra , cậu ta hoàn toàn chưa phải là người trưởng thành”.

Tiêu Tiêu cũng nhìn Tưởng Tư Thừa, “ Anh là người làm ăn, làm việc gì cũng phải suy xét đến lợi ích, hãy nói xem, yêu cầu của anh là gì? Đừng có nói với em là anh đối với em hoàn toàn là tình bạn trong sáng, em không còn là cô bé nữa, không phải là người dễ lừa gạt”.

“ Tất nhiên là không phải rồi!” A Tổng quay đầu sang nhìn Tiêu Tiêu, “ Hơn nữa, hồi em còn là một cô bé, em cũng đâu có dễ lừa gạt. Tất nhiên là anh cũng phải nghĩ đến lợi ích của mình, bởi vì sự kết thúc của cậu ta chính là sự bắt đầu của anh”.

Tiêu Tiêu cười nghiêng ngả, “ A Tổng, anh cũng thích làm người nhai lại cỏ à?”.

A Tổng lim dim mắt, từ tấm gương hậu chiếu có thể nhìn thấy sự ranh mãnh trong đôi mắt ấy, “ Tiêu Tiêu, chẳng lẽ em không biết thật sao, em luôn là người chạy ở phía trước anh!”.

Tiêu Tiêu lắc đầu, mở cửa xe bước xuống , “ Nhưng đáng tiếc là em không phải là người thích quay đầu lại! Ha ha, nếu biết thế thì lẽ ra anh phải chạy nhanh hơn một chút rồi chứ, rồi tới trước mặt em đứng chờ mới phải !”.

Khi đi tới trước mặt Tưởng Tư Thừa, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng vẫn mỉm cười, đôi môi dịu dàng thốt ra những lời lẽ sắc tựa lưỡi dao, cô bình thản nói, “ Cảnh sát Tưởng,

chúng ta đã chia tay nhau rồi, anh làm như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

“ Em đã giận dỗi hết chưa?”

“ Cảnh sát Trưởng, tôi đâu có giận dỗi, cũng không hề tức giận, tôi chỉ cảm thấy anh không thích hợp với tôi. Việc gì cứ phải đưa đẩy sự việc đến mức này!”

“ Anh hỏi em, đã hờn dỗi hết chưa?” Trưởng Tư Thừa đỏ mặt, nhắc lại câu hỏi, giọng khản đặc, trong lòng dậy lên một nỗi đau.

Nụ cười cuối cùng cũng đã tắt trên môi Tiêu Tiêu, cô quay mặt đi không nhìn anh nữa.

“ Tiêu Tiêu.” A Tổng đuổi theo, tay giữ lấy lưng của Tiêu Tiêu. Dường như Tiêu Tiêu hơi do dự một chút, nhưng rồi không lẩn tránh mà vẫn để cho A Tổng ôm mình vào lòng.

Tưởng Tư Thừa nghiêng rằng đứng chết lặng và nhìn thẳng vào Tiêu Tiêu. Ánh mắt ấy như lửa thiêu, chứa đựng cả nỗi đau lẫn oán hận.

Khuôn mặt A Tổng nở một nụ cười ân cần, rồi làm như không nhìn thấy Tưởng Tư Thừa, ôm Tiêu Tiêu đi về phía cầu thang. “ Tiêu Tiêu, có lẽ nên mời anh một tách trà, đúng không?”

Tưởng Tư Thừa bất ngờ nắm chặt lấy cổ tay Tiêu Tiêu khiến cô không thể không quay đầu lại nhìn anh.

Anh hỏi cô, “ Đây mới là lý do, đúng thế không?”

Tiêu Tiêu cố nén đau, bình tĩnh nhìn anh.

A Tổng chau mày, đưa tay định gỡ tay Tưởng Tư Thừa ra, lạnh lùng nói, “ Là đàn ông thì cần phải có lòng tự trọng, đừng có làm khó dễ cho phụ nữ!”.

“ Cút ra!” Tưởng Tư Thừa gầm lên, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tiêu hỏi, “ Đây là lý do chính sao?”

Tiêu Tiêu lấy lại một hơi dài quyết tâm, gật đầu đáp, “ Đúng thế, anh cũng sớm đã biết tôi là người như thế nào. Anh đã quên câu đầu tiên bình luận về tôi của chính anh rồi sao?”.

Câu bình luận đầu tiên của anh là: nông cạn. Đúng thế, cô gái này sao lại nông cạn đến thế! Nhưng, biết rất rõ cô có nọc độc, thế mà mình vẫn cứ say mê, còn mơ tưởng rằng mình sẽ là con người đặc biệt nhất đối với cô ấy.

Thực ra, cho dù là đàn ông hay phụ nữ thì cũng có những lúc tưởng mình là người đặc biệt nhất trong con mắt của đối phương.

Tưởng Tư Thừa lặng lẽ nhìn Tiêu Tiêu một hồi, rồi bỗng nhiên anh cất tiếng cười, nụ cười ấy rất dịu dàng và chua chát, “ Tôi là người rất dễ lừa gạt, đúng thế không?”.

Tiêu Tiêu không dám nói gì. Tưởng Tư Thừa từ từ buông tay ra, khẽ nói, “ Cảm ơn cô đã dạy cho tôi một bài học hay”.

Trên ban công nhỏ, ngọn gió đêm không ngừng thổi qua, khiến người ta thấy lạnh người. Những làn gió dịu dàng vờn mái tóc của Tiêu Tiêu như đùa trẻ tinh nghịch.

A Tổng cầm một lon bia đẩy cửa bước ra, cười nói, “ Sao, vẫn thấy thương xót à?”

Tiêu Tiêu không đáp, tiếp tục cúi người xuống ban công nhìn vào những ngọn đèn trong màn

đèn và nghĩ, phải chăng phía sau của mỗi cột đèn ấy đều có một câu chuyện vui buồn.

A Tổng khẽ dựa vào lan can, nhìn Tiêu Tiêu.

Cảm thấy lan can hơi rung, Tiêu Tiêu quay lại nhìn, ánh mắt cô dừng lại ở lon bia trên tay anh ta.

A Tổng vội giơ lon bia lên, ánh mắt thoáng thể hiện vẻ đặc chí, “ Em không pha trò cho anh, anh đành phải tự tìm bia”. Thấy Tiêu Tiêu không nói gì, anh ta lại hỏi, “ Em đang nghĩ gì thế?”.

“ Đã đến lúc anh về được rồi đấy”.

A Tổng ngậy người, nhưng lập tức cười rất thoải mái, “ Tiêu Tiêu, em lợi dụng anh xong rồi thì muốn ném đi phải không?”

Tiêu Tiêu không cười, cô nhìn A Tổng nói, “ Là anh muốn chơi trò này đấy chứ, mà hình như anh còn chưa được sự đồng ý của em. Anh phải cảm ơn em thì đúng hơn, vì em đã không vạch tội anh ra ngay tại chỗ”.

A Tổng ngớ người, rồi sau đó giơ ngón tay cái ra nói với Tiêu Tiêu, “ Quả xứng danh đàn bà thực sự! Được rồi, anh sẽ đi “.

Tiêu Tiêu cũng cười, nhìn A Tổng bằng ánh mắt long lanh, “ Thứ lỗi vì em không thể tiễn anh xa hơn”.

A Tổng mở cửa bước ra. Khi xuống đến cầu thang, anh ta chợt phát hiện ra, Tướng Tư Thừa vẫn đứng nguyên tại chỗ đó, lúc ấy anh mới hiểu ra rằng, lúc này Tiêu Tiêu cứ chăm chú nhìn gì. Khóe miệng anh nhếch nụ cười đau khổ, anh khẽ lắc đầu.

Khi đi ngang qua Tướng Tư Thừa, A Tổng đưa mắt nhìn chàng trai kiên cường ấy thì thấy hai tay chàng trai ấy cho vào túi quần, đầu cúi xuống, trông chẳng khác gì một ông sư nhập thiền, không hiểu anh ta đang nghĩ gì mà bất chấp tất cả những người xung quanh như vậy. Mãi tới khi A Tổng dừng lại trước mặt Tướng Tư Thừa, anh mới ngẩng đầu lên, anh mắt nghi ngại, nhưng phần nhiều là sự ngạc nhiên và vui mừng.

A Tổng mỉm cười đau khổ, nghĩ, đúng là một anh chàng ngốc, chẳng hề biết giấu giếm tâm sự của mình chút nào. Chẳng cần suy đoán thì cũng biết, cậu ta ngạc nhiên và vui mừng là vì nhìn thấy mình đã ra khỏi nhà Tiêu Tiêu. Không hiểu cậu ta lớn lên như thế nào nữa, rõ ràng cậu ta chưa bị người khác bán rẻ bao giờ.

A Tổng đưa tay lên gác, rồi lại chỉ vào chiếc xe của mình, “ Có hai sự lựa chọn: hoặc là lên gác, hoặc là đi cùng tôi”.

A Tổng thở dài, “ Nên đi theo tôi thì hơn, như thế có vẻ đàn ông hơn. Trái tim của Tiêu Tiêu còn rắn hơn cả đá. Cho dù cậu có đứng đây suốt đêm, cô ấy cũng sẽ không cảm động đâu. Chỉ bằng cùng tôi đi tìm một chỗ nào đó uống vài chén”.

Khi kéo Tướng Tư Thừa lên xe rồi, A Tổng chợt nghĩ, không biết mình trở nên tốt bụng từ bao giờ nhỉ? Cậu ta chịu khổ, chịu buồn thì có liên quan gì đến mình? Chả trách mà cậu ta đã làm cho yêu nữ Tiêu Tiêu cảm động, đến một thằng đàn ông lười đời như mình mà cũng còn thấy mềm lòng nữa là! Nghĩ vậy, A Tổng đưa mắt liếc nhìn Tướng Tư Thừa: người rắn chắc khỏe mạnh, đôi mắt cương nghị, trông rất đàn ông. Trong lòng anh lúc này ngoài sự đồng cảm với chàng trai này, chẳng còn gì khác nữa, A Tổng bất giác trút một hơi thở nhẹ nhõm.

Khi chiếc xe vừa ra khỏi khu chung cư thì A Tổng nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu

“ Anh có ý gì vậy?”

A Tổng liếc nhìn Tưởng Tư Thừa rồi đánh xe dừng sát lề đường, bịt ống nói của chiếc điện thoại, nói với anh, “ Tôi phải nhận một cuộc điện thoại”.

Vẻ mặt của Tưởng Tư Thừa không chút biểu hiện, khẽ gật đầu.

A Tổng mở cửa xe bước xuống, rồi đi ra xa, sau đó mới hạ giọng cười với Tiêu Tiêu, “ Em nói thử xem!”.

“ Đừng có làm những chuyện vô vị ấy nữa!”

“ Hai người đàn ông cùng bị một người đàn bà từ chối, ở cùng bên nhau thì liệu có thể làm được gì?” A Tổng cười, “ Chẳng qua chỉ muốn uống một chút thôi”.

Tiêu Tiêu ngừng trong giây lát, rồi bỗng hạ giọng nói, “ Cảm ơn anh, A Tổng!”.

A Tổng cũng cười, quay đầu nhìn Tưởng Tư Thừa trong xe, “ Được rồi, không trở thành người tình của nhau, thì ít nhất cũng phải là bạn của nhau. Chắc em sẽ không tuyệt tình với anh chứ? Anh đã già rồi, không chịu được ngón đỏ của em đâu”.

“ Anh đừng để cho anh ấy uống nhiều đấy.”

“ Nếu không yên tâm thì em hãy tới đây đi!”.

Tiêu Tiêu mỉm cười rồi tắt máy.

A Tổng lên xe, nhìn lại sang Tưởng Tư Thừa , trong lòng bỗng nhiên thấy rất bất bình, thẳng nhóc ngốc nghếch này, hình thức không bằng mình, phong độ cũng không bằng, khí chất kém hơn hẳn, chẳng hiểu cậu ta có điểm gì hơn mình nữa?

Tưởng Tư Thừa bình thản nhìn anh, rồi bỗng nhiên hỏi, “ Cô ấy đã nói gì thế?”

A Tổng ngậy người, anh chàng này xem ra không ngốc như mình tưởng! Khóe miệng anh bỗng nhếch một nụ cười, hỏi lại, “ Cậu nghĩ xem, cô ấy sẽ nói gì nào?”.

Tưởng Tư Thừa không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe.

A Tổng lại mỉm cười ranh mãnh hỏi, “ Cậu có biết quan hệ của tôi và cô ấy như thế nào không? Và vì sao cậu lại nhận lời cùng đi uống rượu với tôi?”.

Rõ ràng vẫn đang là tiết xuân nhưng trong phòng rất bức bối, Tiêu Tiêu rời ban công đi vào trong phòng. Nhìn thấy lon bia A Tổng để lại trên bàn, cô không khỏi cảm thấy đôi chút hối hận vì đã đuổi khéo anh đi, ít ra thì hai người cũng có thể ngồi nhắm nháp chút gì đó và nói chuyện với nhau.

Mở tủ lạnh tìm thứ gì đó để uống , cô mới biết tại sao A Tổng chỉ chọn bia, vì ngoài mấy lon bia ra, trong tủ lạnh phần nhiều chỉ còn lại nước chanh tươi do Tỉnh Chi mua.

Uống bia một mình, không khỏi cảm thấy có vị đắng và không hề dễ chịu chút nào.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Tiêu Tiêu đành lấy ra một lon nước chanh, đang định mở thì

chợt nhìn thấy mẫu giấy Tĩnh Chi dán trên đó và cả dòng chữ to viết bằng mực đen: “ Định uống trộm nước chanh của tôi hả?!. ”

Đúng là những dòng chữ thảo ngông cuồng của Tĩnh Chi .

Tiêu Tiêu lật xem những lon khác, tất cả đều có dán những mẩu giấy như vậy !

Tuy các mẩu giấy ấy không hoàn toàn giống nhau, nhưng nội dung thì cũng tương tự, cuối câu đều có những dấu chấm than rất phóng đại. Tiêu Tiêu dở khóc dở cười, dùng tú của mình, tổn diện của mình, thế mà dám lại bảo mình có hành vi “uống trộm” ! Cái cậu Trương Tĩnh Chi này, sao lại có thể làm những việc ấu trĩ như thế chứ!

Nghĩ đến Trương Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu chợt nhớ đến một việc rất quan trọng trong buổi tối hôm nay, đó là đã hẹn đến thăm Trương Tĩnh Chi đang “ bệnh trọng” . Cha mẹ của Tĩnh Chi đã đi du lịch từ hai hôm trước, có lẽ bây giờ cái cậu Trương Tĩnh Chi này đang nằm một mình đây.

Tiêu Tiêu vỗ vào trán, nhìn đồng hồ, may quá, chỉ mới hơn chín giờ, chưa đến nỗi muộn lắm. Nghĩ vậy, cô vớ lấy chiếc áo khoác choàng lên người rồi chạy xuống cầu thang, tới chỗ để xe, tìm mãi không thấy xe của mình đâu, mới nhớ ra rằng, tối hôm nay A Tổng đưa cô về, còn xe của cô vẫn để ở công ty.

Đành phải gọi taxi vậy. Khi taxi chạy đến khu nhà của Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu trả tiền xong, đang định đi lên thì mắt chợt thấy một chiếc xe đỗ bên cạnh. Chiếc xe ấy trông khá quen, quan sát kỹ thì thấy hình như trong xe có người.

Tiêu Tiêu bước đến gõ gõ lên cửa kính, người ngồi trong đó hơi giật mình rồi vội hạ kính xe xuống.

Khói thuốc trong xe tỏa ra, Tiêu Tiêu cười, “ Sao lại không lên nhà?”

Khuôn mặt Uông Dụ Hàm nở nụ cười đau khổ, anh đáp với vẻ rất thành thật, “ Đang rất mâu thuẫn”

“ Mâu thuẫn ư?” Mặt Tiêu Tiêu hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Uông Dụ Hàm khẽ lắc đầu, chuyển chủ đề, “ Cô ấy gọi điện cho cô à?”

Tiêu Tiêu gật đầu.

“ Thế thì cô lên đi, đừng để cô ấy chờ lâu. Tôi ngồi một lát rồi về.”

Tiêu Tiêu im lặng chùng mấy giây, rồi khẽ nói, “ Cô ấy vẫn còn rất trẻ con, nhiều khi không biết là mình muốn gì. Hãy cho cô ấy thêm thời gian nữa, cô ấy sẽ tự hiểu ra thôi” .

Khóe miệng Uông Dụ Hàm khẽ nhếch một nụ cười chua chát, anh nhìn Tiêu Tiêu rồi lắc đầu, “ Chẳng ai là trẻ con, mọi người đều phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Chẳng có ai lại cứ đứng nguyên một chỗ để chờ người khác. Tôi rất mệt, rất mệt mỏi” .

Tiêu Tiêu cúi người xuống nhìn vào trong xe, nhướn mày cười, “ Thôi được, tôi sẽ chuyển lời cho anh “ .

Uông Dụ Hàm cảm thấy hơi ngượng vì đã bị Tiêu Tiêu nhìn thấu lòng mình, vội lấy lại vẻ chua chát, cười khan mấy tiếng, “ Nếu cô ấy có được một nửa sự thông minh của cô thì tốt biết bao!”

“ Cô ấy không ngốc, chỉ có điều đôi khi”, Tiêu Tiêu đưa tay chỉ vào thái dương, “ cái này không kịp thay đổi, cứ bướng bỉnh giữ những thứ không cần giữ. Đối với những người như vậy, thì bây giờ điều thích hợp nhất là lạnh chứ không phải là nóng. Nếu anh cứ đuổi theo thì cô ấy sẽ bỏ chạy, nếu bỗng dưng anh không đuổi và biến mất, thì cô ấy sẽ dừng lại và đi tìm anh”.

Uông Dụ Hàm nhìn Tiêu Tiêu cố làm ra vẻ ngạc nhiên, “ Cô có đúng là bạn của cô ấy không đấy? Sao cô lại nói những lời ấy với tôi? Nghe cứ như cô đang đứng về phía tôi ấy?”.

Tiêu Tiêu khẽ cười, “ Chính vì là bạn của cô ấy nên tôi mới biết làm thế nào thì tốt cho cô ấy. Được rồi bây giờ hãy đưa những thứ anh mang tới cho tôi, tôi cũng cảm thấy anh tạm thời không lên đó thì tốt hơn.”

Uông Dụ Hàm mỉm cười lấy chiếc cặp lồng giữ nhiệt từ phía sau xe đưa cho Tiêu Tiêu, “ Mắt cô tinh thật đấy, đến cái này mà cũng nhìn ra!”

Tiêu Tiêu đưa tay đón, “ Ban nãy anh nói đang mâu thuẫn, mâu thuẫn gì vậy?”.

“ Mâu thuẫn là không biết có tiếp tục lợi dụng chút lương tâm ít tới mức đang thương của cô ngốc ấy nữa hay không. Nên tiếp tục để cho cô ấy phải day dứt hay là chấp nhận lời xin lỗi của cô ấy”.

Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút, đáp, “ Hãy cứ để cho cô ấy tiếp tục day dứt!”, rồi cô dùng ngón tay chỉ vào ngực mình, “ Cái này của cô ngốc ấy là mềm yếu nhất, anh phải lợi dụng nó cho thật tốt”.

Khuôn mặt cả hai đều lộ một nụ cười ranh mãnh.

Lúc đó, Tĩnh Chi đang hắt xì hơi liên tiếp ở trên giường, bỗng nhiên cô cảm thấy hơi lạnh, cô đưa tay sờ lên trán, miệng lẩm bẩm, “ Không lẽ lại sốt lại? Không thể như thế được, mình đã tiêm mấy mũi rồi cơ mà!”.

Nghe thấy tiếng chuông, Tĩnh Chi đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy bạn, cô trừng mắt nhìn chẳng có gì vui vẻ, rồi sau đó lại trèo lên giường, cuộn mình trong chăn, miệng làu bàu, “ Cậu vẫn còn nhớ tới việc đến thăm mình cơ à, không phải là vì thấy cần rút lương tâm, sợ giữa đêm lại mơ thấy ác mộng đấy chứ?”

Tiêu Tiêu thấy sắc mặt của Tĩnh Chi quả thực hơi nhợt nhạt, nghĩ Tĩnh Chi đang ốm nên cô không chấp với bạn, mà giơ chiếc cặp lồng trong tay lên, “ Cậu có muốn ăn không thì bảo? Nếu không mình sẽ quăng nó đi !”.

Chưa nói hết câu thì Tĩnh Chi đã nhanh nhẹn ngồi dậy, cướp lấy chiếc cặp lồng từ tay Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu hé đôi môi như anh đào, ngạc nhiên nhìn Tĩnh Chi, nghi ngờ không biết có đúng là cô ấy đang ốm không, sao bật dậy khỏe thế. Cô cũng đã định cặp nhiệt độ cho bạn, nhưng nhìn thấy Tĩnh Chi như vậy, xem ra chuyện đó không cần thiết nữa.

Tĩnh Chi ngồi xuống bàn trước, nói dần dỗi, “ Đừng có tưởng như thế là mình sẽ tha thứ cho cậu đâu, không thể có điều đó! Cậu nấu món gì đây?”

“ Sao cơ?” Tiêu Tiêu không biết nên trả lời như thế nào, vì ban nãy cô đã quên mất không hỏi Uông Dụ Hàm.

“ Sao lại là cháo kê thế này. Mình cứ tưởng rằng cậu sẽ nấu cháo trứng thịt cho mình!” Tĩnh Chi có vẻ thất vọng, cô biết rõ tài nấu ăn của Tiêu Tiêu, nấu một món đơn giản như cháo kê thì quả rất hoài phí cho một tài năng như vậy. Tĩnh Chi múc một thìa lên nhìn, càng lại hơn, “ Sao lại có

màu như thế này?” Cô ngửi một chút rồi chau mày, “ Chắc cậu cố ý phải không? Rõ ràng là biết mình đang bị sốt, thế mà còn cho đường đổ vào, cậu nghĩ mình đang ở cử hay sao đấy?”

Tiêu Tiêu bật cười ha hả khiến Tĩnh Chi lại càng ngơ ngác không hiểu và ngạc nhiên nhìn cô.

Tiêu Tiêu cười đến mức thở không ra hơi nữa, rồi sau đó nói bằng giọng đứt quãng, “ Mình cũng....không rõ nữaha ha...”

Tĩnh Chi đưa tay sờ trán Tiêu Tiêu, bụng nghĩ, không biết có phải Tiêu Tiêu cũng sốt không mà sao nói lảm nhảm thế, chao do cô ấy nấu mà cô ấy cũng không biết!”

Tiêu Tiêu gạt tay cô ra, cố nín cười.

Bỗng nhiên Tĩnh Chi như chợt nhớ ra điều gì, cô chau mày, hỏi bằng giọng hoài nghi, “ Cậu gặp Ông Dụ Hàm đúng không?”

Câu hỏi của Tĩnh Chi khiến Tiêu Tiêu ngớ người, bụng nghĩ, sao cậu ấy lại biết nhỉ? Cô cầm chiếc cặp lồng lên, trên đó không hề nghe tên của Ông Dụ Hàm! Cô đưa mắt nhìn Tĩnh Chi về lạ lùng, thắc mắc không hiểu sao cô ấy lại đoán ra là do Ông Dụ Hàm nấu.

Tĩnh Chi lãnh đạm liếc Tiêu Tiêu một cái, múc một thìa cháo đưa lên miệng, rồi mới nói bằng giọng ủ rũ, “ Vì có một lần anh ấy bị cảm, mình đã trêu anh ấy, nói rằng nếu bị cảm mà ăn một bát cháo kê nấu với đường đỏ thì sẽ khỏi ngay lập tức.

Đó là chuyện của một năm trước, vào hôm cô và Dương Lôi hẹn nhau, trên đường Dương Lôi đưa cô về thì có điện thoại của người yêu cũ Dương Lôi, anh ấy ngay lập tức tới gặp cô ta, để lại một mình Tĩnh Chi trên đường khuya. Kết quả là cô bị cướp, mất cả ví lẫn điện thoại, và trong lúc cuống quýt cô đã gọi điện thoại cho Dương Lôi, nhưng lại chỉ nhớ số điện thoại của Ông Dụ Hàm.

Lúc ấy, Ông Dụ Hàm đang cảm rất nặng nhưng anh vẫn nén tức giận và tức tốc đến ngay lập tức. Kết quả là ngày hôm sau anh càng ốm nặng hơn, anh đã gọi điện đến bắt đền cô, nói rằng không có ai chăm sóc và cô đã từ chối thẳng thừng, lại còn cố ý trêu trọc anh, bảo anh uống theo bài thuốc chữa cảm rất tốt, mà thực chỉ chất là bài thuốc dành cho phụ nữ ở cử.

Tĩnh Chi im lặng, cúi đầu húp cháo kê đường đỏ. Những miếng cháo nóng bỏng qua lưỡi trôi xuống cổ họng, từ vị ngọt ban đầu trở thành vị đắng chát.

Thì ra, trái tim cô đã từng cứng rắn như vậy!

Tiêu Tiêu đã thấy được những dần vặn trong lòng Tĩnh Chi, giằng lấy bát cháo trong tay cô, “ Nếu đã biết ăn vào sẽ càng nóng hơn thì đừng ăn nữa!”. Đôi mắt Tĩnh Chi đỏ hoe, cô giằng lại bát cháo, cúi đầu húp hết ngay lập tức, sau đó lại múc tiếp một bát khác.

“ Việc gì phải như vậy!” Tiêu Tiêu giận dữ nói, “ Vừa nãy khi gặp anh ấy ở dưới sân, anh ấy nói, anh ấy rất mệt, rất mệt mỏi. Tĩnh Chi này, đừng trách mình nhiều lời, cậu cũng không còn trẻ, đầu óc cũng không lấy gì làm thông minh, hình thức cũng chỉ ở mức khá, tính tình không phải là tốt lắm, hơn nữa cậu lại thường xuyên bụng nghĩ một đằng thể hiện một nẻo, cậu ...”.

“ Thôi, đủ rồi, cậu đừng nói nữa! Cậu mà nói nữa là mình nổi đóa lên đó.” Tĩnh Chi gào lên, mắt liếc xéo sang Tiêu Tiêu, bụng nghĩ, mình có điểm gì kém cỏi? Gì thì mình cũng tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, người cao ráo, mặt mũi thanh tú, tính tình dịu dàng, nhã nhặn phóng khoáng, gia thế rõ ràng, sao qua mồm cậu thì chẳng ra gì thế?”

Tiêu Tiêu thấy Tĩnh Chi nhìn mình như vậy, cũng nhìn trả lại bằng vẻ thách thức, sau đó cúi đầu ngực mình, rồi lại nhìn Tĩnh Chi, khóe môi nhếch cười đầy ẩn ý.

Tĩnh Chi gục đầu xuống bàn một cách thiếu não. Đúng là cô không so được với Tiêu Tiêu, không chỉ đáng người, dung mạo, tính cách, mà ngay cả gia thế cũng vậy! Khó khăn lắm cô mới thi được vào cùng trường đại học với Tiêu Tiêu, nhưng lúc nào Tiêu Tiêu cũng rất xuất sắc, còn cô nhắc đến cũng được mà không cũng được. Tĩnh Chi luôn cảm thấy hoài nghi, trong suốt bốn năm đại học cô không phải nợ môn nào, rất có thể là vì được hưởng thơm lây từ tên gọi, thầy cô vừa nhìn thấy đã biết ngay là nữ sinh, vì vậy ít nhiều cũng nể tình và cho thêm chút điểm.

Chà, đúng là so hàng thì sẽ có thứ bỏ đi, người so với người ắt sẽ có người thua!.

Tĩnh Chi trầm ngâm một hồi rồi buồn rầu nói, “Mình cũng không biết nữa, mình cũng không hiểu rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra với mình nữa”.

Buổi tối, hai người nằm mãi mà không ngủ được, đột nhiên Tĩnh Chi hỏi, “Tiêu Tiêu, tình yêu là gì?”.

Tiêu Tiêu im lặng một lúc như đang suy nghĩ, sau đó trả lời rất nghiêm chỉnh, “Mình nghĩ, cậu nên hỏi mình những vấn đề về đàn ông thì hơn”.

Tĩnh Chi ném gối về phía Tiêu Tiêu, cười nói, “Đồ quý!”.

Tiêu Tiêu cười to, mặt lộ vẻ mệt mỏi và lại định lấy thuốc ra hút theo thói quen, nhưng rồi chợt nhớ ra, trước khi đi vội quá nên không mang theo. Cô lay lay Tĩnh Chi, “Thuốc của bố cậu để đâu? Mau lấy cho mình một điếu đi!”.

Tĩnh Chi uể oải, “Hút cái gì mà hút! Đã mấy tháng nay không thấy cậu hút rồi cơ mà. Nếu cai được thì cũng nên cai đi thôi!”.

Đã mấy tháng cô không hút rồi sao? Tiêu Tiêu ngậy người không trả lời và đi chân không vào thư phòng tự lấy thuốc. Một lát sau cô mò mẫm trở lại trong bóng tối, trên môi đã ngậm một điếu thuốc. Điếu thuốc lập lòe trong bóng đêm và tỏa ra mùi khét lẹt, Tiêu Tiêu cũng không nén được bật ho mấy tiếng. Cầm chiếc gạt tàn, cô quay trở lại giường, quấn chăn và ngồi.

Tĩnh Chi hỏi, “Đang nghĩ gì thế”.

Tiêu Tiêu hít một hơi thật dài, “Nghĩ tới một câu nói còn tồn tại cho đến ngày nay”.

“Câu gì vậy?”

“Chuyện đáng sợ thứ nhất trong cuộc đời, đó là kiên trì thứ không nên kiên trì, bỏ qua những thứ không nên bỏ qua.”

Tĩnh Chi cũng suy nghĩ một hồi rất lâu, sau đó khẽ nói, “Đúng là rất đáng sợ cho dù đó là điều gì. Còn câu, cậu đã phạm phải điều nào?”.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Mình cũng không biết. Chỉ biết rằng bây giờ mình đang rất không vui, kể từ hôm dự định chia tay với Tưởng Tư Thừa mình đã không vui rồi”.

“Đáng đời! Không vui là do cậu tự chuốc lấy. Khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông tốt như vậy, thế mà cậu cứ nhất định bỏ rơi anh ấy. Đúng là đồ đầu óc có vấn đề!”.

Tiêu Tiêu không tranh luận mà chỉ hỏi, “ Cậu nói xem, anh ấy yêu mình ở điểm nào? Có thật là tình yêu sâu sắc đến như vậy không?”.

Tĩnh Chi cũng không biết nên trả lời như thế nào. Khi yêu thì chẳng có lý do gì cả, khi không yêu nữa thì cái gì cũng là lý do. Lấp bắp một hồi, cô nói, “ Có lẽ não của anh ta có vấn đề cũng nên!”.

“ Thế còn đầu của Uông Dụ Hàm thì là bị lừa dối lên rồi, vì thế anh ấy mới yêu một người không có lương tâm như cậu!”

“Xem cậu kia!” Tĩnh Chi kêu lên bất bình, “ Cậu nói rằng cậu không để ý đến anh chàng cảnh sát tép riu, mình cũng chỉ mới nói có một câu thì cậu đã không vui rồi, có ai bên cạnh chăm chăm như cậu không? Tiêu Tiêu, mình thấy cậu nên thật thà mà công nhận đi, thực ra cậu đã bị anh chàng cảnh sát ấy thuần phục từ lâu rồi!”.

Tiêu Tiêu vẫn không cãi lại, hai người lại trầm ngâm một hồi. Một lúc sau, Tĩnh Chi đột nhiên nói, “ Tiêu Tiêu này, liệu có phải là người ta thì chẳng sao, còn bọn mình thì lại bị đá rồi không?”.

Trong bóng đêm, Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn Tĩnh Chi không nói.

Tĩnh Chi lại nói, “ Hôm nào có thời gian bọn mình đến chùa khấn Phật đi, nhân tiện hỏi xem chuyện hôn nhân của chúng ta thế nào!”

Tiêu Tiêu vẫn không nói gì, di động của cô bỗng đổ chuông rất chói tai. Tiêu Tiêu nhắc máy, “ Vâng, đúng rồi. Tôi là Tiêu Tiêu!”.

Vừa nghe được hai câu, Tiêu Tiêu đã chờ người ra, điều thuốc trong tay rơi xuống chần, trong chốc lát căn phòng đã ngửi thấy mùi vải khét lẹt.

Tĩnh Chi giật mình vội bật đèn và gạt bỏ điều thuốc rơi trên chần, rồi phúi phúi, mắt nhìn Tiêu Tiêu vẻ căng thẳng.

Tiêu Tiêu nghe xong điện thoại không nói gì, lặng lẽ xuống khỏi giường.

“ Tiêu Tiêu...” Tĩnh Chi gọi, “ Sao vậy , xảy ra chuyện gì thế?”.

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi vẻ hoang mang, sắc mặt nhợt nhạt, nhìn biết ngay là cô đang cố gắng chế ngự nỗi kinh hoàng trong lòng, đôi môi run lên, “ Xảy ra chuyện rồi, tai nạn xe, đó là một chiếc xe hàng”.

“ Ai” Tĩnh Chi cũng giật mình, chân tay cũng nhũn xuống.Vừa nãy Tiêu Tiêu vừa gặp Uông Dụ Hàm, anh ấy đã lái xe đến đây, Tĩnh Chi không dám nghĩ tiếp.

“ Tưởng Tư Thừa”. Tiêu Tiêu nói, rồi lập tức chạy ra ngoài bằng đôi chân trần. Va vào một chiếc xe chở hàng chạy ngược chiều như vậy, liệu còn có hy vọng sống nữa không? Tiêu Tiêu không dám nghĩ nữa, chỉ thấy đôi chân mình sắp quy xuống đến nơi. Cô biết là A Tổng và Tưởng Tư Thừa sẽ đi uống rượu, sao lại quên mất không dặn A Tổng là không nên lái xe. Không hiểu lúc ấy cô ấy đã nghĩ gì nhỉ? Vì sao đã biết rằng trong lòng anh đang không vui mà còn để cho A Tổng đưa anh ấy đi uống rượu.

Nghe thấy không phải là Uông Dụ Hàm, Tĩnh Chi mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lập tức cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ của mình, và lo lắng theo. Cô túm vội lấy chiếc áo của Tiêu Tiêu và chạy theo ra cửa, “ Tiêu Tiêu, đừng cố gắng lên, mặc áo vào đã!”.

Tiêu Tiêu chỉ mặc một chiếc áo ngủ có đai của Tỉnh Chi, rồi vớ vội một chiếc áo khoác của Tỉnh Chi trên mắc áo choàng bên ngoài.

Tỉnh Chi vừa mặc quần áo, vừa kêu lên, “ Chờ mình với, mình sẽ đi cùng cậu! Dép đâu, cậu vẫn còn chưa đi dép!”.

Tiêu Tiêu đang trong cơn bấn loạn, làm gì còn thời gian để chờ đợi, cô mở cửa ra và cầm đầu chạy.

Đã hơn mười hai giờ đêm, vào giờ này rất khó gọi xe, hơn nữa con phố trước nhà Tỉnh Chi rất vắng vẻ, lần trước Tỉnh Chi đã bị cướp chính trên con phố đó. Sợ Tiêu Tiêu xảy ra chuyện Tỉnh Chi vội chạy vào nhà bếp cầm chiếc que cán mỳ của mẹ, nhưng nó lại quá to không thuận tiện chút nào.

Tỉnh Chi ném xuống và vớ lấy một con dao gọt hoa quả, rồi chạy đuổi theo Tiêu Tiêu.

May mà Tỉnh Chi cũng khá nhanh nhẹn, nên chạy xuống dưới gác một vẫn còn nhìn thấy Tiêu Tiêu, vì là đang nửa đêm nên cô cũng không dám gọi to, mà chỉ cố gắng đuổi theo, bụng nghĩ thầm, hai người dù sao hơn là một, huống hồ trong tay cô còn có cả một con dao.

Kể cũng lạ, Tiêu Tiêu chỉ quần một chiếc áo gió, chân xỏ đôi giày cao gót, Tỉnh Chi cũng quần bừa một chiếc áo, chân đi dép lê, tay cầm một con dao gọt hoa quả, chạy thực mạng theo sau, nhưng mãi vẫn cách Tiêu Tiêu một quãng ba bốn chục mét, không thể nào mà đuổi kịp được.

Chưa hết đoạn phố chừng năm trăm mét, ra tới ngoài đường lớn mới nhìn thấy có một chiếc xe chạy ngược chiều. Hình như biết là Tiêu Tiêu đang vội nên đánh một đường cua rất đẹp rồi dừng xích lại bên cạnh Tiêu Tiêu, người lái xe thò đầu ra gọi Tiêu Tiêu, “ Mau lên xe đi”.

“ Đến bệnh viện Ái Nhân! Nhanh lên ! “ Tiêu Tiêu cuống quýt nói.

Tỉnh Chi tưởng đã đuổi kịp Tiêu Tiêu, nên vội kêu lên, “ Chờ..”, nhưng chưa hết câu thì đã thấy chiếc xe chở Tiêu Tiêu lao vút đi.

Người lái xe thở phào một cái, và lẩm bầm, “Thời buổi bây giờ không biết phải sống thế nào nữa, ngay cả cướp cũng là đàn bà”.

Tiêu Tiêu đang rất lo lắng, nên hầu như không biết là Tỉnh Chi đuổi theo sau, nghe người tài xế nói như vậy, cô mới quay đầu lại nhìn thấy Tỉnh Chi tay giơ con dao đang đứng ở đầu đường, tức giận giậm chân.

May mà người lái xe nhiệt tình và hay nói, nhìn qua chiếc gương chiếu hậu thấy kiểu ăn mặc cũng như điệu bộ thất thần của cô, anh ta như chợt hiểu ra, bèn nói với vẻ coi thường, “ Là vợ bé chứ gì?”.

Tỉnh Chi nhìn theo chiếc xe khuất dần trên đường, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng ngẫm nghĩ thì thấy chẳng thể trách Tiêu Tiêu được, bây giờ Tưởng Tư Thừa sống chết ra sao rất khó nói, nhưng chắc là vì Tiêu Tiêu mới xảy ra chuyện, cho nên Tiêu Tiêu mới cuống quýt như vậy.

Mặc dù trời đã khuya, nhưng taxi không phải là không có, nhìn thấy một chiếc khác đang chạy tới, Tỉnh Chi vội chạy ngay ra ngăn lại, không ngờ chiếc xe không hề có ý định dừng lại, thậm chí còn bỏ chạy nhanh hơn.

“ Quỷ quái!” Tỉnh Chi tức giận chửi, “ Không chở khách thì các người chạy làm gì!” Rồi như chợt

nhớ ra điều gì, cô cúi đầu xuống nhìn quần áo đang mặc trên người, rồi lại nhìn con dao gọt hoa quả dài gần một thước trên tay, cô mới hiểu ra vì sao người ta không dám dừng xe lại. Ai mà dám dừng lại, chưa biết chừng còn có người báo cảnh sát nữa ấy chứ!

Tĩnh Chi thần người ra, rồi vội ném con dao xuống bên đường.

Tiêu Tiêu không mang theo tiền trên người, tất nhiên là không thể trả tiền xe được, rồi bắt chấp người lái xe cứ gọi ở phía sau, xuống khỏi xe là cô cầm đầu chạy vào bệnh viện, may mà kịp nhìn thấy một hộ lý trẻ đang trực.

“ Những người bị tai nạn chuyển đến đây lúc này đâu rồi?” Tiêu Tiêu hỏi, giọng run run.

Người hộ lý đã quá quen với cảnh này nên trả lời mà chẳng hề ngẩng đầu lên, “ Vẫn đang ở phòng cấp cứu ấy. Ở bên trái, rẽ qua hành lang..”. chưa nói hết câu thì đã không nhìn thấy bóng dáng người hỏi đâu nữa.

A Tổng băng ở cánh tay đứng ở cửa phòng cấp cứu, nhìn thấy Tiêu Tiêu, không nén nổi ngạc nhiên, “ Sao em lại tới được đây nhanh thế”.

Tiêu Tiêu không nói gì, mà cứ đi về phía cửa như một cái máy, đôi chân cô như đang bước trên đám bông, mãi cũng không tới nơi.

Trong phòng, bác sĩ đang băng đầu cho một người đàn ông khác, người đàn ông ấy nghe thấy tiếng của A Tổng quay đầu ra nhìn bằng đôi mắt rưng rục, đó chính là Tưởng Tư Thừa.

Hai người chăm chú nhìn nhau, như thể họ đã cách nhau rất xa và rất lâu.

Rồi đột nhiên, Tiêu Tiêu rùng mình, hai chân khụy xuống đất, lúc ấy cô mới cảm thấy nhịp tim của mình không còn bình thường nữa, ngực cô bị bóp nghẹt, không sao thở được, đôi gót chân đau điếng.

A Tổng vội chạy tới đỡ cô dậy, nhưng lập tức bị cô phật gạt phắt ra.

“ Anh bỏ ra, không cần!” Tiêu Tiêu quát lên.

A Tổng đưa mắt nhìn Tưởng Tư Thừa, nhún vai rồi làm một động tác ra hiệu bảo bác sĩ ra ngoài.

Ra khỏi phòng, vị bác sĩ ấy đẩy cặp kính lên, hạ giọng làu bàu, “ Tôi chưa thấy ai đùa giống như các anh thế này, cứ bắt tôi phải gọi cú điện thoại ấy. Chắc là cô ấy nổi cáu thực sự rồi! Tôi đã nói rồi, chính các anh đã ép tôi!”.

A Tổng cười, gật đầu, vỗ vào vai vị bác sĩ tỏ ý an ủi, “ Biết rồi , biết rồi. Tôi đã nợ anh. Tôi đảm bảo, lần sau đi uống rượu, tôi sẽ không tranh các cô gái đẹp với anh nữa!”

Người bác sĩ ấy cười và mắng A Tổng mấy câu, rồi nói muốn về phòng nghỉ ngơi một lát, sau đó thì đi ra.

A Tổng một mình đi ra ngoài, vừa tới chỗ rẽ ở hành lang thì va phải Trương Tĩnh Chi từ phía ngược lại. Anh ta tránh nhưng không kịp, thế là đầu của Trương Tĩnh Chi nằm gọn vào trong lòng anh ta, khiến cánh tay bị băng đau điếng. A Tổng vội kéo cô ra, chau mày nhìn , rồi không nén được bật cười.

Mặc dù Trương Tĩnh Chi tỏ ra chu đáo hơn Tiêu Tiêu, nhưng nhìn thì cũng rất nhếch nhác. Tiêu

Tiêu mặc ít, chỉ khoác một chiếc áo gió bên ngoài chiếc váy ngủ tơ tằm, tuy có hơi lạnh một chút nhưng không xấu, mái tóc dài quấn buông xuống trông rất đặc biệt.

Tóc của Tĩnh Chi buông xõa, rối bù, mặt đỏ, cổ nổi gân, trên trán toàn mồ hôi, nửa trên mặc một chiếc áo kiểu đàn ông rộng thùng thình, dưới là một chiếc quần ngủ, chân không tất, xỏ một đôi dép lê, nhưng cũng lạ, chạy một chặng dài như vậy mà đôi dép cũng không bị tuột mất!

Tĩnh Chi thở hổn hển, lại bị va mạnh, nên mắt nổ đom đóm, mãi một hồi mới nhìn thấy người trước mặt, “ A Tổng sao anh lại ở đây?”.

Tiêu Tiêu qua lại với A Tổng từ hồi còn chưa tốt nghiệp đại học, thế nên Tĩnh Chi cũng không lạ gì anh ta, nhưng nhìn thấy anh ta ở đây cô không khỏi ngạc nhiên.

“ Tưởng Tư Thừa đi xe cùng tôi, cô nói xem, vì sao tôi lại ở đây.” A Tổng cười, “ Thực nữ Trương, đã lâu không gặp, nhìn điệu bộ này thì có vẻ xa cách thực nữ quá đấy!”.

Tĩnh Chi không kịp đùa lại với A Tổng mà hỏi ngay.” Tiêu Tiêu đâu? Tưởng Tư Thừa thế nào rồi?” hỏi xong, vội vã chạy về phía phòng cấp cứu,

A Tổng vội dùng cánh tay không bị thương ngăn cô lại, “Đừng đi, không sao đâu, Cô chớ tới đó, kéo lại trở thành bóng đèn điện đấy”.

“ Không sao?” Tĩnh Chi nghe A Tổng nói vậy thì bán tín bán nghi nhìn anh ta từ đầu đến chân, đúng là anh ta bị thương không nặng, không nghĩ là lại bị đâm vào chiếc xe chở hàng. Cô hỏi lại, “ Không làm sao thì vì sao lại làm cho Tiêu Tiêu hoảng hốt lo lắng đến thế, có cái kiểu đùa như thế à?”. Nói đến đây thì cơn tức giận bùng bùng nổi lên, cô trừng mắt lườm A Tổng và hỏi, “ Ai đã gọi điện? Sao lại nói nghiêm trọng như vậy?”.

A Tổng cười, “ Tất nhiên là bác sĩ gọi rồi”.

Tĩnh Chi nhìn anh ra như nghĩ ngợi điều gì, rồi bỗng hiểu ra, “Ồ tôi hiểu rồi! Tiêu Tiêu vì quá lo lắng nên đã không phát hiện ra quỷ kế của các anh. Cậu ấy cũng không kịp nghĩ là, nếu các anh đã hết đời rồi thì làm sao người được báo tin đến đầu tiên lại là cô ấy! Đúng là ngốc thật đấy!”

A Tổng nghĩ thầm, còn cô thì sao, cũng không ngốc chắc? Sao lại không ngăn Tiêu Tiêu lại và phân tích cho cô ấy biết mà còn chạy theo đến đây.

Tĩnh Chi tức giận, mắng, “ Lại còn nói là va vào chiếc xe chở hàng ngược chiều đang đi với tốc độ cao nữa chứ! Đúng là quỷ quái, các anh giỏi bịa đặt thật đấy!”.

“Đúng là đâm vào xe chở hàng thật mà!”

“ Thật không? Sao lại có thể như thế được!”

“ Đó là chiếc xe ba bánh chở hàng chạy rất nhanh từ phía trước đến! Tôi giậm phanh hơi gấp, lại uống chút rượu, Tưởng Tư Thừa không đề phòng nên đầu va vào cửa kính xe. Người kia đi ngược đường, thấy mình gây tai nạn đã vội lái xe bỏ trốn.

Tĩnh Chi nghiến răng hỏi, “ Đi xe ba bánh mà cũng nói là lái xe bỏ trốn à?”.

“Ừ.”

A Tổng đáp một cách nghiêm túc.

“ Thế còn cánh tay của anh thì sao, chân giậm phanh cũng làm cho cánh tay bị thương à?” Tĩnh Chi chỉ vào cánh tay băng bó của A Tổng, tức tới mức chỉ muốn đạp chân lên đó cho hả cơn giận.

A Tổng cúi đầu nhìn, “ Ừ, không bị gãy, chỉ có điều xương hơi bị rạn một chút. Đây không phải do va đập, mà là vì bị ngã trong lúc đánh nhau ở quầy rượu. Hai chúng tôi đã đối phó với năm tên du côn, cảnh sát Tưởng rất giỏi, một mình đã đánh gục bốn tên, còn một tên bỏ chạy mất. Cậu đã định đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, tôi thấy cậu ấy uống hơi nhiều nên không yên tâm, nghĩ là tôi lái xe an toàn hơn, vì vậy”.

Tĩnh Chi ngẩn người một hồi lâu, sau cũng thì cơn tức giận bùng lên, cô đưa mắt nhìn quanh tìm con dao gọt hoa quả. Con dao đâu rồi? Ở chỗ nào nhỉ? Cô phải chém cho người đàn ông biến thái này mấy nhát mới được! Anh ta đã hại cô và Tiêu Tiêu chạy như hai con điên đến bệnh viện, hơn nữa cô lại còn đang lên cơn sốt chứ! Đúng là mất nhân tính, còn có công lý nữa hay không đấy!

Trong phòng cấp cứu rất yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng thở gấp của Tiêu Tiêu. Một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng thở ấy nhỏ dần.

Cơn đau nhói ở chân bỗng lan như kim châm, đó là kết quả của việc cô chạy một quãng đường dài bằng đôi giày cao gót, vì vậy gót chân cô đã bật máu. Tiêu Tiêu không nói lời nào, cắn môi, chống tay xuống cổ đứng lên, sau đó quay người đi ra.

Tưởng Tư Thừa sai mấy bước tới bên, định đưa tay ra bế Tiêu Tiêu lên. Tiêu Tiêu đưa tay gạt ra, nói, “ Không cần, cảm ơn!”.

Tiêu Tiêu thử bước mấy bước, nhưng vẫn rất đau, cô cúi đầu nhìn xuống đôi chân mình, mỉm cười, rồi dứt khoát cởi đôi giày vứt đi, tiếp tục bước ra.

Tưởng Tư Thừa mím môi, mặc cho Tiêu Tiêu vùng vẫy, anh bế ngang người cô.

“ Để tôi xuống!”

“ Không!”

Nghe vậy, Tiêu Tiêu không vùng vẫy nữa, tay cô vuốt ve khuôn mặt của Tưởng Tư Thừa, miệng nở nụ cười không chút ấm áp, “ Cảnh sát Tưởng, anh vừa lòng với kết quả cuộc diễn tập chứ?”.

Tưởng Tư Thừa không nói gì.

Tiêu Tiêu cười, “ Có phải anh thấy rất đặc ý không? Thấy mình đã biết được tình cảm thật của tôi rồi? Nhìn thấy tôi chạy như điên đến đây, chắc anh vừa cảm động vừa phấn khởi lắm nhỉ?”.

Tưởng Tư Thừa đành mặt lại, nghiêng răng đáp, “ Anh không hề làm như vậy! Là A Tổng bảo người gọi điện, anh không biết chuyện đó”.

Đúng là chẳng khác gì một đứa trẻ ngốc, đến cả nói dối cũng không biết. “ Anh không biết?” Tiêu Tiêu khẽ cười, rồi đưa tay tát khẽ lên má Tưởng Tư Thừa, “ Nhưng tôi lại rất vừa lòng, nếu không thì tôi đã không biết được là mình thật lòng quan tâm đến anh. Lúc nãy, khi nhận điện thoại, trong đầu tôi chỉ nghĩ rằng, anh sắp chết, anh đã bị tôi hại chết. Tôi lập tức thấy hối hận là lẽ ra không nên nói lời chia tay với anh, hận mình vì quá yếu đuối, không dám yêu lại một lần nữa, kết quả là anh đã bị tôi hại chết. Tôi không tin vào thần thánh, nhưng đã cầu xin tất cả các vị ấy, dù là họ ở trên trời hay địa ngục, tôi đã cầu rằng...”

Tướng Tư Thừa ôm Tiêu Tiêu càng chặt hơn, rồi khẽ nói, “ Đừng nói nữa!”.

Tiêu Tiêu vẫn không chịu thôi, mà cười lạnh lùng, “ Đừng vội, cậu ấm của tôi à, tôi vẫn còn chưa nói hết, anh cố gắng nổi gì chứ. Tôi nói đến đâu rồi nhỉ? À, phải rồi, tôi cầu xin, chỉ cần anh còn sống, tôi sẽ lấy anh, dù anh là con của ai. Thậm chí tôi nghĩ rằng, dù bố anh có lạc hậu một chút thì tôi cũng coi như được gả vào nhà tử tế! Tuy cha tôi không có quyền có chức, nhưng dù gì cũng có chút danh tiếng! Tuy hai gia đình chúng ta không môn đăng hộ đối, nhưng cũng không đến mức làm cho gia đình anh mất mặt. Hơn nữa, anh đã thành tàn tật, tôi cũng không có gì kém cỏi so với anh”.

Tướng Tư Thừa đau khổ kêu lên, “ Em tha thứ cho anh có được không!”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh có vẻ nhợt nhạt, đôi mày rậm, cái nhìn hoảng hốt, cặp môi run run, ánh mắt cô trở nên dịu đi, còn đôi tay vuốt ve khuôn mặt anh.

Nói đến cùng, cô vẫn yêu anh. Nếu không yêu, thì sao cô lại quan tâm đến anh như vậy. Một mối, đúng là một mối quá rồi. Mình đã vất vả như vậy, rốt cuộc là để kiên trì cái gì chứ?

Cuối cùng , cô đặt môi mình lên đôi môi giá lạnh của anh.

“ Em yêu anh, bây giờ thì em yêu anh thật rồi”. Tiêu Tiêu khẽ nói.

Cánh tay của Tướng Tư Thừa càng siết chặt hơn, anh không nén được sự hưng phấn trong giọng nói, “ Anh biết, khi em vừa chạy vào anh đã biết điều đó. Anh cũng yêu em, từ lâu rồi anh đã yêu em, yêu đến mức anh không biết thế nào thì tốt, anh.....”.

Anh chàng ngốc này, đúng là cái gì không nên nói thì lại cứ nói, bản tính bẩm sinh của phụ nữ là thù dai. Tiêu Tiêu đưa tay ra bịt miệng Tướng Tư thừa lại, lạnh lẽ nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ buồn bã.

Ánh mắt của Tưởng Tư Thừa lộ vẻ hốt hoảng, anh nhìn cô không biết phải làm gì.

“Nhưng, chúng ta không thể ở bên nhau được, không thể được.” Tiêu Tiêu đau khổ lắc đầu, “Đúng vậy, em đang tìm lý do để chia tay. Kể từ lúc phát hiện ra là mình đã yêu anh, em bắt đầu tìm lý do này rồi. Không phải là lý do gia thế của anh, không phải là sự cứng nhắc và vô vị của anh, tất cả chỉ là lý do”.

Tưởng Tư Thừa có vẻ lo lắng, vội lay vai Tiêu Tiêu hỏi, “Vì sao, em đang sợ điều gì? Rốt cuộc là em đang lo sợ điều gì?”.

Tiêu Tiêu cười buồn bã, “Được, để em nói cho anh biết, vì sao phải chia tay. Vì rằng em... em mắc bệnh ung thư máu, khó lòng mà sống nổi ba trăm sáu mươi lăm ngày nữa. Em dựa vào đâu để mà yêu anh? Phải, chúng đã không cho em có thời gian...”

Tưởng Tư Thừa ngay lập tức ngậy người ra, ngược cặp mắt dò dẫm nhìn Tiêu Tiêu.

Phải một lúc sau, Tưởng Tư Thừa mới trấn tĩnh lại, bàn tay nắm vai Tiêu Tiêu run lên và mỗi ngày một dữ dội hơn “Em nói dối anh, đúng không?” Anh hỏi bằng giọng lạc đi.

Tiêu Tiêu không nói gì, mà chỉ bình thản nhìn Tưởng Tư Thừa, cặp môi cô hé nụ cười chua chát.

Tưởng Tư Thừa nhìn như đóng đinh vào Tiêu Tiêu, anh bỗng hiểu ra tất cả, chỉ có điều ngực anh trống rỗng đến vô cùng, như thể ở đó chẳng còn trái tim nữa. Anh nghiêng rằng, cố gắng giữ bàn tay đang run lên bần bật. Anh là đàn ông, dù xảy ra chuyện gì, anh đều phải là chỗ dựa cho cô.

Một hồi lâu sau, anh mới mỉm cười khó khăn, ôm Tiêu Tiêu vào lòng, “Anh không sợ, chúng ta sẽ cưới nhau, chúng ta sẽ cưới nhau”.

Tiêu Tiêu đẩy anh ra, “Nếu đã biết sớm muộn gì cũng phải chia tay, thì em lựa chọn sinh ly chứ không muốn tử biệt”.

“Em im ngay đi!” Tưởng Tư Thừa gầm lên, anh lên cơn giận dữ thực sự, mắt anh vẫn đỏ, “Anh không cho phép em nói bừa! Anh không tin là duyên phận của chúng ta chỉ có một năm, ung thư máu cũng có thể chữa được. Nhất định là có thể, nhất định là anh sẽ chữa khỏi cho em, để em tiếp tục sống một cách khỏe mạnh, cùng anh kết hôn, sinh cho anh những đứa con, sau đó chúng mình sẽ sống bên nhau... cho đến già. Em hãy tin anh!”.

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú, một hồi lâu sau mới nhếch môi, “Em tin. Em cũng tin là mình có thể sống tới một trăm tuổi”. Cô mỉm cười, rồi bật ngón tay tách một cái, “Thôi được rồi, một trả một, như vậy là xí xỏa!”.

Rồi cô quay người đi, rùng mình một cái, khẽ lầm bầm, “Chà, những lời thoại trong phim Hàn Quốc, nghe mà thấy buồn nôn!”.

Tưởng Tư Thừa thực sự cứng người, một lúc sau mới xoay vai Tiêu Tiêu lại, hỏi khẽ, “Em đã lừa anh, đúng không?”.

Tiêu Tiêu thấy, tuy giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng vẻ mặt anh thì lại rất khó coi, vì thế cũng thấy lo lắng, không dám nói thêm nữa mà dùng tuyệt chiêu bách chiến bách thắng và không khi nào nhàm chán của mình là: Kiễng chân lên hôn anh một cái.

Tưởng Tư Thừa vội đẩy cô ra, nhìn cô trừng trừng, hỏi bằng vẻ rất nghiêm túc, “Có đúng là em đã lừa anh không?”.

Tiêu Tiêu gật đầu, đáp, “Là anh lừa em trước đấy chứ! Anh không đủ tư cách phê bình em!”.

“Chỉ một lần này thôi đấy!” Tưởng Tư Thừa khẽ nói, “Chỉ một lần này thôi, từ sau không bao giờ được lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa nữa. Anh đã sai, em trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng không được lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa, em nghe rõ chưa?”.

Tiêu Tiêu gật đầu, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy đôi chút không vui, anh ấy đã đùa cô trước, sao lại làm cú như thế cô không thèm để ý đến anh không bằng? Thôi, có lẽ anh ấy đã bị cú ngã làm cho hồ đồ rồi, tạm thời không so đo với anh ấy nữa.

“Em nói yêu anh, cũng là thật lòng, đúng thế không?” Anh lại hỏi.
Tiêu Tiêu nghĩ một chút, rồi gật đầu rất mạnh, “Vâng, trước buổi tối hôm nay vẫn còn chưa xác định, nhưng bây giờ thì đã xác định rồi. Em quyết định lựa chọn đối diện với hiện thực. Chúng ta sẽ tiếp tục qua lại với nhau!”

Tưởng Tư Thừa không nói lời nào nữa, anh từ từ ôm cô vào lòng, rồi gục đầu xuống vai cô và để yên rất lâu.

Một hồi lâu không thấy anh nói gì, Tiêu Tiêu cảm thấy có gì đó không ổn, cô định đẩy anh ra, nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn.

“Này, anh làm sao thế?”

“Anh đang rất đau đầu, đừng động đây, để cho anh dựa một lúc.” Tưởng Tư Thừa khẽ lầm bầm, chẳng khác gì một đứa trẻ đang làm nũng.

Tiêu Tiêu cảm thấy dở khóc dở cười, “Này, em nói cho anh biết, chiếc áo gió này là của Tĩnh Chi đấy, đây có lẽ là chiếc áo đắt nhất của cô ấy, anh mà làm hỏng là phải đền đấy! Cô ấy nhỏ nhen lắm chứ không hào phóng như em đâu!”.

Tưởng Tư Thừa vẫn không động đây.

“Này...”

“Anh yêu em”, Tưởng Tư Thừa đột nhiên nói, giọng anh trầm trầm, “Tiêu Tiêu, anh yêu em”.

Tiêu Tiêu ngây người, không nói gì nữa, hơi ấm pha chút ẩm ướt từ vai lan vào trái tim cô, khiến nó cũng ấm áp lên. Tuy anh ngây thơ như một đứa trẻ, nhưng cô biết, anh yêu cô. Không cần biết đến quá khứ, chẳng cần nghĩ đến tương lai, chỉ cần biết hiện tại anh đang rất yêu cô, thế là đủ.

Mất gần hết một đêm, cuối cùng thì Tiêu Tiêu và Tưởng Tư Thừa đã gương vỡ lại lành, còn Tĩnh Chi thì đã nằm viện một cách vinh quang.

Tĩnh Chi rất sợ chạy, hồi còn đi học, hễ phải học môn chạy, chỉ cần chạy một lần tám trăm mét là thế nào cũng phải ốm một trận. Lần này thì càng khỏi phải nói, vốn bị cảm sốt cao khiến cho đôi chân cô mềm nhũn, lại còn mặc quần áo ngủ phong phanh chạy qua quãng đường hơn tám trăm mét, vì thế mà cô thực sự đổ gục, thân nhiệt luôn ở mức gần bốn mươi một độ. Mặt cô đỏ chảnh khác gì củ khoai lang, đầu óc mê sảng, thấy ai cũng cười rất rạng rỡ. Người ta đã thay cho bộ quần áo ngủ cho cô bằng bộ quần áo của người bệnh, và cho cô nhập viện ngay lập tức, thậm chí chẳng còn kịp làm phiền đến xe cấp cứu.

Tiêu Tiêu cảm thấy hơi có lỗi đối với Tĩnh Chi, Tưởng Tư Thừa thì lại càng cảm thấy có lỗi, còn Tĩnh Chi thì tất nhiên cảm thấy hai người bọn họ vô cùng có lỗi với cô! Vì thế mà khi nằm viện,

cô cứ như hoàng thái hậu, hống hách hết mức.

Sau khi truyền hết một chai, tinh thần của Tĩnh Chi tốt hơn hẳn, cô sai Tiêu Tiêu làm việc này việc khác chẳng khác gì một cô giúp việc, Tưởng Tư Thừa thì khỏi phải nói, anh chàng thật thà như trẻ con ấy, cả ngày cum cúp chờ ngoài cửa, khi gặp Tĩnh Chi thì chẳng khác nào nô bộc ngày xưa, chỉ thiếu nước vung tay áo và kêu lên “Lão Phật gia thánh an” mà thôi.

Mặc dù vậy, cơn phần nộ trong lòng Tĩnh Chi vẫn chưa dịu đi, cô hết chau mày lại gắt gỏng. Y tá vừa đo thân nhiệt cho cô xong, cô dựa nửa người vào thành giường, vươn cổ ra, nói bằng giọng rất khó nghe, “Mình nói cho cậu biết, Tiêu Tiêu, sao cậu không suy nghĩ gì vậy, bọn họ đã đùa cậu như thế mà cậu cũng chấp nhận được à? Nếu là mình, mình đã cho bọn họ một cái tát từ lâu rồi. Cậu được đấy, lại còn giảng hòa với người ta, đúng là mất mặt quá!”.

Không biết cô đã nói câu này mấy lần rồi.

Tiêu Tiêu ngồi ở cạnh giường, đang bóc quýt cho cô, giả bộ không nghe thấy.

Tưởng Tư Thừa ngồi ở ghế ngoài cửa, khoe môi anh giật giật, hai tay nắm chặt vào nhau, bụng luôn tự nhủ: chịu đựng, chịu đựng và chịu đựng.

Tiêu Tiêu bóc xong, đưa quýt cho Tĩnh Chi, Tĩnh Chi liếc nhìn một cái, “Mình đang nóng, thế mà cậu còn bóc quýt cho mình. Mình không ăn, mình muốn ăn cam!”.

Tiêu Tiêu vẫn không giận, cô đặt quả quýt xuống, với quả cam tiếp tục bóc vỏ, miệng hỏi, “Đã là người lớn rồi, sao lại còn sốt cao như vậy nhỉ? Liệu có cần gọi hồn về cho cậu không?”.

Tĩnh Chi ngó người ra, “Gọi hồn gì?”

Tiêu Tiêu cười, “Mình nghĩ chưa biết chừng hôm ấy cậu đã bị con chuột làm cho sợ đến hồn bay phách lạc, nếu không thì sao lại sốt dữ như vậy. Có lẽ mình phải mang ít kê đến giảng đường gọi hồn về cho cậu thôi, có khi làm như thế cậu sẽ khỏi đấy”.

“Cậu biết gọi hồn à?”

“Không biết.”

Tĩnh Chi lườm, “Không biết mà cậu còn định làm!”.

Tiêu Tiêu cười hì hì, gật đầu, “Ừ, thì đi gọi nó về!”.

Bên ngoài vọng đến tiếng cười cố nén của Tưởng Tư Thừa.

Tĩnh Chi ngẩn người ra, biết Tiêu Tiêu vòng vo mắng khéo mình nên tức méo cả miệng, lập tức quên phắt sự hồn giận Dương Lô, đưa bàn tay run run ra chỉ Tiêu Tiêu, “Cậu, cậu, cậu...”.

Tiêu Tiêu gạt tay Tĩnh Chi, rồi nhét một miếng cam vào miệng cô, cười khúc khích, nói, “Nhớ là, muốn trở thành thực nữ thì không được nói bậy, ngay cả một lời bất nhã cũng không được nói! Cố mà học đi, cô em ạ!”.

Tĩnh Chi lập tức đổ người về phía sau, biết rằng mình mãi mãi không bao giờ có thể là đối thủ của Tiêu Tiêu.

Tưởng Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu đi ra, liền giơ ngón tay cái ra, tỏ ý khâm phục cô, rồi sau đó kéo cô vào lòng, định hôn cô một cái.

Đột nhiên Tĩnh Chi quát to từ trong phòng, “Dừng ngay lại, Tướng Tư Thừa! Không được ăn vụng!”.

Tướng Tư Thừa giật mình, vội buông tay ra và lùi về sau một bước, vẻ mặt nhăn nhó, liếc nhìn vào bên trong, rồi lại quay sang nhìn Tiêu Tiêu, đôi mắt thật thà đầy vẻ nghi ngại. Sao cô ấy lại biết hai người làm gì ở bên ngoài nhỉ?

Tĩnh Chi nằm trên giường lim dim mắt, nghe tiếng động phía ngoài, đặc ý nhếch môi cười, cảm thấy như đã được trả đũa.

Tiêu Tiêu khẽ cười, kiễng chân hôn lên môi của Tướng Tư Thừa, dịu dàng nói, “Anh cứ về trước đi, anh nghe thấy giọng của cô ấy rồi đấy, không có chuyện gì nữa đâu, một mình em ở đây là được rồi”.

Đúng là Tướng Tư Thừa hơi thấy sợ Tĩnh Chi, chỉ mong mau chóng rời xa cô “thục nữ” này. Anh muốn đi nhưng lại lo cho Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu biết điều đó, cười và đẩy anh ra cửa.

Tướng Tư Thừa vẫn bịn rịn quay đầu lại nhìn Tiêu Tiêu, “Em cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy”.

“Vâng, em biết rồi, anh cứ yên tâm đi.”

Sắp xếp cho Tướng Tư Thừa về rồi, Tiêu Tiêu mới quay vào trong phòng, ngồi xuống mép giường của Tĩnh Chi, lườm cô bằng đôi mắt hạnh nhân, rồi chống tay lên sườn, nửa cười nửa không. “Được rồi, Tướng Tư Thừa đã đi rồi, bây giờ chỉ còn hai đứa mình, hãy nói những lời thật lòng đi”.

Tĩnh Chi vội lùi người tránh Tiêu Tiêu, miệng nở nụ cười láu cá, “Hi hi, bà chị tốt bụng của tôi, đừng có động thủ đấy, tôi vẫn đang là bệnh nhân mà! Những lời đó của tôi là để cho Tướng Tư Thừa nghe đấy chứ! Tôi cũng chỉ vì mong tốt cho bà chị mà thôi, để cho anh ta phải áy náy một chút, nếu không sau này anh ta lại giở trò này thì làm thế nào?”

“Đây không phải là chủ ý của anh ấy, mà là của A Tổng.”

“Thế à.” Tĩnh Chi vội gật đầu, “Nhưng anh ta cũng có liên quan, đúng không?”.

“Xét tấm lòng thành của cô em đối với bà chị, nên ta tha cho. Nếu sau này còn dám như thế nữa, ta...” Tiêu Tiêu cười đưa tay để lên miệng, hít mấy hơi rồi nheo mắt nhìn Tĩnh Chi cười rất ngọt ngào.

Tĩnh Chi vội giơ cao tay lên nói to, “Ôi, thưa bà chị, dù có đánh chết em, em cũng không dám nữa! Em đảm bảo, đảm bảo bằng phẩm chất của mình!”.

Một lát sau, Tĩnh Chi không nén được, hỏi, “Tiêu Tiêu, chẳng nhẽ lại dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy thật sao?”.

“Ừ!”

Tĩnh Chi nghiêng đầu nhìn Tiêu Tiêu, “Mình thực sự không hiểu cậu, gây ra một chuyện lớn như vậy, là phụ nữ thì phải giận hai ngày mới được, thế mà cậu chẳng hề có phản ứng gì. Liệu cậu có phải là phụ nữ hay không vậy?”.

Tiêu Tiêu liếc Tĩnh Chi một cái, “Là phụ nữ thì phải nên phản ứng thế nào?”

“À, ví dụ như phát ống tay áo bỏ đi, hoặc như...”, Tĩnh Chi cũng không biết phải nói tiếp như thế nào. “Nói dối bị tai nạn xe là có ý trêu chọc người, mặc dù đó không phải là chủ ý của Tưởng Tư Thừa, nhưng cũng đã được anh ta đồng ý ngầm. Tâm trạng của anh ta lúc đó có thể hiểu được, nhưng cách làm ấy thì thật đáng ghét.”

Nếu trong phim mà có cảnh ấy bao giờ cô gái cũng đều quay đầu bỏ đi, nhưng như thế còn là dịu dàng, nếu là một cô gái có cá tính hơn thì sẽ phải tát cho anh ta mấy cái.

“Cậu nghĩ, mình có yêu anh ấy không?” Tiêu Tiêu hỏi.

Trong bụng Tĩnh Chi thầm nghĩ, cậu có yêu anh ta không cần gì phải hỏi mình? Nhưng thấy Tiêu Tiêu hỏi, đành phải thật thà trả lời, “Mình thấy cậu yêu anh ấy”. Tiêu Tiêu cười cầm một quả táo lên chậm chậm gọt vỏ, “Cậu cũng nhận thấy mình yêu anh ấy?”

Tĩnh Chi gật đầu, nếu không yêu thì chạy đến như điên làm gì!

“Như thế là đủ rồi. Trải qua chuyện này, mình cũng đã khẳng định được rằng, mình đã yêu anh ấy. Nếu mình đã yêu anh ấy, thì việc gì phải hờn dỗi để rồi giày vò làm khổ nhau?” Tiêu Tiêu nói, “Cuộc đời của con người vốn chẳng lấy gì làm dài, một phần ba dành để ngủ, một phần ba cho công việc, rồi thêm vào đó là những ngày sống mơ hồ, khó khăn lắm mới xác định rõ những mong muốn trong lòng, thì việc gì lại để cho chuyện giận hờn vô vị chiếm mất những khoảng thời gian quý báu còn lại?”.

Tĩnh Chi ngẩng người nhìn Tiêu Tiêu, một hồi sau ghé sát lại gần cô, vẻ mặt trịnh trọng hơi thái quá, “Tiêu Tiêu, cậu đúng là một triết gia!”.

Tiêu Tiêu không để ý đến điều đó, cắn một miếng táo, Tĩnh Chi đưa tay ra đón lấy, không ngờ Tiêu Tiêu lại cho vào miệng mình.

“Này, này, ai là người ồm hả?”

Tiêu Tiêu cười, nhét chỗ táo còn lại vào tay cô, “Được rồi, ít lời thôi. Buổi chiều mình còn có cuộc họp, mình phải về công ty đây. Cậu thế nào?”

Tĩnh Chi trề môi, vẻ mặt ỉu xiu, “Cậu đi đi, cứ mặc cho mình chết khô ở đây vậy. Hơn nữa đến cả cha mẹ mình mà còn chẳng cần cơ mà, có ai quan tâm đến mình đâu?”.

Tĩnh Chi lại giở khổ nhục kế, Tiêu Tiêu bất lực lườm cô bạn một cái.

Tĩnh Chi hỏi, “Tiêu Tiêu, cậu nói xem có phải khi người ta ồm thì dễ trở nên yếu đuối đúng không? Không biết tại sao mình cảm thấy mình rất đáng thương”.

“Tĩnh Chi này, đã bao giờ cậu kiên cường chưa?” Tiêu Tiêu lấy điện thoại ra, “Nói đi, thông báo cho ai đây?”.

“Ai cơ?”

“Dương Lôi hay là Uông Dụ Hàm, cậu nói một câu thẳng ra xem, mình sẽ đáp ứng cho cậu!”

Tĩnh Chi nghe vậy bỗng trở nên trầm mặc, co người vào trong chăn, một hồi lâu sau mới nói bằng một giọng trầm buồn, “Chẳng thông báo cho ai cả”.

Nhìn vẻ đáng thương ấy của Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu thở dài, đưa tay kéo chăn ra, “Tĩnh Chi này, sớm muộn gì cậu cũng phải đối diện với sự thực, đây là một cơ hội tốt, ít nhất cũng xó thể để

cho cậu có một sự lựa chọn. Đừng có mà đợi đến khi cậu trở thành gái già rồi thì chẳng còn cơ hội mà lựa chọn nữa đâu!”.

“Lựa chọn cái gì cơ chứ! Mình đã rất đặc tội với Uông Dụ Hàm, bây giờ quay lại để làm gì? Để anh ấy thương hại mình hay là cười nhạo mình? Dương Lôi là người mình theo đuổi, mình ôm đã ba ngày, nhưng đến cả một cú điện của anh ấy cũng không có, thế mà cậu lại bảo mình thông báo cho anh ấy ư? Nói với anh ấy rằng mình đang ốm, mình có nên hạ thấp bản thân đến thế không?”

Con người ta vốn dĩ khi ốm đau thường rất dễ bất chấp mọi lý lẽ, huống hồ Tĩnh Chi từ trước đến nay là người như vậy. Mặc dù Tiêu Tiêu không thích Dương Lôi, nhưng nói thật lòng thì cô cảm thấy Dương Lôi có phần hơi bị oan, bởi anh ấy đâu có biết là Tĩnh Chi bị ốm.

Tiêu Tiêu thấy cần phải nói cho Tĩnh Chi hiểu rõ điều ấy. “Anh ấy có biết cậu ốm đâu”.

“Phải, anh ấy không biết. Mọi chuyện của mình đều do mình nói ra, nếu không thì anh ấy chẳng thể nào biết được, vì rằng từ trước đến giờ anh ấy chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chủ động đến tìm mình! Từ trước tới giờ anh ấy chưa bao giờ chủ động gửi tin nhắn đến cho mình. Khi mình gửi tin nhắn đến thì anh ấy cũng chỉ trả lời hết sức vắn tắt. Mình hỏi anh ấy, “Hôm nay anh có vui không?” Câu trả lời của anh ấy chỉ là một chữ “Vui”. Thậm chí có lúc còn không trả lời, chờ góp mấy tin nhắn của mình lại, gọi một cú điện đến, rồi hỏi mình bằng một giọng rất dịu dàng rằng, có việc gì không. Mình thì có việc gì chứ, tin nhắn giữa những người yêu nhau chẳng qua chỉ là cái cớ để trao đổi tình cảm. Chẳng nhẽ anh ấy không hiểu điều đó?”

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi trong cơn giận dữ, không nói gì bụng nghĩ thầm, cậu trách ai mới được chứ? Chính là cậu chủ động theo đuổi người ta, và cũng có người khác chủ động theo đuổi cậu, nhưng cậu đã không cần đến người ta cơ mà! Bây giờ cảm thấy tủi thân, sao lúc trước không làm gì đi? Tất nhiên Tiêu Tiêu chỉ nghĩ thầm trong bụng thế thôi, chứ lúc đó dù có cho cô thêm mấy là gan cô cũng chẳng dám thách người chặn họng súng đang bốc lửa của Tĩnh Chi.

Tĩnh Chi gào lên mấy câu như vậy xong cảm thấy mình cũng thật vô vị, liền quay sang nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc với Tiêu Tiêu, “Cậu mau đi đi, chẳng phải cậu nói rằng có cuộc họp quan trọng là gì! Cậu đã xin nghỉ hai ngày rồi, hôm nay đừng có nhớ việc nữa. Mình không sao đâu mà!”.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Bây giờ cậu đang như thế này, mình làm sao mà đi được. Tĩnh Chi, mình biết cậu đang lệt xết, đau lắm, mình cũng rất thương cậu, nhưng chẳng thể giúp được gì. Bởi, chỉ sau khi chịu đựng nổi đau, cậu mới biết mình cần gì mới biết nên quý trọng những gì và vứt bỏ những gì”.

Thực ra Tiêu Tiêu rất muốn nói cho Tĩnh Chi biết rằng, Uông Dụ Hàm không hề giận cô, gần như cách mấy tiếng đồng hồ anh lại gọi cho cô một lần hỏi về tình hình của Tĩnh Chi, thậm chí ngay cả khi Tĩnh Chi sốt cao mê man, túc trực bên cô không chỉ có Tiêu Tiêu mà còn có cả Uông Dụ Hàm. Chỉ có điều, anh chàng ấy sau khi thấy cơn sốt của Tĩnh Chi đã lui liền bỏ đi, anh nói, điều mà anh cần không phải là sự cảm động của Tĩnh Chi.

Có những lời, bây giờ chưa phải là lúc nói ra.

“Tiêu Tiêu này, cậu đúng là triết gia rồi đấy, cứ nói ra cả một lô một lốc!” Tĩnh Chi cười, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, “Nếu cậu không yên tâm thì gọi điện cho Sở Dương, bảo nó đến trông mình, khỏi phí công mình thương nó!”.

Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ, buổi chiều là cuộc đàm phá lần hai với bên Vạn Xương, không thể không có mặt được.

Tiêu Tiêu gọi điện cho Sở Dương, vừa nghe nói Tĩnh Chi ốm nằm viện, Sở Dương cuống quýt, không kịp nói câu nào chạy ngay tới bệnh viện, một lát sau đã có mặt ở buồng bệnh của Tĩnh Chi. Điều bất ngờ là Phương Nghị cũng tới.

“Giám đốc Phương?”

Phương Nghị gật đầu, “Đúng lúc tôi và Sở Dương đang ở cùng nhau, nên tôi đến thăm luôn”.

Tĩnh Chi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để mắng cho Sở Dương một trận vì tội không quan tâm đến chị nhưng vừa nghe thấy giọng của Phương Nghị, cơn giận dữ lập tức tan biến, cô nằm xuống giường, nhắm mắt giả vờ đang ngủ.

Không phải là cô sợ Phương Nghị, mà là nghĩ tới chuyện lần trước to tiếng với anh ta ở hộp đêm nên cảm thấy mặt nóng bừng lên. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ tỏ ra chua ngoa như lần ấy, ấy thế mà lại bị người ta chứng kiến. Tất nhiên cũng đã có không ít lần cô tỏ ra chẳng chút thực nữ trước mặt Ông Dụ Hàm, nhưng dù thế đến đâu cũng không bằng lần ở hộp đêm ấy!

Sở Dương nhìn thấy Tĩnh Chi cứ nhắm mắt thì hạ giọng khẽ hỏi Tiêu Tiêu, “Chị ấy ngủ hay là hôn mê?”.

Tiêu Tiêu cũng không hiểu, vừa mới đây Tĩnh Chi còn nháy chồm chồm, thế mà chỉ mấy giây sau đã ngủ say? Nhìn kỹ thấy mi mắt của Tĩnh Chi hơi động đậy, quay sang nhìn Phương Nghị, Tiêu Tiêu biết ngay là chuyện gì, cô mỉm cười đáp, : Ngủ thôi”.

Nghe Tĩnh Chi ngủ, Sở Dương thở phào nhẹ nhõm, “Làm sao mà đang khỏe mạnh thế lại phải vào nằm viện?”. Vừa hỏi cô vừa nghĩ tới chuyện cách đây hai ngày Tĩnh Chi còn chơi trò mèo và chuột ở giảng đường cơ mà, sao lại ốm nhanh thế.

Tiêu Tiêu tất nhiên là không thể nói cho Sở Dương biết rõ nguồn cơn trước mặt Phương Nghị được, nên chỉ mỉm cười, “Sốt do phổi bị nhiễm lạnh, nhưng cũng không đến mức nghiêm trọng cơ bản là đã hết sốt rồi!”.

“Thế ạ?” Sở Dương hỏi lại, rồi kéo lại chăn cho Tĩnh Chi về quan tâm.

Phương Nghị nhìn vẻ căng thẳng của Tĩnh Chi từ đầu đến chân, cũng đoán được là cô giả vờ ngủ, khẽ nhếch môi nhưng cũng không nói ra.

Tiêu Tiêu nhìn Phương Nghị, rồi quay sang dăn dò Sở Dương, “Nếu em không có việc gì thì hãy ở đây một lúc, chị phải về công ty, buổi chiều còn có buổi họp”.

Sở Dương gật đầu, “Em không có việc gì cả, chị cứ đi đi. Phương Nghị cũng nói là chiều nay anh ấy có cuộc họp. Hai người cứ đi đi”.

Phương Nghị gật đầu, “Tôi cũng phải về đây, chúng ta cùng đi”. Nói rồi quay sang nhìn Tiêu Tiêu, “Có cần phải về thay quần áo không?”.

“Không cần đâu ạ, tôi cũng có đồ dự phòng ở công ty rồi, cứ đi thẳng đến đó thôi. Có một số tài liệu tôi vẫn chưa kịp xem, cần phải chuẩn bị một chút, nếu không chúng ta sẽ bị chịu thiệt thòi.”

Phương Nghị gật đầu, anh luôn rất hài lòng về năng lực làm việc của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu đi cùng xe với Phương Nghị về công ty, tài liệu dùng cho đàm phán đã bày sẵn trên bàn, xem xét xong thì cũng tới giờ đàm phán.

A Tổng không quần bằng nữa, tay của anh ta chỉ bị rạn xương đôi chút, không có gì là nghiêm trọng, trên môi vẫn nở nụ cười đúng kiểu như mọi khi.

Vừa nhìn thấy anh ta là Tiêu Tiêu đã nhớ đến cú điện thoại mà cô đã nhận, nụ cười trên môi càng rạng rỡ và quyến rũ hơn, khi bắt tay anh ta cô đã tỏ ra rất nhiệt tình và còn dùng sức véo vào đó nữa.

Nụ cười trên môi A Tổng hơi méo đi, khoe môi trề xuống thật khó coi, miệng hé ra hít một hơi, thầm nghĩ, “ Ôi đau quá! Cô gái này, đúng là lòng dạ chẳng khác gì rắn rết!”.

Ngồi cạnh cho Tĩnh Chi truyền dịch, thấy có vẻ không có chuyện gì, Sở Dương định tranh thủ thời gian về nhà lấy ít đồ dùng và một số tài liệu Hà Ý Dương cần, bụng nghĩ, nhân lúc mẹ đi vắng, tìm thứ gì cũng tiện hơn.

Vừa mang được ít đồ ra khỏi nhà, vẫn chưa tới bến xe buýt thì đã nhìn thấy xe của Hà Ý Khiêm đang bám sát cô bên đường.

Hà Ý Khiêm hạ tấm cửa kính xe xuống, gọi tên cô, “ Còn định tránh đến bao giờ nữa?”.

Cuối cùng Sở Dương dừng bước, ôm chặt chiếc túi vẽ cảnh giác, quay lại nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng, “ Rất cuộc là anh muốn gì?”.

“ Lên xe rồi nói”.

Sở Dương cười lạnh lùng, “ Anh nghĩ rằng tôi sẽ lên xe à? Nếu giỏi thì anh hãy lái xe đi vào phần đường dành cho người đi bộ theo tôi đi”, nói xong quay người đi vào phía bên trong.

“ Sở Dương..”, Hà Ý Khiêm gọi, môi mím lại, giọng có vẻ dịu đi, “ Đừng giận nữa, được không? Chúng ta hãy nói chuyện với nhau cho rõ ràng!”.

“ Giữa chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả!”.

“ Có chứ!” Hà Ý Khiêm nói và nhìn Sở Dương bằng ánh mắt sâu thẳm, “ Đừng tránh mặt anh nữa, Sở Dương. Em còn nhớ câu em từng nói với anh năm ấy không? Cũng đúng vào ngày hôm nay, em còn nhớ không?”.

Sở Dương đứng sững tại chỗ.

Buổi sáng hôm ấy vào tám năm trước đây, cô đạp xe, ngẩng đầu lên gọi anh, “ Em là Sở Dương, Phùng Trần Sở Dương, anh nhớ đấy nhé...Từ nay em sẽ bảo vệ cho anh, nếu bị Hà Ý Dương bắt nạt thì anh hãy tới tìm em, cậu ấy không thắng được em đâu!”.

Cô xoay người lại, nhìn Hà Ý Khiêm qua con đường dành cho người đi bộ chật hẹp.

Từng tốp người đi qua giữa họ, khiến cho ánh mắt của hai người bị cắt rời. Quá khứ cũng đã bị chia cắt thành những mảnh vụn, cổ trôi dạt qua những kẽ hở của ký ức, làm tổn thương người và cũng làm tổn thương chính mình.

Anh ta mà còn dám nhắc tới chuyện trước kia, anh ta làm gì có tư cách nhắc đến quá khứ! Sở Dương cười nhạt, sau đó nhìn sang phía Hà Ý Khiêm. Nếu anh ta đã không chịu buông tha cho cô, thì cô sẽ đưa anh ta tới địa ngục!

Sở Dương bước lên hai bước, rồi mở cửa xe ngồi vào dưới ánh mắt chăm chú của Hà Ý Khiêm.

“Sở Dương, em?” Hà Ý Khiêm nhìn Sở Dương đăm đăm, ánh mắt không giấu được vẻ ngạc nhiên, anh ta không ngờ lần này lại thuận lợi như vậy.

“Hãy đưa tôi về trường.” Sở Dương nói, “Có chuyện gì anh hãy nói đi”.

Chiếc xe chậm chậm hòa vào dòng xe trên đường, Hà Ý Khiêm trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên nói, “Anh xin lỗi”.

Sở Dương cười lạnh lùng, “Có cần thiết không?”

Hà Ý Khiêm mím môi không nói.

Trong lúc cả hai cùng im lặng, Sở Dương đưa mắt nhìn nghiêng khuôn mặt góc cạnh của Hà Ý Khiêm. Kể từ khi anh ta trở về, cô chưa bao giờ nhìn kỹ anh ta như vậy. Cô phát hiện ra rằng, thật ra anh ta không giống Hà Ý Dương. Các nét của Hà Ý Dương đều rất mềm mại, mang đậm vẻ nho nhã. Còn đường nét khuôn mặt của anh ra thì lại rất sâu, đôi mắt và đôi lông mày xéch lên, chiếc mũi cao, đôi mi dày cong cong, vừa có vẻ đẹp tuấn tú vừa pha chút ngông ngạo.

Thời gian sáu năm đã làm phai đi vẻ rut rề của anh ta. Cảm thấy ánh mắt của Sở Dương, Hà Ý Khiêm hơi nghiêng đầu, nhìn cô bằng ánh mắt rất phức tạp, rồi đột nhiên nói, “Hãy rời xa anh ta đi, Sở Dương, đừng đánh bạc với chính mình như vậy”.

Sở Dương phì cười, “Hà Ý Khiêm này, anh có tư cách gì mà nói ra câu đó?”.

Hà Ý Khiêm không để ý đến vẻ khiêu khích của Sở Dương mà bình thản nói, “Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi, em có biết không? Anh ta lớn hơn em mười tuổi. Em không hiểu gì về sự từng trải cũng như hoàn cảnh của anh ta đâu. Hai người ở bên nhau sẽ rất không hợp. Nếu em hận anh thì cứ hãy trút xuống đầu anh. Em trừng phạt thế nào, giày vò anh ra sao anh đều chấp nhận, chỉ cần em hả giận là được, chỉ duy nhất một điều là không thể, đó là trả thù anh bằng cách làm tổn thương chính mình.

Sở Dương lắc đầu, nửa cười nửa không, “Hà Ý Khiêm, không ngờ anh đi mấy năm mà chẳng có sự trưởng thành gì khác, ngoài việc học được sự ngông cuồng ngạo mạn của người nước ngoài. Vì anh ư? Anh nghĩ mình là ai vậy?”

Chỉ một câu ấy thôi suýt nữa làm cho cơn giận dữ dồn nén trong lòng Hà Ý Khiêm bùng lên, anh ta cau mày lại, đáp, “Anh biết trong lòng em từ trước đến nay không hề có chỗ của anh. Nhưng lần này thì anh tuyệt đối sẽ không để cho em ngang bướng như thế nữa!”.

Sở Dương cười lạnh lùng, cảm thấy không thể nào nói chuyện được với anh ta, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe,

Hà Ý Khiêm không thêm để ý đến lời của cô, mà lái xe đi vào một con đường nhỏ yên tĩnh. Chiếc xe từ từ dừng lại, Hà Ý Khiêm mở cửa xe, nhìn vào cánh cửa sắt loang lổ, một cây hải đường đang nở rộ hoa trước thềm, những nụ hoa màu đỏ xem giữa những cánh hoa màu hồng, từng chùm từng chùm, trông vừa giống như những đám mây vừa giống những nắm bông rực rỡ, khiến người ta chói mắt.

“Còn nhớ nơi này không?” Hà Ý Khiêm hỏi.

Còn nhớ nơi này không? Sở Dương quay đầu im lặng.

Làm sai có thể quên nơi này, nơi mà họ đã gọi là Sân hải đường. Con đường nhỏ trước công kia đã có không biết bao nhiêu lần cô đạp xe qua đó. Lúc ấy, cánh cửa có hàng sắt kia thường xuyên đóng kín, chỉ có cánh cửa nhỏ chưa đầy một mét bên cạnh là mở mà thôi. Còn cô thì cứ đạp xe lao bừa qua đó, tới tận trước cửa nhà mới phanh kít lại, ngẩng đầu hét tướng lên, “Hà Ý Dương, nhanh lên!”

Lúc ấy, Hà Ý Dương lúc nào cũng lẩn mẩn như con gà lúc nào cũng để cô phải chờ, cho đến khi cô sốt ruột bật ra những lời đe dọa và mẹ cậu ta ở tầng một gọi to, “Sở Dương ăn cơm chưa? Chưa ăn thì vào đây ăn sáng cùng đã nào!”.

Cô cười khúc khích và cảm ơn bác Hà, rồi tiếp tục ngẩng cổ lên gọi và đe dọa Hà Ý Dương. Không biết đã có bao nhiêu buổi sáng như thế trôi qua. Rồi đến một hôm, cô nhìn thấy một khuôn mặt rụt rè của một thiếu niên ở cửa sổ bên cạnh.

Rồi sau đó, mỗi khi cô cùng đi với Hà Ý Dương bao giờ cũng kèm theo chàng thiếu niên ấy, dù cho người ấy muốn hay không, cô luôn đưa người ấy cũng leo núi, cùng bơi lội, cùng đạp xe đi dạo phố, đưa người ấy làm quen với mọi thứ ở thành phố này.

Cô nói, “Hà Ý Khiêm, anh đừng có lúc nào cũng mang vẻ mặt cau có như thế, em đâu có nợ tiền anh! Anh hãy nhìn Hà Ý Dương ấy, cậu ấy lúc nào cũng vui vẻ!”.

Cô nói, “Hà Ý Khiêm, sao anh nhỏ nhen thế! Em chỉ lừa anh có một lần thôi mà, còn Hà Ý Dương thì đã bị em bắt nạt cả chục năm nay rồi, nhưng cậu ấy chưa bao giờ dám nói câu nào”.

Cô nói, “Hà Ý Khiêm, sao anh lại ngốc như vậy, em ôm ngang người anh, anh sẽ không bị chết đuối đâu! Anh phải nín thở trước đã chứ, có thể khi bơi người mới nổi lên! Ồi, này, anh bỏ tay ra đi, anh định kéo em xuống cùng à!”

Cô nói, “Hà Ý Khiêm, anh phải khai thật ra, đã từng viết thư tình cho bạn gái bao giờ chưa? Đã bao giờ nhận được thư của bạn gái chưa? Nhanh lên, phải học tập Hà Ý Dương ấy, cậu ấy nhận được thư tình của bạn gái đều đưa cho em duyệt trước!”

Nhưng không biết vì sao, dù cô nói gì thì khi nhìn thấy Hà Ý Dương anh vẫn cứ sầm mặt lại; khi cô trêu anh, anh vẫn cứ tức giận, cẩn cứ đỏ mặt không cho cô đỡ anh, và vẫn cứ nắm chặt tay cô không chịu buông ra khi cảm thấy bị ngạt; anh đã ném những lá thư của bạn gái gửi cho mà chẳng cần đọc một chữ, nhưng quyết không mang nó đến để cô vui...

Hà Ý Khiêm cũng trầm ngâm, nhưng bông hoa hải đường lung lay theo gió, làm những cánh hoa lác đác rơi xuống, những cơn gió thổi tới nhưng không mang theo mùi hương.

Lúc ấy anh đã rất vui, nhưng cũng chịu đủ sự giày vò. Anh biết cô đối với anh rất tốt, nhưng cũng biết cô đối xử với Hà Ý Dương còn tốt hơn. Cô đã lớn lên cùng Hà Ý Dương, là bạn thanh mai trúc mã của nhau, ngay đến người lớn cũng còn cười và trêu hai người ấy. Cha thì thường trêu em trai anh trong bữa ăn, hỏi cậu khi nào thì đón cô dâu bé nhỏ về. Còn cậu em trai thì cười hì hì nói rằng, sắp rồi, sắp rồi.

Chưa bao giờ anh lại thấy ghen với em trai như thế, vì sao anh lại cứ phải giương mắt lên nhìn em trai độc chiếm cô?

Cô rất cuộc vẫn gần gũi với Hà Ý Dương hơn. Sinh nhật Hà Ý Dương, cô đã góp tiền ăn quà hàng mấy tháng, chạy hết nửa thành phố để mua bằng được đôi giày thể thao mà cậu em trai anh thích, rồi còn vui mừng lấy ra cho anh xem và hỏi, liệu Hà Ý Dương có thích không. Lần ấy anh đã nổi nóng, đúng thể, anh biết cậu em trai chắc chắn sẽ thích món quà ấy, vì ngay chính anh cũng thích, thích vô cùng.

Nhưng còn sinh nhật anh thì cô lại quên. Sau khi Hà Ý Dương nhắc, cô mới vỗ vào đầu mình kêu lên, “Ôi trời, quên mất rồi!”. Sau đó cô nói xin lỗi, rồi lật tìm trong cặp sách một hồi lâu và lấy ra một lọ thủy tinh đưa cho anh, nói với anh vẻ tinh nghịch, “Đây là những ngôi sao may mắn mà em làm được trong giờ học Thủ công, tặng cho anh, sau này nhất định em sẽ bù!”.

Trong chiếc bình nhỏ ấy có khoảng mấy chục ngôi sao may mắn to nhỏ khác nhau, trông có vẻ vụng về, ngay cả giấy dùng để gấp cũng rất cũ nát, thậm chí còn dây cả vết mực. Anh nắm chặt chiếc bình trong tay, nhìn khuôn mặt tươi cười có vẻ đặc ý của cô, không nén được mỉm cười đau khổ, thì ra trong lòng cô, giữ hai anh em họ kém nhau rất nhiều.

Sau này cô dần lớn lên và càng ngày càng xa cách anh hơn. Cô thích hoa hải đường, mỗi khi cây hải đường trong sân nở hoa, cô không hề đắn đo nằm ngay trên thảm cỏ dưới gốc cây, hai chân vắt lên nhau, mắt lim dim, miệng ngân nga, khoái trí. Ánh mặt trời chiếu qua tán lá râm, đọng thành những đốm sáng trên người cô, càng làm rõ thêm những nét mảnh mai trên thân hình thiếu nữ.

Anh bước lại gần, bước chân rất khẽ, nhưng vẫn làm kinh động đến cô, cô nhắm mắt, kêu to, “Hà Ý Dương, đưa nước cho mình”

Anh không nói gì, cũng ngồi xuống thảm cỏ, với lấy bình nước ở bên cạnh đưa đến chỗ có bàn tay vươn ra của cô. Cô mở mắt nhìn anh, giật mình, cuống quýt ngồi dậy, nước vương ra làm ướt người cô. Cô có vẻ hơi bức, hỏi, “Sao anh lại ở đây, Hà Ý Dương đâu?”

Anh mím môi bướng bỉnh không nói gì, nhìn đôi má ửng đỏ vì tức giận và xấu hổ của cô, trong lòng chợt dậy lên một nỗi buồn khó nói thành lời. Thì ra từ trước đến nay anh chưa bao giờ bước được vào trái tim của cô, trong trái tim ấy từ trước đến nay chỉ có một Hà Ý Dương, em trai anh, người đã lớn lên cùng cô.

Vậy thì được rồi, anh sẽ ra đi, sẽ tác thành cho họ.

Anh bắt đầu kết giao với những thanh niên vô công rồi nghề ở bên ngoài, không thường xuyên về nhà nữa và còn làm một số chuyện giấu giếm mọi người. Sau đó nữa thì anh quen với Phương Nghị và Hoàng Phi. Lúc ấy, Phương Nghị đã học xong đại học và bước chân vào xã hội, do tiềm lực kinh tế gia đình, thêm vào đó là năng lực xuất sắc của anh ta, nên dần dần trở thành một tay anh chị mới của thành phố này, thu hút không ít con cái các gia đình có thế lực và tiền của như Hoàng Phi, như anh.

Hà Ý Khiêm rời mắt về, phủ phục trên vô lăng, một hồi lâu nói bằng một giọng khàn đặc, đau khổ, “Sở Dương, anh xin lỗi. Hôm ấy anh thực sự là không cố ý. Anh đã uống rượu, Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm tổn thương em. Anh thích em, ngay từ lần đầu tiên anh đã thích em rồi”.

Đúng vậy, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình sẽ làm tổn thương cô. Anh yêu cô, vì yêu cô nên anh đã bằng lòng lặng lẽ rút lui, để tác thành cho hai người, còn mình thì sẽ đi xa thật xa.

Cha thì đi công tác ở nước ngoài, mẹ cũng bận rộn với công việc, em trai thì vẫn ngày ngày bên cô, hình bóng của đôi kim đồng ngọc nữ ấy như cái gai đâm nhói trái tim anh. Gia đình ấy đối với anh chỉ còn như một quán trọ, vì thế anh càng buông thả mình, thường xuyên uống rượu bên ngoài với lũ bạn, đêm cũng không về nhà.

Hôm ấy, anh lại uống không ít, A Tam và A Tứ đưa anh về. Về đến nhà, chẳng thấy bóng dáng một ai, ngay cả đến người giúp việc cũng không thấy đâu. A Tam và A Tứ ngà ngà ngồi đợi anh ở ghế dưới tầng một, anh loạng choạng đi lên gác. Khi đi qua phòng của em trai thì nghe thấy bên trong có tiếng động. Không kịp nghĩ ngợi, anh đẩy cửa thì nhìn thấy cô với vẻ mặt hoảng

hốt đang đứng trước gương.

Trên người cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng của con trai, trông cô như vừa từ bồn tắm bước ra, mái tóc còn ướt đầm, xõa xuống ngang vai, làm ướt cả chiếc áo cô đang mặc và làm lộ rõ những đường nét trên thân hình thiếu nữ tuổi dậy thì.

Cô cuống quýt nhìn anh, mặt đỏ彤彤 như sắp bật máu, tay cô vớ vội chiếc khăn trên giường che lấy người. Đầu tiên thì anh giật mình, nhưng sau đó thấy giận dữ, anh xông thẳng đến bồn tắm, đôi mắt đỏ ngầu và gầm lên, “Hà Ý Dương, mày ra đây cho tao!”

Cô như sực tỉnh, cuống cuồng chạy theo vào trong nhà tắm, kéo vạt áo của anh, hét to lên vừa giận dữ vừa xấu hổ, “Đừng cố gào lên, anh gào cái gì mới được chứ? Cậu ấy không có ở nhà. Hà Ý Khiêm, anh đừng có hét lên nữa! Nếu một chút nữa bác về nghe thấy thì làm sao?”

Trong phòng tắm quả nhiên không hề thấy bóng dáng Hà Ý Dương đâu, nhưng anh vẫn bị cơn giận dữ làm mờ cả lý trí, anh hận cô vì không biết tự trọng, hận tình cảm thanh mai trúc mã giữa cô và cậu em trai anh...

Nhìn khuôn mặt giận dữ của anh, cô càng thêm hoảng, vội lắp bắp giải thích, “Em...em chỉ thử chơi thôi. Em...”.

Sự ghen tuông kìm nén lâu ngày và cơn cuồng nộ cùng lúc bùng lên, anh bất chấp sự hoảng sợ của cô, mặc cho cô giãy giụa và kêu thét, anh lôi cô từ nhà tắm ra, ném lên giường, sau đó lấy thân mình đè lên cô, “Nếu cô đã muốn thử chơi, thì tôi sẽ cùng chơi với cô!”. Anh hăm hăm nói, rồi cúi xuống cắn lên đôi môi hồng của cô.

Cô dờ người, rồi ra sức tránh đôi môi của anh, “Hà Ý Khiêm, anh là đồ khốn! Anh buông tôi ra!”.

Lúc ấy anh mới mười tám tuổi, còn cô mới chỉ mười bốn. Tuy tính cách chẳng khác gì con trai, nhưng dù sao về thể lực thì cô cũng không thể nào là đối thủ của anh.

A Tam và A Tứ từ tầng một nghe thấy tiếng la hét, vội chạy lên và đã được chứng kiến cảnh hỗn loạn ấy.

Anh đã không còn lý trí, một tay anh đè chặt cô, tay còn lại bắt đầu xé quần áo trên người cô, đồng thời quay ra cửa hét lên, “Cút đi!”

“Buông tôi ra, đồ khốn!” Cô khóc và kêu lên.

A Tam và A Tứ bị cảnh tượng bất ngờ làm cho dờ người, rồi sau đó lại bị anh quát đuổi ra, nên lui ra ngay lập tức và quên mất là ngăn cơn kích động của A Ngũ lại.

Có ai đó xông lên, gạt A Tam và A Tứ đang ngây như trời trồng ra, tóm lấy gáy anh, rồi một cái tát giáng xuống mặt anh. Anh dờ người ra, một hồi lâu sau mới định thần lại và cất tiếng gọi, “Mẹ...”

Anh cúi đầu xuống, nhìn thấy cô gần như lửa thể trong lòng, và chợt hiểu ra là mình đã làm gì với cô.

Kể từ hôm đó, anh không gặp lại cô nữa. Sau khi bị mẹ nhốt một tuần, anh đã được đưa thẳng ra nước ngoài. Sau này anh cũng mới biết A Tam và A Tứ cũng được cha mẹ đưa đi, một người sang Úc, một người sang Mỹ.

Lúc đầu anh không rõ vì sao chuyện của anh lại liên lụy đến A Tam và A Tứ, sau này dần dần thì

anh đã hiểu, mẹ anh đã hiểu lầm họ, cho dù họ có nói gì thì các bậc phụ huynh của họ cũng không tin. Mẹ nói, mẹ chỉ tin lời của Sở Dương. Vì vậy mà trong những tháng ngày cô đơn ở đất khách quê người, anh bắt đầu học cách hận cô.

Anh cũng đã từng nghĩ rằng, những ký ức ấy sẽ bị chôn vùi và tan biến như vậy, nhưng không ngờ, vừa về nước anh đã gặp lại cô ở chỗ Phương Nghị, hơn nữa cô còn trở thành người phụ nữ của người anh em mà anh sùng bái nhất.

Và anh cũng mới hiểu ra rằng, anh vẫn còn yêu cô, dù anh đã từng hận cô như thế nào, anh vẫn yêu cô.

Thì ra, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ bỏ qua cho anh.

Anh quay đầu lại nhìn Sở Dương, kìm nén tất cả lòng tự trọng và kiêu hãnh, cầu xin cô, “Hãy quên quá khứ đi, được không? Em hãy rời xa anh ta đi, chúng ta sẽ làm lại từ đầu”.

Làm lại từ đầu? Họ đã từng có sự bắt đầu ư? Sở Dương rời mắt từ cây hải đường bên ngoài xe đến khuôn mặt của Hà Ý Khiêm. Cô nhìn anh rất lâu, rồi nhếch mép cười vẻ khinh mạn, lắc đầu, “Không thể được, Phương Nghị đối với tôi rất tốt, rất quan tâm chu đáo, rất dịu dàng”.

Hà Ý Khiêm nắm chặt vô lăng, bàn tay nổi cả gân lên, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, anh chăm chăm nhìn Sở Dương bằng đôi mắt gần như tuyệt vọng.

“Vì sao tôi lại phải rời xa Phương Nghị?”, Sở Dương hỏi. “Anh ta có tiền, có quyền lực, đối với tôi cũng rất tốt, vì sao tôi phải rời xa anh ta? Đúng thế, lúc đầu là tôi bị cưỡng ép, nhưng sau này thì không phải như vậy nữa! Anh hãy cho tôi một lý do để rời xa anh ta đi!”.

Hà Ý Khiêm không nói gì, vẻ mặt vô cùng khó coi. Anh cố gắng kìm nén cơn giận dữ trong lòng, một hồi lâu mới mỉm cười vẻ buồn thảm và lạnh lùng, “Thôi được, tùy em. Nhưng cho dù em quyết định như thế nào, đừng tránh anh nữa, được không? Dù sao thì giữa chúng ta cũng đã có những ký ức tốt đẹp”.

Sở Dương suy nghĩ một lát rồi gật đầu, “Chỉ cần anh đừng ép tôi, tôi sẽ không tránh anh nữa”.

Hà Ý Khiêm thở một hơi nhẹ nhõm, mỉm cười vẻ mệt mỏi, “Được, hiện giờ anh sống một mình ở đây. Một căn nhà to rộng thế này, nên nhiều khi cũng cảm thấy rất cô đơn. Khi nào có thời gian, em hãy tới đây chơi với anh, được không?”.

Gia đình họ Hà đã chuyển nhà cách đây năm năm, căn nhà này bỏ không từ đó, Sở Dương không nghĩ rằng, sau khi từ nước ngoài trở về Hà Ý Khiêm lại sống một mình ở đây. Sở Dương nhìn cây hải đường trước sân, khẽ gật đầu.

Hà Ý Khiêm trở nên dịu dàng hơn, anh hạ giọng, khẽ nói, “Để anh đưa em về trường, em đã ăn cơm chưa?”.

Sở Dương lắc đầu, “Em đã hẹn một cô bạn cùng đi ăn rồi, anh cứ đưa em về thẳng trường là được”.

Sở Dương chỉ định bảo Hà Ý Khiêm đưa cô về đến cổng trường, nhưng anh kiên quyết đưa cô vào tận nơi. Chiếc xe lái vào tận trước cửa khu ký túc xá Phạm Tiểu Quyên đang ở mới dừng lại. Hà Ý Khiêm đưa mắt nhìn khu nhà người ra người vào, nhận ra đó là khu nhà của nữ sinh, mặt lộ rõ vẻ vui mừng, hỏi Sở Dương, “Bạn của em ở đây à?”, rồi anh lại nhìn đồng hồ, “Đã quá giờ ăn cơm nhà bếp rồi. Hay là gọi bạn của em ra, anh sẽ đưa cả hai đi ăn”.

Sở Dương xuống xe, quay người lại nói, “Không cần đâu, bạn của em chưa gặp những anh chàng đẹp trai bao giờ, sợ cô ấy xấu hổ. Anh cứ về đi, chiếc xe của anh xin quá, nó sẽ mang lại phiền hà cho em đấy”.

Hà Ý Khiêm thấy Sở Dương nói với mình bằng giọng đùa vui như vậy, trong lòng rất vui, nụ cười trên môi cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, anh đáp, “Được, vậy thì anh đi đây”.

Sở Dương gật đầu, quay người đi vào trong ký túc, lại nghe thấy tiếng gọi của Hà Ý Khiêm từ phía sau, Sở Dương nhìn thấy trên mặt anh một vẻ trẻ con hiếm thấy, “Đọc cho anh số điện thoại của em, được không? Anh vẫn chưa có số điện thoại của em”.

Sở Dương quay lại, ánh đèn đường vàng nhạt làm tối khuôn mặt cô, vì thế không thấy được lúc đó cô đang nghĩ gì. Cô nhìn Hà Ý Khiêm mấy giây, rồi lấy bút từ trong túi ra, “Đưa tay ra nào”.

Hà Ý Khiêm hơi ngạc nhiên, nhưng cũng có vẻ cảm động, vội chìa bàn tay phải ra, bàn tay ấy hơi run run.

Sở Dương nắm lấy bàn tay anh rồi viết số điện thoại của mình vào lòng bàn tay ấy. Hà Ý Khiêm ngẩng người nhìn khuôn mặt cúi nghiêng của Sở Dương, mái tóc xòa xuống che mất đôi mắt cô. Bỗng nhiên Hà Ý Khiêm cảm thấy mắt mình ươn ướt, thời gian dường như trở lại những tháng ngày rất xa xưa. Trong phòng tập thể hình sau buổi trưa, cô bé tóc dài kẹp chiếc điện thoại, miệng hét tướng lên, “Chờ đã, chờ đã, để em tìm cái gì ghi lại!”, rồi sau đó tóm lấy chàng thiếu niên đi ngang qua, mặc cho người ấy phản đối, dùng bút viết rất tùy hứng lên cánh tay để trần của người ấy. Có khi là một dãy số, có khi là bài tập mà giáo viên giao, cũng có khi là kết quả thi của cô.

Những lúc như thế, dường như lúc nào cô cũng không tìm được vở ghi, nên cứ tóm được anh ở bên cạnh là bắt đầu vẽ lên đó. Còn anh, tuy miệng thì cầu nài, nhưng trong lòng thì rất thích thú với cảm giác ngòi bút chạy trên da thịt.

“Xong rồi!” Sở Dương đứng thẳng người dậy, cất bút vào trong túi, “Cẩn thận đấy, không khéo lại xóa nó đi mất”. Nói xong cô quay người bỏ đi.

Chưa vào đến phòng của Phạm Tiểu Quyên thì Hà Ý Khiêm đã gọi điện đến.

“Chuyện gì vậy?”

“Anh chỉ muốn hỏi là, chúng ta còn có thể quay trở lại quá khứ, đúng thế không?”

“...”

Phạm Tiểu Quyên bê bát mỳ ăn liền đi ra, va ngay vào người Sở Dương lúc đó đang đứng ngoài cửa, khiến nước mỳ nóng hổi cả ra người. Phạm Tiểu Quyên vừa nhảy lùi về phía sau vừa tức giận hét lên, “Sở Dương, cậu lại đứng ngây người ra ở đây làm gì thế? Đã hẹn là sẽ đi ăn cùng, thế mà cậu lại bỏ đi đâu? Làm mình phải ăn cái loại mỳ bỏ đi đây này, cậu biết không?”

Nhìn thấy vẻ thẫn thờ của Sở Dương, Phạm Tiểu Quyên vội hỏi, “Cậu sao thế? Sở Dương, cậu nói gì đi chứ?”.

Sở Dương dờ dảnh nhìn Phạm Tiểu Quyên, không trả lời, rồi quay người bỏ đi ra ngoài. Không bao giờ có thể quay trở lại ngày xưa được nữa. Chỉ có những người chưa bao giờ trải qua nỗi đau thì mới có thể nói đến chuyện quay trở lại quá khứ một cách nhẹ nhõm. Còn một khi đã bị tổn thương thì vết sẹo sẽ mãi hằn sâu ở đó.

“Này, Sở Dương, Hà Ý Dương tìm cậu đấy, cậu đã biết chưa? Hình như cậu ấy tìm cậu để lấy thứ

gì đó.” Phạm Tiểu Quyên nói với theo.

Tĩnh Chi nằm viện mấy ngày, trong thời gian đó, Uông Dụ Hàm dẫn Bạch Khiết và một vài người nữa đại diện cho công ty đến thăm một lần. Nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Uông Dụ Hàm, Tĩnh Chi vội tránh ánh mắt anh, nhìn sang khuôn mặt của Bạch Khiết mà không dám nhìn thẳng vào mắt anh, bởi cô đã nhìn thấy rõ sự xa cách trong đó.

Thực ra, cô không mong anh đến thăm mình. Không đến, chứng tỏ là anh vẫn còn giận. Còn giận, thì có nghĩa ít nhất là anh vẫn còn để ý đến cô. Nhưng còn bây giờ, anh đã hoàn toàn coi cô là một đồng nghiệp bình thường, không xen bất cứ tình cảm nào khác trong đó.

Mặc dù cô luôn nghĩ rằng mình không để ý đến anh, thậm chí là ghét anh, nhưng cô nhìn thấy rõ sự xa cách trong ánh mắt anh thì lòng lại cảm thấy vô cùng trống trải cùng một cảm giác mất mát chưa từng thấy bao giờ.

Tĩnh Chi bỗng ý thức được rằng, bát cháo kê nấu đường đỏ ấy là một chút nhặn nại cuối cùng anh dành cho cô.

Khi Uông Dụ Hàm, cùng Bạch Khiết và những người khác ra khỏi cổng bệnh viện, Bạch Khiết liền tiến tới sát bên cạnh quan sát mặt Uông Dụ Hàm rất kỹ.

Tất nhiên là Uông Dụ Hàm không có gì vui vẻ, anh lùi lại mấy bước, “Nhìn cái gì mà nhìn?”

“Đừng giả vờ nữa đi, sư huynh. Tôi muốn xem anh có thể giả vờ đến khi nào!”

Uông Dụ Hàm không thêm để ý đến cô, cứ đi thẳng ra ngoài. Bạch Khiết đuổi theo mấy bước, vẫn không chịu thôi, “Sư huynh, anh có thấy không, bạn trai của cô ấy không ở đó, đây là một dịp tốt đấy, sao anh lại không tóm lấy đi?”.

Uông Dụ Hàm dừng lại, quay người, chau mày nhìn Bạch Khiết, “Xem ra, trong công việc thì cô đúng là người rất cứng rắn, tuy vậy cũng vẫn không tránh khỏi thói tật của đàn bà!”.

“Sao anh lại nói như vậy?”

“Cô tự nghĩ đi!” Uông Dụ Hàm lạnh lùng đáp.

Ngày thứ năm Tĩnh Chi nằm viện, Dương Lôi cuối cùng cũng phát hiện ra việc cô đột ngột biến mất nên đã chủ động gọi điện cho cô, hỏi cô có thời gian không, buổi tối cùng đi ăn. Tĩnh Chi cầm điện thoại, trả lời rất bình tĩnh rằng, cô không thể, vì cô đang nằm viện.

Dương Lôi ngó người, “Em bị làm sao? Có nghiêm trọng lắm không? Anh sẽ đến thăm em!”

Tĩnh Chi không hề giận, cô nhẹ nhàng trả lời mọi câu hỏi của anh.

Dương Lôi vội vã tới bệnh viện, khi nhìn thấy Tĩnh Chi, anh tỏ ra rất áy náy, luôn mồm nói xin lỗi, rồi giải thích rằng mấy ngày nay anh rất bận, không kịp nghĩ tới chuyện gọi điện cho cô. Rồi sau đó anh trách Tĩnh Chi với vẻ xót thương, “Đã lớn thế này rồi, sao lại không biết chăm sóc bản thân thế! Bị ốm sao không nói với anh?”

Tĩnh Chi cười, “Không sao nữa đâu, hơn nữa bệnh cũng không có gì là nghiêm trọng, em nghĩ chỉ vì chuyện này mà gọi báo cho anh là không cần thiết”.

Dương Lôi đã ở lại bệnh viện chăm Tĩnh Chi thay cho Sở Dương khiến cho các y tá cứ chạy tới phòng bệnh của cô, còn Dương Lôi thì mỉm cười bất lực. Tĩnh Chi lắc đầu, cách đây chưa lâu, cô

đã trồng cây si trước Dương Lô và ngậy ngất ngẫm nhìn anh đến chảy cả nước miếng. Còn bây giờ, cô đã có thể nhìn vào khuôn mặt điển trai của anh với một trái tim rất bình thản, nó không đập rộn rã như muốn bứt ra khỏi lồng ngực nữa.

Người ta đều nói rằng, chỉ có những người trải qua cái sống và cái chết mới có thể nhìn mọi thứ bằng một trái tim bình thường. Nhưng cô chỉ mới ốm có một trận mà đã có thể nhìn rõ rất nhiều thứ, đúng là cũng rất đáng!

Tiêu Tiêu đã đúng khi nói rằng, cô đang lột xác, tuy rằng rất đau, nhưng lại được sống lại lần nữa.

Chuyện này không liên quan gì đến Dương Lô, không liên quan đến Uông Dụ Hàm, mà chỉ là chuyện của một mình cô.

Giờ phút ấy, cô đã hiểu ra rằng, tình cảm mê đắm đối với Dương Lô đã hết, nhưng cũng không phải cô đã yêu Uông Dụ Hàm, chỉ là vì cô cảm thấy mình có thêm những hiểu biết mới về tình yêu ra sao.

Ngày Tĩnh Chi xuất viện, cũng đúng là ngày bố mẹ Tĩnh Chi đi du lịch về. Cô vừa vào đến nhà thì cha mẹ cô cũng về tới nơi. Mẹ cô ôm chầm lấy cô và kêu lên, “Ôi, con gái của tôi, khổ cho con quá. Sao con lại ốm đúng khi bố mẹ vừa đi thể, sao con lại gầy thế này?”.

Mẹ cô vừa nói, thiếu chút nữa thì nước mắt tuôn trào, Tĩnh Chi đưa mắt nguýt, bụng nghĩ, chẳng phải là Uông Dụ Hàm đã gọi điện báo cho mẹ rồi sao? Và bố mẹ đã nói những gì? Còn mấy tháng cảnh du lịch nữa chưa tới, chưa thể về ngay được! Trong lòng mẹ, con đâu có quan trọng bằng mấy điểm du lịch ấy!

Sở Dương thấy không ổn, vội kéo tay bác nói, “Bác, bác buông tay ra đã, chị ấy vừa ra viện, bác hãy để cho chị ấy nghỉ ngơi một lát đã”.

“Nằm viện? Sao lại còn nằm viện nữa? Tiểu Uông đã chăm sóc con thế nào thế?” Bố của Tĩnh Chi lại vội tạo ra vẻ của các bậc phụ huynh, trừng mắt định giáo huấn người khác, nhưng thấy vợ giật gấu áo ở phía sau, biết ngay là có chuyện cần trao đổi, nên lại thôi, nén những điều sắp bật ra khỏi miệng lại trong lòng.

Dương Lô đứng bên cạnh salon vẽ gò bó, thấy cha mẹ Tĩnh Chi nhìn mình, đành mỉm cười, chào, “Chào bác trai, bác gái”.

Chương 9: Khi cần thì sẽ ra tay

Một trận ốm tuy không lớn nhưng cũng khiến cho Tĩnh Chi phải nghỉ làm một tuần. Khi trở lại công ty làm việc, tự nhiên cô lại có cảm giác không quen. Mặc dù phần lớn các đồng nghiệp đã tới bệnh viện thăm Tĩnh Chi, nhưng khi thấy cô đi làm trở lại, mọi người đều tới an ủi đôi câu. Có mấy người, hình như còn chẳng biết an ủi là gì, chẳng biết nên nói như thế nào. Có người đã vỗ vai cô, nói bằng giọng rất ngưỡng mộ, “Người đẹp này tốt quá rồi, gầy đi không ít nhĩ, cũng đáng đấy chứ!”. Một chị có bộ ngực đồ sộ tiếp lời luôn, “Đúng thế đấy, tôi thèm đến chết đi được đây này. Tôi thì quá béo, chán thật đấy!”. Phụ nữ chuyển chủ đề đến là nhanh, ngay sau đó mọi người thi nhau nói đến chuyện giảm béo như thế nào. Tĩnh Chi ngồi im, cố nén ý định tát cho hai người ấy mỗi người một cái, môi cô vẫn nở nụ cười dịu dàng, làm ra vẻ đang chăm chú thu xếp mấy thứ trên bàn. Chỉ có cậu Vương đối diện cô là có vẻ có lương tâm hơn, lời nói cũng dễ nghe hơn, “Thưa các

người đẹp, mọi người nên quay về chỗ đi, một lát nữa mà Trưởng phòng Bạch đến nhìn thấy cảnh này, đảm bảo sẽ trở mặt cho mà xem!”.

Có người tỏ vẻ coi thường, “Yên tâm đi, không thể đâu. Gần đây chị ta đang rất gắn bó với Tổng Giám Đốc Uông, tâm trạng rất tốt, gặp ai cũng cười vui vẻ, sẽ không có chuyện so đo với chúng ta đâu!”.

Mọi người cũng cười khúc khích hưởng ứng. Nói thì nói vậy, nhưng rồi mọi người cũng ai về chỗ nấy. Tĩnh Chi đưa mắt nhìn về phía phòng làm việc của Uông Dụ Hàm, bên trong vẫn trống, chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu, trong lòng Tĩnh Chi chợt dâng lên cảm giác mất mát trống trải.

Tiểu Vương vươn người sang, khẽ nói, “Này, người đẹp, sau này có ốm thì đừng có mà cố nữa, làm người ta sợ chết khiếp!”.

Tĩnh Chi cười với cậu ta, cúi đầu tiếp tục xử lý những công việc còn tồn tại.

Tiểu Vương chần chừ một lát, thì thầm, “Hai hôm trước tới thăm chị, sao lại không thấy anh chàng đẹp trai của chị đâu thế?”.

Tĩnh Chi đặt đám tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu lên lim dim mắt nhìn tiểu Vương. Tiểu Vương giật mình trước cái nhìn của Tĩnh Chi, đang định tìm cho mình một lý do thì thấy Tĩnh Chi ngó nghiêng xung quanh rồi khẽ nói, “Ra phòng uống nước, chị hỏi cái này”.

Nói xong cô cầm cốc giả bộ đi ra ngoài.

Tiểu Vương ngây người, mắt nhìn các đồng nghiệp xung quanh vẻ cảnh giác, hai phút sau cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Tĩnh Chi nhìn phía sau Tiểu Vương không có ai, đột nhiên cất tiếng hỏi, “Này, cậu em, chị hỏi cậu điều này, cậu phải nói thật lòng đấy”.

“Sao cơ?” Mặt của Tiểu Vương thoát đồ bưng, cúi đầu xuống không dám nhìn vào mặt Tĩnh Chi, “Chị hỏi đi”.

Tĩnh Chi tỏ ra không vội, ngẫm nghĩ một lát rồi mới nói, “Cậu là đàn ông đúng không?”.

Tiểu Vương hơi không hiểu, “Điều này thì có gì phải nghi ngờ”.

Tĩnh Chi gật đầu, đi lại vài bước, tiếp tục nói, “Vậy thì cậu hãy đứng ở góc độ của một người đàn ông mà trả lời nhé. Nếu như...”.

“Không phải là đứng ở góc độ một người đàn ông, tôi vốn là một người đàn ông rồi!” Tiểu Vương cãi.

“Thôi được, cậu đúng là như vậy. Đừng có chen vào nữa!”. Tĩnh Chi nói, “Chờ tôi nói xong đã. Tôi nói nếu như, có một cô gái theo đuổi trước, nhưng cậu chưa hẳn đã thích cô ấy, nhưng lại cũng không từ chối tình cảm của cô ấy, vì thế giữa hai người cũng đã xác định quan hệ yêu đương”.

“Nếu không thích thì tại sao lại không từ chối cô ta?” Tiểu Vương hỏi.

Tĩnh Chi có vẻ bực mình, “Đã bảo cậu đừng có chen ngang vào cơ mà!”.

Tiểu vương vội giơ hai tay lên, “Được rồi, tôi đã sai. Chị cứ nói tiếp đi”.

“Đến một hôm, cô gái ấy bỗng hiểu ra rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, nên đã dự định chấm dứt quan hệ, cô ấy...”

“Cô ấy có người khác à?” Một lần nữa Tiểu Vương lại trở thành đứa trẻ tò mò.

Tĩnh Chi ngây người, “Không phải!”.

“Không thể như thế được!” Tiểu Vương cười vẻ coi thường, đúng kiểu của người từng trải, “Nếu không có người khác thì sao lại có thể tự nhiên tỉnh ngộ ra được!”.

“Cũng có thể lúc đầu cô ấy mới chỉ có một chút say mê với cậu, nhưng bây giờ thì cô ấy bỗng nhiên nghĩ thông rồi”. Tĩnh Chi giải thích.

“Vậy liệu có phải tôi bỗng nhiên làm việc gì đó khiến cô ấy ghét đúng không?”

Tĩnh Chi nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Thế thì đúng rồi! Nhất định là trong lòng cô ấy đã có người con trai khác, có vậy thì mới nhanh chóng tỉnh ngộ từ sự mê muội ban đầu. Nếu không có sự xen vào của người khác, và tôi cũng không làm những việc hủy hoại hình ảnh của mình thì làm sao cô ấy lại có thể bỗng nhiên ngộ ra mọi điều như thế? Trừ phi đã có một sự so sánh nào đó giúp cô ấy hiểu ra là mình cần gì!”.

Tĩnh Chi bị Tiểu Vương phản bác không nói được câu nào, nên vừa tức giận vừa xấu hổ gắt lên, “Sao cậu nhiều lời thế? Tôi có hỏi cậu những điều ấy đâu!”.

Tiểu Vương lắc đầu vì bị mắng oan uổng.

“Tôi muốn hỏi cậu là, nếu cô gái ấy lật bài ngửa với cậu, cậu cảm thấy cô ấy nên nói thế nào thì sẽ làm cho cậu thấy day dứt, hoặc là tiếc nuối, cảm thấy khâm phục cô ấy, thậm chí là hối hận vì đã bỏ qua một người như thế?”

Tiểu Vương nghiêng đầu tìm câu trả lời một hồi lâu, cuối cùng cơ bản cũng hiểu được ý của Tĩnh Chi, “Thưa bà chị, ý của chị muốn nói là, có một cô gái theo đuổi tôi, nhưng tôi không thích cô ấy. Tuy vậy, tôi vẫn tiếp nhận tình yêu của cô ấy. sau đó, cô gái ấy đã thấy được là tôi không yêu cô ấy, nên muốn nói thẳng ra điều đó. Cuối cùng thì tôi cũng phát hiện ra những điều tốt đẹp của cô gái ấy, tôi tự trách mình, giận mình đến mức chỉ muốn vả vào mặt! Có phải như vậy không?”

“Đúng rồi!” Tĩnh Chi gật đầu, mắt sáng lên.

“Cô gái ấy còn muốn ở bên tôi không?”.

“Dĩ nhiên là không muốn nữa!”

“Thế thì cô ấy mắc bệnh!” Tiểu Vương khẽ kêu lên, “Nếu đã không muốn ở bên tôi nữa thì việc gì phải xem xét đến việc tôi nghĩ gì? Chỉ cần nói xong bỏ đi là được thôi mà! Việc gì cứ phải nhất định làm cho tôi phải hối hận? Sao cô ấy lại hư vinh đến như vậy!”.

Sắc mặt của Tĩnh Chi có vẻ tối lại. Tiểu Vương thấy hơi hối hận vì đã nói ra những lời ấy, nên cười khan mấy tiếng.

Tĩnh Chi cắn môi nói, “Là cô ấy muốn trút cơn giận. Nói cô ấy là sĩ diện cũng được, hư vinh cũng được, dù sao thì cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy!”.

Tiểu Vương nhìn cô, bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, mỉm cười vẻ thâm trầm, đặt tay lên vai Tĩnh Chi, khẽ nói, “Bà chị này, nói như vậy, nếu ngay từ đầu tôi đã không coi trọng cô gái ấy, thì dù cô ấy có nói gì tôi cũng sẽ chẳng để ý. Chị rõ chưa? Đến cả con người của cô ấy còn không để ý thì sao lại phải để ý đến những lời cô ấy nói? Vì vậy, cô gái ấy chẳng cần suy nghĩ xem nên nói những câu gì, hoặc đoán xem phản ứng của tôi ra sao. Cô ấy chỉ cần nói một câu rõ ràng: Em phát hiện ra rằng, em không còn yêu anh nữa, chúng ta chia tay nhau thôi, thế là đủ. Như vậy tôi sẽ thấy phục cô ấy vì sự dứt khoát! Không cần phải tạo ra những tình huống làm người khác khó xử, vì khi chị muốn làm tổn thương người khác thì chính chị lại là người tổn thương trước!”.

Bị người khác nhìn thấu mình, như vậy càng khiến cho Tĩnh Chi thấy uất ức, đôi mắt cô đỏ hoe, cúi đầu không nói gì.

Tiểu Vương cũng cảm thấy lúng túng, vỗ nhẹ vào vai của Tĩnh Chi, nhẹ nhàng khuyên, “Gặm miếng đùi gà, gặp phải miếng xương là điều rất bình thường, lần sau cẩn thận hơn là được. Hì hì, người đẹp, đừng như thế, tôi chưa bao giờ thấy...”.

Nói đến đây Tiểu Vương bỗng im bặt, Tĩnh Chi cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Vương đang nhìn về phía cửa vẻ luống cuống. Ông Dụ Hàm mặt mày khó đăm đăm đang đứng đó.

“Chào Tổng Giám Đốc Ông.” Tiểu Vương chào lúng túng.

Ông Dụ Hàm gật đầu, bước vào chỗ bình nóng lạnh pha cà phê, mùi thơm của cà phê lan tỏa khắp gian phòng chật hẹp, đó là một mùi thơm khiến người ta dễ chịu, nhưng không hiểu vì sao mà không khí trong phòng bỗng chốc lại trở nên lạnh đến thế.

Tĩnh Chi ngáy người nhìn Ông Dụ Hàm.

Ông Dụ Hàm không nhìn cô, pha cà phê xong, đứng dậy rồi đi ra ngoài, khi ra đến cửa mới buông một câu, “Giờ làm việc hãy chú ý tránh gây ảnh hưởng, dù sao vẫn đang ở công ty”.

Tĩnh Chi cảm thấy có phần bị oan uổng, vừa định mở miệng thì Ông Dụ Hàm đã đi từ bao giờ, anh ta không hề có ý chần chừ đứng lại ở đó.

“Có oan uổng hay không cơ chứ?” Tĩnh Chi hỏi, mắt vẫn nhìn về phía cửa.

Tiểu Vương nhìn biểu hiện của Tĩnh Chi, do dự một lát, gật đầu, “Đúng là hơi oan thật, bởi chuyện này đúng là rất khó giải thích”. Nói xong cũng bước ra ngoài, rồi đột nhiên quay đầu lại nói với Tĩnh Chi, “Tôi còn oan hơn! Nhưng dù sao tôi vẫn còn có thu hoạch, bỗng nhiên hiểu ra một số chuyện”.

“Chuyện gì?”

Tiểu Vương cười, “Thứ nhất, là một người đàn ông, điều tối kỵ nhất là quan tâm đến những chuyện không đâu; thứ hai, nhất định đừng bao giờ chỉ chú ý đến cảm giác dễ chịu của mình”,

rồi hạ thấp giọng bổ sung một câu nữa, “càng không nên đùa cợt với chuyện tình cảm”.
Tĩnh Chi không hiểu ý hai câu trước, câu sau thì nghe không rõ, nên hét lên, “Này, cậu lắm bầm gì thế?”.

Suy cho cùng, Tĩnh Chi vẫn hơi có chút giả tạo. Đừng như Tiểu Vương nói, nếu đã không cần quan tâm đến anh ta nữa thì cần gì phải để ý đến phản ứng của anh ta, cứ nói thẳng ra là được! Tĩnh Chi cũng rất hiểu điều này, nhưng không sao làm được như vậy. Khi khuyên nhủ người, mồm ai nói ra cũng rất dễ dàng, nhưng đến lượt mình thì chẳng thể nghĩ cho rõ ràng được. Sau giờ làm, Tĩnh Chi hẹn với Dương Lôi. Nhưng khi tới chỗ hẹn, cô mới phát hiện ra rằng, trong mấy tháng nói chuyện yêu đương với Dương Lôi, hình như ngoài ăn cơm và đi xem phim, giữa hai người chẳng còn chuyện gì khác nữa, chẳng lẽ như thế gọi là tình yêu ư?

Hôm nay, Dương Lôi đến khá sớm, anh dịu dàng mỉm cười chờ Tĩnh Chi, rồi còn chọn những món mà cô thích ăn với vẻ quan tâm. Tất nhiên, từ trước tới nay anh vẫn luôn chu đáo như vậy. Tĩnh Chi cũng cảm thấy rất khó nói. Một người thích sĩ diện, dễ mềm lòng, có đôi chút hư vinh, có lúc không phân biệt tốt xấu như cô, tóm lại là một người hơi cố làm ra vẻ tốt bụng, trước khi làm việc gì cũng cân nhắc rất nhiều, chỉ sợ rằng những hành động thiếu thận trọng của mình sẽ làm tổn thương người khác.

“Sao thế? Vẫn cố gắng đảm bảo được công việc đấy chứ?” Dương Lôi dịu dàng hỏi.

Tĩnh Chi gật đầu không nói gì, cô đang cân nhắc xem câu đầu tiên nên nói là gì, nên nói vài câu vui vẻ trước, hay là đi thẳng ngay vào vấn đề chính.

Dương Lôi thấy vẻ rữ của Tĩnh Chi lại nghĩ rằng cô chưa khỏe hẳn, nên lại càng quan tâm chăm sóc hơn.

Tĩnh Chi thấy tức giận vì sự thiếu dứt khoát của mình, và càng hối hận vì đã nói với Tiêu Tiêu rất hùng hồn trước khi đi, nếu chẳng may hỏng việc, khi về chắc chắn sẽ bị Tiêu Tiêu chế nhạo cho mà xem.

Đúng lúc cô vẫn chưa tìm được câu mở đầu thích hợp thì điện thoại của Dương Lôi đổ chuông. Nhìn vẻ mặt của Dương Lôi khi nghe điện thoại, cô biết ngay người gọi đến là ai, cô thở phào nhẹ nhõm, những băn khoăn trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Dương Lôi tắt máy như không có chuyện gì, quay sang cười với Tĩnh Chi, sau đó chăm chú ăn cơm và không nói gì nữa.

“Sao vậy, có việc gì à?” Tĩnh Chi hỏi thăm dò.

Dương Lôi mỉm cười, “Không sao ăn cơm đi. Ăn xong, anh sẽ đưa em về sớm”. Vừa nói đến đây thì chuông điện thoại lại kêu lên, lần này sau khi nghe xong, mặt Dương Lôi hơi biến sắc.

“Có việc thì anh cứ về trước đi. lát nữa em gọi taxi về là được.”

Không biết người kia nói những gì với Dương Lôi mà trông dáng điệu anh có vẻ lo lắng, anh liếc nhìn Tĩnh Chi với vẻ áy náy, nói, “Bạn anh có việc gấp, anh phải về trước, em có tự về được không?”.

Tĩnh Chi vội gật đầu.

Dương Lôi nhìn cô vẻ cảm kích, rồi đứng ngay dậy thanh toán tiền.

Tĩnh Chi nhìn thấy Dương Lôi lên một chiếc taxi, cũng vội chặn chiếc tiếp theo lại và nói, “Đuổi ngay theo chiếc xe phía trước! Cẩn thận đừng để cho họ biết!”.

Người lái xe liếc cô một cái rồi lái xe đuổi theo.

Mãi tới bờ sông Dương Lôi mới xuống xe, quả nhiên đã có một người con gái thân hình mảnh mai đang đứng chờ ở đó. Nhìn thấy Dương Lôi xuống xe, cô tá tay vẫn còn lau nước mắt.

Dương Lôi vội bước đến bên, cô gái kia nhào ngay vào lòng Dương Lôi, rồi cất tiếng khóc nức nở.

Tĩnh Chi không nhìn thấy vẻ mặt của Dương Lôi, nhưng nhìn từ phía sau lưng thì thấy anh có vẻ rất mâu thuẫn, anh giơ tay lên một hồi lâu rồi sau đó đặt lên vai cô gái kia và vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Thưa cô, cô có xuống xe không?” Người lái xe hỏi với vẻ lịch sự.

“Tất nhiên là có chứ!” Tĩnh Chi đáp, trả tiền xong, cô bước một cách rất dè dặt, bình tĩnh đến gần và đứng nhìn hai người trước mặt.

“Anh ta đã quen với rất nhiều cô gái, em nói thì anh ấy nổi giận, còn bảo em là nhỏ nhen...” Cô

gái kia vẫn nức nở trong lòng Dương Lôi.

Lẽ ra Tĩnh Chi đã rất tức giận, nhưng nhìn thấy cảnh tượng ấy tự nhiên cô lại cảm thấy buồn cười, và lại cũng cảm thấy Dương Lôi thật đáng thương, không ngờ cô gái kia tìm đến anh ta chỉ là để khóc lóc kể lể về người chồng bội bạc của mình, khóc lóc với người yêu cũ kể tội người chồng hiện tại của mình! Cô ta thật chẳng ra sao!

Cô gái kia bỗng nhìn thấy Tĩnh Chi phía sau lưng Dương Lôi và vội dờ người ra.

Dương Lôi quay đầu lại nhìn thì thấy Tĩnh Chi đang mỉm cười đứng đó và cũng dờ dẫn chẳng kém, sau đó vội đẩy cổ gái kia ra khỏi lòng mình.

Tĩnh Chi khẽ nhún vai, trước đây cô rất ít khi làm động tác này, vì cho rằng nó rất không “thục nữ”, “Tôi nghĩ rằng sẽ rất đau lòng, ít nhất thì là cũng hụt hẫng, nhưng bỗng nhiên tôi phát hiện ra là, mình chẳng có cảm giác gì”.

Dương Lôi có vẻ rất cuống quýt, “Tĩnh Chi...”.

“Không cần phải giả thích.” Tĩnh Chi đưa tay ra ngăn lại, “Tôi không yêu anh nữa, vì vậy dù có nhìn thấy, tôi cũng chẳng đau lòng, và tất nhiên tôi cũng không hận anh đâu. Tôi chỉ cảm thấy đáng buồn cho anh, bởi anh đã không thể thoát ra khỏi những chuyện quá khứ. Yêu là yêu, là một người đàn ông mà cứ phải dây dưa như thế mãi, đúng là rất khó khăn cho anh. Tất nhiên anh cũng rất đáng hận, chính vì vậy mà tôi khinh thường anh. Thôi, tôi đã nói hết rồi, các người cứ tiếp tục đi!”.

Tĩnh Chi nói một mạch những câu trên, sau đó quay người dứt khoát bước đi. Có ai đó kéo áo cô lại, cô gái kia nói với vẻ đáng thương, “Cô Trương, cô hãy nghe tôi giải thích, giữa tôi và Dương Lôi thực sự là không có gì. Cô đừng hiểu lầm, bây giờ chúng tôi chỉ là bạn. Tất cả là tại tôi, cô đừng giận anh ấy”.

Tĩnh Chi nhìn cô ta vẻ căm ghét, rồi gạt tay cô ta ra, “Thưa cô, cô đã khóc đến mức ngất đi chưa? Bây giờ tôi coi như không nhìn thấy cô, đề nghị cô bỏ tay ra!”.

Nói xong, Tĩnh Chi quay người vẫy xe, mắt nhìn gương mặt nhoe nhoẹt và khó coi của cô gái trước mặt, rồi không nén được sự giận dữ trong lòng, “Cô không cảm thấy là mình rất đáng ghét sao? Rõ ràng là đã làm chuyện vô liêm sỉ mà lại còn ra vẻ vô tội, lại còn không biết xấu hổ giải thích với tôi. Đừng có nói với tôi là cô chỉ coi anh ấy là một người bạn. Anh ấy có thể coi cô như một người bạn bình thường được không? Cô định chơi trò gì vậy?”.

Tĩnh Chi thì đã được mắng nhiếc thỏa thích, còn cô gái kia thì bị mắng nhiếc tới mức thần thờ. “Thôi, đối với những người như cô, tôi cũng chẳng phí lời thêm nữa!” Tĩnh Chi phất tay, rồi lại nhìn Dương Lôi lúc đó đã như hóa đá, cười châm biếm, “Xin lỗi, không cần thận làm lộ bộ mặt thật mất rồi. Anh hãy tự giải quyết chuyện này nhé. Tạm biệt”.

Đi được hai bước cô lại dừng lại cười, nói với Dương Lôi lúc đó đã như một con gà gồ, “À, quên chưa nói, tôi thực sự không giống mèo. Tôi làm sao mà giống mèo được, khi bị chọc tức tôi là một con hổ biết ăn thịt người đấy!”.

Lên xe rồi mà trống ngực của Tĩnh Chi vẫn đập dồn dập, từ nhỏ đến giờ, cô chưa bao giờ mắng ai như vậy, hôm nay có thể coi như bắt đầu tiên lệ. Cô vốn định sẽ để lại một hình ảnh tốt đẹp cho Dương Lôi khi chia tay, không ngờ lại kết thúc như vậy. Bỗng nhiên Tĩnh Chi cười lớn, rồi bật thành tiếng, “Đã quá! Đã quá!”, khiến cho người lái xe cứ ngỡ cô bị làm sao. Không những cô không để ý đến điều đó mà còn ôm bụng tiếp tục cười rất to, nhưng rồi tiếng cười nhỏ dần, sau cùng trở thành tiếng nức nở cố kìm nén.

Đau quá, không phải là vì Dương Lôi, mà bởi vì bỗng nhiên phát hiện ra, từ sâu xa trong lòng, cô chẳng cao thượng hơn cô gái vừa nãy là bao. Cô lấy máy ra, người mà cô muốn gọi nhất lúc đó chính là Uông Dụ Hàm.

Nhưng, còn mặt mũi nào để gặp anh nữa! Tĩnh Chi ôm đầu gối, vùi đầu vào đó khóc nức nở.

Tiêu Tiêu mở cửa phòng nhìn thấy điệu bộ ấy của Tĩnh Chi thì giật thót mình, mặt mũi cô đỏ bừng, nhưng vẫn cố cười.

:Thôi mà, nếu không cười được thì đừng cố cười nữa, trước mặt mình giả vờ cái gì mới được chứ!” Tiêu Tiêu kéo Tĩnh Chi vào trong nhà.

Tĩnh Chi ngửi mùi, “Ồ, cậu nấu món gì mà thơm thế? Đừng có giấu đấy nhé, mau mang ra đây cho người ta ăn với!”.

Tướng Tư Thừa đỏ bừng mặt đứng lên từ bàn ăn, nói với vẻ ngượng ngập, “Chúng tôi vừa mới bắt đầu, cô vào ăn cùng đi!”.

Tĩnh Chi không ngờ lại gặp Tướng Tư Thừa, nên hơi xấu hổ, vội cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh, xua tay và nói, “Không cần đâu, hai người ăn đi. Ôi khuôn mặt của tôi, để tôi vào rửa sang lại đôi chút”.

Tướng Tư Thừa cũng cảm thấy Tĩnh Chi có gì đó không ổn, anh nhìn Tiêu Tiêu, nói, “Hay là anh về trước?”.

Tiền Tướng Tư Thừa ra ngoài cửa, anh nói với vẻ tủi thân như một đứa trẻ, “Nhưng mà anh vẫn chưa ăn no”.

Thấy vẻ nũng nịu của người đàn ông to lớn ấy, Tiêu Tiêu cười bất lực, “Vậy phải làm thế nào bây giờ?”.

Tướng Tư Thừa thè lưỡi cười, vẻ láu lỉnh ấy chưa bao giờ bắt gặp trên khuôn mặt của chàng cảnh sát thuần khiết. Lần đầu tiên thấy như vậy, Tiêu Tiêu không khỏi sững sờ. Tướng Tư Thừa kéo cô vào lòng, “Đơn giản thôi, em đền cho anh một chút là xong ngay thôi mà”.

Sau một nụ hôn dài, Tiêu Tiêu đẩy Tướng Tư Thừa ra, thở hổn hển, mặt đỏ bừng nhìn anh. Tướng Tư Thừa vẫn cười ranh mãnh, ghé sát vào cổ nói khẽ, “Đúng là em nói không sai, anh đã từng học lặn đấy!”.

Tiêu Tiêu ngáy người, nhớ đến chuyện hôn Tướng Tư Thừa ở trước tòa nhà của Đội cảnh sát. Lúc ấy cô đã hỏi Tướng Tư Thừa bằng giọng trêu chọc, “Này, anh, anh đã học lặn rồi phải không?”.

Tiêu Tiêu nheo mắt quan sát Tướng Tư Thừa, “Liệu em có nhìn nhầm anh không đấy nhỉ?”.

“Không đâu, anh cam đoan đấy!” Tướng Tư Thừa cười.

Trong nhà có tiếng của Tĩnh Chi, Tiêu Tiêu không muốn so đo với Tướng Tư Thừa nữa, cô nói, “Ngày mai anh đến sớm một chút, cùng em đi đón mẹ. Đừng có quên đấy!”.

Tướng Tư Thừa gật đầu với vẻ bịn rịn.

Tiêu Tiêu cười, đẩy anh, lúc đó anh mới chịu đi.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu đi vào, Tĩnh Chi có vẻ áy náy, “Liệu mình có quấy rầy cậu không?”

Tiêu Tiêu cười vẻ bất lực, “Cũng không sao, quen rồi mà”, vừa nói vừa mở tủ lạnh lấy ra một lon nước quả đưa cho Tĩnh Chi. “Theo như lời cậu, thì cậu đã chửi cho họ một trận rất dã. Vậy thì còn khóc nỗi gì? Vẫn còn luyện tiếc Dương Lô à?”

Tĩnh Chi lắc đầu, tinh thần có vẻ sa sút, đón lon nước từ tay Tiêu Tiêu nhưng không uống mà ôm nó trong lòng để thưởng thức cái lạnh từ đó. Tiêu Tiêu mỉm cười dịu dàng với bạn, lấy một tờ giấy ăn đưa cho Tĩnh Chi, “Muốn khóc thì cứ khóc đi, chuyện ấy chẳng có gì đáng xấu hổ cả, là vì thất tình mà!”.

Tĩnh Chi dựa đầu vào vai Tiêu Tiêu, “Mình cảm thấy buồn không phải vì Dương Lô, mà vì mình nhận ra rằng, mình cũng là một kẻ đê tiện, chẳng khác gì cô gái mà mình vừa chửi. Cô ta buồn thì tìm tới bạn trai cũ để khóc lóc kể lể. Còn mình thì sao, vừa mới đây thôi, mình đã nghĩ đến Uông Dụ Hàm. Cậu nói xem, mình có khác gì cô gái đê tiện ấy không?”.

Tiêu Tiêu dờ khóc dờ cười, “Cô em này, tuy tự phê bình là một đức tính tốt đẹp, nhưng cậu cũng quá quan trọng hóa vấn đề rồi đấy! Cậu đã nghĩ đến Uông Dụ Hàm, thế cậu đã gọi tới tìm anh ta chưa?”.

Đôi mắt của Tĩnh Chi lại đỏ hoe, cô lắc đầu, “Chưa”.

Cậu hãy cứ tới gặp anh ấy đi, như thế mọi người đều đỡ tốn công! Tiêu Tiêu lại hỏi, “Vì sao cậu lại chưa đi?”.

“Cực tuyệt anh ấy, sau đó bị tổn thương thì lại tìm đến người ta, chuyện ấy chỉ có những kẻ vút đi mới làm nổi!” Tĩnh Chi cắn khế vành môi.

“Như thế là được rồi! Con người ai cũng có những lúc rất ích kỷ, điều khác biệt là ở chỗ, có người thì luôn giữ nguyên tắc của mình, còn có người thì...”

“Cậu không cần phải nói nữa.” Tĩnh Chi ngắt lời Tiêu Tiêu, “Mình hiểu ý cậu rồi”.

Tiêu Tiêu mỉm cười vẻ an ủi, “Thôi mà, đừng buồn nữa, chẳng có gì quan trọng đâu. Mau ăn chút gì đi, nếu tối nay không muốn về thì ở lại đây. Ngày mai mẹ mình đến thăm mình, bà vẫn nhắc đến cậu và cũng muốn gặp cậu đấy!”.

Tĩnh Chi lau nước mũi, “Mẹ cậu tới à? Ôi, quả là hiếm thấy! Cậu đừng nói với mình là bà đến để tìm hiểu về Tướng Tư Thừa đấy nhé!”.

Tiêu Tiêu không nói gì.

“Trời ạ! Tiêu Tiêu, cậu định ổn định thật rồi à?” Tĩnh Chi ngạc nhiên hỏi.

“Ừ!” Tiêu Tiêu cười, cô cũng không ngờ lại tiến triển nhanh như vậy, nhưng một khi tình cảm không chịu sự kìm nén nữa thì chỉ bằng hễ đối diện với hiện thực. Tưởng Tư Thừa cũng đã nhiều lần nói muốn đưa cô tới ra mắt người nhà, nếu Tiêu Tiêu còn từ chối nữa, dù phải trói cô đưa đi anh cũng có gan làm. Vì vậy Tiêu Tiêu đã nói với bố mẹ, mẹ cô vừa nghe cô nói đã có bạn trai thì chỉ mong chớp cánh bay ngay tới xem mặt.

Tĩnh Chi thấy “Thiên hạ đệ nhất yêu nghiệt” đột nhiên quyết định ổn định thì thấy rất mừng cho bạn, nhưng rồi bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có phần chua chát, có thể là vì cô đã uống một bụng nước cam, cô lẩm bẩm, “Không ngờ một yêu nghiệt như cậu lại tìm được một viên cảnh sát chân tình như thế, Mình cứ nghĩ rằng, người lấy chồng trước phải là mình cơ đấy!”. Tiêu Tiêu cười, đập khế vào đầu của Tĩnh Chi, “Không sao, cậu cũng có thể như vậy mà, dù gì thì cậu cũng có cái vỏ ngoài của thực nữ rồi, chẳng lo ế đâu!”.

“Này...” Tĩnh Chi lẩm bẩm, “Mình thực sự muốn làm một người bỏ đi cho rồi!”.

Tiêu Tiêu ném điện thoại cho cô, “Làm người bỏ đi cũng không khó, gọi một cú điện là xong, số điện thoại chắc cậu quá thuộc rồi!”.

Tĩnh Chi nhìn chiếc điện thoại do dự, “Hôm nay mình vừa mới thất tình xong, thế mà lập tức theo đuổi ngay người khác được ư?”.

Nói rồi ném chiếc điện thoại sang một bên, “Không được! Hơn nữa, anh ấy cũng đã không còn thích mình nữa từ lâu rồi. Người ta đã nói rất rõ ràng, mình sẽ không tự làm khó mình nữa!”. “Cô em này, nếu bỏ lỡ lần này nữa thì sẽ không còn cơ hội nữa! Hãy nghĩ tới “Bạch Cốt Tinh” đi, cô ta ngày ngày ở bên quan sát với con mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.” Tiêu Tiêu đứng bên dự dõ.

Vừa nghe nhắc đến Bạch Khiết, Tĩnh Chi lập tức thấy trong lòng rất u uất, hơn nữa cô cũng không xác định được tình cảm của mình với Ôn Dụ Hàm là gì. Rõ ràng là mới ít ngày trước cô còn cảm thấy rất ghét anh ta, không thể nào vừa mới chia tay Dương Lôi là ngay lập tức quay đầu lại tìm người ta như thế được.

“Mình không đi! Đời này dù có chết mình cũng không làm người thứ ba đâu. Nếu anh ấy và Bạch Khiết đã có chuyện tình cảm rồi thì việc mình quay lại bám lấy anh ấy chẳng ra thể thống gì!”.

Tiêu Tiêu nghe vậy ân hận tới mức chỉ muốn vả cho mình một cái. Cô định dùng Bạch Khiết để kích Tĩnh Chi không ngờ cô ấy lại nghĩ như vậy. Trong tình hình ấy, cô đành phải bán rả Ôn Dụ Hàm rồi sẽ nói lại cho anh ấy sau vậy, “Cô em này, mình nói thật cho cậu biết, anh ấy yêu cậu, luôn yêu cậu. Hôm cậu ốm, anh ấy đã thức cả đêm để trông nom cậu. Nếu cậu không tin cậu cứ kiểm tra điện thoại của mình mà xem, hôm cậu vào viện, anh ấy gần như làm cho cái điện thoại của mình chập điện đây này!”.

Tĩnh Chi hơi sững người, một hồi lâu sau mới trở lại bình thường, cô thần thờ hỏi, “Anh ấy đã ở bệnh viện trông mình? Sao mình lại không biết nhỉ?”.

“Đúng thế, trông cả một đêm! Cậu nóng như lợn sữa quay thì còn biết gì nữa!” Tiêu Tiêu ngừng một lát, nói tiếp, “Tĩnh Chi, anh ấy là một người đàn ông thực thụ, nhưng cậu cứ luôn đối xử với người ta như vậy, cậu bảo anh ấy có thể làm gì được? Dù gì thì cũng phải để lại chút tự trọng chứ! Thế nên anh ấy chỉ còn biết lặng lẽ chờ đợi cậu. Một người đàn ông như vậy mà cậu vẫn chưa vừa ý à? Cậu tìm đâu thấy một người như thế! Cậu luôn mồm nói ghét anh ấy, nhưng rút cuộc cậu ghét anh ấy ở điểm gì mới được chứ? Ai là người đã đọc thuộc số điện thoại của anh ấy? Ai là người suốt ngày nhắc đến tên, rồi những lời anh ấy nói?”.

Tiêu Tiêu lấy hai tay nâng đầu Tĩnh Chi lên và lắc mạnh.

“Thôi đi Tiêu Tiêu, dừng lại đi! Cậu hãy để cho mình suy nghĩ thật kỹ đã.”

“Thôi được, cậu hãy cứ suy nghĩ kỹ về những gì không phải với Ôn Dụ Hàm đi!” Tiêu Tiêu thở hắt ra, rồi ngồi xuống ghế, nhìn Tĩnh Chi với vẻ đặc chí.

Một lúc sau, Tĩnh Chi vẫn cứ ngồi thần thờ.

Tiêu Tiêu thu dọn bếp xong quay ra, “Nghĩ thông chưa?”.

Tĩnh Chi lắc đầu, trong đầu mọi thứ vẫn rất ngổn ngang. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu quen với Ôn Dụ Hàm, nghĩ đến nụ cười ranh mãnh của anh, nhớ đến những lời trêu trọc ác ý của anh và cả nụ hôn vừa vội vàng vừa đắm say trong xe...

Chẳng lẽ cô đã sai thật sự? Tĩnh Chi vẫn không sao hiểu được.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội mở máy nghe, thì ra là của mẹ cô gọi đến. Sắc mặt của cô mỗi lúc thêm nghiêm trọng, sau khi tắt máy, cô nói với giọng lo lắng, “Mẹ mình đã biết chuyện của Phương Nghi với Sở Dương rồi. Mẹ ấy đã mắng cho Sở Dương một trận, kết quả là Sở Dương đã bỏ đi, mẹ hỏi, bây giờ Sở Dương có ở chỗ mình không?”.

Tiêu Tiêu nghe nói vậy cũng ngây người ra.

Tĩnh Chi bấm số của Sở Dương, cô ấy tắt máy. Tĩnh Chi thấy lo lắng, “Mình nhớ là có số điện thoại của Phương Nghi, mình phải hỏi anh ta xem Sở Dương có ở chỗ anh ta không?”.

Tiêu Tiêu ngăn lại, “Cậu đừng vội, nghĩ kỹ rồi hãy gọi. Cậu định nói gì nào? Nó có nghe cậu không? Chuyện này cậu lo liệu được đến đâu? Hơn nữa, nhớ nó không tới chỗ Phương Nghi thì sao?”.

Thực ra, lúc đó Sở Dương đang ở cùng Phương Nghi thật.

Trông căn hộ riêng của Phương Nghi, anh vừa từ nhà tắm bước ra, thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Nhìn đồng hồ, anh hơi ngạc nhiên, nghĩ chắc là Hoàng Phi lại tới tìm mình đi uống rượu, nhưng không ngờ mở cửa ra thì lại thấy Sở Dương đang đứng ngoài.

Phương Nghi rất ngạc nhiên, mỉm cười nói, “Liệu như thế này có gọi là điều tra không đây?”. Sở Dương lắc đầu, nhìn thấy Phương Nghi vừa từ nhà tắm ra nên thò đầu vào trong nhìn, đùa, “Không bắt gặp một cảnh tượng bất ngờ đấy chứ?”.

Phương Nghi kéo cô vào nhà, gõ lên trán cô, đùa, “Từ khi biết em, anh đã giao mình cho cửa Phật rồi!”. Rồi sau đó mở tủ lạnh lấy đồ uống cho Sở Dương, “Em uống gì?”.

Sở Dương xoa tay, “không cần phải khách sáo như thế đâu. Em kiểm tra nhà vệ sinh của anh là được thôi”.

Phương Nghi lấy ra chai nước lọc, rồi ngồi xuống salon, nhìn Sở Dương đi lại ngắm nghía một vòng, không nén được bật cười, “Đã phát hiện thấy gì chưa? So với lần trước thì có gì khác không?”.

Sở Dương đã từng tới căn hộ của anh hai lần.

“Cũng được, cũng được.” Sở Dương cười vui vẻ.

Phương Nghi ngồi trên ghế, nhếch môi, “Sở Dương, em đến muộn thế này, chắc là không phải để kiểm tra nhà vệ sinh của anh, đúng không?”.

“Dĩ nhiên rồi! Thôi được, không phát hiện thấy gì cả, em về đây.” Sở Dương cười, nhưng có phần miễn cưỡng, rồi liếc nhìn Phương Nghi vẻ không tự nhiên và bước về phía cửa. Nhưng đi được hai bước thì cô dừng lại, vẻ rất mâu thuẫn và lại quay người nhìn Phương Nghi.

Phương Nghi vẫn ngồi yên, nhìn cô nửa cười nửa không.

Sở Dương cắn môi, rồi ném chiếc túi xuống ghế, đưa tay đặt lên vai Phương Nghi, nhìn thẳng vào mắt anh, “Đúng vậy, em đang có chuyện đây!”.

Phương Nghi lặng lẽ nhìn cô, cầm chai nước lên uống một ngụm, cười hỏi, “Có chuyện gì quan trọng đến mức muộn thế này rồi mà em vẫn còn đến đây thế?”

“Mẹ em biết chuyện của chúng ta rồi.” Sở Dương nói, “Khi anh đưa em đi mua đồ chiều nay, mẹ em đã nhìn thấy.”

Phương Nghi nhẹ nhàng vuốt tóc Sở Dương, “Như thế cũng có gì đâu, đó là chuyện không muộn thì sớm. Nếu mẹ em làm khó cho em thì anh sẽ tới nhà em. Nếu không được nữa thì đã có mẹ anh, bà mà ra mặt thì sẽ xong thôi, hơn nữa chắc mẹ em cũng đã lờ mờ đoán ra từ lâu rồi.”

Sở Dương thở dài, gối đầu lên vai Phương Nghi, bất ngờ nói, “Chúng ta kết hôn đi, được không? Cứ đính hôn trước đã”.

Phương Nghi ngây người, từ từ xoay người Sở Dương lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô, cố quan sát thật kỹ sắc mặt cô, “Không có nguyên nhân khác?”.

Sở Dương cố nén những rối ren trong lòng, dùng cách tấn công trước để che giấu tâm trạng, “Anh không muốn như thế sao? Hay chỉ muốn đùa với em thật?”.

Phương Nghi lắc đầu, vẻ nghiêm nghị, “Anh không đùa với em, anh chỉ muốn xác định xem, em có thực sự muốn kết hôn với anh thật không, có thực trong lòng em muốn lấy anh không.”

Sở Dương giận đến điên người, cô nhẩy ra khỏi ghế, “Này, mẹ em đang định cắt đứt quan hệ với em rồi, thế mà anh còn nói như vậy! Nếu anh không muốn thì cứ nói ngay ra!”.

Phương Nghi giữ lấy vai cô, kéo cô ngồi xuống lòng mình, ra sức giữ chặt lấy ngang lưng cô, mắt anh sáng rực, như thể anh đã nhìn thấy nơi sâu kín nhất trong lòng Sở Dương. Dưới ánh

mắt ấy, Sở Dương hơi chột dạ, giận dỗi quay đầu đi, không nhìn vào mắt anh nữa. Phương Nghi véo cằm cô, xoay mặt cô lại đối diện với mình, mắt anh nhìn cô chăm chăm. “Thôi được, em nói vậy, đúng là có nguyên nhân khác.” Sở Dương biết có một số chuyện không thể nào giấu Phương Nghi được, nếu hôm nay không đưa ra được một lý do khiến cho anh tin phục, thì anh sẽ càng nghi ngờ hơn. Cô thở dài, nói, “Anh và Hà Ý Khiêm là huynh đệ của nhau, đúng không?”.

Phương Nghi nheo mắt, chậm chậm gật đầu, “Ý em muốn nói tới A Ngũ?”.

“Vâng, đúng vậy, là A Ngũ của bọn anh. Em và anh ta quen nhau từ lâu rồi. Anh ta nói, anh ta thích em, nhưng em không thích anh ta. May mà sau này anh ta ra nước ngoài, em cứ tưởng như thế chẳng còn chuyện gì nữa. Ai ngờ, anh ta đã trở về, nhưng chẳng thay đổi gì cả, anh ta vẫn cứ bám lấy em.” Sở Dương chậm rãi nói, “Em vốn không định nói chuyện này cho anh biết, suy cho cùng anh ta cũng là đàn em của anh, còn em lại như người xen vào giữa. Nhưng hiện tại, em đang rất chán ghét anh ta, vì vậy em đã nghĩ, chúng ta cưới quách cho xong, như thế em sẽ trở thành chị dâu của anh ta và anh ta sẽ không quấy rầy em nữa”.

Sở Dương nói xong thì nhìn Phương Nghi với ánh mắt trấn tĩnh hơn nhiều, chờ câu trả lời của anh. Cô biết, anh sớm đã điều tra ra chuyện giữa cô và Hà Ý Khiêm, nhưng không biết anh đã nắm được đến đâu, nhất là chuyện xảy ra sáu năm trước, chuyện ấy đã được mẹ của Hà Ý Khiêm tìm cách giấu rất kỹ.

“Chỉ vì chuyện này thôi sao?” Phương Nghi khẽ hỏi, không nghe thấy chút ngạc nhiên nào trong giọng nói của anh.

Trong lòng Sở Dương thấy hơi lo sợ, cô bắt đầu thấy nghi ngờ không hiểu nước cờ này của mình có đúng hay không. Liệu có thể lợi dụng Phương Nghi được không? Cô không hề có chút chắc chắn nào về điều này.

Cô cúi đầu, khẽ nói, “Đó chỉ là một phần. Một lý do khác nữa, đó là vì em cảm thấy, anh đúng là rất tốt. Nói thật là, em chưa bao giờ trải qua tình yêu uớt át thì vị như trong tiểu thuyết, em cũng không biết là mình có yêu anh không, em chỉ cảm thấy không hề ghét anh, hơn nữa khi ở bên anh, em thấy rất vui, có lúc em thấy nhớ anh, khi anh hôn em, em thấy...”.

Phương Nghi mỉm cười, rồi hỏi đầy ẩn ý, “Thấy thế nào?”.

Sở Dương cắn môi ngẩng đầu lên, nhìn Phương Nghi bằng đôi mắt long lanh, nói với vẻ can đảm, “Thấy hồi hộp, không thở được và trong lòng rất vui”.

Đối với người đàn ông kiêu hãnh như Phương Nghi thì không gì có sức nặng bằng việc cô gái trẻ ấy dám dũng cảm thổ lộ tình cảm của mình, hơn nữa, giờ đây cô gái ấy đang can chặt vành môi, cố gắng kìm nén nỗi thẹn thùng, mặt đỏ bừng, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh, và điều quan trọng hơn cả là, anh yêu cô gái ấy.

Phương Nghi cảm thấy cổ họng khô rát và không thể làm ra vẻ cợt nhả được nữa. Anh cứ nhìn chăm chăm vào Sở Dương, một lúc sau đột nhiên thở phào, xoay người Sở Dương lại, ôm ngang lưng cô, mặt khẽ áp vào lưng cô.

Sở Dương hơi ngạc nhiên, không hiểu vì sao bỗng nhiên Phương Nghi lại có động tác đó, “Anh làm gì thế?”.

“Đừng có động đây.” Giọng của Phương Nghi khàn đặc, “Trước khi anh có quyết định lấy em hay không, anh có lời này muốn nói. Nhưng không phải nói với em, mà là cho trái tim em nghe, vì vậy anh muốn gần nó hơn một chút.”

Sở Dương cảm thấy rất căng thẳng, cô đứng như trời trồng, không dám động đây.

Mặt Phương Nghi áp chặt vào lưng Sở Dương, cô có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh phả vào lưng mình, nó xuyên qua làn áo sơ mi, khiến cho trái tim cô càng đập nhanh hơn.

Chậm lại đi, tao xin mày đấy, hãy chậm lại chút đi! Sở Dương thầm kêu lên.

Một lúc sau mới thấy Phương Nghi thở ra, “Sở Dương, hãy lấy anh nhé. Anh muốn cưới em, nhưng em đừng thử lợi dụng anh, chuyện ấy không hay ho gì đâu”.

Tiêu Tiêu cảm thấy hơi lo lắng trước buổi gặp mặt giữa Tưởng Tư Thừa và mẹ cô, vì dù thế nào thì anh ấy cũng rất khác so với chàng con rể lý tưởng trong lòng mẹ.

Tiêu chuẩn của mẹ là: mặt mày thanh tú, nho nhã, có phong độ, có tướng của người có tài, và hơn cả là biết ăn nói, mồm miệng nhanh nhẹn.

Về hình thức còn có thể được, tuy Tưởng Tư Thừa không phải là người mặt mũi đẹp đẽ nhưng

dù sao cũng là người mắt rậm mày ngài. Đều đáng buồn là Tướng Tư Thừa mồm miệng vụng về! Cứ cái kiểu ấy, thì dù có gặp nhạc mẫu tương lai cũng sẽ không mấy sáng sủa! Cha của Tiêu Tiêu là người có học, mẹ lại càng là con nhà gia giáo, vừa nghe nói Tướng Tư Thừa là một quân nhân, dù chưa biết cha người ấy hiện đang làm gì thì trong lòng bà chắc hẳn đã có sự coi thường rồi. Nói theo cách của mẹ Tiêu Tiêu thì: Có gì đáng nói, chẳng qua cũng chỉ là xuất thân võ biên, chỉ là người quen với binh đao, thô tục mà thôi! Nhưng không ngờ, lần đầu gặp mặt, kết quả thành công còn hơn cả mong đợi!

Tướng Tư Thừa mặc một bộ complet, trông rất đỉnh đạc, nói năng cũng rất lễ phép, phải đạo, dù mẹ Tiêu Tiêu hỏi gì cũng trả lời rất mực thước, không những không đỏ mặt mà còn rất có vẻ con nhà quyền quý.

Tiêu Tiêu chợt cảm thấy, người con trai đang ngồi trước mặt mình không đơn giản như những gì cô đã nghĩ. Đây đâu phải là anh chàng cảnh sát giao thông cứng nhắc hay đỏ mặt! Có lẽ cô, một người từng gặp gỡ quen biết rất nhiều người đã nhìn nhầm?

“Được, thằng bé này được!” Sau khi ăn cơm về, mẹ cô vừa sửa sang lại quần áo vừa nói. Tiêu Tiêu có khuôn mặt rất giống mẹ, nhưng mẹ cô trắng hơn cả cô và là một phụ nữ tình tính cởi mở. Tuy đã gần năm mươi tuổi, nhưng vì biết cách chăm sóc giữ gìn, hơn nữa lại thích vận động nên trông bà rất trẻ.

Tiêu Tiêu có phần đắc ý, được mẹ cô đánh giá như vậy không phải là chuyện dễ. Đang định khen tướng Tư Thừa thêm mấy câu thì lại nghe mẹ nói, “Có điều hơi đen một chút!”.

Tiêu Tiêu thấy hơi choáng, đàn ông mà trắng trẻo thì có tác dụng gì, hiện nay có rất nhiều người da trắng còn đang phải phơi nắng cho đen bớt đi kia kìa! Không biết mẹ cô nghĩ gì nữa! “Cha con không trắng, không ngờ con lại cũng yêu một thằng đen như thế.” Mẹ Tiêu Tiêu thở dài nói, “Xem ra sau này nếu các con sinh con trai còn được. Đàn ông đen một chút không sao. Nhưng nếu sinh con gái mà cũng đen như nó thì đúng là phải cho sang châu Phi mà lấy chồng thôi!”.

“Mẹ!” Tiêu Tiêu nũng nịu, lay lay tay mẹ, vẻ không chịu.

Mẹ Tiêu Tiêu cười, “Được rồi, nói đùa thế thôi. Mẹ rất vừa lòng với thằng nhỏ đó, nhất trí thông qua!”. Nói rồi lấy ra một cuộn tranh đưa cho Tiêu Tiêu, nói với vẻ bí mật, “Cho con đây, mẹ lấy được nó từ chỗ cha con đấy. Dù sao ông ấy cũng không có ở trong nước, con cứ mang tặng đi rồi nói sau! Ha ha...”.

Nếu mẹ đã nhất trí rồi thì Tiêu Tiêu cũng phải tới gặp gia đình Tướng Tư Thừa. Cô đang phát rầu lên vì không biết mang món quà gì tới trong lần gặp mặt đầu tiên, sau đó thì nghĩ tới chuyện nhờ cha. Cha cô rất yêu thích hội họa, ông đã sưu tập khá nhiều tác phẩm của các danh họa, đem một bức tranh làm quà gặp mặt, tất nhiên là quá tuyệt vời rồi.

Tiêu Tiêu mở cuộn tranh ra, không kìm được tiếng xuýt xoa, đó chính là bức *Tuấn mã đồ* mà cha cô yêu thích nhất!

“Trời! Sao mẹ lại lấy trộm bức tranh này của cha, cha mà biết sẽ lột da mất thôi!”.

“Không sao đâu.” Mẹ cô cười đáp và nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Tiêu Tiêu, “Ngốc ạ, con có thể ổn định, cha mẹ đều rất vui. Chỉ cần con vui, đừng nói là *Tuấn mã đồ*, cho dù đó là da của cha con mẹ cũng sẽ lột da ngay!”.

Nhìn nụ cười dịu dàng của mẹ, Tiêu Tiêu cảm thấy mũi cay cay. Mấy năm qua, cô luôn sống xa nhà, cha mẹ không hề gò ép cô, nhìn bề ngoài thì như vậy, nhưng trong lòng họ hẳn đã rất lo lắng.

Tiêu Tiêu đặt cuộn tranh trở lại vali của mẹ, khẽ cười, “Đến nhà anh ấy cũng không cần phải mang món quà quý thế này đâu”. Cô cười rồi nói tiếp, “Hơn nữa, con gái của mẹ cũng đã là một món quà quý rồi, mẹ không cần phải bù thêm cuộn tranh này đâu!”.

Mẹ cô nhìn cô cười rất vui.

Buổi tối cuối tuần đó, Tĩnh Chi đến ăn cơm cùng mẹ Tiêu Tiêu. Hồi hai người còn học đại học, Tĩnh Chi đã tới thăm nhà Tiêu Tiêu, vì thế mà cô cũng rất gần gũi với mẹ Tiêu Tiêu. Và tất nhiên, không thể tránh khỏi việc lấy lòng bà, nào là ngày càng trẻ ra, ngày càng đẹp ra, khiến mẹ Tiêu Tiêu rất vui, thiếu chút nữa thì ôm cô vào lòng, gọi là cục cưng của bà.

Tiêu Tiêu nhếch miệng cười nhìn hai người. Về mặt này thì Tướng Tư Thừa kém hơn hẳn, nghe

Tĩnh Chi nhìn mẹ mình, thỉnh thoảng cô lại rùng mình, nổi cả da gà!

Tướng Tư Thừa khẽ hỏi cô, “Hôm nay Tĩnh Chi sao thế nhỉ? Nhiều lời hơn hẳn, anh cứ cảm thấy có điều gì đó không ổn”.

Tiêu Tiêu liếc nhìn mẹ và Tĩnh Chi, “Cậu ấy vốn rất gần gũi với mẹ em, hồi học đại học cậu ấy đã tới nhà em, nhìn mẹ em đến mức suýt nữa bà nhận làm con nuôi đấy, nhưng sau này nghe ai nói như vậy thì không tốt nên mới từ bỏ ý định ấy. Còn như vì sao hôm nay cậu ấy nói nhiều thế thì...” Tiêu Tiêu ngập ngừng, “Trong lòng cô ấy đang có nhiều tâm sự. Bệnh cũ ấy mà, trong lòng càng có nhiều tâm sự thì lại càng cố tỏ ra vui vẻ”.

Trong lòng Tĩnh Chi đúng là đang có rất nhiều điều phiền muộn. Trước hết là chuyện Sở Dương gây tai họa. Những sóng gió của chuyện hôm trước như trái mìn ném xuống nước vẫn còn chưa tan hết sóng, thì nay lại thêm chuyện như trái bom tiếp theo, đó là việc cô đòi đính hôn với Phương Nghi!

Mẹ của Sở Dương luôn mong gả con đi, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ lại nghĩ tới việc gả cô cho một “anh già” ba mươi mốt tuổi. Thế là cả nhà đã bùng nổ như một trái bom, ngay cả cha của Sở Dương cũng phải ra mặt. Một số họ hàng thân thích cũng lần lượt vào cuộc, nhưng Sở Dương vẫn cứ một câu, “Con đính hôn trước, còn chuyện có lấy hay không vẫn còn chưa rõ, mọi người lo lắng gì mới được chứ!”.

Tĩnh Chi không hiểu, rõ ràng lúc đầu chỉ là trò mèo vờn chuột, nhưng về sau lại bàn đến chuyện cưới xin? Đầu óc con bé Sở Dương này cũng thật ngẩn, nhưng chẳng lẽ Phương Nghi cũng lại hồ đồ như vậy? Điều càng kỳ lạ là mẹ của Phương Nghi không hiểu đã biết chuyện bằng cách nào mà lại đích thân xuất trận và phản bác lại kịch liệt, khiến cho mẹ Sở Dương không nói lại được. Mẹ của Tĩnh Chi cũng không ngồi yên được nữa, tuy nói quan hệ chị em không lấy gì làm thân thiết, nhưng hễ khi có sự việc từ bên ngoài đưa đến thì họ lại hợp sức với nhau thành một mặt trận.

Cuộc luận chiến thứ nhất: Mẹ của Sở Dương đối đầu với mẹ Phương Nghi, kết quả thất bại thảm hại.

Cuộc luận chiến lần thứ hai: Mẹ Sở Dương + mẹ của Tĩnh Chi đối đầu với mẹ Phương Nghi, kết quả thắng lợi!

Chỉ trong có mấy ngày mà gia đình rối tung cả lên.

Tĩnh Chi tuy rất đau đầu, nhưng không lấy gì làm đau lòng, cô chỉ thực sự đau lòng về chuyện với Ưông Dụ Hàm.

Mấy ngày gần đây, cô chạm trán với Ưông Dụ Hàm mấy lần, nhưng không có lần nào anh nhìn thẳng vào cô. Trước đây ánh mắt của anh không lạnh lùng như vậy, dù thế nào cũng dừng lại trên khuôn mặt cô một lúc. Nhưng bây giờ thì khác hẳn, dù có gặp, anh cũng vẫn không nhìn cô. Theo lẽ mà nói, Tĩnh Chi sẽ phải vui mừng chuyện này, bởi cô luôn không thích sự đeo bám của anh. Nhưng kể từ khi biết anh đã từng túc trực bên cô suốt một đêm ròng khi cô nằm viện, cô cảm thấy không thể nào nghĩ về anh với một trạng thái tình cảm bình thường như trước nữa. Cô đã trở thành người hoàn toàn có thể nhìn thấu trong con mắt của anh, ý nghĩ ấy khiến lòng cô rất u uất, cứ như có một lớp mây dày đang đè lên, còn khi cảm gậy lên chọc thì lại đổ mưa xuống.

Ngày thứ hai tới cơ quan, Tĩnh Chi chẳng có tâm trạng nào để làm việc, cô nhìn vào phòng làm việc của Ưông Dụ Hàm, khi quay đầu lại thì thấy Tiểu Vương đang nhìn cô. Trông vẻ cậu ta rất thích thú như đang xem một màn kịch hay, thấy Tĩnh Chi quay lại nhìn, cậu ta khẽ nói, “Trước đây tôi còn không dám khẳng định, nhưng bây giờ thì đã rõ rồi”.

“Rõ cái gì?” Tĩnh Chi hỏi.

Tiểu Vương cười ranh mãnh, “Rõ về nhân vật thần bí đã khiến chị từ bỏ anh chàng đẹp trai hôm nọ!”.

Tĩnh Chi giật mình, bất giác hỏi, “Ai cơ?”.

Tiểu Vương cười hì hì, hất cằm về phía phòng làm việc của Ưông Dụ Hàm rồi khẽ nói, “Không sai chứ?”.

Tĩnh Chi sững sờ, suýt nữa ngã khỏi ghế, ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tiểu Vương, quên cả việc phủ nhận.

Tiểu Vương đắc ý lắc đầu, “Cả buổi sáng, chị cứ nhìn về phía ấy cả thấy ba mươi mốt lần rồi, có cần tôi nói ra cái khác nữa không?”.

Ba mươi một lần? Tĩnh Chi ngạc nhiên, nhìn Tiểu Vương không dám tin, không lẽ cô lại làm cái việc ngu ngốc ấy thật?

Tiểu Vương lại nhìn Tĩnh Chi với ánh mắt thông cảm, rồi chậm chậm gật đầu.

Tĩnh Chi đưa tay lên sờ trán, nếu một người vô tâm như Tiểu Vương mà cũng nhìn thấy, vậy những người khác thì sao nhỉ? Những đồng nghiệp rất tinh ma của cô nữa? Còn Bạch Khiết, chị ta mà biết tâm tư của mình, chắc chắn sẽ tìm cách diệt mình cho mà xem!

“Lúc đầu tôi không rõ lắm, sau này có một chị đã gợi ý khéo cho tôi.” Tiểu Vương nói, mắt lăm lét nhìn về phía phòng làm việc của Bạch Khiết, “Hi hi, bà chị này, có nói ra tôi cũng không sợ chị cười, suýt nữa thì tôi yêu thầm chị đấy, nhưng may mà thấy được kết quả bi thảm của anh chàng ấy nên mới thôi. Quả là may mắn cho tôi!”.

Tĩnh Chi đang rất phiền muộn, chẳng còn tâm trạng nào mà nghe những lời nói đùa ấy của Tiểu Vương, vì thế xua tay, “Không nói nữa, chị đang muốn yên tĩnh một chút”.

Đúng thế, cần phải suy nghĩ kỹ về nơi dung thân của mình sau này mới được. Không cần nói đến những khó khăn khi ngày ngày phải đối diện với Uông Dụ Hàm ở đây, mà ngay cả với Bạch Khiết cũng không thể dây được, tranh giành người đàn ông của chị ta, có khác gì việc đánh chết chị ta đâu?

Đúng lúc Tĩnh Chi đang phấp phỏm thì Bạch Khiết gọi tới, “Vào phòng tôi một chút”. Chị ta nói với giọng rất lạnh lùng.

Phòng làm việc của Bạch Khiết và Uông Dụ Hàm thuộc loại mở một cửa, mặt quay vào phòng lớn đều là những cánh cửa kính. Hôm nay, cánh cửa kính của Bạch Khiết còn thêm một lần chớp lật nữa.

“Tĩnh Chi, tôi không ngờ cô lại ghê gớm đến thế!”. Bạch Khiết ngồi trong chiếc ghế da, thốt lên với vẻ rất kỳ cục, “Cô đang dự tính gì vậy?”.

“Dự tính gì cơ?” Tĩnh Chi quyết định cứ giả như không biết, “Trưởng phòng Bạch, chị đang nói tới chuyện gì vậy?”.

Bạch Khiết có vẻ hơi tức giận, chống tay xuống bàn đứng dậy, đôi mắt hình hạnh nhân trừng lên, khiến đôi lông mày lá liễu cũng xếch lên theo, “Tĩnh Chi này, chúng ta là những người đảng hoàng thì cũng chẳng cần phải nói úp mở. Rốt cuộc là cô có ý định gì với anh ấy thế? Đùa cợt với tình cảm của người khác thú vị như thế sao? Nếu không yêu thì hãy buông tha cho anh ấy, việc gì phải giày vò anh ấy như thế!”.

Tĩnh Chi sững sờ, không ngờ Bạch Khiết lại dữ dằn như vậy, chẳng cần vòng vo gì nói thẳng ngay vào vấn đề. Không biết tiếp sau đây chị ta có chỉ thẳng vào mặt mà chửi mình giống như mình đã chỉ mặt chửi người yêu cũ của Dương Lôi không? Không ngờ báo ứng lại đến nhanh thế!

Nhìn vẻ thần thờ ỉ ả của Tĩnh Chi, Bạch Khiết càng tức giận, càng thấy tiếc cho Uông Dụ Hàm, cô ta thì có gì tốt đẹp cơ chứ, thế mà lại làm cho anh ấy đau khổ đến thế. Càng nghĩ Bạch Khiết lại càng thấy tức giận, nên dẫn giọng, “Tôi thực sự chưa từng gặp cô gái nào như cô, làm việc thì thiếu nhanh nhẹn, tình cảm cũng chẳng dứt khoát, dù sao cô cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, sao cả những điều này cũng không nghĩ được cho rõ ràng? Thích thì đeo đuổi, không thích thì bỏ đi!”.

Những lời mắng nhiếc của Bạch Khiết dường như đã đánh thức Tĩnh Chi, bỗng cô ngẩng lên hỏi, “Trưởng phòng Bạch, bây giờ chị là bạn gái của anh ta à?”.

Bạch Khiết sững sờ, nhưng rồi lập tức đáp, “Tôi thì đang nghĩ, không hiểu anh ta thích gì ở một người ngu ngốc như cô!”.

“Bây giờ vẫn thế sao?” Tĩnh Chi hỏi.

Bạch Khiết nén cơn giận, gật đầu.

Tĩnh Chi đột ngột đứng dậy khỏi ghế, cúi mình chào Bạch Khiết, “Cảm ơn chị, Trưởng phòng Bạch, cuối cùng thì tôi đã hiểu rồi!”.

Bạch Khiết ngây người, hừ một tiếng, “Đối với những người ngu ngốc như thế này thì phải mạnh tay mới được!”.

Ra khỏi phòng làm việc của Bạch Khiết, Tĩnh Chi cúi đầu xông thẳng vào phòng làm việc của Uông Dụ Hàm, mặc kệ anh tròn mắt nhìn, cô kéo cánh cửa chớp lật xuống, bụng nghĩ, đằng nào thì cũng mất mặt rồi, nhưng không thể để cho những người khác được xem kịch miễn phí.

Uông Dụ Hàm nhìn động tác của Tĩnh Chi bằng vẻ lạnh lùng, trong bụng thầm mắng sự ngốc

nghech của cô, vừa bước vào phòng lập tức kéo ngay cửa xuống như thế, chẳng phải là cho người khác thấy rõ giữa cô với anh có những việc mờ ám sao?

Tĩnh Chi cắn môi nhìn anh, không biết nên bắt đầu như thế nào. Chẳng nhẽ hỏi thẳng rằng: Anh còn thích em không? Hay thổ lộ: Bây giờ em cảm thấy hình như em hơi thích anh thì phải.

Tĩnh Chi bước mấy bước tới trước mặt Uông Dụ Hàm, câu đầu tiên buột ra khỏi miệng cô là, “Tôi đã chia tay với Dương Lợi rồi!”.

Uông Dụ Hàm nhướng mày, “Ồ, thế sao! Thế thì tôi rất lấy làm tiếc, còn có việc gì khác nữa không?”

Tĩnh Chi cắn môi nhìn Ông Dụ Hàm, bây giờ thì cô thấy hối hận là mình đã thiếu sáng suốt trước sự giận dữ của Bạch Khiết, đã có một hành động rất thiếu cân nhắc và đáng cười là xông thẳng vào phòng của Ông Dụ Hàm. Rồi cô lại ngạc nhiên phát hiện ra: Trời ơi, cánh cửa chớp lật của phòng anh ta sao lại kéo xuống thế kia? Không có lẽ cô đã làm việc này? Tất cả mọi thay đổi trên mặt Tĩnh Chi đều không lọt khỏi con mắt của Ông Dụ Hàm. Anh biết lòng dũng cảm của cô gái này chỉ đến thế là hết, hành động tiếp theo chắc chắn là sẽ quay người bước ra.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của anh, tiếp sau đó Tĩnh Chi nói, “Ồ tôi phải đi đây, anh cứ làm việc đi nhé!”, nói xong cô quay người đi.

Ông Dụ Hàm dẫn giọng, “Đứng lại!”.

Tĩnh Chi đứng lại với vẻ lúng túng.

Ông Dụ Hàm tiến đến bên, nói với giọng bình thản, “Cô đến chỉ là để nói câu này? Nó có liên quan gì đến công việc?”.

Tĩnh Chi không biết phải trả lời thế nào, nên cứ đứng thẩn người ra, không ngờ Ông Dụ Hàm lại nói ra những lời ấy. Cô cắn môi rồi đáp lạnh tanh, “Không có gì cả!”.

“Ồ thế sao?” Ông Dụ Hàm cười nhạo, “Vậy cô nói những lời ấy với tôi làm gì?”.

Tĩnh Chi im lặng, bụng nhủ, đừng lúng túng, đây là món nợ mà mình phải trả anh ta, mình đã làm anh ta khó xử rất nhiều lần, bây giờ để anh ta trả thù một lần cũng chẳng sao, kéo sau này mình lại vẫn cứ có cảm giác mắc nợ.

Nhưng Ông Dụ Hàm quyết không tha, “Nói đi, cô nói với tôi về việc cô và anh ta chia tay nhau để làm gì?”.

Tĩnh Chi thấy tức giận thực sự, “Thì là do tôi thần kinh, được chưa!”.

Rồi bỗng nhiên Tĩnh Chi phát hiện ra Ông Dụ Hàm đứng ngay phía sau mình, rất gần, khuôn mặt anh cách cô không tới một tấc, hơi thở nóng hổi của anh phả tới tận chỗ cô, cô thoát ngẩn người ra, rồi bất giác lùi về phía sau.

Nhưng anh không cho cô cơ hội ấy, anh đưa tay giữ lấy vai cô, không cho cô lùi.

Nhìn thấy khuôn mặt của Ông Dụ Hàm mỗi lúc một tiến đến gần, Tĩnh Chi càng thêm luống cuống, trống ngực cô đập thành thịch, cảm thấy đôi chân như sắp khuỵu xuống, không sao đứng vững được.

Ông Dụ Hàm thấy dở khóc dở cười, vội đưa một tay ra giữ lấy thắt lưng cô, khẽ mắng, “Đồ ngốc, tôi đã hôn cô đầu, cô cuống cái gì mới được chứ!”.

“Cái gì?” Tĩnh Chi vẫn chưa lấy lại được trạng thái bình thường thì đôi môi Ông Dụ Hàm đã áp xuống...

Giữa chừng, ngẩng đầu lên lấy hơi, thấy cô vẫn mở to mắt đờ đẫn, Ông Dụ Hàm bắt lực thì thầm, “Nhắm mắt lại!”.

Tĩnh Chi vội làm theo, đôi mi cô khẽ động đậy. Nhưng rồi cô sực tỉnh, mở bừng mắt hốt hoảng nhìn Ông Dụ Hàm, rồi lại nhìn về phía cửa chớp lật.

Ông Dụ Hàm cười ranh mãnh, “Yên tâm đi, cô đã kéo nó xuống từ trước rồi, xem ra cô đã đề phòng cẩn thận trước khi đến đây!”.

“Anh!” Cô vừa tức giận vừa xấu hổ, nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác, lại càng không thể lớn tiếng tranh luận.

Bỗng nhiên Ông Dụ Hàm thôi không cười nữa, anh nhìn sâu vào mắt cô và nghiêm nghị ra lệnh, “Nhắm mắt lại!”.

Nhưng cô không có phản ứng gì.

Anh bắt đầu đe dọa, “Nếu muốn nhìn tôi thì cũng chẳng sao, tôi càng thấy thích!”, nói rồi, mặc cho cô kháng cự, anh tiếp tục hôn cô.

Cô lại chìm trong một trận quay cuồng khác, mãi cũng không sao mở mắt ra được. Trong cơn quay cuồng ấy, chút lý trí còn lại mách bảo cô rằng, có thể đây là một cái bẫy để Bạch Khiết đáp cô xuống tận cùng, để cô ta bắt tại chỗ Ông Dụ Hàm, người có khuôn mặt rna mãnh, đang giang rộng đôi tay ôm cô vào lòng.

Ồi ân hận quá, ân hận là đã đến phòng làm việc của Ông Dụ Hàm, ân hận vì đã kéo cánh cửa chớp lật xuống.

“Hãy nói là em yêu anh đi!” Ông Dụ Hàm thì thầm bên tai.

Tĩnh Chi cò kè, “Anh nói trước đi!”.

Ông Dụ Hàm cười hì hì, “Anh đã nói từ lâu rồi”.
“Những lần ấy không tính.”
“Thôi được, anh yêu em. Tĩnh Chi, anh nói rồi, bây giờ đến lượt em!”
“Thế sao.” Tĩnh Chi đẩy Ông Dụ Hàm ra và ngồi xuống ghế, mắt cảnh giác nhìn ra phía ngoài qua khe hở của cánh cửa chớp lật rồi khẽ nói, “Tôi phải đi ra đây”.
Ông Dụ Hàm ngồi xuống ghế sát bên Tĩnh Chi, “Nói nhanh đi, đừng tìm có nữa!”
Tĩnh Chi cười đứng dậy, nhân lúc Ông Dụ Hàm không để ý, cô đẩy anh ngã xuống ghế và chạy nhanh về phía cửa, mở cửa ra nói một cách rất nghiêm túc, “Ông Dụ Hàm, anh không cần phải lên lớp dạy dỗ nữa, tôi đã biết sai rồi, bản báo cáo phân tích sẽ được gửi tới anh chiều nay!”. Nói xong, cô làm mặt xấu với Ông Dụ Hàm và quay người bỏ đi. Ông Dụ Hàm tức giận nằm phủ phục trên ghế, nghiến chặt răng.
Đúng lúc ấy thì Bạch Khiết gọi điện tới, cô liếc nhìn Tĩnh Chi cúi đầu đi ra khỏi phòng của Ông Dụ Hàm, cười khúc khích nói, “Sư huynh, thế nào? Đừng có quên công lao của tôi đấy nhé. Chính tôi đã tìm cách gạt bỏ tình địch cho anh, rồi sau đó lại lôi cục cưng của anh đến chỗ anh đấy!”.
Lúc ấy Ông Dụ Hàm mới biết việc Tĩnh Chi đột ngột đến chỗ mình là do sau khi bị Bạch Khiết quát cho mấy đòn, vì thế anh cảm thấy vừa tức lại vừa buồn cười, đúng là cô bạn ấy cũng đã giúp anh thật. Nhưng lại nghĩ đến chuyện có thể sau này nếu Tĩnh Chi mà biết được sẽ khó tránh khỏi làm mình làm mẩy một phen nữa, nên chỉ cười đáp, “Chuyện này sau này đừng nhắc đến nữa, cô chỉ toàn mang rắc rối đến cho tôi”.
“Sư huynh, sao anh lại qua cầu rút ván thế!”
“Không rút, không rút. Bây giờ tôi chuyển nhà để dành chỗ cho cô là được chứ gì!”
Bạch Khiết cười, “Không cần phải như vậy. Chỉ cần anh nhớ tới là được rồi. Yên tâm đi, cho dù sau này sư huynh có chuyển đi rồi thì tôi cũng sẽ bao bọc cho bà chị đến nơi đến chốn”.
Sau khi ra khỏi phòng của Ông Dụ Hàm, Tĩnh Chi đã hiểu thế nào là lăm la lăm lét, chỉ tiếc rằng cô không thể nhìn kỹ mặt của từng đồng nghiệp một, xem liệu có ai chú ý tới việc làm vừa rồi của mình không. Cô liếc trộm một cái, không những chẳng có đồng nghiệp nào chú ý tới cô, mà ngay cả Tiểu Vương ngồi đối diện cũng cứ chăm chú với công việc của mình.
Sau khi hoàn toàn bình thường trở lại thì Tĩnh Chi lại cảm thấy ngứa ngáy, không ngờ chuyện giữa cô và Ông Dụ Hàm lại tiến triển nhanh đến thế, cô cảm thấy bầu trời vốn ảm đạm u ám trong suốt những ngày qua, nay bỗng trở nên tươi sáng.
Không chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, tay của cô cũng ở tình trạng tương tự, đã mấy lần cô cầm máy lên định nhắn tin cho Tiêu Tiêu, nhưng dẫn đo một lúc lại thôi và tự mắng mình rằng sao lại không thể nén được, chuyện vặt vãnh này mà cũng phải lập tức báo cáo ngay cho Tiêu Tiêu! Nhưng thực ra lúc đó Tiêu Tiêu cũng chẳng có tâm trạng nào mà quan tâm tới Tĩnh Chi, bởi cô đang có những việc quan trọng khác cần quan tâm hơn. Chuyện này bắt đầu từ việc hợp tác với Vạn Xương. Mấy ngày trước đó, việc đàm phán với Vạn Xương luôn rất thuận lợi, nhưng không biết vì lý do gì, mấy ngày gần đây thái độ của Vạn Xương thay đổi rõ rệt.
Phương Nghị đã thấy được điều gì đó còn Tiêu Tiêu cũng cảm thấy có điều gì đó không bình thường.
Công việc đàm phán này bên Vạn Xương đã phân công cho A Tổng phụ trách, Tiêu Tiêu và A Tổng là chỗ quen biết cũ, Tiêu Tiêu cũng đã nhiều lần tìm cách moi thông tin từ miệng A Tổng, nhưng con cáo già ấy không để hở một chút xíu nào, mặc dù vậy, cuối cùng anh ta vẫn không sao thắng nổi Tiêu Tiêu và đã để lộ đôi chút rằng, có một người nào đó muốn điều tra về Phương Thị, do đó bên Vạn Xương đành phải chờ xem thế nào đã.

Xem ra có người muốn điều tra về Phương Thị thật. Chuyện này vốn chẳng có liên quan lớn đến Tiêu Tiêu, từ xưa đến nay cô luôn là người chỉ biết đến chuyện làm công lĩnh lương, rất ít quan tâm đến những chuyện không phải là của mình. Nhưng sau khi nghe A Tổng nói, người muốn điều tra về Phương Thị ấy mang họ Hà, thì không hiểu vì sao cô lại cứ nghĩ tới cái người đã từng làm phiền Sở Dương trên đường hôm ấy.
Phương Nghị không cần Tiêu Tiêu nhắc chuyện này. Một khi đến A Tổng cũng phong thanh biết chuyện thì chắc chắn cũng đã có người báo chuyện này với Phương Nghị. Điều mà Tiêu Tiêu cần nhắc là có nên nói cho Sở Dương biết chuyện này hay không.

Vườn trường Đại học H.

Khi Sở Dương tìm thấy Hà Ý Dương thì anh đang ở trong phòng thí nghiệm. Trong phòng thí nghiệm rộng thênh thang chẳng có lấy một người nào khác, vì thế càng trở nên trống vắng. Hà Ý Dương nhìn thấy Sở Dương tới thì có phần hơi ngạc nhiên, lúng túng đứng dậy, cúi đầu khẽ hỏi, "Sao cậu lại tới đây? Sao không gọi điện trước cho mình?".

Sở Dương lắc lắc chiếc điện thoại, "Điện thoại hết pin rồi, đoán rằng có thể cậu ở đây nên mình đến xem xem".

Hà Ý Dương cúi đầu sắp xếp lại các dụng cụ đặt trên bàn thí nghiệm, nói rất nhanh, "À, cậu đến hỏi về chuyện đi nước ngoài chứ gì. Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, mình đã liên hệ được với giáo sư Đường ở bên Anh rồi, ông ấy rất vui... Sở Dương...".

Hà Ý Dương lùi về sau một bước tránh bàn tay của Sở Dương, Nhưng vẫn bị cô tóm lấy khuỷu tay. Hà Ý Dương cố tránh không để cho cô nhìn thấy nửa mặt bên trái của mình.

Sở Dương đã nhìn thấy một vết tím bầm ở khóe miệng của anh.

"Miệng bị làm sao thế?" Sở Dương lạnh lùng hỏi.

Hà Ý Dương gỡ bàn tay của Sở Dương ra, khẽ trả lời, "Có gì đâu, không may bị va thôi mà".

Sở Dương không nói gì, vẫn nhìn anh chăm chăm. Hà Ý Dương thấy không thể né tránh được đành cười khan một tiếng, "Hôm qua mình về nhà ăn cơm, gặp anh cả, thấy chướng mắt nên đã đánh nhau với anh ấy".

Sở Dương trầm ngâm một hồi, rồi khẽ nói, "Có đáng thế không? Mình không muốn cậu xen vào chuyện này, nói thế nào đi nữa thì anh ấy vẫn là anh trai của cậu".

Hà Ý Dương giận dữ nói, "Nhưng anh ta nói với mình là, cậu đã cho anh ấy số điện thoại!".

Sở Dương gật đầu, "Đúng thế, là mình đã làm vậy".

Hà Ý Dương ngây người, đờ đẫn nhìn Sở Dương không biết phải nói gì.

Khuôn mặt của Sở Dương nở một nụ cười rất kỳ lạ, "Hà Ý Dương, mình rất ích kỷ, đúng không? Biết rõ rằng cậu không thể lập tức trở về vị trí bạn bè nhanh chóng như vậy được, mà vẫn còn nhờ cậu làm cho việc này việc khác. Giống như hồi còn nhỏ, mình luôn bắt nạt cậu mà chẳng hề xem xét đến cảm nhận của cậu".

Hà Ý Dương rõ ràng không ngờ Sở Dương lại nói ra những lời này, vì thế anh hơi sững sờ, miệng lẩm bầm, "Mình... mình không để tâm chuyện đó đâu".

Sở Dương cười, "Dù cậu có để tâm hay không thì mình cũng cứ làm như vậy, lợi dụng cậu. Bởi vì mình chẳng còn cách nào khác, chỉ có lợi dụng cậu, lợi dụng người đối xử rất tốt với mình để trả thù cái người đã từng làm tổn thương mình". Rồi đột nhiên cô ngừng đầu lên mỉm cười bằng một nụ cười rất rạng rỡ với Hà Ý Dương, "Xin lỗi! Không có gì nữa, mình về trước đây, cậu cứ tiếp tục chăm chỉ đi nhé".

"Thế còn Phương Nghị thì sao?" Đột nhiên Hà Ý Dương hỏi.

Sở Dương ngây người.

"Cũng là lợi dụng anh ta chứ?"

Sở Dương nhắm mắt suy nghĩ một hồi lâu, dường như cô cũng đang cần một câu trả lời chính xác của chính mình, "Xin lỗi, mình cũng không biết nữa".

Chương 10:Biết yêu bản thân, mới biết yêu người khác

Mùa xuân, mưa ở thành phố này không nhiều, nhưng hễ mưa thì sẽ rả rích trong mấy ngày liền. Sở Dương và Phạm Tiểu Quyên ra khỏi thư viện, chưa tới cổng thì đã ngửi thấy mùi nồng nồng của đất trong không khí. Phạm Tiểu Quyên ngẩng đầu nhìn bầu trời nặng chịch, bất giác ca cẩm, "Này, cậu nhìn trời mà xem, sầm sì quá. Nếu vẫn cứ tiếp tục không có nắng, đừng nói là mấy bộ quần áo rét thấm hại của mình, mà ngay cả chính mình cũng đến mốc xanh mốc đỏ mất thôi!".

Sở Dương nhìn bầu trời cũng cảm thấy trong lòng u ám, nhưng chẳng có tâm trí nào để tranh luận với bạn, "Rốt cuộc cậu có đi không thì bảo? Nếu không đi thì quay vào tiếp tục đọc sách. Còn nếu đi thì nhanh chóng lên, chạy nhanh về ký túc xá".

Cả hai đều là những người không lấy gì làm chăm chỉ, rõ ràng biết là trời mưa phùn, ấy thế mà vẫn không chịu mang ô đi.

Phạm Tiểu Quyên hỏi, "Về ký túc xá của mình pha mì ăn chứ?". Hai người đang do dự thì một chiếc xe màu xám dừng lại ngay trước cửa thư viện, Hà Ý Khiêm hạ kính ở cửa xe xuống gọi, "Lên xe đi!".

Phạm Tiểu Quyên ngẩng người, đưa mắt nhìn xung quanh, khi biết chắc chắn là người ấy gọi họ, vội đưa tay đập vào lưng Sở Dương, khẽ hỏi, "Cậu quen à?".

Sở Dương không trả lời mà cứ đứng nhìn anh ta.

"Lên xe!". Hà Ý Khiêm lại gọi.

Lúc đó Sở Dương mới định thần lại, rồi mặc cho Phạm Tiểu Quyên ngạc nhiên, kéo cô cùng chui vào trong xe.

"Đây là anh trai của Hà Ý Dương, Hà Ý Khiêm." Sở Dương nói, "Bạn của em, Phạm Tiểu Quyên". Hà Ý Khiêm mỉm cười với Phạm Tiểu Quyên qua tấm gương chiếu hậu, coi như một lời chào.

Có thể thấy Phạm Tiểu Quyên đang rất phấn khởi, nên cũng cười với anh ta, trong bụng cô thầm trách Sở Dương vì đã không thật lòng, rõ ràng cậu ấy quen với anh chàng đẹp trai này, thế mà buổi tối hôm ấy lại giả vờ như không quen.

"Đi đâu đây?" Hà Ý Khiêm hỏi.

Phạm Tiểu Quyên nhìn Sở Dương, đáp, "Em ở ký túc xá, nhà số 29, đến đoạn trước mặt thì rẽ phải".

Hà Ý Khiêm mỉm cười, "Tôi biết rồi, tôi cũng đã học ở đây".

"Ồ, thế sao? Hoá ra anh là sư huynh của chúng em!" Phạm Tiểu Quyên nhảy lên, nhưng mắt vẫn liếc nhìn sang Sở Dương đang mang vẻ mặt rất lạnh lùng lãnh đạm, vì vậy vội thôi không nói nữa. Cô không phải là người ngốc, vì thế đã nhìn thấy ngay giữa Hà Ý Khiêm và Sở Dương có gì đó không bình thường.

Thư viện cách nhà số 29 chỉ một đoạn, hơn nữa vì đi ở trong trường nên xe chạy rất chậm. Cả ba người đều im lặng khiến cho không khí trong xe có phần không tự nhiên.

Phạm Tiểu Quyên đang cảm thấy rất ngột ngạt, bỗng nhiên nghe thấy Sở Dương hỏi, "Hà Ý Khiêm, anh đến trường có việc gì quan trọng cần giải quyết à?".

Hà Ý Khiêm lắc đầu.

Sở Dương nói, "Thế thì mời bọn em ăn cơm đi, thời tiết này nếu anh không mời thì bọn em chỉ còn cách về ăn mì ăn liền mà thôi".

"Được!" Hà Ý Khiêm đáp rất vui vẻ.

"Không cần đâu." Phạm Tiểu Quyên lơ lơ cảm thấy giữa hai người ấy có điều gì không được bình thường, cười miễn cưỡng, "Hay là hai người đi đi, để em về ký túc xá trước, buổi tối em còn có việc".

"Sao cậu nhiều chuyện thế!" Sở Dương nói, "Khó khăn lắm mới có dịp đưa cậu đi ăn một bữa ngon thế này, đừng nhiều lời nữa. Không cần phải ngại đâu, cứ coi như mình mời là được, kéo cậu lại cứ nói rằng mình nhỏ nhen".

Hà Ý Khiêm cũng cười và khuyên Tiểu Quyên. Nhưng cô vẫn cảm thấy khó xử, thế là Sở Dương quyết định thay cô, chiếc xe đã không dừng lại trước cửa nhà số 29 mà lao thẳng ra khỏi cổng trường. Phạm Tiểu Quyên cũng không phải là cô gái quá cố chấp, vì thế cũng không từ chối nữa mà vui vẻ bắt chuyện với Hà Ý Khiêm. Qua nói chuyện cô được biết, Hà Ý Khiêm đã từng học một năm ở trường Đại học H rồi mới xuất ngoại, hơn nữa lại cùng khoa với Phạm Tiểu Quyên.

"Ồ, thế thì em phải gọi anh là sư huynh rồi!" Phạm Tiểu Quyên cười khúc khích nói.

Hà Ý Khiêm cười gật đầu, "Ừ, phải gọi là sư huynh thôi, chứ đừng có như Sở Dương chẳng biết lớn bé to nhỏ là gì, suốt ngày cứ Hà Ý Khiêm mà réo".

Sở Dương cười không nói gì.

Khi xe rời khỏi trường, bỗng nhiên Phạm Tiểu Quyên kêu lên, "Ôi, quên không gọi Hà Ý Dương rồi. Có cần gọi điện cho cậu ấy không?".

Hà Ý Khiêm cười vẻ khó xử, tay bất giác đưa lên sờ mặt, vết tím trên mặt do mấy hôm trước đánh nhau với em trai, đến nay vẫn chưa mờ hẳn.

Sở Dương lắc đầu, "Không cần đâu, buổi chiều mình đã gọi điện cho cậu ấy, cậu ấy đi Thượng Hải với thầy giáo hướng dẫn rồi".

Phạm Tiểu Quyên hỏi Hà Ý Khiêm, "Sư huynh, sao anh lại biết Sở Dương ở thư viện? Em ở cùng cô ấy suốt, có nghe thấy tiếng chuông điện thoại đâu?".

Hà Ý Khiêm hơi ngớ người một chút, im lặng trong giây lát rồi cười đáp, "Anh cứ đoán bừa thế

thôi".
Hà Ý Khiêm quan sát Sở Dương qua tấm gương chiếu hậu, cô đang chăm chú nhìn những người đi bộ tay cầm ô trên đường. Anh bất giác mỉm cười đau khổ, đâu phải là đoán, anh đã nhớ những lời cô nói, còn cô thì cũng đang tuân thủ theo những gì mình đã nói.

Đó là khi anh bước chân vào trường Đại học này chưa được bao lâu. Một hôm, vào buổi chiều khi anh đang đọc sách ở thư viện, bỗng nhiên nhận được điện thoại của cô. Anh vội vàng chạy ra thì nhìn thấy cô đang ngồi trên chiếc xe đạp, miệng mỉm cười mà trán lấm tấm đầy mồ hôi. Anh vừa bức lại vừa thấy thương, rồi mắng cô là đồ ngốc, xa như vậy mà cũng đi xe đạp, sao lại không biết ngồi xe buýt đến. Cô cười khúc khích tu lon coca lạnh anh đưa cho một cách rất tự nhiên, sau đó chỉ vào thư viện của trường nói những lời đầy chí khí, "Chờ khi em thi vào trường Đại học H, cả ngày em sẽ ở chỗ kia, đọc hết tất cả những cuốn sách trong đó rồi mới tốt nghiệp!". Lúc đó anh đã cười cô là ngốc, nếu đọc hết sách trong thư viện ấy thì có mà cả đời cô cũng không tốt nghiệp được.

Tâm trí Hà Ý Khiêm đang bay về một nơi rất xa, lúc ấy tình cảm giữa họ thật tốt đẹp, nhưng rồi không hiểu bắt đầu từ bao giờ họ bỗng trở nên xa cách. Anh không hiểu được, mãi mãi cũng không sao hiểu được.

Mức độ của bữa ăn thịnh soạn quả đã vượt qua khả năng chứa đựng của Tiểu Quyên, cô vừa ăn vừa lo lắng cho cái bụng, rồi nửa đùa nửa thật hỏi Hà Ý Khiêm, "Sư huynh này, huynh không định cho ăn xong đem bán bọn em đi đấy chứ? Từ nhỏ em chưa phải chịu khổ bao giờ, liệu anh có đem bán em cho một nhà giàu ở miền núi không đấy?".

Hà Ý Khiêm chỉ cười không trả lời, mắt liếc trộm khuôn mặt của Sở Dương.

Sở Dương không nói nhiều, khi thì cô chăm chú vào món ăn, khi thì cầm máy điện thoại lên nhắn tin.

Phạm Tiểu Quyên bắt đầu thấy hối hận vì đã đi ăn bữa cơm này. Cô là một người hoạt bát vì thế thật khó chịu đựng một không khí nặng nề như thế. Một mình cô phải chú ý điều chỉnh trạng thái tình cảm của hai người sao mà khó khăn đến thế, cô cứ phải gọi chuyện, hết chủ đề này sang chủ đề khác, nếu không chẳng ai nói năng gì thì lại càng khó chịu hơn, như thế có khác gì giết chết cô cho rồi!

Quay sang nhìn thấy Sở Dương lại nhắn tin, cô hỏi, "Này, Sở Dương, cậu đang bận trò gì thế?".

Sở Dương dừng tay đáp, "Không có gì, Phương Nghi hỏi mình đã ăn cơm chưa, mình nói mình đang ăn. Anh ấy nói lát nữa sẽ đến đón mình".

Nụ cười trên môi Hà Ý Khiêm vụt tắt, anh cúi đầu che giấu, một lúc sau mới ngẩng lên, mỉm cười gượng gạo, "Không cần anh ấy đến đón đâu, lát nữa để anh đưa về là được".

"Không cần đâu." Sở Dương cười, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua khuôn mặt của Hà Ý Khiêm một cái rất nhanh, "Lát nữa chỉ cần anh đưa giúp Tiểu Quyên về là được rồi, bên ngoài trời vẫn đang mưa, đừng để cậu ấy bị ốm, thời gian này em vẫn đang có việc phải nhờ đến cậu ấy!".

Câu nói ấy khiến cả Tiểu Quyên cũng ngây người, "Nhờ mình việc gì?".

Sở Dương cười gượng, "Trí nhớ của cậu thế nào thế, chẳng phải mình đã nhờ cậu làm phù dâu cho mình rồi còn gì!".

Hà Ý Khiêm bỗng dờ người.

Phạm Tiểu Quyên cũng cảm thấy choáng váng, hết nhìn vẻ mặt của Hà Ý Khiêm lại nhìn Sở Dương, đầu óc cô cứ rối mù cả lên, cảm thấy nếu cứ tiếp tục nữa thì có lẽ cô sẽ bị nướng thành miếng cá khô ngũ vị mất, vì thế cô phải tìm cách thoát thân thôi, "Hai người cứ ăn đi nhé, tôi vào nhà vệ sinh một chút".

Mãi cho tới khi Phạm Tiểu Quyên đi khỏi, Hà Ý Khiêm mới ngẩng đầu lên nhìn Sở Dương, "Em đừng làm như thế, được không?".

Sở Dương khẽ lắc đầu, "Hà Ý Khiêm, anh đã vượt quá giới hạn rồi! Là bạn của nhau, anh phải chúc phúc cho em mới đúng chứ?".

Hà Ý Khiêm cười chua chát, tay cầm đĩa chọc chọc vào đĩa thức ăn, rồi đột nhiên ném đĩa xuống, ngồi ngả vào ghế, nói, "Anh tưởng rằng mình sẽ phát điên lên, nhưng bây giờ anh đã phát hiện ra rằng, anh chẳng còn đủ sức để chuyện đó xảy ra nữa.

Anh có tư cách gì để mà tức giận? Biết rõ rằng cô sẽ không kiên nhẫn dù chỉ một chút, thế mà

vẫn còn dâng trái tim mình cho cô, rồi sau đó lại tiếp tục đưa dao cho cô, để rồi đứng đó mà nhìn trái tim mình đâm đũa máu trong tay cô - đó chính là món nợ mà anh phải trả cô. Phương Nghị lái xe đến đón Sở Dương, khi nhìn thấy Hà Ý Khiêm thì miễn cưỡng cười gât đầu, "A Ngũ, cảm ơn nhé, để hôm khác tôi mời các cậu. Gọi cả Hoàng Phi nữa, mấy ngày gần đây không thấy bóng dáng nó đâu, không hiểu nó đang bận những gì". Hà Ý Khiêm mỉm cười, "Đại ca khách sáo rồi". Sở Dương đã nói là Hà Ý Khiêm đưa Tiểu Quyên về, nhưng ra đến cổng lại đổi ý định, nói rằng để cô và Phương Nghị đưa Tiểu Quyên về trước đã. Phạm Tiểu Quyên tuy có nhiều lời nhưng cũng không phải là người ngốc, cô đã nhìn thấy được quan hệ giữa ba người trước mặt cô là không bình thường, nên đã ngoan ngoãn im lặng, mặc cho ai muốn nói gì thì nói. Hà Ý Khiêm cũng không phản đối, nhìn theo Sở Dương lên xe của Phương Nghị, nụ cười trên môi anh không thể giữ được lâu, anh run rẩy lấy bao thuốc ra khỏi túi, châm mấy lần mà vẫn không được. Người phục vụ nhiệt tình chạy đến bên, hỏi, "Thưa, anh có cần giúp gì không ạ?". "Tránh ra!" Hà Ý Khiêm giận dữ quát, ánh mắt lạnh đến giết người.

Phương Nghị đưa Phạm Tiểu Quyên về ký túc xá, sau đó mới đưa Sở Dương về chỗ trọ. Đến sân, Sở Dương thấy Phương Nghị tắt máy xe, định đi lên cùng cô. Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Sở Dương, Phương Nghị cười nói, "Nhìn gì mà nhìn, em có thể đến chỗ của anh để kiểm tra nhà vệ sinh, sao lại không cho anh lên xem chỗ của em?". Ngay lập tức Sở Dương không thể tìm được lý do gì để ngăn Phương Nghị lên, đành ngoan ngoãn đi trước dẫn đường. Phương Nghị đi theo Sở Dương lên tầng cuối, nhìn thấy cầu thang bừa bãi không khỏi chau mày, "Sao mà bừa bộn thế?". "Vẫn còn tạm được đấy chưa phải là bừa bãi lắm đâu, đừng có so sánh chỗ này với chỗ của anh." Phương Nghị hỏi, "Một mình em sống ở đây liệu có an toàn không?". Sở Dương lấy chìa khoá vừa mở cửa vừa trả lời, "Trước mắt tạm coi là an toàn". Căn hộ rất nhỏ nhưng cũng có đủ phòng khách, phòng ngủ, một khu bếp rất nhỏ và một gian vệ sinh. Phương Nghị chỉ đi mấy bước mà đã hết cả căn phòng, nhìn gian vệ sinh bé tí xíu, không nén được, hỏi, "Như thế này thì làm sao mà tắm được?". Sở Dương biết anh quen sống ở những nơi rộng rãi, nhưng nhìn anh cứ chau mày thì thấy chướng mắt, vì thế cô tức giận hét lên, "Đứng tắm, anh không có mắt hay sao thế, phía trên có vòi sen đấy thôi. Nhỏ cũng có cái hay của nó, anh hiểu không?". Phương Nghị "ồ" lên một tiếng, nhắc lại lời cô, "Nhỏ có cái hay của nhỏ...", nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, rồi tiếp đó cười thành tiếng. Tiếng cười của Phương Nghị khiến Sở Dương gần như muốn nổi đóa lên, cô đập vào lưng anh, hỏi, "Cười cái gì?". Phương Nghị nén cười quay người lại, nhìn nhanh vào ngực của Sở Dương không nói gì. Sở Dương bỗng hiểu ra là Phương Nghị đã cười gì, mặt cô thoát đỏ bừng, cô vội rút những chiếc áo lót trên dây trong nhà tắm xuống rồi quay đầu trừng mắt với Phương Nghị. Phương Nghị cố nén cười, nói một cách nghiêm túc, "Ừ, đúng đấy, nhỏ cũng có cái hay của nhỏ". "Đồi bại!" Sở Dương tức giận mắng, tay đẩy Phương Nghị ra, rồi đi nhanh về phía phòng ngủ, mở ngăn kéo tủ quần áo nhét đám áo lót vào trong đó. Phương Nghị cũng đi theo vào, nhìn thấy Sở Dương mặt mày đỏ bừng, cười nói, "Không đùa em nữa. Tìm cho anh mượn một bộ quần áo ngủ, anh muốn đi tắm". Nghe vậy, Sở Dương hơi ngỡ ngàng, im lặng một lát mới hỏi, "Anh định ngủ lại ở đây à?". "Ừ!" Phương Nghị gât đầu, rồi nói rất thản nhiên, "Dù sao về chỗ anh cũng chỉ có một mình, tuy chỗ của em hơi chật một chút, nhưng cũng sạch sẽ gọn gàng. Anh thấy giường ngủ cũng không nhỏ, hai chúng ta nằm chung chắc không có vấn đề gì". "Nhưng anh..." Sở Dương cảm thấy mình cứ ấp úng mãi không thể nói hết câu. Phương Nghị ôm vai ngăm ngía Sở Dương, "Sao em sợ rồi à?". Sở Dương không sao đoán được trong lòng Phương Nghị đang có những dự tính gì, nhưng cũng không muốn tỏ ra yếu ớt, thế nên chỉ còn cách nghiêng răng gằn cổ lên đáp, "Em có gì mà phải sợ em chỉ hỏi thế thôi".

Phương Nghị cười khùng khục, "Thế thì được rồi, hơn nữa đây cũng đâu có phải lần đầu chúng ta ngủ chung. Em tắm trước hay là anh tắm trước?".

Sở Dương thật sự không biết phải trả lời thế nào, nên cứ nhìn Phương Nghị chăm chăm.

Phương Nghị thôi cười cũng nhìn cô lặng lẽ, ánh mắt hai người chứa đựng những suy nghĩ rất phức tạp. Sở Dương nghĩ, có lẽ anh ấy thật lòng. Anh ấy đã nói rằng, đừng có lợi dụng anh ấy, nhưng hôm nay cô đã lợi dụng anh diễn một màn kịch trước Hà Ý Khiêm, có lẽ anh ấy đã tức giận.

Sở Dương mỉm cười, "Anh đi tắm đi. Buổi sáng em đi tắm rồi, không cần nữa".

Phương Nghị thè lưỡi cười với Sở Dương, rồi quay người bước vào nhà vệ sinh.

Tiếng xối nước vọng từ trong nhà tắm ra, dội vào lòng Sở Dương thành những tiếng hỗn độn. Nói rằng cô không lo sợ có lẽ là nói dối, bởi vì cô không rõ rốt cuộc thì Phương Nghị biết được đến bao nhiêu.

Nghĩ nhiều như vậy để làm gì nhỉ, hơn nữa đã đến nước này rồi. Sở Dương khẽ tát lên mặt, hít một hơi thật sâu thay quần áo ngủ xong liền chui vào trong chăn, tiện tay tắt chiếc đèn ngủ ở đầu giường.

Một lát sau tiếng nước trong nhà tắm thôi chảy. Phương Nghị bước ra thấy phòng ngủ đã tắt đèn, anh hơi sững người rồi bước tới ngồi xuống bên cạnh giường.

"Ngốc, em ngủ rồi à?" Phương Nghị hỏi.

"Chưa." Sở Dương trả lời thật thà.

Phương Nghị khẽ cười, "Sao lại chỉ biết lo cho mình thế, gối và chăn của anh đâu?".

"Em chỉ có một bộ thôi" Sở Dương nói, vẻ đáng thương.

Phương Nghị cười ngồi dựa vào giường, thở dài, "Vậy thì cũng phải chia cho anh một nửa chiếc chăn này chứ! Định để anh chết cóng à?". Sở Dương vẫn không động tĩnh, Phương Nghị đưa tay kéo tấm chăn trên người cô, "Đừng có mà nhỏ nhen thế, chia cho anh một ít, em cuộn chặt như thế để làm gì?".

Sở Dương vẫn không nói gì, cô hít thật sâu, rồi sau đó tung chăn lên người Phương Nghị.

Phương Nghị ngẩn người, đưa tay đón lấy, nhưng khi bàn tay anh vừa chạm vào cánh tay có làn da mềm mại của Sở Dương, anh liền tóm ngay lấy, kéo cô về phía mình và đè người lên.

Điên thật rồi, Phương Nghị nghĩ, chắc chắn trong người cô bé ngốc nghếch này có yểm bùa, nếu không thì tại sao mình lại khao khát thân thể cô ấy đến như vậy? Đây rõ ràng là một cơ thể chưa phát triển hết, càng không thể nói là đầy đặn, nhưng nó lại khiến cơ thể anh cứ rần lên.

Tim Sở Dương đập loạn xạ, mọi suy nghĩ cũng trở nên rối ren. Mặc dù cô luôn tự nhủ rằng, chuyện ấy không có gì đáng sợ, nhưng nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong lòng cứ dâng lên.

"Hãy thả lỏng ra một chút, ngốc ạ." Phương Nghị dỗ dành bằng một giọng dịu dàng khan khan.

"Vâng." Sở Dương trả lời.

Phương Nghị cúi xuống hôn nhẹ lên Sở Dương.

Hơi thở của Sở Dương mỗi lúc một gấp gáp, cô run rẩy nói, "Em không thể làm được...".

Phương Nghị cảm thấy có điều gì đó khác thường ở Sở Dương, anh dừng lại lặng lẽ nhìn cô, thở dài rồi kéo chăn đắp lại cho cô, còn mình thì nằm xuống bên cạnh. Một hồi lâu sau mới nghe anh nói bằng giọng khàn đặc, "Em ngủ đi, một lát nữa anh về".

"Trong tủ vẫn còn một tấm thảm len," Sở Dương nói.

Phương Nghị không nói gì, nhìn Sở Dương rồi tự cười chế nhạo, sau đó ngồi dậy mở tủ lấy ra chiếc thảm len, tiếp đó đặt chiếc gối ôm của Sở Dương xuống đầu giường rồi mới nằm trở lại, "Bây giờ thì được rồi, ít nhất cũng đã có đủ chăn gối".

Trong bóng tối, cả hai đều im lặng, hơi thở của Sở Dương dần dần đều trở lại. Phương Nghị thò tay vào trong chăn, chưa chờ cô có phản ứng gì đã tóm chặt lấy tay cô và siết thật chặt.

"Ngủ thôi", anh khẽ nói, "có anh ở bên, đừng chuyện gì cũng cứ cố chịu một mình, hãy tin anh!".

Giọng nói trầm khàn của Phương Nghị như có ma lực nhanh chóng vỗ về trái tim cô. Nỗi lo lắng mơ hồ luôn đè nặng lên cô kể từ lúc nhìn thấy Hà Ý Khiêm dần dần đã được tháo bỏ. Sở Dương cảm thấy rất mệt mỏi, rồi từ lúc nào không biết, ý thức của cô mờ dần...

Cô mơ màng như đang trở về sáu năm trước. Một tuần trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, trời oi ả lạ thường. Cô đạp xe từ một nơi rất xa đến nhà họ Hà, lấy lý do là đến tìm Hà Ý Dương, nhưng trong bụng cô thì lại hy vọng sẽ gặp được một bóng hình khác. Nhưng người ấy vẫn không có nhà.

Hà Ý Dương ngoan ngoãn ở bên cô, nhưng cô chẳng có tâm trí nào để ý đến cậu ta, trong đầu cô toàn là những ý nghĩ, liệu Hà Ý Khiêm có chơi với bạn gái nào ở trường đại học không, nếu không thì vì sao cuối tuần cũng không về nhà? Hà Ý Dương không biết được những phiền muộn trong lòng cô, mà vẫn kéo cổ chiếc áo thể thao của cô, càu nhàu một cách cường điệu, "Sở Dương, nhìn xem, sao lại để ra nhiều mồ hôi thế, người hôi mù lên rồi đấy! Đi, nhanh vào tắm một cái đi, chiều nay chúng ta sẽ đi xem phim".

Cô cúi đầu hít thở, quả là có mùi mồ hôi thật. Đang do dự thì Hà Ý Dương đã lấy ra một chiếc áo sơ mi của mình ném cho cô, "Tắm xong thì thay chiếc áo này. Nhìn cái gì mà nhìn, cứ làm như trước đây cậu chưa mặc áo của mình bao giờ không bằng!".

Cô ngẫm nghĩ một lát, cũng phải, cô lớn lên cùng Hà Ý Dương, cái gì cũng thích tranh nhau với cậu ấy. Vì vậy, cô cầm lấy chiếc áo, quay người đi vào buồng tắm trong phòng ngủ của Hà Ý Dương. Vừa tắm được một lát thì nghe thấy tiếng Hà Ý Dương gọi với từ bên ngoài, "Sở Dương, mình tới chỗ cậu bạn lấy vé xem phim. Cậu tắm xong thì cứ nằm ngủ ở giường của mình một lát. Mình chỉ đi một lúc rồi về, sau đó chúng mình ra ngoài ăn. Ăn xong thì đi xem phim. Mình sẽ gọi điện báo cho mẹ cậu biết, trước kì thì thả lỏng một chút, không sao đâu!".

Lời thôi quá! Cô vẫn vội nước thật to.

Tắm xong, cô ra đứng trước gương vừa soi vừa chải mái tóc dài phiền phức của mình, lúc ấy mới phát hiện ra rằng Hà Ý Dương đã cao hơn mình rất nhiều. Áo của cậu ấy, bây giờ đã trùm xuống gần đầu gối của cô. Ngẫm nghĩ một lát, cô chợt nhớ đến chị sinh viên mà mình đã nhìn thấy trong lần tới tìm chị Tĩnh Chi ở trường đại học, chị ta cũng mặc một chiếc áo sơ mi dài đến đùi như thế này rồi cứ đi đi lại lại trong kí túc xá, trông đẹp hết cỡ. Như thế mới là sinh viên đại học ư? Cô vừa nghĩ vừa thấp thỏm nhìn về phía cửa, rồi cởi ngay chiếc quần đang mặc, ném sang một bên, lấm lét như ăn trộm, sau đó tiếp tục ngắm nghía mình trong gương, bụng nghĩ như thế không biết có phải là gợi cảm không. Rồi cô bịt miệng phì cười, mặt mũi đỏ bừng. Đang ngất ngây như vậy, cánh cửa đột nhiên mở toang...

Ký ức tiếp theo còn lại rất rối ren. Sở Dương đau khổ rên lên trong cơn mơ, từng khuôn mặt liên tiếp lướt qua: khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ của Hà Ý Khiêm, vẻ sững sốt ngạc nhiên của mấy người lạ mặt, vẻ lạnh lùng của mẹ Hà Ý Khiêm, vẻ mặt đầy hoài nghi của mẹ, và còn cả tờ giấy làm bài thi để trắng thắm hai... tất cả cứ lướt qua, dồn đuổi cô đến đường cùng.

"Không...cháu không quyến rũ họ...không phải như vậy..." Sở Dương vật vã rên lên, "Đừng nói với thầy giáo... đừng..."

"Sở Dương..." Phương Nghị lắc mạnh người cô, "Tỉnh lại đi nào!"

Sở Dương từ từ mở mắt ra, nhìn Phương Nghị với vẻ thần thờ, Phương Nghị lau mồ hôi trên trán cô, rồi dịu dàng ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi, "Đừng sợ, có anh ở đây rồi".

Sở Dương vùi đầu vào lòng Phương Nghị, cắn chặt góc chăn, cố nén cơn nức nở. Thấy đôi vai của Sở Dương khẽ rung lên, lòng Phương Nghị chợt thấy nhói đau, "Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố nén nữa".

Cuối cùng, Sở Dương không nén được nữa, bật lên khóc nức nở như một đứa trẻ...

Một lúc sau, tiếng khóc của cô mới nhỏ dần, "Bọn họ đã nợ em, bọn họ đã nợ em, thế mà vẫn không chịu buông tha cho em...". Cô nói như đang độc thoại với chính mình, rồi dần dần thiếp đi trong lòng Phương Nghị.

"Đúng thế, bọn họ đã nợ em." Phương Nghị khẽ thì thầm, tay gạt những sợi tóc dính mồ hôi trên trán Sở Dương, rồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt cô, "Bọn họ đã nợ em. Anh sẽ đòi lại cho em".

Ngày hôm sau, khi Phương Nghị tỉnh dậy thì đã hơn chín giờ. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tạnh hẳn. Sở Dương vẫn ngủ ngon lành trong lòng anh, hơi thở của cô đều đều, làn hơi ấm nhẹ nhẹ toả sang cả ngực anh, khiến anh thấy buồn buồn. Không biết từ lúc nào, cánh tay cô ôm chặt lấy lưng anh, thậm chí còn gác cả chân lên người anh.

Hai người đã ôm nhau ngủ như thế suốt một đêm! Ngay cả đến Phương Nghị cũng thấy khó mà tin được, nhìn cô ấy ngủ ngon lành như vậy trong lòng, anh cố nén ham muốn của mình, khẽ gỡ chân tay cô ra khỏi người mình rồi rón rén trở dậy.

Trước khi ra khỏi cửa, Phương Nghị về ngay nhà thay quần áo rồi mới tới công ti. Vừa tới phòng làm việc đã thấy Giám đốc Lưu của phòng tài vụ đang chờ.

"Tổng giám đốc Phương, người bên chi cục thuế đến, hiện đang chờ ở phòng đón tiếp, nghe những lời đồn thì sắp mới của họ muốn nhanh chóng tạo uy thế, hơn nữa lại có người ở trên ép nên họ đã đến chỗ chúng ta".

"Thế à?" Phương Nghi hỏi, rồi bảo thư ký mang một suất ăn sáng vào, sau đó mới nói tiếp, "Là do Lý Sở đưa đến à?".

"Vâng, đúng thế ạ." Giám đốc Lưu gật đầu.

Phương Nghi mỉm cười, "Nói rằng tôi không có nhà. Cậu cứ tạm thời đối phó trước đi, nếu họ muốn kiểm tra thì cứ để họ kiểm tra, cần đón tiếp đến đâu thì đón tiếp đến đó".

"Vâng ạ." Giám đốc Lưu đáp, do dự một chút rồi nói tiếp, "Nghe ý tứ của anh ta thì có người muốn gây phiền phức cho chúng ta. Hôm qua Trần Cục gọi điện nói, họ nhận được tin nói rằng có người nghỉ ở chỗ chúng ta có hành động rửa tiền".

"Rửa tiền?" Phương Nghi cười lạnh lùng, "Haha, thật nực cười! Chỗ Trần Cục thì tôi gọi điện đến là được thôi. Cậu cứ về lo đón tiếp Lý Sở là được."

"Tôi biết rồi."

"Chờ chút đã." Phương Nghi gọi với khi Giám đốc Lưu sắp ra khỏi cửa, "Gọi điện cho phía kiểm sát, bảo họ cùng tới kiểm tra chúng ta luôn một thể".

Nhìn theo bóng Giám đốc Lưu, nụ cười nở trên môi Phương Nghi, anh lẩm bẩm, "A Ngũ, cậu đã không chịu xem xem nước sâu bao nhiêu mà đã vội nghĩ đến chuyện quấy rối, vẫn còn non lắm!".

Thư ký đã mang bữa sáng làm rất công phu đến, Phương Nghi ăn qua loa một chút, sau đó gọi điện cho Sở Dương. "Chuông đổ một hồi lâu mới có người nghe, trong máy giọng cô nghe rất uể oải, nghe thì biết ngay là cô vẫn còn đang ngái ngủ."

Phương Nghi không nên được cười, "Dậy thôi, cô bé lười biếng, ra ngoài ăn chút gì đó đi, buổi chiều không có việc gì anh sẽ đưa em đi thử mấy bộ lễ phục".

Ở đầu dây bên kia Sở Dương ngẩn người, sau đó chỉ nghe thấy cô trả lời một câu, "Vâng".

Phương Nghi tắt máy, sau đó gọi Tiêu Tiêu vào hỏi về tình hình tiến triển bên Vạn Xương.

Tiêu Tiêu lắc đầu, "Hầu như chẳng có tiến triển gì, phía Vạn Xương vẫn đang có ý kéo dài".

"Thế thì cứ để cho họ kéo dài." Phương Nghi nói, "Họ không vội, thì chúng ta cũng chẳng vội gì. Sẽ đến lúc bọn họ không thể kéo dài được nữa".

Tiêu Tiêu nghĩ bụng, đến bây giờ rồi, nếu không kéo dài thì còn biết làm gì nữa? Nghe giọng của A Tổng, thì có thể thấy bên phía Vạn Xương cũng đang quan sát, dù sao thì đó cũng là một hạng mục lớn, người ta không thể nghĩ đến chuyện mạo hiểm.

Trở về phòng làm việc, Polly liền sấn đến, vẻ mặt rất tò mò, "Người đẹp, chuyện gì vậy? Những người mặc sắc phục sáng nay đến có chuyện gì thế?".

Tiêu Tiêu liếc nhìn cô ta, "Mỗi tháng cậu nhận từ ông chủ bao nhiêu tiền lương".

Polly bị câu nói của Tiêu Tiêu làm cho ngớ người ra, nên vội vàng trả lời, "Cậu đâu có phải là không biết, tất nhiên là ít hơn cậu nhiều".

Tiêu Tiêu cười, "Lương lĩnh không nhiều, vậy thì sao lại quan tâm đến nhiều chuyện thế?

Người ta trả cho bao nhiêu tiền lương thì làm bấy nhiêu việc. Những người mặc sắc phục đến đây làm gì sẽ có người lo. có liên quan gì đến chúng ta đâu".

Polly lườm cô một cái, "Đúng là đồ không có lương tâm, công ty đã phí công nuôi cậu. Chuyện gì cậu cũng không quan tâm, thế cả ngày cậu ngồi nghĩ chuyện gì? Chỉ nghĩ đến chuyện gặp mẹ chồng tương lai thôi chứ gì?".

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, gật đầu rất nghiêm chỉnh. Cô vốn định cuối tuần tới nhà Tướng Tư Thừa, nhưng anh nói, hôm nay là sinh nhật của bố anh, thế nên nhất định đòi đưa Tiêu Tiêu đến nhà bằng được. Tiêu Tiêu nghĩ, nếu như anh đã nói như vậy rồi mà mình không đi thì cũng khờ được, nên đành nhận lời.

"Polly, cậu nói xem, đến nhà một gia đình quân nhân truyền thống thì nên mặc bộ quần áo thể nào là tốt nhất?" Tiêu Tiêu hỏi.

Polly đang tức đến nghẹt thở, nên trả lời chẳng có gì vui vẻ, "Mặc quân phục là tốt nhất! Đảm bảo họ sẽ thích. Nhưng cậu có không?".

"Quân phục?" Tiêu Tiêu chau mày.

"Ừ!" Polly nhìn vào mắt Tiêu Tiêu, rồi nói tiếp, "Nhưng thôi, với kiểu người như cậu mặc quân

phục vào trông chẳng khác gì nữ gián điệp, ông già ấy chưa biết chừng sẽ đuổi cậu ra khỏi cửa mất!"

Tiêu Tiêu không muốn tranh cãi với cô ta nữa, nên xua tay ra hiệu bảo cô ấy rời đi, tuy nhiên vẫn thấy phiền lòng vì không biết mặc gì vào buổi tối hôm nay. Tất nhiên là không thể mặc quá loè loẹt, từ vẻ của Tưởng Tư Thừa thì có thể thấy cha của anh cũng không phải là người cởi mở. Những cũng không thể ăn mặc quá sơ sài, vì dù sao đó là gia đình của một thượng tướng. Rốt cuộc mặc gì đây nhỉ? Tiêu Tiêu rầu rĩ.

Khi Tưởng Tư Thừa đón Tiêu Tiêu ở cửa hàng, cô đã thay bộ đồ khác mới mua. Bên trên là chiếc áo trắng đơn giản sạch sẽ, dưới là chiếc quần ống rộng cạp cao màu thẫm, mái tóc dài được buộc lại bằng một dải ruy băng đơn giản.

Tưởng Tư Thừa lộ vẻ yêu thích, nhìn khuôn mặt trắng mịn của Tiêu Tiêu, anh bèn ghé sát vào tai cô thì thầm, "Em không trang điểm trông lại càng xinh đẹp hơn".

Nhìn thấy nụ cười mập mờ của nhân viên bán hàng, khuôn mặt của Tiêu Tiêu nóng bừng, cô đẩy Tưởng Tư Thừa, "Đi nhanh lên, kéo muộn mất".

Tưởng Tư Thừa nắm bàn tay của Tiêu Tiêu cùng đi ra ngoài, khi tới cửa, anh dừng lại nhìn cô, chưa kịp nói gì thì mặt đã đỏ lên, "Vừa nãy em đỏ mặt đấy nhé". Anh khẽ nói.

Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tưởng Tư Thừa thấy đúng là dở khóc dở cười, "Đó thật à?".

"Ừ." Tưởng Tư Thừa gật đầu thật thà.

Tiêu Tiêu ngược đôi mắt có chứa cả nụ cười lờm anh, rồi lại kéo anh quay trở lại cửa hiệu, chỉ vào gương hỏi, "So với anh bây giờ thì sao?".

Nhân viên bán hàng bit miệng cười mãi. Tưởng Tư Thừa càng thêm đỏ mặt, vội kéo Tiêu Tiêu bước ra. Mãi cho tới khi cả hai đã ngồi vào xe rồi anh mới nói, "Khi đỏ mặt trông em rất xinh".

Tiêu Tiêu suýt ngất, cái anh chàng thật thà này làm sao mà cứ nhớ đến chuyện cô đỏ mặt nhỉ? Lẽ nào bình thường mình chưa bao giờ đỏ mặt. Cô hỏi Tưởng Tư Thừa, "Ồ, thế anh chưa thấy em đỏ mặt bao giờ à?".

"Chưa."

"Đó là vì lúc thường em đánh phấn, nên dù có đỏ mặt anh cũng không nhìn thấy." Tiêu Tiêu nói rất thật.

Tưởng Tư Thừa nửa cười nửa không nhìn Tiêu Tiêu, rồi đột nhiên nói, "Cũng có lần đã đỏ rồi".

"Thế sao?" Tiêu Tiêu hơi tò mò, tự cho rằng, trước mặt Tưởng Tư Thừa thì cô chưa bao giờ đỏ mặt, "Khi nào vậy? Sao em lại không nhớ, tất nhiên lần vừa nãy không tính".

"Ừ." Tưởng Tư Thừa gật đầu, cố nén cười, mặt thoắt ửng đỏ.

Tiêu Tiêu thấy hơi hoài nghi, cảm thấy trong nụ cười của Tưởng Tư Thừa có ý gì đó hơi xấu, "Khi nào vậy?".

Tưởng Tư Thừa ghé sát vào tai Tiêu Tiêu, khẽ nói mấy câu rất nhanh, "Đó là lần anh mời đồng nghiệp của anh ăn cơm".

"Lần mời cơm ấy? Đó là vì em uống rượu!"

"Không phải, vào buổi tối khi anh hôn em cơ." Tưởng Tư Thừa hạ giọng.

Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra ý của anh là muốn nói tới chuyện gì, xấu hổ trừng mắt lờm anh một cái, "Nói bừa, em không có chuyện đó! Lái xe cho cẩn thận đi!".

Tưởng Tư Thừa vẫn cười nhìn cô, tay bẻ chiếc gương chiếu hậu về phía cô, "Em nhìn xem, bây giờ em cũng đang đỏ mặt đấy!".

Tiêu Tiêu giận thực sự, cô tát vào má anh một cái rõ mạnh. Tưởng Tư Thừa cười, thét lên, "Đừng đùa nữa, anh đang lái xe!".

Nhà Tưởng Tư Thừa ở ngoại ô thành phố, đó là một toà nhà hai tầng chắc chắn.

"Đừng căng thẳng, bà anh sống cùng gia đình anh. Bà rất dễ tính, nghe nói anh sẽ đưa cháu dâu về ra mắt, bà vui mừng lắm. Em đừng sợ trước sự nhiệt tình của bà đấy." Tưởng Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu không nói gì lại cứ nghĩ rằng cô đang thấy căng thẳng.

Tiêu Tiêu đáp, "Em đã nói em lấy anh đâu, sao anh lại nói chuyện ấy ra sớm thế."

Tưởng Tư Thừa cười không nói gì nữa. Dừng xe xong, anh nắm tay Tiêu Tiêu bước vào. Lúc ấy trong nhà đã có rất nhiều người, mẹ kế của Tưởng Tư Thừa nhìn thấy hai người đi vào vội chạy ra đón, "Tư Thừa, đây là Tiêu Tiêu phải không?".

Tướng Tư Thừa cười gật đầu, giới thiệu bà với Tiêu Tiêu, "Đây là dì của anh". "Cháu chào dì." Tiêu Tiêu đã nghe Tướng Tư Thừa kể về mẹ kế, nhưng bây giờ mới gặp mặt, thấy bà chỉ chừng bốn mươi tuổi, trẻ hơn nhiều so với cha của anh. Trương Cầm (tên của bà mẹ kế) kéo tay Tiêu Tiêu ngắm nghía cô từ đầu đến chân, rồi ngẩng đầu nhìn Tướng Tư Thừa dè dặt, "Anh chàng này giỏi đấy, đã kiếm được một cô gái rất xinh đẹp". Tướng Tư Thừa nghe nói vậy có phần xấu hổ, nên tìm cách nói sang chuyện khác, "Cha con đâu à?"

Trương Cầm nín miệng cười, cầm tay Tiêu Tiêu đưa trả lại cho Tướng Tư Thừa, nói, "Cha con đang chơi cờ với chú Hai ở trong thư phòng. Con đưa Tiêu Tiêu vào chào bà trước đã, bà đã ca cẩm cả nửa ngày rồi đấy, bà nói đã phí công bà thương con bao nhiêu năm, thế mà mãi cũng không chịu cho bà được nhìn thấy mặt cháu dâu tương lai".

Tướng Tư Thừa vội vàng một tiếng rồi dắt tay Tiêu Tiêu đi vào trong. Chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng cười từ bên trong, Tướng Tư Thừa nắm chặt tay Tiêu Tiêu, nói khẽ, "Cô anh cũng tới, cẩn thận, cô chắc sẽ trêu em cho mà xem!".

Vừa dứt lời, Tiêu Tiêu liền nhìn thấy một phụ nữ gần năm mươi tuổi nhìn ra cười với cô, sau đó quay sang nói với Tướng Thừa, "Thằng nhóc, cháu vừa nói gì thế! Mẹ. mẹ nhìn thằng cháu quý hoá của mẹ đi, bây giờ nó đã biết thương cháu dâu rồi đấy, chưa chỉ đã nghĩ cách để đề phòng bà cô này rồi!"

Tướng Tư Thừa hơi ngượng, vội cười chào cô, rồi kéo Tiêu Tiêu vào trong nhà, giới thiệu từng người với cô.

Bà của Tướng Tư Thừa đã hơn chín mươi tuổi, nhưng vẫn rất minh mẫn. Hồi bà còn trẻ, vừa bước chân về nhà chồng thì ông của Tướng Tư Thừa đi bộ đội. Không ngờ ông đi miết chẳng có tin tức gì. Bà đã chờ đợi ông gần hai mươi năm ông mới trở về, khi ấy ông là một vị tướng, còn bà thì vẫn là một phụ nữ nông thôn bình thường chẳng có nhiều hiểu biết. Có người đã khuyên ông ly hôn, tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp và có học vấn cao ở thành phố, nhưng ông đã nổi giận, đập bàn mắng cho người ấy một trận toại bời.

Lúc ấy, khi nghe Tướng Tư Thừa kể chuyện này, Tiêu Tiêu thấy hoài nghi vì không nghĩ rằng lại có một người phụ nữ kiên cường chờ chồng mấy chục năm trong hoàn cảnh chẳng có tin tức gì như thế. Cô không hiểu niềm tin nào đã nâng đỡ để bà có thể sống và chờ đợi như vậy? Đó phải chăng là tình yêu?

Hôm nay được gặp mặt, Tiêu Tiêu không ngờ đó lại là một bà cụ mặt mũi hiền hậu nhân từ. Bà cụ nắm tay ngắm nhìn cô rất kỹ, niềm vui dâng trào trong cả đôi mắt nhăn nheo, bà luôn miệng nói, "Này, nhìn xem, con bé xinh quá! Trông cứ như từ trong tranh bước ra. Tướng mạo này được lắm, vừa nhìn biết ngay là sẽ đẻ con trai".

Bà thím của Tướng Tư Thừa thì mỉm cười gật đầu tán thưởng.

Tiêu Tiêu chưa bao giờ được nghe thấy những lời khen như vậy, nên cảm thấy không tự nhiên, vội nhìn sang cầu cứu Tướng Tư Thừa, nhưng anh vẫn ngồi trên ghế gọt cam một cách rất thoải mái, hơn nữa còn cười với cô, rồi đưa tay chỉ vào mặt mình, ý muốn bảo Tiêu Tiêu đang đỏ mặt.

Tiêu Tiêu trừng mắt lườm Tướng Tư Thừa, lúc ấy anh mới ngồi xuống bên cạnh bà, đưa cam cho bà, cười nói, "Bà ơi, bà không được quá thiên vị đấy. Bà nói là nhớ cháu, thế mà cháu về một lúc lâu rồi cũng có thấy bà để ý đến cháu đâu".

Thím Tướng Tư Thừa ngồi bên cũng dè dặt, "Mẹ ơi, mẹ mau bỏ tay Tiêu Tiêu ra đi, mẹ không thấy cháu trai của mẹ đang cuống cả lên à!"

Tiêu Tiêu mím môi cười ngượng nghịu, định sẽ không nói gì, Tướng Tư Thừa kéo tay cô ra khỏi tay bà, cười hì hì nói, "Bà ơi, bà nói chuyện với thím một lúc đi đã, để cháu đưa Tiêu Tiêu vào chào cha cháu và chú Hai đã".

Thím anh cũng cười nói, "Đi đi, sau khi chào cha và chú Hai xong thì đưa Tiêu Tiêu vào phòng cháu nghỉ ngơi một lát, khi nào mọi người đến đủ và bắt đầu bữa cơm thì thím sẽ gọi".

Tướng Tư Thừa nhìn thím với vẻ cảm kích, cười nói mấy lời cảm ơn rồi kéo tay Tiêu Tiêu vào chào cha.

Gia đình họ Tướng có ba anh chị em, cha của Tướng Tư Thừa là anh cả, và cũng là người kế tục sự nghiệp của cha, còn chú và cô của Tướng Tư Thừa nói thế nào cũng không chịu theo nghề binh, hiện nay một người học y còn một người theo nghề kinh doanh.

Cha của Tướng Tư Thừa đang chơi cờ với em trai ở trong thư phòng, nhìn thấy Tiêu Tiêu thì chỉ hỏi mấy câu đơn giản, gật đầu coi như là xong. Chỉ có chú của anh mới hỏi thăm mấy câu về tình hình của cha Tiêu Tiêu gần đây, nói rằng Tiêu tiên sinh là một họa sĩ mà ông rất ngưỡng mộ và ông đã từng gặp ở Pháp, sau đó nhờ Tiêu Tiêu chuyển lời hỏi thăm của ông đến cha cô. Ra khỏi thư phòng, Tướng Tư Thừa đưa Tiêu Tiêu đến phòng của anh.

Tiêu Tiêu đi một vòng quanh phòng, khi tới trước giá sách thì nhìn thấy một bức ảnh khiến cô rất chú ý. Trong bức ảnh ấy có một quân nhân trẻ mặc bộ quân phục rằn ri ôm Tướng Tư Thừa lúc ấy còn là một thiếu niên vào lòng, hai người cười rất rạng rỡ.

Tướng Tư Thừa ôm từ phía sau Tiêu Tiêu khẽ nói, "Đây là anh trai anh, và cũng là thần tượng của anh từ hồi nhỏ, anh ấy ở trong binh chủng đặc biệt và đã hy sinh tám năm trước, chính vì thế bà anh nhất quyết không cho anh ở lại trong quân đội nữa."

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, áp trán cô vào má anh, dịu dàng nói, "Hãy hiểu cho bà, cả đời bà đã rất vất vả."

Tướng Tư Thừa mỉm cười khẽ hôn lên trán cô, "Anh biết rồi, lúc đó cha anh rất ỉ anh hy sinh là một cú sốc rất lớn đối với bà, bà nói, bà đã già rồi, bà không thể chịu đựng thêm được nữa".

Tiêu Tiêu im lặng, khẽ vỗ vào tay Tướng Tư Thừa và an ủi, "Làm cảnh sát giao thông cũng rất tốt. Nếu anh còn trong quân đội thì em đã chẳng thể quên được anh!".

Tướng Tư Thừa cũng khẽ cười, ôm chặt Tiêu Tiên vào lòng, "Bà anh còn có một nguyện vọng, xem ra hy vọng này chỉ có thể trông chờ vào em thôi".

Tiêu Tiêu đảo mắt một vòng, cô đã đoán được ý của Tướng Tư Thừa muốn nói gì, nên cười đáp, "Là được gặp mặt cháu dâu chứ gì! Thì em đã đến rồi đây thôi!".

"Không phải thế." Tướng Tư Thừa cười và nói, "Bà anh muốn được bế chắt nội".

Tiêu Tiêu nhìn Tướng Tư Thừa vừa bực lại vừa buồn cười, "Này lộ rõ bản chất hơi sớm đấy nhé! Em đã nhận lời lấy anh đâu!".

Tướng Tư Thừa chỉ vào mặt của Tiêu Tiêu cười, "Nhìn kìa lại đỏ mặt rồi đấy nhé."

Tiêu Tiêu bất lực chỉ còn cách trừng mắt nhìn anh, sau đó chuyển chủ đề câu chuyện, "Cô em gái của anh mà hôm trước em nhìn thấy đâu, sao em không thấy cô ấy?".

"Tư Diễm là con gái của chú anh, nghe đâu nó cũng đang giận đối mẹ." Tư Thừa nói, "Nghe mọi người nói nó đã có bạn trai, còn thím anh thì lại không đồng ý về hoàn cảnh gia đình của cậu ấy, thế là hai mẹ con giận nhau."

Tiêu Tiêu cười chột nghĩ, nếu cha mình không phải là một họa sĩ nổi tiếng, nếu mình cũng chỉ là con gái một nhà bình thường thì liệu gia đình họ có nhiệt tình đón tiếp mình như thế này không nhỉ? Tuy biết rõ, đặt ra giả thiết này là điều không cần thiết, nhưng cô vẫn không nén được ý nghĩ đưa ra câu hỏi này.

"Nếu hoàn cảnh gia đình em không được tốt và gia đình anh phản đối thì anh sẽ làm gì?" Sau khi câu hỏi đã bật ra khỏi miệng, Tiêu Tiêu cảm thấy khinh miệt chính bản thân mình.

Tướng Tư Thừa nhìn cô vẻ mặt nghiêm túc, dường như anh đang trải qua một cuộc đấu tranh. Nhìn vẻ mặt của Tướng Tư Thừa cô cảm thấy có phần được an ủi, dù sao đó cũng là một anh chàng thật thà, chưa biết cách ăn nói cho trơn tru. Câu hỏi này nếu rơi vào một người đàn ông khác, chắc chắn người ấy sẽ nói ra những lời hùng hồn không chút do dự. Chỉ có anh biết rõ rằng đó là giả thiết không thể xảy ra, nhưng cũng cứ phải cân nhắc một hồi lâu.

Mãi một lúc sau, Tướng Tư Thừa mới nói một cách rất nghiêm túc, "Bây giờ thủ tục kết hôn chỉ cần chứng minh thư và sổ hộ khẩu, những thứ ấy anh đều có thể lấy được. Chờ khi chúng ta kết hôn xong rồi, mọi người cũng sẽ chẳng làm được gì. Anh chẳng sợ gì cả, chỉ sợ duy nhất một điều là em rời xa anh".

Trong lòng Tiêu Tiêu trào dâng nổi xúc động. Đó là câu trả lời của anh sao, tuy chẳng phải là những lời ngọt ngào đường mật, nhưng lại làm người ta rất cảm động.

Tiêu Tiêu nâng mặt Tướng Tư Thừa lên và đặt lên đó một nụ hôn dài, mãi tới khi Tướng Tư Thừa bị nụ hôn ấy làm cho máu trong người dồn hết cả lên mới thôi. Nhìn vào mắt anh thì biết anh đang ngất ngây và bối rối.

Một lúc sau, Tướng Tư Thừa mới lấy lại trạng thái bình thường, anh kéo cô ôm chặt vào lòng và thực hiện sự "trừng phạt bạo lực".

Hai người đang rất vui vẻ bên nhau thì có tiếng gõ cửa, tiếp đó là giọng nói từ tốn khoan thai của cô ruột Tướng Tư Thừa, "Cậu cháu ơi, hãy đưa bạn gái của cháu ra đi, bữa tiệc bắt đầu".

rồi!".
Một lát sau mới thấy Tướng Tư Thừa và Tiêu Tiêu chậm chạp đi ra, mặt cả hai đều ửng đỏ và có phần thiếu tự nhiên. Bà cô của Tướng Tư Thừa không nén được, bật cười, rồi cố ý sờ trán anh rồi hỏi vói vẻ rất nghiêm chỉnh, "Sao thế cháu, sốt à? Ngày mai nhớ đến chỗ cô kiểm tra xem sao nhé!".
Không chỉ Tướng Tư Thừa ngượng chín cả mặt mà ngay cả Tiêu Tiêu cũng bị câu đùa ấy làm cho xấu hổ.
Tướng Tư Thừa biết bà cô mình hay thích trêu chọc con cháu, và cũng không dám tiếp tục chủ đề ấy, nên đánh trống lảng, "Thím Hai nói sẽ gọi chúng cháu cơ mà?".
Bà cô lại cười, "Tư Diễm chưa hỏi ý kiến đã đưa bạn trai của nó đến, vì có bà, cha cháu, và mọi người nên thím cháu không tiện nói ra, vì thế đang rầu rĩ kia kìa!".
Nhắc đến Tư Diễm, Tiêu Tiêu nghĩ đến cuộc chạm trán với cô ở trước cổng công ty hôm trước, cô chỉ nhớ đó là một cô gái hoạt bát, vui vẻ.
Vừa xuống tới chân cầu thang thì một cô gái trẻ chạy tới, chìa tay ra với Tiêu Tiêu, "Chào chị Tiêu Tiêu, Em là Tướng Tư Diễm. Em tò mò muốn biết chị từ lâu rồi, nhưng tiếc là anh Hai giữ chị chặt quá, em suýt phải mời cả thám tử tư đấy".
Tiêu Tiêu mỉm cười, nắm tay Tướng Tư Diễm, nói một cách rất thoải mái, "Chị là Tiêu Tiêu. Không cần phải mời thám tử tư nữa đâu, muốn biết gì cứ hỏi thẳng chị là được."
Tướng Tư Diễm nhìn ông anh họ bằng vẻ đe dọa, rồi hừ một tiếng, "Thấy chưa chị Tiêu Tiêu thoải mái và hào phóng hơn anh nhiều!".
Tướng Tư Thừa thấy cô em vẫn giữ chặt lấy tay của Tiêu Tiêu không chịu bỏ ra, buồn cười, bước tới kéo tay cô ra, hỏi, "Bạn trai mới của em đâu? Nghe nói hôm nay em cũng đưa tới, sao không cho anh Hai gặp mặt xem sao đi?".
Tướng Tư Diễm bĩu môi về phía thư phòng, hạ giọng làu bàu, "Đang bị bác và cha em kiểm tra trong đó. Rõ thật là!". Rồi cô quay đầu lại nhìn Tiêu Tiêu cười, "Chị, có phải vừa rồi chị cũng mới bị kiểm tra không? Thế nào, các giám khảo hỏi những câu gì vậy?".
Tướng Tư Thừa thấy cô em họ càng nói càng lan man, vạt khế vào đầu cô, cười mắng, "Con nhỏ này, nói linh tinh gì thế. Nếu sốt ruột thì vào mà xem".
Đang nói tới đây thì cánh cửa thư phòng bỗng bật mở, cha và chú của Tướng Tư Thừa người trước người sau bước ra, phía sau lưng họ là một người đàn ông trẻ tuổi. Tiêu Tiêu lơ đãng nhìn người đàn ông ấy, bỗng chốc ngây người ra.

Người đàn ông kia nhìn thấy Tiêu Tiêu cũng sững sờ, anh ta vội cúi đầu xuống để che giấu. "Cha, chú hai." Tướng Tư Thừa chào.
Cha của Tướng Tư Thừa gật đầu không thể hiện gì, chú anh thì đáp lại nhưng khi nhìn thấy con gái thì lập tức nghiêm mặt, "Lớn như thế này rồi mà còn suốt ngày gây chuyện!".
Tướng Tư Diễm nhìn theo phía sau cha, làm một điệu bộ tinh nghịch, rồi vội chạy đến kéo khuỷu tay bạn trai giới thiệu với Tướng Tư Thừa và Tiêu Tiêu, "Đây là Lý Chấn Tinh, bạn em. Đây là Tướng Tư Thừa, anh họ em, còn đây là chị dâu họ tương lai của em, tên chị ấy là Tiêu Tiêu".
Lý Chấn Tinh bắt tay Tướng Tư Thừa, khi nhìn sang Tiêu Tiêu, ánh mắt của anh ta rất không tự nhiên.
Tiêu Tiêu ngược lại đưa tay ra rất thoải mái mỉm cười nói, " Sư huynh Lý, lâu rồi không gặp".
Lý Chấn Tinh bắt tay Tiêu Tiêu có phần hơi ngượng ngùng, vẻ thể hiện cũng rất mâu thuẫn.
Tướng Tư Diễm tròn xoe mắt nhìn Tiêu Tiêu rồi lại nhìn Lý Chấn Tinh, ngạc nhiên hỏi, "Hai người quen nhau à?".
Tiêu Tiêu nhìn thấy Tướng Tư Thừa cũng nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi, khẽ đáp, "À, sư huynh Lý là người cùng quê với em, bọn em còn học chung trường phổ thông nữa kia. Nhưng có lẽ anh Lý Chấn Tinh quên mất em rồi, phải vậy không sư huynh Lý?".
"Đâu có, tất nhiên là vẫn nhớ, hì hì." Lý Chấn Tinh cười miễn cưỡng, "Có điều rất lâu rồi không gặp, vì thế lúc đầu không nhận ra thật."
Khi nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu, Trương Tinh Chi cũng hơi giật mình. Chơi với nhau đã được bảy năm rồi, nhưng chưa bao giờ nghe thấy Tiêu Tiêu nói chuyện bằng cái giọng ấy. Giọng của Tiêu Tiêu từ trước đến nay khá từ tốn và mềm mại dễ nghe, nhưng hôm nay vừa

nghe Tĩnh Chi đã giật cả mình, cô đã nghĩ không biết có phải Tiêu Tiêu trúng số số độc đắc không hay là đã gặp chuyện gì gây kích động lớn ở nhà Tướng Tư Thừa nên giọng nói mới phần khích như vậy.

Tiêu Tiêu gọi rất to, "Tĩnh Chi, cậu mau xuống đây cho mình nhờ, mình đang chờ ở dưới cầu thang nhà cậu đây!".

Tĩnh Chi liếc nhìn đồng hồ, kim giờ vừa qua con số 12, Tiêu Tiêu giục cuống lên trong điện thoại, vì thế cô không tiện hỏi nhiều, chỉ kịp khoác chiếc áo lên người rồi chạy xuống. Không ngờ, ở phòng bên cha mẹ cô vẫn chưa đi ngủ, nghe tiếng động mẹ cô vội từ trong phòng đi ra và hỏi, "Muộn thế này rồi mà còn đi đâu thế?".

"Chạy trốn cùng người yêu!" Tĩnh Chi đáp cho xong chuyện, cúi người vớ đôi dép xỏ vào chân. Mẹ cô thì không hề tỏ ra vội vàng, bà lại hỏi tiếp, "Thế tiền mang theo người có đủ không?". Tĩnh Chi suýt nữa bị sặc vì câu nói đó, cô quay người lại, quýt mẹ một cái không nói gì. Mẹ cô cũng không nói gì nữa mà chỉ cười nheo mắt nhìn con gái.

Chuyện này cũng cần phải nhắc đến Uông Dụ Hàm. Tĩnh Chi không thể ngờ được chuyện tình cảm của mình lòng vòng lại trở về với chính Uông Dụ Hàm, đúng như lời của mẹ cô. Cô vốn cảm thấy hơi ngượng, nhưng không ngờ mẹ cô thì lại không tế nhị chút nào, suốt ngày nhắc đến chuyện này. Tĩnh Chi vốn là người chết vì sĩ diện, làm sao cô không xấu hổ và tức giận cho được!

Vì thế Tĩnh Chi đã giận mẹ trong suốt một tuần liền.

Tĩnh Chi chạy xuống gác, Tiêu Tiêu đợi ở dưới đã đến lúc sốt ruột. Tĩnh Chi vừa đóng xong cửa xe thì Tiêu Tiêu đã điều khiển để chiếc xe lao vút đi.

"Tiêu Tiêu cậu điên đấy à!" Tĩnh Chi kêu lên, "Cứ cho là cậu lấy chồng là cảnh sát giao thông, thì cũng không thể bừa bãi như thế! Cậu định gọi tất cả xe cảnh sát giao thông đến đây à?". Tĩnh Chi không kịp thắt dây an toàn, cuống quýt bám chặt vào thành ghế, nhìn Tiêu Tiêu lái xe như điên ra đường vành đai.

Tiêu Tiêu không nói gì, chỉ mím môi nhẩn ga. Chiếc xe chạy hết một vòng vành đai lại trở về trung tâm thành phố, và cuối cùng thì dừng lại trên một đoạn phố ánh đèn đường mờ ảo của khu Cao Hiệu.

Mặc dù đã nửa đêm, nhưng trên đường vẫn có nhiều người qua lại, những cánh cửa sổ trong các quán rượu bên đường trông giống như những vật trang trí được dán trên tường, không thể nào nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong đó, chỉ trong khoảnh khắc cánh cửa bật mở mới thoáng nghe thấy tiếng người và tiếng nhạc chát chúa như tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng. Tuy Tĩnh Chi chưa tới nơi này bao giờ, nhưng cô đã nghe đến tên của nó từ thời còn đi học. Đây là khu Pub- địa ngục sa đọa của phụ nữ, thiên đường tìm thú vui nổi tiếng của Cao Hiệu.

"Tiêu Tiêu, cậu lên cơn động kinh à?". Tĩnh Chi hỏi, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Tiêu thì ngậy người ra.

Lúc ấy Tiêu Tiêu đang lệ rơi chan chứa.

Tĩnh Chi đã từng nhìn thấy Tiêu Tiêu khóc một lần, đó là hồi còn học Đại học, Tĩnh Chi cảm thấy luống cuống, vội lấy một tờ giấy ăn trong túi đưa cho Tiêu Tiêu, dè dặt hỏi, "Sao thế, nhà họ Tướng làm cậu tức giận à?".

Tiêu Tiêu lắc đầu rồi đột nhiên cuống quýt tìm một vật gì đó trong hòm đựng đồ trên xe, một lát sau mới lôi ra một chiếc thuốc, run run châm lửa và rít một hơi thật dài, mắt nhắm lại, ử rử dựa lưng vào ghế. Một lúc sau cô mới nhả khói thuốc ra, nói bằng giọng khản đặc, "Tiêu Tiêu của trước đây đã chết tại nơi này. Năm đó cô ấy mới mười chín tuổi. Trước đây cô ấy đã yêu điên cuồng một người đàn ông, một người mà cô ấy gọi là sư huynh. Vì người đàn ông đó mà cô ấy đã mang hành lý đến thành phố xa lạ này. Vì người đàn ông đó, cô ấy đã từ bỏ trường đại học tốt nhất để đến học ở trường đại học H. Cô vốn rất coi thường trường đại học ấy, nhưng cô đã đến đó, chỉ vì nó cách trường đại học của người đàn ông ấy có một bức tường".

Giọng của Tiêu Tiêu bình thản và lạnh lùng, như thể đang nói về chuyện của người khác, "Để níu giữ trái tim anh ta, chuyện gì cô ấy cũng làm, thậm chí cả những chiêu thức mà các vai nữ gian ác trong tiểu thuyết thường sử dụng cũng đã được cô ấy đem thử. Nhưng đều không có tác dụng. Cô cố gắng làm cho anh ta vui, nhưng không ngờ kết quả chỉ càng làm anh ta thêm chán ghét, và sau này thì tìm cách trốn chạy. Nhưng, cô ấy dường như đã bị lú lẫn, lòng tự trọng của tuổi mười chín đã bị chính cô giẫm đạp lên, chỉ với hy vọng tìm cách níu kéo anh ta".

"Tiêu Tiêu, đừng nói nữa, chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa" Tĩnh Chi nắm lấy khuỷu tay của Tiêu Tiêu.

"Hãy để cho mình nói, mình đã giấu nó trong lòng nhiều năm rồi, nếu không nói nó sẽ thối ra trong lòng mình mất." Tiêu Tiêu nói, "Sau đó, vào ngày sinh nhật lần thứ mười chín của cô, cô đã chạy tới đây để đánh canh bạc cuối, hy vọng sẽ vớt vát được dù chỉ chút ít tình cảm còn lại của anh ta. Cô đã gửi cho anh ta một tin nhắn, nói rằng cô đang ở quán rượu này, nếu anh ta không đến gặp cô thì cô nhất quyết sẽ không về. Sau đó thì chiếc di động cũng rung lên, khi cô nhìn thấy tin nhắn của anh ta qua đôi mắt mờ vì men rượu, thì chỉ thấy ở đó ba chữ: Tùy cô thôi. Họ yêu nhau đã ba năm cuối cùng chỉ còn lại ba chữ ấy...".

Tĩnh Chi rất muốn khóc, nhưng cô biết bây giờ cô không thể khóc, cô cần phải là một chỗ dựa vững chắc cho Tiêu Tiêu, một bờ vai để Tiêu Tiêu dựa vào đó mà khóc cho thoả thuê. Cô chìa tay định kéo đầu Tiêu Tiêu vào vai mình, trong khi mắt rung rung lệ.

Tiêu Tiêu gạt tay cô ra, cười và lắc đầu, "Sau đó, cô ấy cũng ra khỏi quầy rượu, nhưng đã bị một người đàn ông xa lạ mang đi. Và bắt đầu từ hôm ấy, Tiêu Tiêu đã chết, chết rồi...". Cô cười, tuyệt vọng nhưng đẹp đến ghê người.

Tĩnh Chi không thể nén thêm được nữa, cô ôm Tiêu Tiêu vừa khóc vừa gào lên, "Đồ khốn! Hắn là một thằng khốn nạn! Chúng ta sẽ tới băm vằm hắn, sẽ băm vằm hắn!".

Tiêu Tiêu khẽ phát vào lưng cô, "Tất cả đều là chuyện quá khứ, mình đã không khóc nữa thì sao cậu lại khóc!".

Một hồi lâu sau, Tĩnh Chi mới thôi sụt sịt, cô rời khỏi Tiêu Tiêu, nhìn cô bằng đôi mắt đỏ hoe, "Xảy ra chuyện gì vậy?".

"Mình đã gặp lại anh ta, ở nhà của Tưởng Tư Thừa."

"Nhà Tưởng Tư Thừa?".

Tiêu Tiêu cười tự chế nhạo, "Ừ, bây giờ anh ta là bạn trai của cô em họ Tưởng Tư Thừa. Tĩnh Chi, thế giới này thật buồn cười, đúng không?".

"Không thể bỏ qua cho anh ta như vậy!" Tĩnh Chi nói, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

"Vì sao, anh ta có sai gì đâu?" Tiêu Tiêu hỏi.

Tĩnh Chi chột ngậy người ra, không thể nào trả lời được câu hỏi ấy.

Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh Chi, "Đó là vì mình không biết quý trọng bản thân, sao có thể trách người khác được".

"Vây..."

"Hôm nay mình có thể nói ra những điều này là vì mình phát hiện ra rằng mình đã thật sự bỏ qua tất cả. Không yêu mà cũng chẳng hận thù. Lúc ấy mình đã biết được rằng, mình đã thực sự bỏ qua. Cuối cùng thì mình đã có thể giải thoát, và mình rất vui. Thậm chí khi mình nhìn thấy anh ta bị thím của Tư Thừa gây khó dễ trong bữa ăn, mình còn thấy thương hại anh ta."

"Đó là vì cậu đã có cảnh sát Tưởng?" Tĩnh Chi khẽ hỏi, có thể vứt bỏ cái quá khứ chẳng lấy gì làm tốt đẹp ấy không phải chuyện dễ dàng. Tuy giọng của Tiêu Tiêu nghe có vẻ rất nhẹ nhõm như đang nói về chuyện của người khác, nhưng Tĩnh Chi biết bây giờ cô đang rất không nhẹ nhõm.

Tiêu Tiêu không nói gì, định lấy ra điều thuốc nữa, nhưng lục tìm mãi mà chẳng thấy. Cô ngẩng đầu nhìn Tĩnh Chi cười ngượng ngáp.

Tĩnh Chi nắm lấy cánh tay hơi run run của Tiêu Tiêu, nhìn vào mắt cô và hỏi, "Cậu còn chuyện khác nữa. Cậu vẫn chưa nói hết!".

Ánh mắt của Tiêu Tiêu có phần bối rối, nhưng vẫn cố cười và gạt đầu, "Buổi tối sau khi từ nhà Tưởng Tư Thừa về, mình đã kể cho anh ấy nghe về quá khứ của mình, kể cả chuyện mình từng yêu người ấy một cách mê muội. Mình không muốn giấu anh ấy bất cứ chuyện gì".

"Cậu điên rồi!" mắt Tĩnh Chi đỏ hoe, "Tất cả đều đã trở thành quá khứ, sao cậu lại nói với anh ấy? Hơn nữa chắc hẳn anh ấy cũng đã có những suy nghĩ nhất định về cuộc sống trước đây của cậu, cậu không nói ra thì cũng không phải là giấu anh ấy!".

Tiêu Tiêu cười đau khổ, "Mình không muốn anh ấy luôn phải tự lừa dối mình, luôn phải suy đoán về quá khứ của mình với một thiện ý lớn nhất. Trên đời này chẳng có bí mật nào là tuyệt đối, cứ cho rằng bây giờ anh ấy không để ý, nhưng còn về sau thì sao? Mình không muốn người khác nói về quá khứ của mình cho anh ấy biết".

"Tiêu Tiêu mình luôn nghĩ cậu là một người rất thông minh, nhưng không ngờ cậu lại làm một

việc ngu ngốc đến thế. Đàn ông thường rất nhỏ nhen, cậu thực sự không biết điều đó sao? Cậu nói với anh ấy, chuyện ấy sẽ trở thành cái gai trong trái tim anh ấy, cậu có hiểu hay không hả?". Tiêu Tiêu vui đầu xuống chiếc vô lăng, một lúc sau mới ỉ ỉ rĩ rĩ nói, "Nhưng nếu mình không nói thì chuyện ấy sẽ mãi mãi là cái gai trong trái tim mình". Rồi cô cười, "Chung quy mình vẫn là một kẻ ích kỷ, thà để cho cái gai đâm vào trái tim anh ấy, chứ không muốn nó nằm lại trong trái tim mình".

Tĩnh Chi thực sự không còn lời nào để nói nữa, cô chỉ còn biết lặng lẽ nhìn Tiêu Tiêu, một lúc sau mới hỏi bằng vẻ nghi ngại, "Phản ứng của anh ấy thế nào?".

"Anh ấy không nói gì, xuống xe xong là bỏ đi ngay." Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, cười không thành tiếng.

Trong lòng Tĩnh Chi có một cảm giác rất khó nói, cô đành vỗ nhẹ nhẹ lên vai Tiêu Tiêu, thở dài nói, "Sao phải khổ như vậy mới được chứ!".

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, một nụ cười rạng rỡ lại xuất hiện trên khuôn mặt, nhưng nó lại khiến cho Tĩnh Chi thấy nhói đau.

"Ngốc ạ, vì sao lại cứ phải làm khổ mình như thế!" Tĩnh Chi nói với vẻ bất lực.

"Vì rằng lần này thì mình thực sự bỏ qua. Sau khi nhìn thấy người ấy, mình mới biết rằng mình mới được giải thoát. Vì vậy cho dù Tưởng Tư Thừa phản ứng như thế nào thì Tiêu Tiêu cũng sẽ đối xử tốt với bản thân, tôn trọng bản thân, đi tìm hạnh phúc cho mình. Cô ấy mới hai mươi lăm tuổi, dù chỉ có một mình thì cô ấy cũng sẽ bước đi rất vững vàng!".

Tĩnh Chi cười như được trút bỏ, đập khế vào đầu Tiêu Tiêu, "Không phải chỉ có một mình, còn có mình nữa".

"Ừ, mình biết rồi." Tiêu Tiêu gạt đầu, nụ cười thuần khiết như trẻ thơ, "Hãy hứa với mình một điều, được không?".

Tĩnh Chi nhìn Tiêu Tiêu vẻ ngờ vực, cố tìm ra câu trả lời qua nét mặt của Tiêu Tiêu. Khi cậu ấy nói với mình bằng giọng nói ấy, chắc chắn sẽ có chuyện chẳng lành, nhưng cũng không thể không hứa được. Tĩnh Chi nghĩ một lát, cuối cùng lựa chọn một phương án tương đối an toàn, "Cậu nói ra xem đã".

"Hãy cùng đi với mình vào trong uống một chén, mình đã chết ở nơi này thì sẽ tái sinh chính tại nơi này."

Tĩnh Chi nghiêng rằng, "Được mình sẽ thí mạng!".

"Không cần phải thí mạng. Cậu không cần phải uống, chỉ cần cậu đưa mình về nhà là được rồi. Cô em ạ, hôm nay chị giao mình cho em đấy, nhất định phải đưa chị về nhà." Tiêu Tiêu nói, như thể tráng sĩ gửi lại con trước khi ra trận.

"Được rồi!" Tĩnh Chi nói, đẩy cửa xe và bước xuống một cách dứt khoát, trong giây phút quay người đi, cô đưa tay gạt nhanh dòng nước mắt đang lăn trên má.

Đã mấy năm trôi qua, nơi này không có gì thay đổi lớn. Trên sàn nhảy vẫn là những thân hình trẻ trung đang quay cuồng, dưới ánh đèn mờ ảo chập chờn trông họ cứ như những cô hồn. Tiêu Tiêu ngồi bên quầy rượu uống hết cốc này đến cốc khác, Tĩnh Chi ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn cô, không ngăn cản cũng không khuyên nhủ.

Tiêu Tiêu nói, cô không buồn, nhưng điều đó có thật không? Nếu nói rằng bắt đầu từ tối hôm nay người đàn ông ấy đã không thể làm hại được Tiêu Tiêu nữa, thế còn Tưởng Tư Thừa? Việc rời xa của anh, với cô có nghĩa là gì đây?

Tĩnh Chi không nói, nhưng cô nhìn Tiêu Tiêu đang ngồi trước mặt, biết rõ bạn mình không phải kiên cường như biểu hiện của cô ấy. Nói thật lòng Tĩnh Chi không hoàn toàn hiểu được cách làm của Tiêu Tiêu, nhưng nếu cô ấy đã làm như vậy, thế thì cô sẽ ủng hộ bạn, dù cô ấy đúng hay sai. Giống như trước đây cô đã từng hứa trước Tiêu Tiêu: Khi cả thế giới này vứt bỏ cậu, mình cũng sẽ vẫn ở bên cậu.

Có một vài người đàn ông đến bên định lân la bắt chuyện, Tĩnh Chi không nói nhiều, ngoài một câu, "Này người anh em, cô ấy là của tôi!". Sau đó nheo mắt cười với họ và không quên lắc lắc chén rượu trên tay. Những người đó khế lâu bầu rồi quay người bỏ đi, bởi vì ai cũng đều cảm thấy, thời buổi này chẳng nên vì một người đàn bà mà trêu vào một kẻ biến thái.

Tĩnh Chi thì cảm thấy mình cũng có một vài tố chất để làm một kẻ lưu manh, điều này đơn giản hơn rất nhiều là cứ phải giả bộ hiền thực, hơn nữa nó còn mang lại cảm giác thành công cho cô.

Người phục vụ phía trong quầy nhìn Tĩnh Chi cười, đẩy một cốc nước hoa quả đến trước mặt cô, "Cô gái cá tính, tôi mời cô đấy".

Tĩnh Chi lắc đầu, "Cảm ơn, không cần đâu!". Nói rồi quay sang nhìn Tiêu Tiêu đã gục xuống vì say, cô giở ví tiền của mình ra, dốc toàn bộ số tiền trong đó lên bàn, đếm từ trái qua phải, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn người phục vụ với vẻ rất thành thật, "Có thể giảm giá không?".

Người phục vụ dở khóc dở cười, khẽ lắc đầu, nhìn thấy mắt của Tĩnh Chi tối sầm lại, anh ta có vẻ không nở lòng, đang định nói mấy câu an ủi thì thấy mắt cô sáng bừng lên, rồi cô chỉ vào cốc nước hoa quả trước mặt, hỏi, "Cốc nước này bao nhiêu tiền?".

Người phục vụ đáp, "Hai mươi đồng".

"Anh mời tôi, không lấy tiền chứ?" Tĩnh Chi lại hỏi.

Người phục vụ gật đầu, "Phải, tôi mời cô".

Tĩnh Chi cười rất vui, đẩy cốc nước về phía người ấy, "Hai mươi đồng đúng không, tôi trả lại nó, anh phải trả lại tiền cho tôi".

Người phục vụ đã từng thấy không ít người ngang ngược, nhưng chưa từng thấy ai lại cùn đến thế, vì vậy trong chốc lát không thể tìm ra lời nào để nói, mà chỉ còn biết ngây người nhìn cô, một hồi lâu sau mới định thần trở lại, cuối cùng tìm lấy một tờ có mệnh giá lớn nhất trong đám tiền Tĩnh Chi dốc ra trên bàn, đặt trước mặt Tĩnh Chi, sau đó thu chỗ tiền còn lại rồi mới mỉm cười nói, "Bạn của cô cũng đã say rồi đấy, mau về đi. Con gái ở lại những chỗ như thế này vào đêm khuya không an toàn đâu".

Dù Tiêu Tiêu vào xe, Tĩnh Chi mệt đến mức không sao đứng thẳng lên được. Cô rất hối hận vì đã từ chối lòng tốt của người phục vụ vừa nãy, ai ngờ khi say đến cả phụ nữ cũng trở nên nặng như thế. Nhìn Tiêu Tiêu say bì bõm, rồi lại nhìn chiếc xe, Tĩnh Chi thấy phát sầu. Không biết nên lái chiếc xe này thế nào bây giờ? Tuy xe của Tiêu Tiêu thuộc hàng tự động, chỉ cần nhấn ga là có thể đi được, nhưng cô vẫn chưa có bằng lái. Không phải là cô chưa từng học lái xe, mà là trường dạy lái xe đã trả lại học phí cho cô, còn giáo viên thì nói với cô về thương hại, "Tĩnh Chi này, tôi nghĩ cô không nên học nữa, người ta không nhất thiết cứ phải biết lái xe mới được!".

Nghiến chặt răng, Tĩnh Chi ngồi vào ghế lái, cố lên dây cót tinh thần cho mình, bỗng nhiên điện thoại của Tiêu Tiêu đổ chuông, Tĩnh Chi với tay vào trong túi của Tiêu Tiêu lôi nó ra, "Alô"

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng của cô có vẻ hơi ngạc nhiên, vì thế đã hỏi, "Tiêu Tiêu đâu?".

Tĩnh Chi giận dữ, quát, "Này, anh họ Tưởng kia, anh còn nhớ gọi điện đến đây à?".

Khi Tiêu Tiêu mở mắt ra thì trời đã sáng, đầu hơi nặng, khi lắc đầu thì thấy càng đau hơn, cổ cũng cứng đến mức gần mất hết cảm giác.

Cô quay đầu nhìn sang người đàn ông nằm ngủ ở bên cạnh, chiếc cằm dưới người ấy hơi xanh. Tiêu Tiêu thở dài, vuốt ve khuôn mặt người ấy, cảm thấy ngón tay hơi bị đau. Con người này sao đến cả râu cũng cứng như thế nhỉ? Chỉ qua một đêm thôi mà đã mọc lởm chởm cả cằm.

Tưởng Tư Thừa cảm thấy có tiếng động, từ từ mở mắt ra cúi đầu nhìn cô.

"Nghĩ kỹ rồi à?" Tiêu Tiêu khẽ hỏi.

"Ừ, nghĩ kỹ rồi." Tưởng Tư Thừa nói.

"Không hối hận chứ?"

Tưởng Tư Thừa nhìn cô, rồi kéo cô vào lòng, cầm tay lên trán cô, nói từng từ một, "Không hối hận. Và cũng không có cách nào để hối hận. Kể từ lần đầu tiên đưa em về nhà, anh đã biết rằng không thể nào hối hận được".

Chương 11: **Phải theo đuổi anh ấy như sao băng**

Gần đến tháng Năm, thủ tục xuất ngoại của Sở Dương cũng coi như hoàn tất, nhưng tâm trạng của cô thì mỗi lúc một thêm nặng nề, cô không biết chuyện này còn giấu Phương Nghi được bao lâu nữa. Nếu anh biết, không hiểu anh sẽ có phản ứng như thế nào trong lúc tức giận. Cô không sao đoán được và cũng không dám đoán.

Phương Nghi là người không dễ dàng đùa bỡn, từ chuyện Hà Ý Khiêm lợi dụng ảnh hưởng của cha để gây khó dễ cho anh là thấy ngay điều đó. Điều tra cả nửa tháng, ngành thuế lẫn phía

công an đều không có được kết quả gì.

Hoàng Phi thì không thể ngờ giữa Anh Cả và A Ngũ lại xảy ra chuyện như vậy. Mặc dù anh ta không mấy hiểu về chuyện của Sở Dương, nhưng cũng hoàn toàn không muốn giữa những người anh em trước đây lại ra nông nổi ấy. Vì vậy, anh ta đành phải làm người trung gian hòa giải giữa Phương Nghị và Hà Ý Khiêm. Nhưng xem ra cả hai người đều tỏ ra không hề vui lên tí nào, mặc dù khi gặp mặt nhau, cả hai vẫn chào nhau là Anh Cả, A Ngũ khiến Hoàng Phi rất tức giận, bụng thầm nghĩ rốt cuộc hai người có coi tôi là anh em không? Định coi tôi là đồ ngốc hả? Tưởng rằng tôi không biết hai người đang đấu với nhau vì “quả dưa chuột xanh” đó à?

Hoàng Phi gầm lên với Hà Ý Khiêm, “A Ngũ này, cậu đừng có giả vờ nữa. Cậu tưởng rằng tôi không biết chuyện cậu bị ông già chửi cho một trận ư? Đừng trách anh Hai này nhiều lời, dù sao thì chúng ta cũng là anh em với nhau từ lâu, tính khí Anh Cả thế nào cậu còn chưa biết hay sao? Đừng nói cậu, mà ngay cả ông già cậu cũng phải dè chừng anh ấy!”

Nhưng dù cho Hoàng Phi mắng thế nào thì Hà Ý Khiêm vẫn cứ sầm mặt lại chẳng nói chẳng rằng. Hoàng Phi mắng khô cổ hong, không những cơn tức giận trong lòng không hề vơi đi chút nào, ngược lại nhìn vẻ mặt ấy của Hà Ý Khiêm lại càng thêm tức, thế là đứng dậy phui áo bỏ đi sau khi nói, “Được rồi, tôi mặc hai người đấy. Cậu thích như thế nào thì cứ việc!”

Nói thì nói vậy chứ làm sao mà mặc kệ cho được. Không thuyết phục được Hà Ý Khiêm thì chỉ còn cách tìm gặp Phương Nghị. Hoàng Phi đã phải tốn không ít nước bọt, nói xa nói gần, khuyên nhủ Phương Nghị đừng chấp với Hà Ý Khiêm. Phương Nghị không sa sầm mặt và im lặng như Hà Ý Khiêm, nhưng lại chỉ trả lời một cách bình thản, “Hoàng Phi, tình cảm của cậu tôi rất biết. Không phải là tôi không bỏ qua cho A Ngũ, mà là cậu ta cứ nhất quyết gây sự với tôi đấy chứ!”

“Đại ca, cậu ta là đồ gàn dở, anh chấp với cậu ấy làm gì?”

Phương Nghị cười lạnh lùng, “Hoàng Phi, chuyện này không liên quan gì đến cậu, cậu xen vào làm gì.”

Hoàng Phi bực tức vò đầu bứt tai, “Đại ca, tình cảm anh em chúng ta luôn rất tốt, thế mà bây giờ lại xích mích với nhau vì chuyện này, em thực sự thấy không cam lòng! Chỉ vì con nhỏ còn lòng tơ Sở Dương ư?” Nhìn thấy mặt Phương Nghị tối sầm lại, Hoàng Phi vội ngượng ngịu cười, “Đại ca, đừng giận nữa.”

Mặt Phương Nghị dịu lại, quay đầu nhìn ra đường phố ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới khẽ nói, “Cậu Hai này, cậu vẫn chưa gặp được người khiến cho cậu rung động phải không? Khi nào cậu gặp được rồi, cậu sẽ hiểu. Có rất nhiều việc không thể nói ra rõ ràng được.”

“Đại ca, chuyện của A Ngũ làm có phần không đàng hoàng, cậu ấy đều giấu ông già. Anh cũng nên nhẹ tay thôi, dù sao mấy đứa ít tuổi ấy cũng là những người anh em tốt cả và cũng không phải dễ dàng mà có được. Làm căng như vậy để làm gì?”

Phương Nghị nửa cười nửa không nhìn Hoàng Phi, “Những lời này sao tôi nghe thấy nó không giống với phong cách của cậu trước đây nhỉ? Cậu đừng bận tâm nữa, nếu có thời gian hãy tìm A Tam, A Tứ, bọn chúng chắc là nhớ cậu lắm đấy!”

“A Tam, A Tứ? Gần đây anh vẫn liên lạc với chúng nó à?” Hoàng Phi hỏi.

Phương Nghị cười, không khẳng định cũng không phủ định.

Tiếp tục vấp phải cách phản ứng mềm mỏng của Phương Nghị, Hoàng Phi lại càng thấy tức

giận, càng thấy câu nói “đàn bà là họa” là rất đúng. Trước khi “quả dưa chuột xanh” ấy xuất hiện, tình cảm huynh đệ của bọn họ rất tốt. Sau khi “quả dưa chuột xanh” xuất hiện, hai người anh em tốt của nhau đã chia rẽ. Đó chẳng phải là “hồng nhan họa thủy” là gì? Nhưng “quả dưa chuột xanh” liệu có xứng là hồng nhan hay không, Hoàng Phi không rõ nữa.

Thế nên, Hoàng Phi đem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu Sở Dương. Có lần lái xe đi ngang qua trường đại học H, trong lúc kích động anh ta đã lái xe vào trong trường. Nhưng khi gặp Sở Dương rồi thì lại không dám nổi giận. Anh ta không dám chọc tức Anh Cả, nhưng cũng lại không muốn đắc tội với A Ngũ, nên chỉ còn biết trừng mắt lườm Sở Dương một cái thật dữ dằn, rồi chỉ vào cô tức giận gào lên, “Không biết tôi lên cơn gì mà đưa cô tới chỗ Anh Cả. Nếu biết sớm cô là một mẹ đàn bà giỏi gây rắc rối thế này thì tôi...” Hoàng Phi tức giận đi đi lại lại, rồi sau đó chấp hai tay lại, nói với Sở Dương về bất lực, “Bà nội, tôi xin bà, bà rón tay làm ơn làm phúc cho con nhờ!”

Sở Dương không nói gì chỉ nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng.

Nhìn biểu hiện ấy của Sở Dương, Hoàng Phi thực sự là hết cách, không hiểu vì sao cả ba người này đều có thái độ ngang bướng giống nhau đến vậy! Anh ta chẳng muốn nói lại nữa, chỉ thốt ra một câu thể hiện sự bất lực của mình trước khi quay người bỏ đi, “Đúng là chỉ có tôi mới rồi hơi mua cái bực vào mình!”

Phạm Tiểu Quyên từ phía sau chạy lên, vẫn chưa hết vẻ lo lắng nghi ngại trước thái độ vừa rồi của Hoàng Phi, khẽ hỏi Sở Dương, “Rốt cuộc là cậu đắc tội với ai vậy?”

Sở Dương mỉm cười, không trả lời. Đến cô cũng còn không rõ thì sao có thể trả lời Tiểu Quyên được? Chỉ có điều từ xưa tới nay chưa bao giờ cô nghĩ tới chuyện gây sự với ai, nhưng vì sao bọn họ lại vẫn không chịu buông tha cho cô?

Hà Ý Khiêm vẫn cứ xuất hiện, thỉnh thoảng anh ta lại mời cô đi ăn cơm, hoặc bảo cô cùng đi dạo với anh ta trong vườn trường, cùng ôn lại những chuyện thú vị hồi còn nhỏ giữa hai người, nhưng tuyệt đối không nhắc một chữ nào đến chuyện giữa cô và Phương Nghị.

Kể từ sau đêm ấy, Phương Nghị bỗng nhiên thấy rất lưu luyến với căn phòng nhỏ cũ nát của Sở Dương. Lúc đầu còn cách hai ba ngày mới ngủ lại ở chỗ cô một đêm, nhưng sau đó anh đã mang những đồ dùng thường ngày và cả quần áo đến chỗ Sở Dương.

Buổi tối nếu không phải đi dự tiệc tiếp khách, Phương Nghị sẽ đến trường đón Sở Dương, Sở Dương không biết nấu nướng, hơn nữa căn phòng mà cô trọ cũng không có dụng cụ nhà bếp, vì vậy hai người thường ăn cơm tối ở bên ngoài rồi mới về. Có tới mấy lần Sở Dương không nén được đã phải ngăm cho Phương Nghị biết về điều kiện rất kém của căn phòng trọ và nếu anh muốn cô ở bên anh thì cô sẵn sàng tới ở chỗ anh.

Phương Nghị nghe cô nói thế chỉ mỉm cười, sau đó nói là không cần, bởi vì chỗ của anh xa trường, ở đây Sở Dương đi học sẽ tiện hơn, giả sử buổi tối anh bận không đến đón cô được thì cô vẫn có thể tự đi về.

Trong lòng Sở Dương cứ cảm thấy có một nỗi bất an mơ hồ. Cô đã phải sống trong tình trạng cô độc khá lâu và đã quen ở một mình. Bây giờ tự nhiên có thêm một người nên cô cảm thấy không yên tâm, nhưng có lẽ cái chính là cô thấy mình đang dần dần thích ứng với sự tồn tại của Phương Nghị.

Sáng chủ nhật, khi Sở Dương tỉnh dậy thì đã gần mười giờ. Phương Nghị vẫn đang ngủ rất ngon. Sở Dương nhìn lên trần nhà nghĩ linh tinh một hồi, sau đó mới ngồi dậy vén rèm cửa sổ lên. Ánh nắng mặt trời gay gắt rọi vào trong phòng, Phương Nghị khẽ làu bàu, rồi lại trở mình

tiếp tục ngủ. Sở Dương thấy hơi buồn cười, lần đầu tiên cô phát hiện thấy anh giống như một đứa trẻ lười biếng.

Sở Dương bước tới kéo tấm thảm mỏng trên người anh, cười gọi, “Dậy thôi, con sâu lười. Mặt trời chiếu hết lên người rồi.”

Phương Nghi trở mình nhìn Sở Dương, trong giây phút ấy anh thấy nụ cười của cô còn rạng rỡ hơn cả mặt trời ở phía sau khiến anh thấy hoa mắt. Anh giơ tay kéo mạnh cô vào lòng, “Nhóc, em đã quấy rầy chồng em rồi đấy nhé, sẽ có ngày em hối hận cho mà xem!”

Thanh niên nam nữ, đêm đêm ngủ cùng nhau, khó tránh khỏi những cử chỉ âu yếm. Nhưng cứ đến giây phút quan trọng nhất thì cô lại đòi người ra như một khúc gỗ. Anh không muốn làm tổn thương cô, vì thế đành cố chịu cơn giày vò của chính mình.

Sở Dương đỏ mặt nhìn Phương Nghi, định đẩy anh ra, nhưng thân hình to lớn mạnh mẽ của anh đã đè xuống khiến cô ngạt thở, “Dậy đi, nhanh lên!”

Phương Nghi cười, hôn chụt một cái lên môi cô rồi mới ngồi dậy và ghé sát vào tai cô khẽ nói, “Vừa rồi em cười rất xinh, anh thấy còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời!”

“Dậy đi, đồ hư!” Sở Dương ngồi dậy đi ra phòng ngoài, “Anh cứ nằm lười đó đi, em mặc kệ anh đấy!”

Phương Nghi vươn vai, sau đó lại nằm xuống giường thật.

Sở Dương hết cách đành đi rửa mặt đánh răng trước, đúng lúc cô đang đánh răng thì có tiếng gõ cửa, cô mở cửa ra và sững sờ.

“Mẹ! Sao mẹ lại đến đây?” Sở Dương cuống quýt, không ngờ mẹ cô lại tìm được đến đây. Cô đưa địa chỉ cho mẹ thật, nhưng vì giận mẹ nên cô mới chuyển chỗ trọ ở đây, còn mẹ cô thì chưa bao giờ tới chỗ cô trọ.”

“Trên đời này chỉ có những đứa con nhẩn tâm, chứ chẳng khi nào có cha mẹ nhẩn tâm!” mẹ của Sở Dương vừa thở hển hển vừa nói. Bà vừa phải leo cầu thang lên đến tầng năm. Bà nhét túi hoa quả vào lòng Sở Dương, mắng, “Vì cái đồ cứng đầu là mày không còn nghĩ gì đến chuyện về nhà nữa, nên mẹ mới phải lặn lội đến đây!”

Vừa nói mẹ Sở Dương vừa định đi vào bên trong, nhưng lại thấy cô con gái vẫn ôm túi hoa quả và đứng chắn ở cửa, không có vẻ gì là nhường lối đi cho mẹ. Trong lòng bà cảm thấy có chuyện gì đó không mấy tốt đẹp, nhìn sang mặt Sở Dương thì lại thấy vẻ luống cuống không giấu nổi trên đó, vì vậy mỗi ngò vực trong lòng bà lại càng tăng, bà đẩy mạnh Sở Dương sang một bên và bước vào.

Nhìn thấy mẹ cứ ngó quanh quất, Sở Dương vội ấn mẹ ngồi xuống ghế, “Mẹ, mẹ hãy ngồi xuống nghỉ một lát đi!”

Nhưng đời nào bà chịu ngồi, bà gạt con gái và xông vào phòng ngủ.

“Mẹ...” Sở Dương cuống quýt chặn lấy cửa vào phòng ngủ, nhất định không cho mẹ bước vào, rồi cố nhẫn nhịn cười, “Con vẫn chưa gấp chăn chiếu, bữa bọn lắm, mẹ ngồi ngoài đi mà!”

Nhưng đã đến lúc đó rồi thì đời nào mẹ cô còn chịu tin nữa, bà kiên quyết gạt Sở Dương và mở toang cửa ra.

Trong phòng ngủ, Phương Nghi vẫn chưa cài xong khuy áo, nhìn thấy mẹ Sở Dương đẩy mạnh cửa bước vào, anh có vẻ lúng túng, vội chào, “Bác gái!”

Mẹ Sở Dương không ngờ lại thấy Phương Nghi xuất hiện ở phòng ngủ của con gái, nên vừa tức giận vừa bất ngờ, nhất là khi nhìn thấy chiếc giường bừa bộn, mặt bà trắng bệch, bà chỉ vào mặt Sở Dương hỏi bằng giọng run rẩy, “Con... trước đây con hứa với mẹ như thế nào?”

Sở Dương nhìn thấy mẹ như vậy cũng cuống quýt, vội chạy đến đỡ bà dậy, “Mẹ, mẹ nghe con nói đã...”

Mẹ Sở Dương gạt tay cô ra và vung tay giáng vào mặt cô một cái tát. Sở Dương sững sờ, Phương Nghi cũng ngậy người ra. Phản ứng của anh sau khi trấn tĩnh được, đó là kéo Sở Dương về phía sau và nói với mẹ của cô, “Bác, bác làm gì vậy?”

Nhìn thấy Phương Nghi chặn trước mặt, mẹ Sở Dương càng thêm tức giận, tới mức không nói được thành lời, một lúc sau mới chỉ vào mặt Phương Nghi nói, “Cút ngay! Tôi dạy con gái tôi, anh chớ có ngăn cản!”

“Cô ấy không chỉ là con gái của bác mà còn là người phụ nữ của cháu, cháu không cho phép bất cứ ai động đến cô ấy!” Phương Nghi bình thản nói.

Mẹ của Sở Dương càng run lên vì tức giận, “Được, nó là người phụ nữ của anh, nó không phải là con gái tôi. Tôi không có đứa con gái làm mất mặt mẹ như thế, mới tí tuổi đầu đã làm những trò nhố nhăng với đàn ông...”

Mẹ Sở Dương càng nói càng tức giận, càng nói càng ác khẩu. Phương Nghi nể bà là mẹ của Sở Dương nên cũng không dám nổi giận, mặt càng ngày càng trắng bệch. Không nghe thấy Sở Dương có động tĩnh gì, anh quay đầu lại lơ lửng nhìn cô, cảnh tượng trước mắt làm anh giật thót mình.

Mặt Sở Dương trắng bệch đến thảm hại, người cô cứ run lên từng đợt, tay cô giữ chặt vạt áo, mắt dờ dẩn, cô nói bằng giọng run run, “Cháu không như vậy, cháu không như vậy... Cháu không mua chuộc lời kéo họ, đừng nói với mẹ cháu, đừng nói với thầy cô giáo, cháu không nói, không nói với ai...”

Phương Nghi cuống quýt ôm cô vào lòng, “Không phải như vậy, anh biết là không phải như vậy, đừng sợ.” Cảm thấy cô mỗi ngày một run rẩy trong lòng mình, Phương Nghi tức giận gầm lên với mẹ Sở Dương, “Cô ấy là con gái bác, chẳng nhẽ bác không biết cô ấy là người như thế nào sao!”

Mẹ của Sở Dương cũng sợ hãi trước phản ứng của cô, bà sững sờ một lúc, rồi như sự tỉnh sau cơn tức giận, vội nắm lấy tay con, khóc và nói, “Sở Dương, con đừng làm mẹ sợ, là tại mẹ không tốt, con nhìn mẹ đi, đừng làm mẹ sợ...”

Mặt của Sở Dương chan chứa nước mắt, đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, cô không nói gì nữa mà chỉ nghiêng chặt hàm răng, người co rúm lại. Phương Nghi cuống lên, sợ cô sẽ hủy hoại bản thân, nên ra sức bành miêng cô ra, Sở Dương cắn mạnh vào giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của anh đến ứa cả máu. Phương Nghi cau mày cố nén cơn đau, ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi, “Không sao, một lát sẽ hết thôi, không ai biết đâu, không ai biết đâu.”

Một hồi lâu sau, Phương Nghi mới rón rén ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng và ngẩng đầu nhìn mẹ Sở Dương lúc đó đang ngồi dờ dẩn trên sofa.

Mẹ Sở Dương nhìn thấy Phương Nghị bước ra, vội đứng dậy, định đi vào trong xem Sở Dương thế nào thì bị Phương Nghị ngăn lại và khẽ nói, “Cô ấy đã ngủ rồi, bác chờ một lát nữa hãy vào. Có điều này cháu xin được thưa chuyện với bác.”

Nghe vậy, mẹ Sở Dương lại ngồi xuống, nhìn Phương Nghị với ánh mắt nghi ngại, “Có chuyện gì anh cứ nói đi. Nó là con gái tôi, không cần anh giả bộ từ bi nhân nghĩa ở đây!”

Phương Nghị mỉm cười bất lực và ngồi xuống phía đối diện, “Thưa bác, cháu biết là bác có những suy nghĩ không mấy tốt đẹp về cháu. Bây giờ cháu cũng không có ý định làm bác thay đổi những suy nghĩ ấy. Cháu chỉ muốn hỏi bác một số điều. Bởi vì có những điều cháu không thể trực tiếp hỏi Sở Dương được, nên cháu muốn được bác nói cho biết.”

Mẹ Sở Dương nhìn Phương Nghị vẻ lạnh lùng, hỏi với vẻ cảnh giác, “Chuyện gì?”

“Chuyện sáu năm về trước. Rốt cuộc đó là chuyện gì? Sao bác lại biết? Bà Hà đã tới tìm bác đúng không?”

Mẹ của Sở Dương như bị kim châm, đáp một cách nghi ngại, “Cậu nói linh tinh cái gì thế? Tôi không hiểu cậu đang nói tới chuyện gì?”

Phương Nghị không nói gì, chỉ nhìn bà vẻ lạnh lùng, một hồi lâu sau mới khẽ đáp, “Bác, vừa rồi bác cũng đã nhìn thấy đấy, tuy mọi người đều cố ý tránh chuyện này, nhưng từ lâu nó đã trở thành nỗi dằn vặt trong lòng Sở Dương. Nếu không giải quyết nó, mãi mãi nó sẽ đè nặng trong lòng cô ấy. Bác là người hiểu những thay đổi của cô ấy trong mấy năm qua hơn ai hết, chẳng nhẽ bác không thấy đau lòng vì việc này sao?”

Mẹ Sở Dương cúi đầu không nói gì, mỗi một lời nói của Phương Nghị đều như những nhát búa gõ vào lòng bà. Bà cũng đã từng thử dò hỏi căn nguyên từ Sở Dương, nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện ấy, cô đều né tránh. Nếu không phải vì Sở Dương né tránh thì làm sao bà phải đến hỏi người đàn bà ấy. Câu trả lời làm bà không thể chấp nhận được, bà không tin, nhưng chuyện này dù thật dù giả thì cũng là điều mà gia đình bà không thể chấp nhận được. Vì vậy, bà chỉ còn cách lựa chọn xem nhẹ và quên nó đi, giống như con gái bà. Bà đã nghĩ, cứ giấu nó đi, không ai nhắc đến nó nữa, coi như nó chưa từng xảy ra.

Phương Nghị nói tiếp, “Nhưng theo những gì cháu được biết thì chuyện này có vấn đề. Cháu nghĩ, chắc bác cũng không muốn Sở Dương phải chịu nỗi oan ức lớn như vậy.”

“Cậu tưởng rằng tôi không biết con gái tôi bị oan ức hay sao?” Mẹ Sở Dương ngẩng đầu lên, nghiến răng, “Tôi biết con gái tôi không phải là đứa con gái như vậy. Nhưng người đàn bà ấy nói tới chuyện này vừa có tiền vừa có thế lực, cho dù Sở Dương bị oan uổng thì tôi cũng làm được gì? Chuyện làm to ra, con của họ thì có thể được đưa ra nước ngoài học, còn còn tôi thì sao? Để nó luôn phải nghe những lời xàm xì bàn tán của người khác chẳng? Cậu nghĩ xem, sau này nó sẽ phải sống ra sao? Nó vẫn còn nhỏ, cho dù là bị oan thì chúng tôi cũng chỉ còn biết ngậm bồ hòn làm ngọt.”

Phương Nghị nghe, lông mày lại càng nhíu chặt hơn, “Cô ấy đã nói với bác như thế nào ạ?”

Mẹ Sở Dương ngây người, bà nhớ lại chuyện năm ấy, một cảnh tượng rất khó khăn lại hiện lên trong đầu bà, bà nhìn Phương Nghị không nói gì.

Phương Nghị cố kìm cơn giận dữ, cười lạnh lùng, “Bác không dám nói vì trong lòng bác không thể hoàn toàn tin tưởng ở con gái bác. Bác không hỏi Sở Dương mà đã lập tức định tội cô ấy. Chính vì thế mà bác luôn làm như không biết chút vào về chuyện này. Cũng chính vì bác không tin tưởng ở Sở Dương, nên khi xảy ra chuyện, cô ấy mới không dám nói với bác và đem tất cả

những chuyện đó giấu trong lòng, chính điều ấy đã khiến cho tính cách của cô ấy có những thay đổi lớn.”

Mẹ của Sở Dương vẫn ngây người từ nãy đến giờ, đến lúc này bỗng gầm lên, “Cậu nói bậy! Sao cậu biết như vậy?”

“Sao cháu lại biết được ư?” Phương Nghị cười lạnh lùng, “Vì cháu tin cô ấy. Vì cháu muốn những người mắc nợ cô ấy phải trả bằng hết cho cô ấy! Bác không cần nói với cháu là người đàn bà ấy đã nói những gì với bác, vì cháu định nghe chính bà ta giải thích về chuyện này.”

Bà Hà không ngờ Phương Nghị lại hẹn gặp bà ở một nơi tầm thường như thế này. Là phu nhân của Thị trưởng thành phố, đã khá lâu rồi bà không tới những khu tập thể nhỏ. Ngẩng đầu nhìn lên những tòa nhà nhỏ rách nát trước mặt, bà càng thấy nghi ngờ, nếu không nhìn thấy chiếc xe sang trọng ở trước tòa nhà thì dù thế nào bà cũng không tin là Phương Nghị sẽ xuất hiện ở một nơi như thế này.

“Cậu cứ về trước đi, một lát nữa tôi sẽ gọi cậu.” Bà Hà nói với lái xe. Nếu để xe ở đây thì quá lộ liễu.

Bà Hà đi lên cầu thang, đứng trước cửa của căn phòng trên cùng và do dự một lúc, nhìn kỹ cánh cửa bằng gỗ một hồi lâu rồi mới đưa tay khẽ gõ lên đó. Người ra mở cửa đúng là Phương Nghị. Anh cười, “Bà Hà, mời bà ngồi tạm. Để cho phu nhân của Thị trưởng phải tới nơi này quả là rất áy náy.”

Bà Hà mỉm cười khẽ gật đầu, vừa mở cửa ra thì lại nhìn thấy có một phụ nữ trung niên đang ngồi trong đó. Bà hơi sững người, cười với Phương Nghị bằng một nụ cười rất nhã nhặn lịch sự, rồi nói bằng giọng phàn nàn, “Sao cậu lại tìm một nơi như thế này?”

Phương Nghị cũng mỉm cười theo nhưng không trả lời câu hỏi của bà Hà mà chỉ nói, “Bà Hà, hôm nay không có việc gì khác đâu. Tôi biết là bà đang muốn có những thứ trong tay tôi, Thị trưởng Hà chắc cũng mất ăn mất ngủ vì mấy thứ này.”

Bà Hà thờ ơ liếc nhìn mẹ Sở Dương, cười đáp: “Phương Nghị này, quan hệ của cháu với Hà Ý Khiêm chẳng phải trước đây rất tốt sao, sao bỗng dưng lại ra như thế? Chuyện ấy đúng là Ý Khiêm đã sai, cháu đừng so đo với nó, vì nếu làm căng ra thì quan hệ giữa hai gia đình chúng ta cũng sẽ rất không tốt! Chuyện này chắc lại là do một số người đang tìm cách chia rẽ mà thôi!”

Mẹ của Sở Dương vốn cũng đã định sẽ làm theo sự sắp đặt của Phương Nghị, chỉ nghe mà không nói gì. Nhưng nghe người đàn bà ấy nói vậy, tức giận tới đỏ cả mặt, “Bà nói ai chia rẽ hả?”

“Bác, bác đừng vội nóng.” Phương Nghị quay sang nói với bà Hà, “Bà Hà, hôm nay chúng ta nói chuyện không cần phải vòng vo. Bà cứ yên tâm, ở đây không có bất cứ một thiết bị theo dõi nào đâu, vì thế bà không cần phải nói những lời khách sáo xã giao. Có chuyện này tôi luôn thắc mắc, vì vậy tôi rất muốn hỏi bà. Chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi. Tôi cần những lời nói thật của bà, sau đó sẽ trao lại cho bà những thứ mà bà cần, từ đó về sau Thị trưởng Hà cứ việc kê cao gối mà ngủ ngon, bà thấy thế nào?”

Bà Hà nhìn mẹ Sở Dương, rồi lại quay sang nhìn Phương Nghị, sau đó trả lời dứt khoát, “Được, tôi bằng lòng! Có lẽ tôi đã hiểu một cách cơ bản những điều mà cậu muốn hỏi. Thực ra tôi vốn không muốn nhắc đến chuyện này, vì dù sao Sở Dương cũng là con gái, hơn nữa tôi cũng là người được chứng kiến sự lớn lên của con bé, chuyện đến nước này tôi xót xa hơn bất cứ ai.”

Sau đó bà Hà quay sang nói với mẹ Sở Dương, “Chị, tôi biết tâm trạng của chị, tôi cũng luôn

nghĩ rằng con bé sẽ trở thành con dâu của tôi. Nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, nên con bé không thể nào bước vào cửa nhà họ Hà chúng tôi được nữa, cho dù anh chị có oán trách thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

Mẹ Sở Dương thấy bà Hà có ý ngầm cho Phương Nghị biết chuyện trước đây bà có ý định trèo cao, tức giận đến run người, nên đã chỉ vào bà ta mà gầm lên, “Bà nói bừa! Tôi chưa bao giờ có ý định gả con gái cho nhà các người!”

“Thế sao?” Bà Hà đáp với vẻ coi thường, “Thế thì vì sao Sở Dương lại cứ bám riết lấy con trai tôi?”

“Chuyện của mọi người tôi không cần biết.” Phương Nghị đột nhiên cắt ngang lời của họ, “Tôi chỉ muốn nghe chuyện sáu năm trước. Bà Hà, bà có thể nói cho tôi biết sự thật về chuyện đó không?”

Bà Hà nhìn mẹ Sở Dương, “Chuyện đã qua rồi, sao lại còn muốn nhắc lại? Lúc ấy Sở Dương còn trẻ dại, làm sai cũng là điều dễ hiểu. Cháu nó cũng đã sửa chữa rồi, sao lại không để cho nó một cơ hội được làm lại từ đầu?”

Phương Nghị cười lạnh lùng, “Cuộc trao đổi của chúng ta là, đổi những thứ tôi có trong tay lấy những lời nói thật của bà, bà có làm hay không?”

Bà Hà nghiêng răng, “Thôi được, nếu cậu cứ kiên quyết như vậy thì tôi đồng ý.”

“Vậy thì được, bà chờ một chút.” Phương Nghị quay người đi vào phòng ngủ.

Sở Dương đã tỉnh dậy từ lâu, cô nghe rất rõ những lời đối thoại bên ngoài. Cô ngồi bó gối trên giường, nhìn Phương Nghị bằng đôi mắt dờ dẫm vô hồn.

Phương Nghị quỳ xuống trước giường, mỉm cười dịu dàng với cô, khẽ hỏi, “Em có tin anh không?”

Sở Dương ngẩng người nhìn anh, không nói gì.

Phương Nghị chìa tay ra, “Nếu em tin anh thì hãy đi với anh, anh sẽ đưa em đi đối diện với hiện thực. Chúng ta sẽ nói thật rõ ràng về những việc trước kia, những ai nợ em, chúng ta sẽ đòi lại bằng hết.”

Một hồi lâu sau, Sở Dương mới đặt tay vào lòng bàn tay của Phương Nghị nhưng vẫn chưa hết vẻ nghi ngại. Phương Nghị nắm chặt lấy bàn tay cô, mỉm cười khích lệ, sau đó bế cô ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn thấy Phương Nghị bế Sở Dương từ trong đi ra, bà Hà sững sờ, nhưng sau đó trấn tĩnh lại, nhìn họ bằng con mắt lạnh lùng.

“Được rồi, bà Hà, xin bà hãy kể lại chuyện ấy một lần. Trước mặt Sở Dương và mẹ cô ấy, bà hãy nói lại một lần nữa!” Phương Nghị lạnh lùng nói.

“Phương Nghị, cần gì phải làm như vậy? Trước mặt Sở Dương cậu hà tất phải hỏi lại?”

Phương Nghị lim dim mắt nhìn người phụ nữ quý phái trước mặt, khóe miệng nhếch nụ cười lạnh lùng, “Đề nghị bà hãy nói đi!”

Bà Hà nhìn Phương Nghị, thở dài, “Thôi được, nếu cậu nhất định hỏi thì tôi cũng chỉ còn cách

nói ra mà thôi. Buổi chiều sáu năm trước, tôi có việc phải về nhà, đúng lúc ấy thì nhìn thấy Sở Dương và Hà Ý Khiêm, à, còn có cả hai người bạn của Ý Khiêm nữa. Mấy đứa bọn chúng đều đã uống say, cảnh tượng..." Bà ta dừng lại một lúc, làm ra vẻ rất khó nói tiếp, lúng túng nhìn Sở Dương, "Đúng là không thể nào tưởng tượng được. Tôi không ngờ mấy đứa trẻ ấy lại hư đồn đến mức ấy. Sau đó người giúp việc trong gia đình nói với tôi, đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng như vậy. Lúc đó tôi đã rất sững sờ, nghĩ tới tương lai tiền đồ của chúng, thấy chỉ còn cách giấu kín chuyện này, đồng thời đưa Ý Khiêm ra học nước ngoài."

"Bà nói láo!" Mẹ Sở Dương phẫn nộ, "Con gái tôi không phải là đứa như vậy!"

Bà Hà không thèm để ý đến lời nói của mẹ Sở Dương, chỉ nhìn Sở Dương với con mắt áy náy, "Sở Dương, tại lúc đó cô đã không giải quyết tốt, không nên dọa cháu là sẽ nói với cha mẹ và thầy cô giáo cháu. Nhưng cũng chỉ vì cô nghĩ cho cháu. Cô sợ cháu trẻ người non dạ, đem chuyện này nói ra ngoài, Ý Khiêm và mấy đứa bạn nó là con trai thì không sao, nhưng cháu là con gái, sau này lớn lên sẽ thế nào!"

"Cháu không như vậy!" Sở Dương co rúm lại trong lòng Phương Nghi, cảnh tượng mấy năm trước lại một lần nữa xuất hiện trước mắt cô, tay cô túm chặt lấy gấu áo của Phương Nghi, cô nguyền rủa nói, "Từ trước tới giờ cháu chưa khi nào làm chuyện bậy bạ với bọn họ."

Mặt bà Hà lộ vẻ kinh ngạc, sau đó cười vẻ coi thường, "Một đứa con gái như cháu sao toàn nói những lời dối trá như thế! Cháu không như vậy? Người giúp việc trong nhà đã nhìn thấy các cháu làm chuyện ấy mấy lần rồi, thế mà cháu vẫn không chịu nhận!"

Mẹ của Sở Dương nổi cơn thịnh nộ, "Tôi xé nát cái mồm bà cho mà xem!" Nói xong liền xông về phía bà Hà. Bà Hà vội tránh sang bên, giơ tay tóm lấy tay mẹ Sở Dương, cảnh tượng lúc ấy thật hỗn loạn.

"Dừng cả lại ngay!" Phương Nghi gầm lên và nhìn hai người bằng con mắt rất lạnh lùng, trong khi đó tay anh lại càng ôm chặt Sở Dương hơn. Anh quay sang nói với mẹ Sở Dương, "Bác, bác ngồi xuống đi, chờ sau khi cháu nói xong thì bác hãy ra tay." Sau đó anh lại hỏi mẹ Hà Ý Khiêm với giọng lạnh lùng, "Hai cậu con trai khác cũng có mặt ở đó hôm ấy mà bà nói tới, là con trai nhà họ Tống và con trai nhà họ Triệu đúng không?"

Bà Hà sững người, nhìn Phương Nghi vẻ lo ngại, sao cậu ta lại biết hai đứa ấy nhỉ?

Phương Nghi cười châm biếm, "Bà Hà, có lẽ bà chỉ biết Hà Ý Khiêm gọi tôi là Anh Cả, bà có biết tôi gọi cậu ấy là gì không?"

Bà Hà lắc đầu, bà biết quan hệ giữa con trai bà và Phương Nghi rất tốt, và hình như còn có một người tên là Hoàng Phi nữa, hình như bọn chúng đều gọi cậu ta là Anh Cả.

"A Ngũ, tôi gọi cậu ta là A Ngũ. Hoàng Phi là A Nhị. Còn hai cậu con nhà họ Tống và họ Triệu là A Tam và A Tứ." Phương Nghi bình thản tiếp, "Rất tình cờ là, cách đây ít ngày tôi có gọi điện thoại cho A Tam, nhưng những điều mà cậu ấy kể lại khác hẳn với những gì bà nói. Cậu ta kể, lúc đó bọn họ uống rượu xong thì đưa A Ngũ về, A Ngũ nói lên gác lấy ít đồ, một lát sau thì họ nghe thấy có tiếng con gái kêu cứu ở trên đó, thế là hai người bèn chạy lên và nhìn thấy A Ngũ đang định cưỡng đoạt người con gái ấy."

Nét mặt bà Hà biến sắc, bà run rẩy nói, "Chuyện này... sợ rằng bọn họ và Sở Dương đã thông đồng với nhau. Nếu bọn họ có ý đồ tội cho Ý Khiêm chẳng phải đó là chuyện rất dễ dàng sao?"

"Thế sao?" Phương Nghi cười châm biếm, "Nếu bà đã nghĩ như vậy thì mời bà hãy mở cửa ra và nghe người ở ngoài nói những gì?"

Bà Hà giật mình, sau đó không sao giữ được bình tĩnh nữa, tay bà cứ run lên. Bà mở cánh cửa gỗ ra thì nhìn thấy Hà Ý Khiêm đứng ngoài đó.

Hà Ý Khiêm đứng ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn mẹ mình, ánh mắt anh chứa đầy vẻ đau khổ và thất vọng, một hồi lâu mới cất được thành lời, “Mẹ”, rồi cổ họng như bị vật gì đó chặn cứng lại, khó khăn lắm anh mới nói tiếp được, “Vì sao phải làm như vậy? Rõ ràng mẹ biết chuyện không như thế, rõ ràng mẹ biết đó là lỗi của con cơ mà?”

Bà Hà lặng lẽ nhìn con trai, không ngờ sự che chở của mình dành con con lại làm tổn thương con đến như vậy. Bà thở dài, đứng thẳng người, quay lại nói với Phương Nghị. “Đúng thế, đúng là tôi đã nói dối. Lúc ấy tôi đã vu khống cho Sở Dương, nói là nó đã quyến rũ con trai tôi và hai đứa con trai khác. Tôi còn dọa Sở Dương là nếu nó nói cho người khác biết chuyện này thì nó sẽ mất đường làm người. Tôi chỉ muốn bảo vệ con trai mình, tôi không muốn nó bị hủy hoại trong tay của Sở Dương.”

Phương Nghị cười lạnh, “Vì để bảo vệ con trai mà bà đã đe dọa một cô bé mười bốn tuổi, và để cho cô bé ấy phải mang tội danh đó!”

Bà Hà tránh ánh mắt của Phương Nghị, gật đầu, rồi quay sang nói với mẹ Sở Dương lúc đó đang khóc không thành lời, “Chị, là tôi có lỗi với chị và cháu. Mọi người có thể oán hận tôi, nhưng Hà Ý Khiêm thì không hề biết chuyện này, xin mọi người đừng trách nó.”

“Vì con ư? Vì con ư?” Hà Ý Khiêm đau khổ thốt lên, thế mà anh đã từng oán hận cô, vì cho rằng cô định tố cáo ba người bọn họ, thì ra mọi chuyện lại nực cười đến thế, nỗi oán hận của anh đã được hình thành từ chính những lời dối trá của mẹ mình!

Hà Ý Khiêm bước tới trước mặt Sở Dương rồi từ từ quỳ xuống, nhìn vào cô đang trong cơn run rẩy, khẽ nói, “Sở Dương, hãy nhìn anh đi được không? Hãy nhìn anh đi!”

Sở Dương rút tay lại, ôm chặt lấy lưng Phương Nghị và vùi đầu vào lòng anh, như thế cô sẽ được an toàn hơn. Đúng thế, chỉ có trong lòng anh, sức nóng từ cơ thể anh mới làm cho cô cảm thấy an toàn. Cô cứ ôm anh như vậy và cuối cùng thì chìm trong giấc ngủ lơ mơ, đến cả chuyện hai mẹ con nhà họ Hà rời đi lúc nào cô cũng không biết.

Giấc ngủ ấy rất ngon, khi cô tỉnh dậy thì đã là chiều muộn.

Phương Nghị dựa vào đầu giường, cười tủm tỉm nhìn cô, ánh mắt anh dịu dàng và sâu lắng. Sở Dương thấy tay của mình vẫn ôm chặt lấy lưng anh, bất giác đỏ mặt lên. Cô đang định khẽ rút tay về, nhưng vừa mới động đây thì đã bị Phương Nghị giữ chặt lấy.

“Em dậy rồi à?” Phương Nghị cười khẽ hỏi.

Sở Dương gật đầu, “Mẹ em đâu?”

“Mẹ em thấy em ngủ say nên đã về rồi.”

Sở Dương hơi ngạc nhiên, ngậy người nhìn Phương Nghị. Không ngờ mẹ lại ra về như thế! Mẹ đã yên tâm giao mình cho Phương Nghị? Việc này không giống với phong cách của mẹ!

Phương Nghị đã đoán được suy nghĩ của Sở Dương, anh nhướn mày cười, “Bà cũng định bảo anh đi, nhưng nhìn thấy em cứ ôm chặt lấy anh không chịu rời nên lại bảo anh ở lại chăm sóc em.”

Nhìn thấy Sở Dương đỏ mặt cúi đầu không nói gì, Phương Nghị cảm thấy hơi buồn cười, cô nhóc này dù gì cũng vẫn có sự e thẹn của con gái. Anh đưa tay vén mấy sợi tóc mai đang xõa xuống mặt cô, cười tinh nghịch, “Cổ phải bây giờ em đang rất xúc động, đúng không?”

“Sao cơ?” Trong chốc lát Sở Dương không hiểu, “Xúc động gì cơ?”

Phương Nghị cười, “Cảm giác an toàn khi ở bên một người đàn ông lớn tuổi! Nhìn em ngủ cứ như một chú lợn con ấy, lại còn ngáy nữa chứ!”

Ngáy? Sở Dương tròn mắt, mình mà lại ngáy ư? Cô nhìn Phương Nghị không dám tin, nghĩ bụng chắc chắn là Phương Nghị đang trêu mình.

Phương Nghị cũng nhìn cô, gật đầu thông cảm. Vừa nãy cô đã ngủ rất ngon, có lẽ cô đã ngáy thật.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, bầu không khí mỗi lúc một khác thường. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn mấy phân, Sở Dương run rẩy khép đôi hàng mi lại, thì bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại. Sở Dương giật mình sợ hãi, định nhắc máy điện thoại đang để ở đầu giường, nhưng bị Phương Nghị giữ tay lại, mặc cho tiếng chuông điện thoại cứ réo, anh cúi xuống hôn lên đôi môi cô.

Tiếng chuông điện thoại vẫn không thôi, xem ra người ở đầu dây bên kia rất kiên trì, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi Phương Nghị.

Tĩnh Chi tức giận nhìn chiếc di động, lườm bâu, “Con nhỏ này, bận cái gì không biết, đến điện thoại mà cũng không nghe!”

Tĩnh Chi gọi điện cho Sở Dương không phải là vì tình cảm yêu quý, mà vì cô quan tâm đến chuyện rắc rối giữa cô em họ với gia đình xung quanh chuyện hôn nhân của nó. Hơn nữa, hôm nay cô đang bị bỏ rơi nên cảm thấy rất vô vị. Ông Dụ Hàm phải đi dự tiệc vì công việc, không tiện để cô đi cùng. Tiêu Tiêu và Tưởng Tư Thừa đang quẩn quýt với nhau, chắc cũng không tiện để Tĩnh Chi xuất hiện. Khó khăn lắm Tĩnh Chi mới ra được quyết định mời cô em họ đi ăn, không ngờ nó lại không nghe máy.

“Chán thật!” Tĩnh Chi ngửa mặt lên thở dài, đến cả mời đi ăn mà cũng không tìm được người. Cô cũng đã định ở nhà, nhưng nghĩ đến việc phải đối diện với mẹ và việc mẹ sẽ túm lấy cô mà hỏi về Ông Dụ Hàm, cô lại cảm thấy phiền lòng. Bà mẹ cô cũng thật là, tóc của con gái chỉ cần túm một chút là được rồi, đằng này lại cứ muốn cuộn chặt không buông, nếu thế thì dầu tóc có nhiều đến mấy cũng không thể chịu nổi.

Đến tối thì Tĩnh Chi hết chịu nổi, cho di động và ví tiền vào túi, xỏ chân vào đôi giày vải và ra khỏi nhà. Khi cô vừa xuống tới cầu thang thì chuông điện thoại vang lên, người gọi đến là Dương Lôi. Tĩnh Chi do dự, một lúc sau vẫn chưa quyết định được là có nên nghe hay không. Kể từ hôm mắng nhiếc Dương Lôi và bạn gái của anh bên bờ sông đến giờ, họ không liên lạc với nhau nữa, không hiểu hôm nay anh gọi điện tới có việc gì?

Tiếng chuông đổ dồn một hồi rồi tắt. Tĩnh Chi bất giác thở phào, tuy đã nghĩ kỹ và thấy rằng tình cảm của cô trước đây đối với Dương Lôi chỉ là sự say mê, nhưng bây giờ cô vẫn không thể nào đối diện với anh như không có chuyện gì. Nếu có thể, Tĩnh Chi mong rằng trên đời này đừng có một người tên là Dương Lôi ấy, nhưng vậy cô sẽ không phải cảm thấy xấu hổ vì những hành động si mê của mình.

Một mình đi dạo phố thật là vô vị, Tĩnh Chi đi loay quanh một lúc thì không nén được gọi điện

thoại cho Ông Dụ Hàm. Máy vừa được nối thông thì đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm trầm của anh, “Nhớ anh à?”

Hình như Ông Dụ Hàm rất thích thú với trò đùa này. Chỉ cần Tĩnh Chi gọi điện cho anh, thì câu đầu tiên bao giờ cũng là, “Nhớ anh à?”, còn nếu anh gọi cho Tĩnh Chi thì câu đầu tiên bao giờ cũng là, “Đã thấy nhớ anh chưa?” khiến Tĩnh Chi nghe mà phát phì. Mặc dù biết rõ anh không nhìn thấy mình, nhưng cô vẫn không tránh khỏi đỏ mặt. Câu nói này quá thân thiết, hơn nữa giọng anh khi nói những câu này cũng rất cọt nả, nghe mà cứ có cảm giác giống với giọng lưỡi của các anh chàng công tử ăn chơi.

“Không nhớ!” Tĩnh Chi trả lời, rồi tiếp đó bắt chước kiểu nói của Ông Dụ Hàm, “Không nhớ anh thì gọi điện cho anh làm gì?”

“Không nhớ anh thì gọi anh làm gì?” Quả nhiên Ông Dụ Hàm nói như vậy, và lại bật ra cùng lúc với Tĩnh Chi. Anh cười hì hì, rồi hạ giọng hỏi, “Em đang ở đâu vậy? Nghe như không phải ở nhà. Tĩnh Chi, buổi tối em ra ngoài làm gì thế? Cần thận kéo anh lại quất vào mông mấy roi đấy!”

“Xì!” Tĩnh Chi đáp bằng một vẻ coi thường.

“Này, không được trề môi ra, nên nhớ em là một thực nữ đấy!” Ông Dụ Hàm khẽ cười.

Lúc đó đúng là Tĩnh Chi đang chuẩn bị trề môi thật, vì thế mà trông rất buồn cười.

Từ chỗ Ông Dụ Hàm vọng lại tiếng nhạc dịu nhẹ, còn có cả tiếng người nữa, hình như ở đó đang là một bữa tiệc tối. Tĩnh Chi nhìn những ngọn đèn nhấp nháy xung quanh và những đôi tình nhân trên đường, trong lòng không khỏi cảm thấy tủi thân, nhưng miệng thì vẫn nói ra những câu rất hào phóng, “Em không sao, chỉ tiện gọi thế thôi, anh cứ lo việc của mình đi. Em đi dạo một lúc thôi.”

Ông Dụ Hàm là ai mới được chứ, vì thế anh hoàn toàn hiểu được những ý tứ trong lời nói của Tĩnh Chi, anh cười nói, “Em hãy đi taxi đến Kim Bích đi, một lát nữa xong việc ở đây, anh sẽ đưa em tới quầy bar nhâm nhi, được không?”

Mặc dù Tĩnh Chi thấy rất hấp dẫn nhưng không muốn nhận lời ngay mà vẫn muốn tỏ ra là người dễ thông cảm, nên nói vẻ do dự, “Như thế không được hay cho lắm, liệu có ảnh hưởng tới công việc của anh không?”

Ông Dụ Hàm ngừng một lát, rồi đáp một cách rất nghiêm túc, “Đúng là không tiện lắm, hay là em cứ về trước đi vậy.”

Tĩnh Chi nổi giận, thì lại nghe thấy Ông Dụ Hàm cười, nói, “Đùa em thôi, đến đây đi. Khi tới nơi hãy gọi điện cho anh, anh sẽ xuống đón em.”

Tĩnh Chi xuống khỏi taxi, ngẩng đầu nhìn Kim Bích hào nhoáng. Chưa kịp gọi điện cho Ông Dụ Hàm thì chuông điện thoại của cô lại đổ chuông, không ngờ đó lại là của Dương Lôi. Lần này, Tĩnh Chi chần chừ một lát rồi mới nhấn nút nhận cuộc gọi. Vừa nghe tiếng “A lô” của Dương Lôi ở đầu dây bên kia, cô vội nói ngay, “Anh Dương Lôi đấy à, xin lỗi, vừa nãy tôi không nghe thấy tiếng chuông. Có chuyện gì không?”

Nói xong Tĩnh Chi cảm thấy hối hận ngay lập tức, như thế chẳng phải là lay ông tôi ở bụi này sao? Hơn nữa, chẳng cần gì phải nói chuyện tử tế với anh ta, anh ta đáng bị như vậy!

Dương Lôi hỏi, “Liệu chúng ta có thể gặp nhau một chút được không? Mấy ngày vừa qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh muốn nói chuyện với em.”

Muốn nói chuyện với mình? Tĩnh Chi không nén được vừa bấu môi vừa nhìn vào chiếc di động, bụng thầm nghĩ, anh ta đúng là không còn lòng tự trọng nữa, hồi mình là bạn gái của anh ta hầu như chưa bao giờ anh ta chủ động gọi điện cho mình, bây giờ khi đã chia tay rồi thì lại muốn nói chuyện với mình.

Tĩnh Chi mỉm cười, đáp bằng giọng áy náy, “Ôi, đúng là không may, bây giờ tôi đang ở cùng bạn, e rằng như vậy không được tiện cho lắm, để hôm khác được không?”

Dương Lôi trầm ngâm một lúc nhưng vẫn nói, “Gặp nhau một chút thôi, được không?”

Tĩnh Chi chau mày, cảm thấy tức giận vì một người đàn ông như vậy thật không đáng, nên cô kiên nhẫn nói, “Dương Lôi, tuy dường như chưa bao giờ anh coi tôi là bạn gái của mình, nhưng dù sao thì tôi cũng đã từng mang tiếng là bạn gái của anh. Bây giờ tôi đã có bạn trai rồi, vì vậy tôi không muốn lại cũng cứ lằng nhằng mãi với bạn trai cũ như người nào đó.”

Ở đầu dây bên kia, Dương Lôi vẫn im lặng. Sự im lặng ấy khiến Tĩnh Chi thấy ngọt ngào, đúng lúc cô đang định tắt máy thì đột nhiên Dương Lôi hỏi, “Uông Dụ Hàm, đúng không?”

“Sao cơ?” Tĩnh Chi ngạc nhiên vì câu hỏi ấy, sau đó mới hiểu ra rằng, ý của anh ta muốn hỏi, bạn trai mới của cô có phải là Uông Dụ Hàm không.

Tĩnh Chi quyết định thừa nhận một cách thoải mái, thế nên gật đầu, “Đúng thế, chính là anh ấy.”

“Tĩnh Chi, em...” Dương Lôi định nói nhưng lại thôi, cả hai lại tiếp tục im lặng.

Tĩnh Chi cảm thấy không thể chịu đựng thêm được nữa, cô tức giận hét vào điện thoại, “Có việc gì thì anh nói đi, nếu không có thì thôi!”

*

**

Uông Dụ Hàm từ trong đại sảnh của Kim Bích bước ra, vừa nhìn đã thấy Tĩnh Chi cầm chiếc máy điện thoại đứng thần thờ trước cửa. Anh bước tới, ôm choàng lấy vai cô từ phía sau, rồi ghé vào tai cô hét, “Này!”

Tĩnh Chi giật mình, quay đầu dò dẫm nhìn Uông Dụ Hàm.

Uông Dụ Hàm làm ra nhìn về phía xa, rồi trêu, “Lại nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào thế? Đến nỗi hồn phách cũng bay theo, tới nơi mà cũng không biết gọi điện cho anh!”. Vừa nói anh vừa quan sát Tĩnh Chi từ đầu tới chân, “Nhìn cách ăn mặc của em này! Chà, lại còn đi cả giày vải nữa chứ, như thế này thì làm sao anh đưa em vào trong kia được!”

Tuy miệng nói thế nhưng anh vẫn kéo tay cô đi vào phía bên trong. Đi được vài bước, cảm thấy cô hơi do dự, anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi, “Sao vậy?”

Tĩnh Chi nhìn anh không nói, một tay kia vẫn giữ chặt chiếc điện thoại.

Uông Dụ Hàm đã nhìn thấy vẻ khác thường của Tĩnh Chi, anh chau mày, quay người đưa cô tới một góc vắng, “Em vừa nói chuyện điện thoại với ai thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này Tĩnh Chi mới có phản ứng, cô rút tay về, ngẩng đầu nhìn anh, khẽ nói, “Em vừa nói chuyện với Dương Lôi.”

Nghe đến tên Dương Lôi, Uông Dụ Hàm ngậy người, anh nhìn bàn tay của mình như mất hồn, môi nhếch nụ cười châm biếm, “Sao, anh ta hồi hận rồi à, muốn quay lại phải không?”

Tĩnh Chi mím môi, chăm chú nhìn anh.

Uông Dụ Hàm khẽ cười, “Lẽ ra phải vui mừng mới phải chứ, sao lại sầm mặt như vậy.” Rồi anh từ từ ghé sát mặt Tĩnh Chi, “Đừng già vờ nữa, chắc là trong lòng em đang vui lắm, đúng không? Hãy nhìn anh đi, như thế này mới gọi là vui mừng này, môi phải nhếch lên như anh thế này đây!”

Khoảng cách giữa khuôn mặt Uông Dụ Hàm và Tĩnh Chi mỗi lúc một gần, đến khi môi anh sắp chạm vào môi cô thì anh ngẩng phắt đầu lên, chế nhạo, “Em đúng là một cô gái giả tạo hết mức! Được rồi đấy, không cần phải làm ra vẻ đáng thương trước mặt anh nữa. Nếu anh ta lại giang rộng cánh tay ra với em thì hãy mau chạy đến đó đi! Chẳng phải em đã chảy cả nước miếng ra khi nhìn thấy anh chàng đẹp trai ấy sao?”

Nói xong anh quay người bỏ đi, “Đi đi, một cô gái như cô, không còn làm tôi thấy có hứng đưa vào bên trong nữa.”

“Anh ấy đã từng gọi điện cho anh, đúng không?” Đột nhiên Trương Tĩnh Chi hỏi.

Uông Dụ Hàm sững lại, nhìn cô với nửa nụ cười trên môi.

“Vào cái hôm anh lừa em là ngày sinh nhật anh ấy, Dương Lôi đã gọi điện cho anh, đúng không?”

Nụ cười trên môi Uông Dụ Hàm tắt ngấm, anh lặng lẽ nhìn Tĩnh Chi. Hôm ấy, anh đã nấp trong xe nhìn Dương Lôi khẽ đặt nụ hôn lên môi cô, cơn ghen tuông đã làm anh như muốn phát điên, thế là lợi dụng sự mềm lòng của cô, anh đã nói dối để giành về một nụ hôn. Nhìn thấy cô nhấc váy, đá vào cánh cửa xe, anh gục đầu xuống vô lăng cười đau khổ. Thực ra anh không lừa dối cô, hôm ấy đúng là sinh nhật anh. Nhưng sau khi cô nói ra câu nói đó, anh còn có thể nói gì được. Chiếc điện thoại di động trong túi anh không ngừng kêu lên, anh nhấc máy, không ngờ đó lại là của Dương Lôi...

Uông Dụ Hàm im lặng, vừa thừa nhận hay phủ nhận đều không phải quan trọng, mà điều quan trọng là chỉ cần một cú điện thoại của Dương Lôi là có thể xóa sạch tất cả những gì anh đã làm trước đây. Trong lòng cô chỉ một câu nói của Dương Lôi thôi cũng hơn tất cả những gì anh phải trả giá cho cô. Anh cười gật đầu, “Đúng thế, anh ta đã gọi điện cho anh.”

Hai bàn tay của Tĩnh Chi nắm lại thành nắm đấm trong túi, cô nhìn chăm chăm vào mặt Uông Dụ Hàm, “Anh ấy đã nói những gì với anh?”

Uông Dụ Hàm nhướn mày, “Muốn được nghe từ tôi những lời bộc bạch của một người đàn ông khác về tình cảm đối với cô ư? Được thôi, tôi sẽ thỏa mãn cho cô. Anh ta nói, cô là một cô gái rất tốt, vì vậy anh ta muốn cho mình một cơ hội và đón nhận một tình cảm mới.” Anh lắc đầu, “Nhưng đáng tiếc là anh ta đã bỏ rơi nó. Ý tôi muốn nói là, anh ta quá mềm yếu và thiếu quyết đoán, lần nào cũng chuyện xong mới biết, chuyện xong mới hay, mất rồi mới thấy hối hận. Sao, anh ta muốn quay lại hả? Cô cứ yên tâm, lần này anh ta quay lại thì sẽ không thay đổi nữa đâu, cô cứ việc mừng thầm đi!”

Tĩnh Chi không thèm để ý đến những lời châm biếm của Uông Dụ Hàm, mà vẫn khẽ hỏi, “Anh ấy còn hỏi gì nữa không?”

Nụ cười trên môi Uông Dụ Hàm dần nguôi tắt, anh nhìn Tĩnh Chi, một lúc sau thì quay đầu bỏ

đi.

Tĩnh Chi túm lấy vạt áo anh giữ lại, “Hãy nói cho em biết, anh ấy còn hỏi gì nữa không?”

Uông Du Hàm không nén được sự coi thường, “Cô muốn nghe thật à? Được, để tôi nói cho cô biết. Anh ta còn hỏi tôi là, tôi có thích cô thật không. Như thế là được rồi chứ, Tĩnh Chi?”

Tĩnh Chi chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như thế, nhìn vẻ mặt coi thường và bất cần của Uông Du Hàm, niềm hy vọng duy nhất của cô dần tan biến. Cô đã rất mong sao Dương Lôi là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, anh ta đã cố tình nói những lời ấy để chia rẽ cô và Uông Du Hàm. Nhưng sự thật thì sao?

Dương Lôi nói, “Nếu không tin lời tôi thì cô có thể đến hỏi anh ta. Anh ta là một người kiêu hãnh, anh ta sẽ không nói dối đâu.”

Vì thế cô đã hỏi. Anh ta quả nhiên rất kiêu hãnh, sẽ không phớt lờ và nói dối để trêu chọc cô.

Cô không thể nổi nóng, như thế thật không hay tí nào. Cô cũng không thể khóc, như thế thì thật đáng bỏ đi. Tiêu Tiêu đã nói, lòng tự tôn của phụ nữ là thứ duy nhất mà không ai có thể lấy đi được. Vì thế, cô cần phải bảo vệ dù chỉ một chút sự tự tôn còn lại.

“Anh đã trả lời thế nào?” Tĩnh Chi hỏi.

Uông Du Hàm nhìn Tĩnh Chi, mắt anh dừng lại ở mắt của cô. Nhớ đến ánh mắt cô đêm ấy, cũng nhìn anh lạnh nhạt như lúc này đây, nhưng cũng vẫn chính đôi mắt này của cô đã e thẹn và mong chờ biết bao khi nhìn theo một người đàn ông khác.

Ánh mắt của cô cuối cùng đã đâm vào tim khiến anh nhói đau, anh cười châm biếm, “Có ý nghĩa gì không? Cô muốn tôi trả lời như thế nào? Cầu xin anh ta nhường cô cho tôi? Hừ, Trương Tĩnh Chi, đừng tìm lý do cho mình nữa. Cô muốn quay lại thì cứ việc, cần gì phải gán cho tôi một tội danh như vậy. Như thế có quá giả dối không? Yêu là tình cảm không thể nói thành lời.” Anh đưa tay ra chỉ vào ngực mình, “Mà phải cảm nhận nó bằng cái này. Tất cả những việc tôi đã làm đều không sánh được với một câu nói của anh ta, đúng không? Trong lòng cô yêu ai mà cô không rõ sao? Những câu trả lời của tôi như thế nào không lẽ lại quan trọng đến thế?”

Cô ngậy người nhìn anh, không nói gì.

Lòng anh dần trở nên nguội lạnh, anh làm một động tác gửi tới cô một nụ hôn gió, “Chào!”. Rồi sau đó không chờ cô kịp phản ứng, anh quay người đi thẳng. Anh không thể nào nói cho cô biết được tôi ấy anh đã nói gì. Ngay cả lúc này, anh biết một khi những lời ấy được nói ra thì giữa anh với cô sẽ chẳng còn chút hy vọng nào nữa.

Dương Lôi hỏi, “Du Hàm, cậu thích Tĩnh Chi đúng không? Nếu đúng như vậy thì mình sẽ tác thành cho hai người. Cậu cần phải trân trọng tình cảm ấy.”

Anh phì cười, “Cậu đùa gì thế, một cô gái như vậy, tôi chỉ thích đùa trêu thôi. Hơn nữa, rồi rồi cũng vô vị, cô ấy càng không để ý đến tôi thì tôi lại càng theo đuổi cô ấy, như thế mới tạo ra được sự kích thích! Ha ha, người anh em, cậu không phải nghĩ cho tôi đâu, nếu không chúng ta cứ thử mà xem. Đừng có coi thường tôi kém đẹp trai hơn cậu, trong lĩnh vực theo đuổi các cô gái thì cậu chưa phải là đối thủ của tôi đâu.”

Thực ra đó không phải là những điều anh muốn nói! Nhưng không hiểu vì sao những lời ấy lại buột ra từ miệng anh?

Tiêu Tiêu vừa mở cửa, Tĩnh Chi liền khóc và nhào vào, “Đồ khốn, đồ khốn... anh ta là đồ khốn!” Tiêu Tiêu ôm chặt cô đưa vào trong nhà, vừa đi vừa phụ họa, “Ừ, đồ khốn, anh ta là đồ khốn!”

Tĩnh Chi lau nước mắt nước mũi, cất tiếng nói to, “Tất cả đàn ông đều là lũ khốn!”

“Ừ, đàn ông đều là lũ khốn!” Tiêu Tiêu nhắc lại, nhìn thấy Tưởng Tư Thừa lặng lẽ thò đầu từ trong nhà ra, vội xua tay ra hiệu cho anh lui vào ngay. Tưởng Tư Thừa thấy thế vội làm theo, nhưng trong bụng nghĩ, sao đàn ông lại đều là lũ khốn?

Một lúc sau, Tĩnh Chi mới thôi khóc, mắt thần thờ, ngồi thừ ra.

Tiêu Tiêu rót cho cô một cốc nước, “Uông Dụ Hàm đã trêu chọc cậu à?”

Nghe Tiêu Tiêu hỏi vậy, mắt của Tĩnh Chi lại đỏ hoe. Tiêu Tiêu vội lấy giấy ăn đưa cho cô, “Đừng khóc nữa, hãy nói ra xem có chuyện gì, tớ sẽ nghĩ cách trừng trị anh ta giúp cậu!”

Lúc đó Tĩnh Chi mới thôi khóc thực sự, kể lại cho Tiêu Tiêu nghe câu được câu mất. Tiêu Tiêu nghe xong trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên cười, “Cái anh chàng Uông Dụ Hàm này, đáng cho một trận lắm!”

“Mình muốn thôi việc!” Tĩnh Chi nói, quan hệ với Uông Dụ Hàm như thế thì làm sao ngày mai cô có thể đi làm được nữa.

Tiêu Tiêu nhìn cô không khỏi buồn cười, “Này, cậu tưởng công việc dễ tìm như vậy sao? Cậu luôn mồm nói là sẽ thôi việc, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, có đáng không?”

Tĩnh Chi ngược đôi mắt to long lanh như nước lên nhìn Tiêu Tiêu, vẻ không hiểu.

Tiêu Tiêu cười khan mấy tiếng, “Tĩnh Chi này, mình nghĩ chuyện có lẽ không tồi tệ như cậu nghĩ đâu. Đổi vai và suy nghĩ kỹ một chút, trước đây cậu cũng đã có không ít lần đến chỗ mình chửi rủa Uông Dụ Hàm. Anh ấy nói ra những lời ấy có lẽ là vì tức giận quá mà thôi. Anh ấy có thực sự đùa cợt với cậu không, ít nhiều cậu cũng đã có một thời gian qua lại tương đối với anh ấy, chẳng lẽ cậu không tự cảm nhận được sao?”

Tĩnh Chi cứ nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt dò dẫm. Tiêu Tiêu bắt lực, dí ngón tay vào chiếc trán căng tròn của Tĩnh Chi, “Đồ ngốc! Xem ra cái đầu cũng không nhỏ, nhưng sao lại toàn chứa bã đậu thế! Trong thời gian quan hệ vừa qua, anh ấy có đưa cậu đi gặp bạn bè của anh ấy không? Cổ nhắc chuyện của hai người với những người trong gia đình anh ấy không? Có đặt ra tương lai cuộc sống sau này của hai người không?” Tiêu Tiêu lén nhìn vào trong phòng ngủ, khẽ hỏi, “Khi hai người cùng bên nhau, anh ấy có ý định dụ cậu lên giường không?”

Tĩnh Chi đỏ mặt, chau mày. Uông Dụ Hàm tuy là người ác khẩu nhưng rất có nhân cách. Ngoài việc thỉnh thoảng hèn cô, anh luôn rất đúng mực, có thể thấy anh rất tôn trọng cô.

“Thôi nào, cô em, giữa con trai và con gái làm sao lúc nào cũng ngọt ngào vui vẻ! Cãi cọ, giận hờn cũng là chuyện hay. Anh ấy ác khẩu thì cậu phạt anh ấy, nhưng đừng có nói ra những lời làm tổn thương người khác quá. Gặp anh ấy nói lời xin lỗi là được thôi, còn cậu cũng nên tìm cách mà xuống nước đi là được, chuyện gì có thể bỏ qua được thì cố mà bỏ qua.”

Trong lúc Tiêu Tiêu nói, Tưởng Tư Thừa ở ngoài thò đầu vào mấy lần. Lần cuối cùng, động tác của Tiêu Tiêu có vẻ hơi mạnh, Tĩnh Chi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đúng lúc ấy thì nhìn thấy Tưởng Tư Thừa đang rút đầu về. Tưởng Tư Thừa có vẻ lúng túng, sau đó quyết định bước ra

hắn, nhìn thấy Tiêu Tiêu trừng mắt, anh nói vẻ đáng thương, “Anh muốn vào nhà vệ sinh thật mà.”

Tiêu Tiêu ngây người, sau đó mím môi cười rồi giả vờ hỏi Tưởng Tư Thừa, “Anh tỉnh dậy từ khi nào vậy?” Rồi không chờ anh trả lời, xua tay, “Đi đi, đi đi.”

Tĩnh Chi đỏ mặt lườm Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu nhún vai, vẻ bất lực, “Mình cũng không biết anh ấy thức dậy từ khi nào.”

*

**

Thứ hai đi làm, Uông Dụ Hàm cứ nghĩ rằng sẽ không gặp Tĩnh Chi, cứ với tính cách của cô thì thế nào cũng phải mấy ngày không chịu gặp anh. Không ngờ vừa vào đến đại sảnh thì đã nhìn thấy bóng cô.

“Chào Giám đốc Uông.” Tĩnh Chi cười chào, sau đó quay sang khẽ nói gì đó với mấy đồng nghiệp.

Uông Dụ Hàm ngẩn người, gật đầu và bước vào phòng làm việc của mình. Vừa vào phòng và ngồi xuống thì Bạch Khiết đã gọi điện đến, “Sư huynh, cảm giác thấy có gì lạ không?”

“Sao? Cái gì?” Uông Dụ Hàm hỏi.

Bạch Khiết hạ giọng, nhưng không giấu được vẻ hưng phấn trong giọng nói, “Vừa nãy cô ấy đã cười chào tôi, ‘Chào trưởng phòng Bạch!’ với giọng rất dễ thương và nụ cười cũng rất rạng rỡ nữa chứ! Nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy nó có gì đó không bình thường!”

Uông Dụ Hàm liếc nhìn đại sảnh, Tĩnh Chi đang bận rộn với công việc cùng với nụ cười trên môi, thỉnh thoảng lại quay sang nói với đồng nghiệp một vài câu.

“Cô rồi rồi quá nhỉ, giờ làm việc mà cô đang làm những chuyện gì thế? Nhiệm vụ trong quý này xong cả chưa?” Uông Dụ Hàm lạnh lùng nói, “Tuần sau tôi đi rồi, liệu cô đã tiếp nhận được những công việc đó hay chưa?”

“Vâng, tôi biết rồi.” Bạch Khiết bị dội một gáo nước lạnh, nói không ra hơi nữa, hai người này chắc lại có chuyện gì rồi, không biết những ai sẽ phải chịu xui xẻo theo đây?

Ngày hôm đó, Tiểu Vương phát hiện thấy nụ cười của Tĩnh Chi đặc biệt ngọt ngào, thậm chí ngay cả khi nhận điện thoại cũng luôn rất tươi tỉnh. Trong khi ấy nét mặt của Tổng giám đốc Uông thì lại cứ sa sầm xuống, ngay cả khi khách hàng vào thăm thì anh ta cũng rất ít cười. Có người đoán rằng, có lẽ vì thành tích của quý trước không được tốt lắm, khiến lãnh đạo trên cao nữa không hài lòng. Nhưng thực ra thành tích của quý trước so với cùng kỳ năm ngoái tăng hơn hẳn 21%, không lẽ như thế vẫn chưa được? Tiểu Vương cảm thấy không hiểu.

Thứ Ba, Tiểu Vương thấy nụ cười của Tĩnh Chi càng ngọt ngào và rạng rỡ hơn, đồng thời nét mặt của Tổng giám đốc Uông càng sa sầm hơn. Hơn nữa, mỗi khi cô cười và nói với Tiểu Vương thì anh luôn cảm thấy có một nỗi buồn thê lương trong đó.

Thứ Tư, tinh thần của Tĩnh Chi vẫn rất tốt, còn vẻ mặt của Uông Dụ Hàm càng tối hơn. Tiểu Vương cảm thấy rất rõ sự thay đổi của không khí xung quanh, vì thế hết sức cẩn thận và bắt đầu né tránh Tĩnh Chi. Buổi trưa Tiểu Vương cầm tách trà tới phòng uống nước, hai người ở bên trong đó không hề biết gì.

Ông Dụ Hàm đang trong tư thế quay lưng ra cửa, cố nén giọng hỏi, “Vì sao không nghe điện thoại của anh? Cứ hết giờ làm là lại tránh mặt. Mấy ngày vừa qua em cũng không về nhà, em đã đi đâu vậy?”

Tĩnh Chi cúi đầu nhăm nháp tách cà phê với vẻ nhàn tản, và hầu như chẳng để ý đến những lời nói của Ông Dụ Hàm.

Vẻ mặt của Ông Dụ Hàm càng tối lại, giọng nói to hơn hẳn, “Đến cả một cơ hội giải thích em cũng không cho anh sao? Thôi được, anh thừa nhận lúc đó anh đã nói ra những lời nóng giận, nhưng...”

Đúng lúc ấy thì Tĩnh Chi ngẩng đầu lên và nhìn thấy Tiểu Vương đang đứng ở cửa trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan, cô liền nở nụ cười hết sức ngọt ngào, “Tiểu Vương, uống nước hả? Có muốn uống cà phê không?”

Ông Dụ Hàm cũng quay đầu lại, nhìn Tiểu Vương với vẻ phẫn nộ, rồi cầm tách cà phê bỏ đi.

Nhìn theo bóng của Ông Dụ Hàm, Tiểu Vương như muốn phát khóc, hai tay chắp lại vái Tĩnh Chi, “Bà chị ơi, xin chị tha cho em. Em trên còn có mẹ già tám mươi, dưới còn có đàn con thơ dại, nếu mất việc thì cả nhà em chỉ còn nước chết.”

Tĩnh Chi trừng mắt, “Kêu cái gì mà kêu? Có đến mức thế không? Liệu anh ta làm gì được cậu?”

Tiểu Vương cười đau khổ, anh ta thì không thể làm gì được chị, nhưng tôi có trêu ghẹo ai đâu, đang yên đang lành thì lại thành người chọc tức người khác!

Thứ Năm, có tin bên trên sẽ điều động Ông Dụ Hàm lên Tổng công ty, công việc của anh tạm thời giao lại cho Bạch Khiết phụ trách. Tĩnh Chi lạnh lùng nhìn Ông Dụ Hàm và Bạch Khiết bàn giao công việc, lần này thì cô không còn cười nữa.

Thì ra, cô đối với anh thực sự cũng chỉ là một sự thách thức. Bây giờ thì kết quả đã có rồi, thế nên anh ta sẽ ra đi.

Tiêu Tiêu nói, phụ nữ thỉnh thoảng cũng nên làm mình làm mẩy, nhưng không thể năm ngày ba bận được, nếu không đàn ông sẽ cảm thấy rất chán ghét.

Ông Dụ Hàm bàn giao công việc cho Bạch Khiết mà mặt cứ sầm lại. Lúc thông báo tin anh sẽ rời khỏi vị trí hiện tại, anh đã để ý đến vẻ mặt của Tĩnh Chi. Anh thấy hơi lo, tin về việc điều động công tác, anh cũng đã nghe thấy từ trước. Anh cũng đã định sẽ nói cho Tĩnh Chi biết trong mấy ngày vừa qua, nhưng không ngờ hai người lại giận nhau, đến cả cơ hội nói chuyện anh cũng còn không có. Bây giờ khi biết tin này, liệu cô có nghĩ ngợi suy đoán không? Ông Dụ Hàm không nén được nụ cười đau khổ, biết rõ rằng cô không mấy tin tưởng mình, thế mà không biết sao lại còn gây ra nhiều chuyện khiến cô hiểu lầm như vậy! Mình sao thế này? Đây không phải là lần yêu đầu, nhưng sao lại cứ hốt ha hốt hoảng như thế?

Tuy chưa có công bố chính thức, nhưng việc để cho Bạch Khiết thay chức Tổng giám đốc đã khá rõ ràng. Vì thế, thấy rõ vẻ mặt không vui của Ông Dụ Hàm nhưng Bạch Khiết vẫn hỏi, “Sur huynh, lại cãi nhau với bà chị đấy à?”

Ông Dụ Hàm chau mày, không thèm để ý đến câu hỏi của Bạch Khiết mà vẫn cúi đầu vào đám tài liệu.

Bạch Khiết nhìn ra ngoài rồi hạ giọng nói với vẻ bí mật, “Sur huynh, cho anh biết một tuyệt chiêu này nhé. Nếu không phải vì anh là Sur huynh, thì dù có đánh chết tôi cũng không nói. Anh

có biết không, về cơ bản phụ nữ đều có khuynh hướng chịu sự ngược đãi, chỉ đồ dành ngon ngọt không thì không tác dụng, những khi thích hợp cũng cần phải cứng rắn mới được.”

Uông Dụ Hàm nheo mắt nhìn Bạch Khiết. Cô nháy mắt với anh, rồi hất cằm về phía Tĩnh Chi.

Uông Dụ Hàm cười buồn, thấy Bạch Khiết đang cười và nhìn mình với vẻ ranh mãnh, anh liền nghiêm mặt nói, “Không giúp tôi thu dọn đồ đạc cho xong, còn đứng đó làm gì thế?”

Bạch Khiết càu nhàu câu gì đó và cúi đầu sắp xếp đám tài liệu. Ánh mắt của Uông Dụ Hàm lại liếc nhanh ra phía ngoài, đúng lúc ấy thì chạm phải ánh mắt của Tĩnh Chi, cô nhếch môi mỉm cười nhạt nhẽo, rồi quay đầu tiếp tục nhìn lên màn hình máy tính.

Nếu hôm nay không nói cho rõ ràng, thì không hiểu cô gái ngốc nghếch này sẽ nghĩ linh tinh những gì nữa, vì vậy hết giờ làm phải chặn cô ấy lại, rồi bế bổng vào trong xe, Uông Dụ Hàm nghĩ. Tay đưa lên day day vào huyệt thái dương, bụng anh thầm nghĩ, Bạch Khiết đã nói đúng, đối với phụ nữ, có những lúc nếu chỉ nói lý không, đúng là chẳng tác dụng gì!

Hết giờ làm, Uông Dụ Hàm đưa mắt nhìn về phía bàn làm việc của Tĩnh Chi thì thấy cô đã không còn ở đó. Gọi điện thì cô tắt máy. Uông Dụ Hàm thấy tức giận thực sự. Buổi tối anh gọi cho cô, máy vẫn tắt. Không hiểu sao, trong lòng anh cứ thấy một nỗi bất an, anh gọi điện về nhà cô thì mẹ cô nhắc máy. Vừa nghe thấy giọng anh, mẹ cô rất nhiệt tình và nói chuyện với anh một hồi lâu rồi mới cho biết, buổi chiều Tĩnh Chi có về qua nhà, thu dọn mấy bộ quần áo rồi nói sẽ đi du lịch cùng với Tiêu Tiêu, bà còn rất ngạc nhiên hỏi, “Thế cháu không biết à?”

Uông Dụ Hàm cười ngượng ngùng rồi vội đáp, “Cháu biết ạ, nhưng vì cháu bận quá nên không có thời gian đi tiễn cô ấy, cháu sợ cô ấy sẽ không vui.”

Uông Dụ Hàm không thể tin được là Tĩnh Chi lại đi du lịch. Anh gọi cho Tiêu Tiêu, quả nhiên, cô cũng không hề gặp Tĩnh Chi. Anh cảm thấy hơi lo lắng, rồi sau đó lái xe đi tìm cô khắp nơi, mãi đến tận nửa đêm cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Đúng lúc anh đang đi tìm như vậy thì nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu, cô cho biết cô vừa mới nhận được điện thoại của Tĩnh Chi, đúng là cô đi du lịch thật và đi vào chuyến tàu tối. Còn đi đâu thì Tĩnh Chi không chịu nói, vì thế mà cô cũng không biết. Uông Dụ Hàm vội gọi ngay cho Tĩnh Chi, nhưng máy vẫn tắt. Xem ra cô nhóc này gọi cho Tiêu Tiêu xong thì tắt máy ngay, rõ ràng là cô ấy không muốn cho mình tìm cô ấy mà. Quá tức giận, Uông Dụ Hàm chỉ còn biết cười và lẩm bẩm, “Được lắm, Trương Tĩnh Chi, cô giỏi lắm! Được! Được!”

Đúng như dự đoán, hôm sau Tĩnh Chi không đi làm, nhưng đã gọi điện cho Bạch Khiết, đề nghị xin nghỉ phép năm, rồi chưa chờ Bạch Khiết nói gì cô lập tức tắt máy. Bạch Khiết tức giận tới tìm Uông Dụ Hàm nói rõ sự tình, làm gì có chuyện xin nghỉ phép năm theo cách ấy!

Bạch Khiết kêu ca một hồi thì phát hiện thấy Uông Dụ Hàm chẳng động tĩnh gì, chỉ có điều vẻ mặt anh càng lúc càng khác thường, thấy vậy cô không dám nói thêm nữa đành ngoan ngoãn đi về phòng mình.

Uông Dụ Hàm đã phải tin, lần này thì cô ngốc Tĩnh Chi đã bỏ chạy thật sự. Ngồi trong phòng làm việc, nhìn đồng hồ đạc đã được thu xếp gọn gàng, Uông Dụ Hàm cảm thấy rất mệt mỏi, sự mệt mỏi từ đáy lòng. Lần đầu tiên anh nghĩ ngờ tình cảm này, anh nghĩ giữa anh và cô rất khó hòa hợp với nhau được.

Lúc đó, Tĩnh Chi đang đeo túi hành lý đi dạo trong một thành phố xa lạ. Nói rằng đi du lịch, nhưng không hề có bất cứ sự chuẩn bị gì trước, vì thế chẳng thể đi đâu xa được. Cô cứ lên bừa một chuyến tàu, sau một đêm lắc lư, gà gật thì tới thành phố ồn ào náo nhiệt này. Không có

điểm du lịch, không có mục đích và cũng chẳng có hành trình, mà chỉ là một mình đi loanh quanh. Hết phố to rồi tới ngõ nhỏ, đâu đâu cũng thấy những khuôn mặt xa lạ, trong lòng Tĩnh Chi cảm thấy yên bình kỳ lạ.

Mẹ cô đã từng nói một câu rằng: Nếu không nhìn thấu được người nào đó thì đừng có nhìn nữa!

Vì vậy, Tĩnh Chi suy ra rằng: Nếu đã không nhìn thấu con người Uông Dụ Hàm thì cách tốt nhất là không gặp anh ta nữa!

Phép năm của Tĩnh Chi có mười hai ngày, thêm hai ngày cuối tuần nữa, nên khi cô về tới thành phố H thì cũng đã là nửa tháng trôi qua. Tiêu Tiêu đón cô ở bến tàu, nhìn khuôn mặt nâu sạm của Tĩnh Chi, cô đã thốt lên, “Tĩnh Chi, cậu được đấy! Cứ cho rằng không cần đến tình yêu nữa thì cậu cũng phải giữ gìn khuôn mặt chứ! Dù sao thì cũng vẫn phải làm một thực nữ chứ, nhưng bây giờ, với làn da như thế này thì có lẽ chỉ ở Châu Phi cậu mới miễn cưỡng được coi là thực nữ thôi!”

Về đến nhà, mẹ cô chạy ra ôm chầm lấy cô, “Ôi con tôi, mẹ cứ tưởng con bỏ đi cùng người ta thật rồi. Sao đến một cú điện thoại mà con cũng không gọi về như vậy?” Tiếp sau đó bà hỏi con đã đi được những đâu.

Tĩnh Chi đáp rằng cô đã tới thăm hai thành phố.

Mẹ cô trề môi, “Chẳng thấm tháp gì, lần trước bố mẹ chỉ đi có chín ngày mà tới được bảy thành phố.”

Bố cô đứng ở phía sau cũng tím tím cười có vẻ rất thích thú. Mẹ cô vội vàng đổi chủ đề câu chuyện, hỏi Tĩnh Chi tiêu hết bao nhiêu tiền. Tĩnh Chi đưa một ngón tay ra lắc lắc, phải một lúc mẹ cô mới hiểu ra và hỏi lại, “Mười ngàn?”

Tĩnh Chi gật đầu, mẹ cô nghi ngờ, “Con lấy đâu ra lắm tiền dư thế?”

Tĩnh Chi cười cười, “Thì con mang số lương của bố đi mà.”

Mẹ cô sững sờ, quay người chạy vào trong bếp vớ cây cán mì định đánh Tĩnh Chi. Nhưng Tĩnh Chi đã rất nhanh chóng co chân bỏ chạy. Mẹ cô vừa đuổi vừa chửi, “Mày đúng là đồ phá hoại, mày dám tiêu hết tiền dành làm đám ma của mẹ à? Mày đi làm cũng đã mấy năm nay rồi, không những không tích cóp được đồng nào mà còn gặm cả tiền của mấy thân già nữa!”

Tiêu Tiêu chạy theo phía sau, cười và giữ tay bà lại, “Cô ơi, cô đừng đánh chết cậu ấy, cậu ấy vẫn còn nợ cháu cái túi LV cơ!”

Nghe vậy bà Trương vội dừng lại hỏi Tiêu Tiêu, “Túi gì?” rồi quay sang nói với Tĩnh Chi, “Mau đưa cái túi mới của con ra trả cho Tiêu Tiêu đi. Quan hệ giữa hai đứa rất thân thiết, đừng có nhỏ nhen như vậy, hãy trả lại cho bạn chiếc túi mới đi.”

Tiêu Tiêu trố mắt, quả là bà già này không hề hồ đồ chút nào, lúc này mà vẫn còn biết nghiêng về phía con gái.

Nhìn cảnh tượng ồn ào ấy, bỗng nhiên Tĩnh Chi cảm thấy muốn khóc. Mọi người đều biết rõ, cô bỏ đi là vì Uông Dụ Hàm. Bây giờ cô về rồi, nhưng họ vẫn không nhắc đến anh ấy dù chỉ một lời. Để làm cho cô vui, mẹ cô còn mang cả gậy cán mì ra múa. Tình thân, tình bạn nồng ấm như vậy, dù không có tình yêu thì cũng có sao đâu!

Trở về phòng mình, thay pin cho chiếc di động và mở máy ra thì chỉ thấy một mẩu tin nhắn của Ưng Dục Hàm, đó là, “Trong mối quan hệ tình cảm giữa em với Dương Lôi, anh ta là người chạy ở phía trước, vì vậy mà anh ta không biết trân trọng; trong tình cảm của chúng ta, em lại trở thành người chạy trốn, vì thế, em cũng không biết trân trọng. Có thể, chỉ có những chàng trai cô gái mặt đối mặt đi về phía nhau, mới biết trân trọng nhau. Đáng tiếc rằng chúng ta không phải như vậy!”

Đọc mẩu tin nhắn ấy, Tĩnh Chi đã rất muốn cười, thực sự rất muốn cười. Nhưng ngay từ khi mới bắt đầu anh đã đặt cô trong màn sương mù mờ mịt, khiến cô không thể nào phân biệt được mọi chuyện, không thể nào biết được đâu là thật đâu là giả. Thế mà bây giờ anh lại trách móc cô, thật là đáng nực cười!

Khi tới cơ quan báo hết phép thì không những Ưng Dục Hàm đã đi từ lâu, mà ngay cả Bạch Khiết cũng đi tham gia hội nghị trên Tổng bộ. Tránh được việc chạm trán khiến cả hai đều khó xử, Tĩnh Chi cảm thấy rất nhẹ nhõm. Lúc hết giờ làm, Sở Dương gọi điện hẹn gặp nhau, Tĩnh Chi đi tàu điện đến. Vừa nhìn thấy Sở Dương trong quán cà phê, Tĩnh Chi cảm thấy con nhỏ ấy dường như lớn hơn hẳn.

Nhớ lại năm ngoái, trong lần gặp Sở Dương cũng chính tại nơi này, khi ấy mái tóc của cô bé cắt ngắn như con trai, bây giờ mái tóc ấy đã chấm vai. Sở Dương nói, “Chị, ít ngày nữa em sẽ sang Anh, vì vậy em muốn nhờ chị thường xuyên đến chơi với bố mẹ em.”

Tĩnh Chi lập tức ngăn người, cô chỉ biết chuyện Sở Dương thi đỗ nghiên cứu sinh, nhưng sao đột nhiên lại xuất ngoại?

Sở Dương nhìn bà chị họ đang thờ người, liền mỉm cười nói, “Em đã chuẩn bị từ trước rồi, Hà Ý Dương đã giúp em rất nhiều.”

Tĩnh Chi đã lấy lại tinh thần hỏi, “Vì để tránh Phương Nghị?”

Sở Dương ngậy người, cười và lắc đầu, “Không hoàn toàn như vậy, chị đừng hỏi nữa, chỉ ít ngày nữa em sẽ đi. Có lẽ, trong mấy năm tới em sẽ không về nhà được. Bà và cả bố mẹ em nữa, nhờ chị chăm sóc giúp. Nhà ta chỉ có hai chị em, em đi xa, đành phải để chị vất vả thêm một chút vậy.”

Trong con mắt của Tĩnh Chi, Sở Dương luôn là một đứa trẻ, nhưng bây giờ khi nghe cô bé ấy dặn dò mình như vậy, Tĩnh Chi không khỏi cảm thấy lạ lùng. Cố nén cảm giác đó, cô hỏi, “Em đi như vậy, Phương Nghị thế nào, anh ta có đồng ý không?”

Sở Dương im lặng, Tĩnh Chi lại hỏi, “Nghe nói vợ cũng không phản đối nữa, mà còn nghĩ rằng giữa em và Phương Nghị có tình cảm với nhau thật, nhưng sao bỗng nhiên em lại ra đi như vậy? Phương Nghị đã biết chưa?”

Sở Dương gật đầu, hôm nay cô đã tới chỗ Phương Nghị, trong lòng cô rất lo lắng, nhưng những gì cần phải đối diện thì vẫn cứ phải đối diện. Phương Nghị tưởng rằng cô làm nũng, cười và bảo cô hãy chờ một chút, anh làm nốt mấy việc còn dở rồi sẽ đưa cô đi ăn cơm. Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi chờ anh. Thời gian gần đây, những cảnh êm đềm như vậy thường xuyên diễn ra giữa hai người, cuộc sống có lẽ cứ nên tiếp diễn như vậy.

Phương Nghị cũng cảm thấy Sở Dương có điều gì đó khác thường, anh hỏi cô vì sao. Sở Dương im lặng một lúc, sau đó chậm rãi và khê khàng trả lời rằng cô muốn ra nước ngoài, hộ chiếu và visa đã xong, cô muốn ra đi.

Sở Dương đã nghĩ rằng chuyện này rất bất ngờ với Phương Nghị. Sau khi giải quyết xong

chuyện rắc rối với Hà Ý Khiêm, hầu như ngày nào họ cũng ở bên nhau. Không chỉ Phương Nghi, mà ngay cả Sở Dương cũng không sao hiểu được rằng, vì sao cô lại muốn ra đi.

Nghe cô nói xong, Phương Nghi chỉ trầm ngâm nhìn cô, cái nhìn của anh cho thấy một tâm trạng rất phức tạp, đôi môi mỏng cứ mở ra rồi mím lại, nhưng không hề thốt ra bất cứ âm thanh nào. Trong khoảnh khắc ấy cô đã cảm thấy nỗi đau trong lòng. Tuy không nhìn thấy niềm vui và nỗi buồn trong ánh mắt của anh, nhưng khi nó dừng lại nơi trái tim cô thì lại trở thành một lưỡi dao nhọn, rồi từ từ đâm vào đó, dường như cô nghe thấy rõ cả tiếng máu nhỏ giọt.

Anh đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn xuống đường phố phồn hoa.

Sở Dương không thấy được vẻ mặt anh lúc đó, cô chỉ nhìn thấy bóng dáng cao lớn, rắn chắc của anh, nhưng hình như nó cũng đang rất bối rối và hoảng hốt.

Một hồi lâu sau, anh mới bình thản nói, “Sở Dương, em đã có lỗi với anh.”

Ngoài câu nói đó, anh không nói thêm lời nào nữa.

Sở Dương cũng rất muốn biết, rốt cuộc mình đã phụ lòng của bao nhiêu người. Hà Ý Khiêm thì cô không muốn nhắc tới, anh ta đã chết trong ký ức của cô sáu năm trước đây. Cô cũng đã phụ lại Hà Ý Dương. Nói đến cùng, cô quả là một cô gái ích kỷ bậc nhất, cô nghĩ.

“Chi, tình yêu là gì?”, đột nhiên Sở Dương hỏi.

Tĩnh Chi ngây người, tròn xoe mắt, tình yêu là gì ư? Với một câu hỏi đã trở nên quá quen thuộc và phổ biến như vậy, cô cũng không thể đưa ra được đáp án cho ra hồn.

“Em không biết tình yêu là gì, cũng không biết có đúng là mình đã yêu Phương Nghi không. Anh ấy đã từng đối xử rất tốt với em, em cũng cảm thấy rất an toàn khi ở bên anh ấy, nhưng em vẫn không sao xác định được. Em yêu anh ấy thật sao? Lúc mới bắt đầu em thấy sợ anh ấy, đối phó với anh ấy, rồi sau đó lợi dụng anh ấy và cảm kích trước anh ấy, bây giờ liệu có thể coi như em đã yêu anh ấy không, em cũng không biết nữa. Em thực sự không rõ, vì vậy em phải ra đi. Em muốn tới một nơi xa lạ, để suy nghĩ thật kỹ, xem rốt cuộc thế nào là tình yêu.”

Tĩnh Chi gật đầu, “Đi đi. Đi ra ngoài một thời gian cũng tốt, nghĩ cho rõ ràng rồi hãy quay trở về.”

Càng ở những nơi xa lạ càng cảm thấy an toàn, Tĩnh Chi đã từng trải qua cảm giác ấy. Vì vậy cô ủng hộ việc Sở Dương ra đi.

Hôm Sở Dương đi, Phương Nghi không ra sân bay, anh đứng trước cửa sổ của phòng làm việc, trầm ngâm nhìn một góc khuất của thành phố. Ở đó, có những chiếc máy bay từ từ bay lên rồi khuất dần sau những lớp mây. Tiêu Tiêu ôm cặp bước vào phòng, thấy Phương Nghi đang thẫn thờ ngược nhìn lên bầu trời, cô hỏi, “Sao anh không giữ cô ấy lại?”

Phương Nghi đáp bình thản, “Ai?”

Tiêu Tiêu cười, “Anh biết là tôi muốn nói tới ai mà.”

Phương Nghi cũng mỉm cười, rồi quay người tiếp tục nhìn lên bầu trời xanh, miệng khẽ đáp, “Cô ấy vẫn chưa trưởng thành, khi nào trưởng thành thực sự cô ấy sẽ trở về.”

Bên ngoài cửa sổ gió chợt nổi lên, mấy cụm mây từ từ xao động trên bầu trời, thỉnh thoảng

chúng lại che lấp ánh mặt trời, dường như chúng cũng mang theo một gợn buồn.

*

**

Vườn hải đường đã qua vụ nở hoa, trong tán lá sum suê có mấy quả hải đường tí xíu, trông thật non nớt. Hà Ý Khiêm vùi đầu vào bồn nước, cách biệt với thế giới bên ngoài. Đàn ông không được khóc, hơn nữa, anh có tư cách gì mà khóc! Anh ngẩng phắt đầu lên khỏi bồn, nhìn mình trong gương. Những giọt nước chảy từ trên tóc xuống, tràn qua mắt, qua má, trông như những giọt nước mắt, nhưng nó không phải là nước mắt.

Anh ra khỏi bồn tắm, ngồi xuống sàn nhà, người dựa vào giường, tay với chiếc bình thủy tinh ở đầu giường, khiến chiếc bình trơn tuột khỏi tay rơi xuống đất và phát ra những tiếng loảng xoảng. Tất nhiên chiếc bình đã bị vỡ! Hà Ý Khiêm đưa tay lên nhìn, lẽ nào đó lại là cái kết cho một mối tình suốt tám năm?

Những ngôi sao may mắn rơi tung tóe khắp sàn nhà, có một ngôi rơi đúng bàn tay anh, vì dính nước nên làm mực bị nhòe đi. Hà Ý Khiêm mở ngôi sao ấy ra, trên mẫu giấy là một dòng chữ nhỏ:

Hà Ý Khiêm, anh là đồ ngốc, sao anh lại làm em tức giận thế!

Không hiểu vì lý do gì, bàn tay anh run rẩy không tuân theo sự điều khiển nữa mà cuống quýt nhặt những ngôi sao may mắn còn lại, rồi cẩn thận mở chúng ra. Thì ra trên mỗi ngôi sao ấy đều có những dòng chữ:

Hà Ý Khiêm, hôm nay em đã thấy anh đỏ mặt, trông rất đẹp.

Hà Ý Khiêm, hôm nay em đã bị mẹ mắng cho một trận.

Hà Ý Khiêm, anh cũng thích những cô gái nhẹ nhàng, dịu dàng ư?

Hà Ý Khiêm, hình như em thích anh mất rồi, làm thế nào bây giờ đây?

Hà Ý Khiêm...

Những giọt nước mắt lăn qua má chảy tràn xuống cằm anh, những mảnh thủy tinh vụn trên sàn làm đứt tay anh, nhưng anh không cảm thấy đau. Thì ra, cô ấy cũng thích anh. Nhưng anh đã làm những gì với cô nào?

Khi tiễn Sở Dương ra sân bay, tâm trạng của Tĩnh Chi rất khó tả. Có thể thấy việc ra đi của Sở Dương không hề nhẹ nhàng chút nào. Có lẽ từ đáy lòng cô cũng hy vọng Phương Nghi sẽ giữ cô lại! Đúng như Tiêu Tiêu đã nói, phụ nữ là loại động vật kỳ quặc, giả dối nhất, nói một đằng nghĩ một nẻo.

Trở về cơ quan, tới chỗ Tổng giám đốc giờ đây là Bạch Khiết, báo hết phép, vẻ mặt của chị ta vẫn không thân thiện như mọi khi. Tĩnh Chi biết đó là vì chuyện của Uông Dụ Hàm, cô không nói gì. Tuy Bạch Khiết có hơi ghê gớm một chút, nhưng dù sao cũng là người công tư phân minh, tuy trong lòng không thích cô, nhưng cũng không vì điều đó mà cho cô thôi việc.

Khi Tĩnh Chi sắp ra cửa, đột nhiên Bạch Khiết nói, “Trương Tĩnh Chi, Uông Dụ Hàm đã được điều đi công tác ở nước ngoài, trong mấy năm anh ấy sẽ không về nước. Ngày mai anh ấy sẽ lên chuyến bay lúc mười giờ, cô hãy nghĩ cho kỹ mà quyết định nên làm gì!”

Tĩnh Chi sững người, đáp một câu, “Thế à?” rồi đóng cửa bước ra. Nhìn theo phía sau Tĩnh Chi, Bạch Khiết nghiêng rắng, không hiểu sư huynh tìm thấy điểm gì hay ở cô ta nữa.

Đêm ấy Tĩnh Chi lại mất ngủ. Cô cầm di động lên rồi lại đặt xuống, cứ như vậy rất nhiều lần, nhưng cuối cùng không có cuộc điện thoại nào được gọi đi, mà cứ thần thờ nhìn vào mẩu tin nhắn mà Ưông Dụ Hàm đã gửi cho cô.

Bảy giờ sáng cô gọi điện cho Tiêu Tiêu, cô hỏi, “Tiêu Tiêu, mình nên làm gì đây?”

“Cậu đã nghĩ kỹ chưa?”

Tĩnh Chi lắc đầu, “Chưa.”

Tiêu Tiêu im lặng một lúc, sau đó nói, “Cậu có nhớ vở kịch Bong bóng xà phòng mà chúng ta xem hồi còn ở trường đại học không? Dù là nhân vật nam hay nhân vật nữ, đến khi nghĩ kỹ và muốn chạy theo thì đều đã muộn rồi. Tình cảm giữa hai người các cậu không ai là người có thể hiểu rõ. Mình chỉ muốn nói với cậu là, nếu mình là cậu, mình sẽ tới sân bay trước, rồi ngồi ở phòng chờ và tập trung suy nghĩ, nếu yêu anh ấy mình sẽ giữ anh ấy ở lại, nếu cảm thấy có anh ấy hay không cũng như nhau mà thôi thì mình sẽ phui quần và ra về. Như thế sẽ không có chuyện hối hận vì đến muộn giờ.”

Tướng Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu đặt điện thoại xuống liền ôm cô vào lòng, hỏi, “Liệu cô ấy có đuổi theo không?”

Tiêu Tiêu cười, “Ai mà biết được. Có điều, khi Tĩnh Chi bừng tỉnh thì chuyện gì cô ấy cũng có thể làm được.” Nói xong cô kéo Tướng Tư Thừa dậy, “Dậy đi, mau lên, chúng ta cũng ra sân bay, để chuẩn bị xem một màn hay nào.”

“Màn hay?” Tướng Tư Thừa hỏi.

“”Phải, đúng như vậy. Nhanh lên, em có dự cảm rất đặc biệt.”

“Hôm nay chúng ta không đi làm sao?” Tướng Tư Thừa lại hỏi.

Tiêu Tiêu cười, “Dù phải báo nghỉ phép cũng không thể bỏ qua!”

Ngồi trên taxi mà Tĩnh Chi cứ miên man nghĩ về những lời Ưông Dụ Hàm đã nói với cô, những việc mà họ cùng làm khi hai người ở bên nhau, và cả mẩu tin nhắn sau cùng của anh. Anh ấy yêu mình thật không? Có đúng mình đối với anh chỉ là một trò đùa không? Rồi cô lại nhớ đến những lời mà Tiêu Tiêu từng nói, “Anh ấy có nói chuyện của hai người với người nhà của anh ấy không, có nghĩ tới cuộc sống chung của hai người sau này không?...”

Cô không biết anh đã giới thiệu về cô như thế nào với người thân. Mỗi khi anh gọi điện về nhà thường cứ cười cười và nói với mẹ rằng: Để con bảo con dâu của mẹ nói chuyện với mẹ nhé, rồi vừa dụ dỗ vừa ép cô nói chuyện với người nhà của anh. Những khi đưa cô đi dạo phố, anh thường chỉ vào những bộ đồ ăn bằng sứ tinh xảo và nói với cô, “Nhìn xem, mẹ anh cũng có một bộ như thế, sau này chúng ta cũng sẽ mua một bộ như vậy. Nay Tĩnh Chi, anh vẫn còn chưa hỏi em, em có biết nấu cơm không đấy?”

.....

Có quá nhiều những bày tỏ, nhưng tất cả đều bị anh giấu dưới vẻ mặt cười cợt, coi trời bằng

vung. Tĩnh Chi bỗng hiểu ra những lời của Ông Dụ Hàm hôm ấy, “Yêu là tình cảm không thể nói thành lời.” Anh đưa tay ra chỉ vào ngực mình, “Mà phải cảm nhận nó bằng cái này. Tất cả những việc tôi đã làm đều không sánh được với một câu nói của anh ta, đúng không? Trong lòng cô yêu ai mà cô không rõ sao? Những câu trả lời của tôi như thế nào không lẽ lại quan trọng đến thế?”

*

**

Khi Tĩnh Chi tới sân bay mới có chín giờ. Cô cảm thấy hơi buồn cười, người đuổi theo đến trước cả người muốn ra đi. Cô ngồi yên lặng, chờ Ông Dụ Hàm đến. Lần này, Tĩnh Chi quyết định, sẽ không ai phải nhìn theo bóng dáng của ai. Lần này cô sẽ đi về phía trước mặt Ông Dụ Hàm.

Khi Ông Dụ Hàm nhìn thấy Tĩnh Chi ở phòng chờ của sân bay đã không khỏi ngạc nhiên, anh xách chiếc va li đứng im nhìn cô.

Tĩnh Chi hướng về phía anh mỉm cười, trong bụng không ngừng khích lệ bản thân rồi bước dứt khoát về phía ấy. Khi đã đứng trước mặt anh, cô nói bằng một giọng nhẹ nhàng nhưng rất kiên định, “Em đã nghĩ kỹ rồi, đúng là tình yêu không thể nói ra!”

“Ồ thế à!” Ông Dụ Hàm nhướn mày, “Sau đó thì sao?”

Tĩnh Chi cắn môi, đáp, “Em yêu anh, vì thế anh không thể đi được!”

Phía sau Ông Dụ Hàm có một người đàn ông trung niên, người ấy đang tò mò nhìn Tĩnh Chi, tay đập khẽ vào vai anh, nói, “Cậu Ông này, nhanh lên đấy nhé, còn phải vào làm thủ tục lên máy bay nữa đấy.”

Tĩnh Chi vừa nghe nói đến mấy từ “lên máy bay” liền cuống lên, cô cắn môi rồi quyết định bước đến ôm chặt lấy cổ Ông Dụ Hàm, kêu to lên, “Em không cho anh đi! Anh không thể nói lời mà không giữ! Anh đã nói là yêu em, anh không thể ra đi như thế này được!”

Người đàn ông bên cạnh tròn xoe mắt, ngó người nhìn Tĩnh Chi, bụng nghĩ, con gái ngày nay sao mà mạnh dạn thế? Ngày xưa khi vợ ông tiễn ông ra ga, dù bịn rịn đến mấy cũng chỉ dám nắm tay là cùng, thanh niên bây giờ không hiểu sao vừa nhìn thấy nhau là lập tức ôm chầm lấy nhau.

Ông Dụ Hàm nhìn người đàn ông trung niên hơi lúng túng, rồi vội nói khẽ vào tai Tĩnh Chi, “Em bỏ tay ra đi!”

“Không, em không bỏ!” Tĩnh Chi bướng bỉnh, lại càng ôm chặt hơn.

Ông Dụ Hàm ngượng ngùng mỉm cười, “Tổng Giám đốc Lý, anh chờ cho một chút, được không?”

Người đàn ông mỉm cười gật đầu, lùi ra xa mấy bước.

Ông Dụ Hàm cúi đầu, gằn giọng, “Tĩnh Chi, em định làm gì thế? Chính em là người muốn chia tay kia mà! Em còn muốn gì nữa đây?”

“Em đã hối hận, vì thế em không chia tay nữa, anh không thể đi được!” Tĩnh Chi liếc một phen, trong giờ phút quan trọng này cô đã bất chấp cả thể diện.

Uông Dụ Hàm bất lực, “Đây là công việc của anh. Em có biết người vừa này là Tổng giám đốc Lý không, chẳng lẽ em chưa nhìn thấy ảnh của ông ấy sao? Ông ấy ghét nhất là chuyện yêu đương ở cơ quan. Với anh thì có lẽ ông ấy không nỡ cho thôi việc, nhưng còn em, chuyện cho em thôi việc thì chỉ đơn giản như uống một ngụm nước mà thôi.”

“Em không sợ!” Tĩnh Chi vẫn cứ ôm vòng lấy cổ Uông Dụ Hàm, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt cô đỏ hoe, “Cho em thôi việc thì cùng lắm là anh nuôi em. Hơn nữa em cũng đã giữ được anh rồi, anh không thể đi được. Anh đúng là đồ lừa dối, thế mà còn nói là yêu em, yêu em mà anh còn bỏ chạy!”

Uông Dụ Hàm ném túi hành lý xuống đất, ôm lấy Tĩnh Chi, hỏi, “Ai bảo là anh muốn bỏ chạy?”

“Chẳng phải là anh được cử ra nước ngoài sao? Anh vẫn muốn giấu em à?”

Uông Dụ Hàm ngớ người, “Cử ra nước ngoài gì cơ? Chỉ là đi công tác với Tổng giám đốc Lý một tháng thôi chứ có gì đâu. Anh cũng đang định sau khi trở về sẽ chỉnh cho em một trận đấy, cô nhóc ạ!”

“Thế sao?” Tĩnh Chi ngớ người, tròn xoe mắt nhìn Uông Dụ Hàm.

Uông Dụ Hàm bực, “Ai đùa với em làm gì? Em đúng là đồ ngốc, người khác nói gì cũng tin!”, nói rồi bàn tay anh càng xiết chặt hơn, anh ôm cô vào lòng và hôn rất mạnh. “Được đấy, dù sao thì lần này cũng phải cảm ơn cô, Bạch Khiết ạ!”, anh nghĩ thầm.

Hai người đang hôn nhau thắm thiết thì Uông Dụ Hàm cảm thấy có người đập vào vai mình, quay lại thì là Tổng giám đốc Lý với nụ cười ngượng ngùng trên môi. Ông cười, đưa tay chỉ vào đồng hồ, “Thật là không phải khi đã quấy rầy hai người thế này, nhưng đã đến lúc làm thủ tục lên máy bay rồi, nếu không thì hôm nay chúng ta không đi được mất!”

Đoạn kết

Năm nay tuyết rơi rất khéo, vừa đúng vào dịp lễ Noel. Những bông tuyết dày và nặng rơi suốt một ngày một đêm, bao phủ lên thành phố một lớp trắng tinh khiết, làm không khí chào đón Noel càng thêm nhộn nhịp.

Gần chiều tối, tiếng chuông di động của Phương Nghị vang lên, trên màn hình hiển thị một số máy lạ. Nghĩ một lát anh nhấc máy.

“A lô, xin chào.”

...

Người ở đầu dây bên kia không nói, Phương Nghị cũng im lặng, từ trong điện thoại truyền đến tiếng ồn ào cũng dường phố.

“Nếu không nói thì tôi tắt máy đây.” Phương Nghị nói.

“Hãy đến cùng em đón lễ Giáng sinh đi, một mình chẳng thú vị chút nào cả.”

Phương Nghị khẽ cười, “E rằng không được mất rồi. Ở đây tuyết đang rơi rất dày, có lẽ sân bay đã phải hoãn không ít chuyến bay.”

“Thực sự là không được sao?” Cô lại hỏi.

Phương Nghị im lặng trong giây lát, “Phải.”

“Đàn ông lớn tuổi thật là nhỏ nhen, nhưng thôi. Anh đang ở phòng làm việc à?”

“Phải.”

“Vậy thì anh hãy đứng dậy, nhìn xuống phía dưới đi.” Cô nói.

Phương Nghị đứng dậy, nhìn xuống phía dưới qua lớp cửa kính dày, dưới đó là một bóng người thanh mảnh, xinh đẹp đang giơ tay hươ hươ về phía anh.

“A lô, anh hủy vé chuyển bay đi!” Cô hét to.

Phương Nghị cười, khẽ trả lời, “Được!”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>